

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

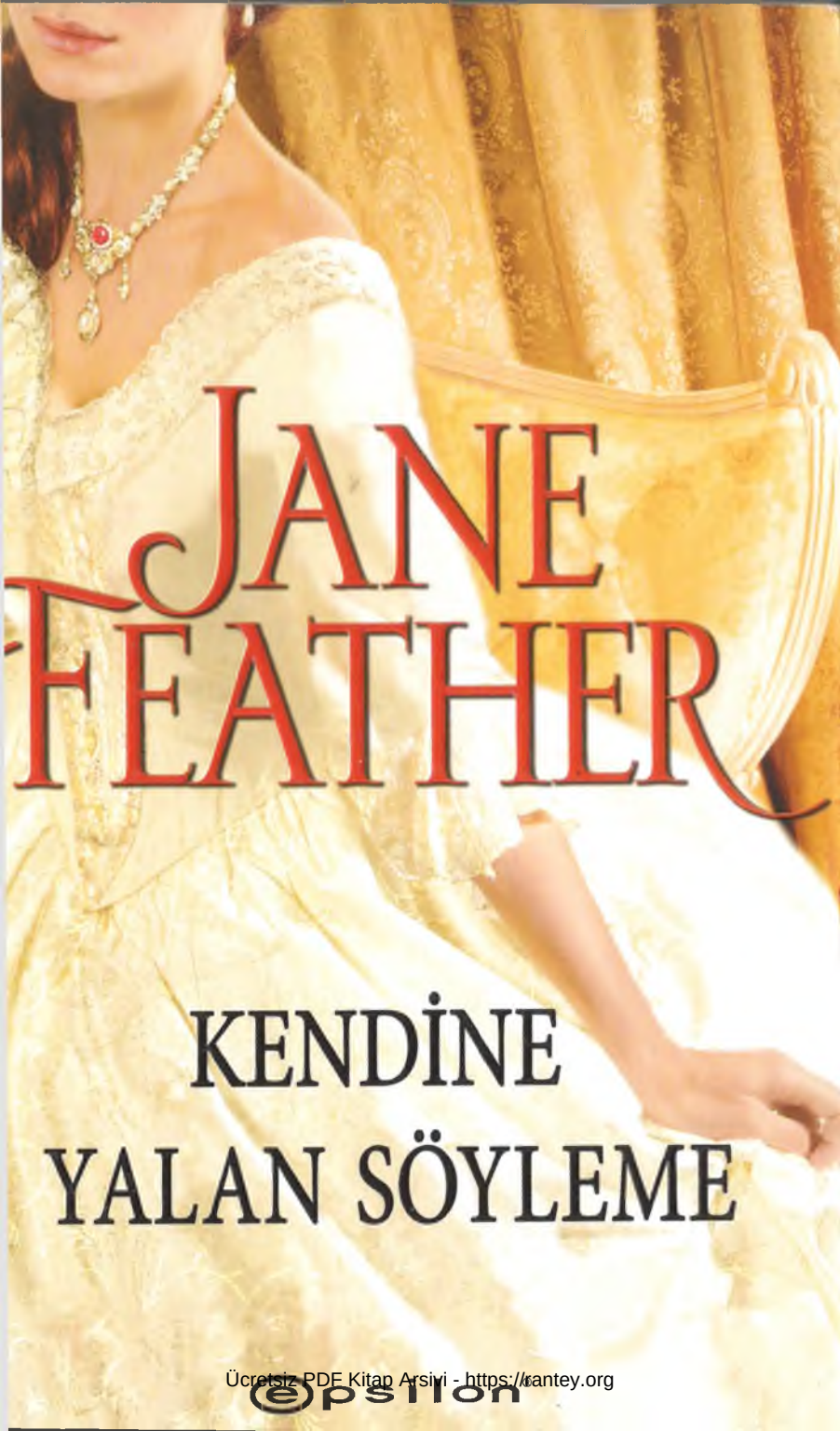
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair is shown from the chest up, wearing a yellow lace-trimmed dress and a gold necklace with a red gemstone. She is sitting in a yellow upholstered chair. The background is a yellow curtain.

JANE FEATHER

KENDİNE
YALAN SÖYLEME

Clarissa başını kaldırdı ve kendini tutan kişiye kuşkulu bir öfkeyle dik dik baktı. “Bırak beni.” Omuzlarını adamın ellerinden kurtarmaya çalışarak kıvranıyordu.

“Neden bırakayım? Beni soymak üzereydin,” diye belirtti Jasper, nazik denebilecek bir tavırla.

Kızın sesi öfkeli çıkmasına rağmen, ilginç bir şekilde melodikti ve Londra’ya özgü cırtlak vurgudan eser yoktu. Jasper, sıska omuzlarını kavradığı bu kızı dikkatle inceledi. Bir çift açık yeşil göz şaşkınlık ve öfkeyle dik dik bakıyordu kendine ve bu gözler, Jasper’in o güne değin karşılaştığı en sevimli çehrede bulunuyorlardı.

KENDİNE YALAN SÖYLEME

Kendine Yalan Söyleme

Orijinal Adı: Rushed To The Altar

Yazarı: Jane Feather

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Tuğçe Ağca

Editör: Eren Abaka

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2013

ISBN: 978-9944-82-702-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 by Jane Feather

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul

Sertifika No: 16053

Tel : (0212) 482 99 10

Faks : (0212) 482 99 78

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KENDİNE YALAN SÖYLEME

Jane Feather

Çeviri
Tuğçe Ağca

©psilon®

Önsöz

Londra, 1761

Her tarafta yanan mumlardan dolayı odanın havası dumanlıydı. Şöminedeki ateş o kadar yükseğe tırmanıyordu ki ısı neredeyse boğucuydu ve saçaklı karyolanın ayakucundaki kısmında ayakta duran iki adam terliyorlardı. Yanan mumlar süslü duvar kâğıtlarında, yatağın oymalarında ve ağır mobilyaların üzerinde gölgelere neden oluyordu. Uzun pencerelerin kalın kadife perdeleri aşağı sokaktan gelen sesleri bastırırken, ağır Türk halısı da yatağın ucundaki adamların ayak seslerini söntükleştirmişti. Odada yatağın kenarında biri daha vardı; avukat ya da tüccar tarzında sade, siyah bir kıyafet giymişti.

“Jasper nerede?” Yatağın başucundaki yüksek havlı yastıkların yönünden gelen aksi ve yaşlı ses, ısı ve dumanın arasında incecik bir tel kadar keskindi.

Ayak ucunda bulunanlardan, uzun ve cılız olan yatakta yatmakta olan yaşlı vikonta doğru ilerleyip, “Gerçekten nerede?” diye mırıldandı. Geniş alnından geriye doğru taranmış, siyah kadife bir kurdeleyle ensede toplanmış altın rengi saçları mumun ışığında parlıyordu.

“Gelecek Perry.” Konuşan kişi altın saçlı adama şaşırtıcı

derecede benziyordu. Ona katılmak üzere ileri doğru bir adım attı. “Jasper’ı bilirsin. Asla acele etmez.”

“Eğer hemen gelmezse, çok geç kalmış olacak ve hepimiz mahvolacağız,” diye belirtti Peregrine, sesi hâlâ alçaktı. “Amcamız Jasper olmadan hiçbir kararını açıklamayacaktır, bunu benim kadar sen de biliyorsun Sebastian.”

Sebastian omuz silkti. “Açıklamazsa açıklamasın,” dedi temkinli bir bakış fırlatırken ikiz kardeşine. Fiziksel olarak benziyorlardı ancak huy olarak iki zıt kutuplardı. Sebastian, hayatın getirdiği değişiklikler karşısında neşeli umursamazlığı sayesinde çok da sıkıntıya girmemişti. Peregrine ise ikiziyle kıyaslandığında her şeyi, bazen takıntı boyutuna ulaşacak kadar ciddiye alırdı.

“O lanet olası asalağa ihtiyacım var Alton. Kahrolası yeğenime ve kahrolası gözlerine ihtiyacım var.” Öfke bu defa yataktan gelen sese güç katmıştı ve genişçe açılan kolu, yatan adamın tepesinde dikilen siyahlara bürünmüş kişiye, bir kovuşturma hareketi yaptı. Yastıkların üstündeki ince örgülü, beyaz saçlarla çevrelenmiş çehre, tükenmişlik ve yaşlanmanın verdiği sarımsı bir çarpıklık içindeydi. Cildi kırışık ve hassastı. Mavi gözlerse soluk ve kataraktan ötürü donuktu. Ancak hiçbir şey, gözlerdeki keskin zekâ parıltısını alıp götürmemişti. Mavi damarlı elinin uzun ve kemikli parmakları, durmaksızın fildişi bir tespihin tanelerini çekiyordu.

“Bu denli sağlıklı olduğunuzu duyduğuma sevindim efendim.” Antreden, hafiften iğneli bir nüktedanlık barındıran, sakın ve yumuşak yeni bir ses geldi. Sebastian ve Peregrine, kapıya doğru baktılar. Jasper St. John Sullivan, beşinci Blackwater Kontu, boğazındaki şerit dantelin kabbartmalarının arasında mor kuvars taşı vardı ve koyu mavi kadifeden bir takım giymekteydi. Arkasından kapıyı kapatıp içeri girdi.

“Sebastian... Perry...” Yatağa yaklaşırken, kardeşlerini içtenlikle başıyla selamladı. Eldivenli ellerinden biri, kılıcının kalçasında duran kınının üstünde gayri ihtiyarı duruyordu. “Ah, sen de buradasın Alton.” Onun gelişiyile doğrulup, endişeli gözlerle bakan karalara bürünmüş adamı başıyla selamladı. “Sanıyorum, amcamın avukatının varlığı, iş için burada bulunduğumuz anlamına geliyor.”

“Sizi neden çağırdığımı gayet iyi biliyorsun Jasper.” Vikont o anda yastıklarının üzerinden doğrulmaya çabalar-ken, sesi biraz daha güçlü geliyordu. “Kalkmama yardım edin.”

Jasper uzandı ve amcasının sırtına yastıkları dayadı. “Böyle iyi mi efendim?”

“İdare eder... idare eder,” dedi yaşlı adam ve ardından şiddetli bir öksürük kriziyle sarsıldı. Omuzları titrerken, kalın ve beyaz mendilini ağzına bastırıyordu. Nihayet kassılma durdu ve nefes almak için çabalar-ken, yastıklarının üzerine yığıldı. Yatağının etrafındaki yüzlere baktı. “Ve kargalar da ziyafete gelmişler,” dedi.

“Pek de öyle sayılmaz efendim. Ne de olsa burada olmamız konusunda siz ısrar ettiniz,” dedi Jasper sevimli bir şekilde, iki köşeli şapkasını yakınlarda duran bir masaya fırlattı. Erkek kardeşleri ne kadar dürüstlerse Jasper da o kadar karanlık bir adamdı. “Buradaki hiç kimse, size sıkıntı vermemek gayesiyle bile olsa acil çağrılara itaatsizlik yapmaz.”

Ağzını mendille silerken, “Sen oldum olası küstah bir züppeydin,” dedi yatalak adam. “Hepiniz burada olduğun-
nuza göre şu konuyu halledelim.” Tespihi yeniden kavradı. “Anlat onlara Alton.”

Avukat ihtiyatlı bir şekilde yumruk yaptığı elini ağzına tutup öksürdü, sanki başka bir yerdeymiş gibi bir hali vardı. Bakışları bir kardeşten diğerine gezindi ve nihayet Jas-

per'da sabitlendi. "Bildığınız gibi lordum, amcanız Vikont Bradley, son zamanlarda kilisenin kollarına geri döndü."

"Amcamla vicdanı arasında kalmış bir mesele bu," dedi kont sert bir ifadeyle. "Ne kardeşlerimi ne de beni pek ilgilendirmez."

"Ah, işte burada yanıyorsun evladım," dedi vikont kırdıyarak. Soluk gözleri, duyduğu haseti zorlukla belli edecek şekilde, zevkten ışıldayan bir hale büründü. "En çok da sizin üçünüzü ilgilendiriyor."

Jasper, ceketinin derin cebinden vernikli bir enfiye kutusu çıkardı ve kapağını kaldırıp, keyfi bir tavırla bir tutam aldı. Burun otu, zindandaki Hades kadar sıcaktı. "Öyle mi?" dedi kibarca.

"Muhakkak." Yaşlı adamın gülümsemesi kibirliliğe yakındı. "Benim servetimi istiyorsunuz ve benim şartlarıma riayet ederseniz, üçünüz adil biçimde bölüşürsünüz. Anlat onlara Alton."

Üç kardeş birbirlerine hızlıca baktılar. Jasper oymalı bir karyola direğine yaslandı, kolları göğsünde birleşmişti.

"İşte şimdi dikkatlerini çektin Alton."

Avukat yeniden öksürdü ve yatağın yanındaki masadan bir tomar evrak aldı. "Lord Bradley'nin vasiyetinde tüm mirası, üç yeğeni beşinci Blackwater Kontu, Jasper St. John Sullivan, saygıdeğer Peregrine Sullivan ve saygıdeğer Sebastian Sullivan arasında; Lord Bradley'nin ölümünden önce her birinin selamete çıkma ihtiyacında olan bir kadını eş olarak almaları, soyadlarını ve miraslarını onlara bahşetmeleri; öyle ki bu kadınların salahiyet yolundaki mükâlemeleri olmaları koşuluyla; eşit olarak bölüştürülmesi şart koşulmuştur."

Birden bir sessizlik oldu, ardından Peregrine söze girdi. "Tanrı aşkına bu ne demek? Selamete çıkma ihtiyacında

olan? Salahiyet yolları?” Hayretler içerisinde ağabeyine doğru döndü.

Jasper’ın omuzları sessiz kahkahadan dolayı titriyordu. “Kendinizi aşmışsınız efendim,” diye belirtti, alçakgönüllülikle yataktaki vikonta reverans yaparken. “Sıra dışı bir şey bekliyordum ancak en vahşi düşlerimde bile, ben böyle bir şeye erişememişimdir.”

“Ancak o zaman, Tanrı’ya içim rahat ederek dönebilirim yeğenim,” dedi vikont, gözleri alaycılığının verdiği keyifle parlarken parmakları tespihle meşguldü. “Siz günahkârsınız ve kalplerinize yönelip zavallı ruhlarınızı onarmadıkça, mirasımdan tek peni bile göremeyeceksiniz. Bu süreçte sizlerin ıslah olmanız da benim en büyük umudum ve dileğimdir.”

İkiz kardeşler sessizlerdi; Peregrine bir nebze de olsa hâlâ şaşkınlık içindeydi ve Sebastian’sa belki de hayatında ilk defa apışıp kalmıştı. Jasper düşünceli bir şekilde parmak uçlarıyla ağzına vuruyordu. “Pekâlâ, amacınızın çok iyi olduğundan eminim efendim. Kardeşlerim adına konuşamam ama ben, ölümsüz ruhumu bu kadar düşünmeniz karşısında mahcup oldum. Ben bundan şunu anlıyorum; biz bu görevi tamamlamadan önce, siz ölüme boyun eğecek olursanız o zaman miras hükümsüz mü olacak?”

Vikont pis pis sırıtıp, gözlerini kapattı. “İnanın sevgili çocuklar, siz üçünüz benim koşullarımı yerine getirecek kadınlara bağlanmadan, benim Tanrı ile buluşmaya hiç niyetim yok. Alton size gerisini açıklayacak.” Elini salladı. “Şimdi gidin ve o, Cosgrove denen kargayı içeri yollayın. Biraz yazı işim var.”

Alton kâğıtlarını topladı ve hızlıca kapıya yöneldi. Sebastian ve Peregrine de onu takip ettiler, sadece Jasper kaldı. Bakışlarını indirip, kısa aralıklarla soluyan ve mum ışığı titredikçe kâğıt gibi cildi daha da sararmış görünen yaşlı

adama baktı. “Seni yaşlı hilebaz,” diye mırıldandı. “Elbette ki kısa zaman içinde ölmeye niyetin yok. Ama şunu söyleyeceğim amca: Senin ve uzun ömrünün ötesindeki ahbabının dünyada yaptığı tüm hileler içinde, bu açık ara ikiyüzlülük madalyasını alır.”

Başka bir şeytani zevk kıkırdaması bir öksürük kriziyle son buldu ve yaşlı adam elini sallayarak, Jasper’ı yollamaya çalıştı. “Dışarı çık sevgili çocuğum. Gücümü korumam gerek... aslında, sizin üçünüzün bunu yapmamı garantilemek konusunda daha endişeli olmanız gerekir.” Yastıklara sırtını dayadı, gözleri yeğeninın çehresinde dinlenirken parıldıyorlardı. Bir anlığına yaşlı adamın ağzı kımıldadı ve gülümsemeye benzer bir hal aldı. “Kabul etmek istemesen de bana benziyorsun sevgili oğlum.”

“Ah, bunu inkâr etmiyorum efendim,” diye kıkırdadı Jasper.

Bir rahibin koyu kıyafetleri içinde ama gençliğiyle çelişen ifadesi ehemmiyet dolu biri içeri girdi.

“Peder Cosgrove,” diye selamladı Jasper nazikçe.

“Lordum,” diye reverans yaptı rahip.

“Buraya gel Cosgrove. Yazılacak başka bir bölüm daha var ve zaman daralıyor.” Hastanın fevri ses tonu Peder Cosgrove’un hafifçe irkilmesine neden oldu fakat bir mırıltıyla yatağın yanına seğırtti. “Derhal efendim.”

Jasper kafasını salladı, Vikont Bradley’nin kâtipliğini yapma görevi hiç de kolay olmadığından genç rahibe acıdı...

Yatak odasından ayrılıp, kardeşlerine katıldı ve yatak odasının girişinde avukatla bir araya geldiler. Sebastian hemen, “Yaşlı adam delirmiş mi? Bahsettiği herhangi bir şeye itibar edebilir miyiz?” dedi.

“Ah, bence de Seb,” dedi Jasper. Büfenin etrafında turladı ve bir sürahi şeri aldı. “Size de doldurayım mı?” Ce-

vap beklemeden iki bardak doldurdu ve kardeşlerine uzattı. “Alton?”

“Ah, evet lordum. Teşekkür ederim.” Alton, kendine uzatılan bardağı tutarken beceriksiz bir şekilde elindeki kâğıtları buruşturdu.”

Jasper kendine de bir tane doldurdu ve odada boş olan şömineye doğru ilerledi. Bir ayağını sipere dayadı, boşta kalan ayağını ise şömine rafı boyunca dinlendirdi ve kardeşleriyle avukatı hafif bir gülümsemeyle dinledi. “Öyleyse, tartışacak çok şeyimiz var gibi görünüyor. Hayır, Perry...” Peregrine tam bir şeyler söyleyecekken göze çarpar bir şekilde elini havaya kaldırdı. “Bir dakika konuşmama ve bunu anladığımı şekilde açıklamama izin ver.”

Peregrine geri çekildi ve ağabeyine bakarken kanepenin koluna ilişti. Avukat, bir elinde sıkı sıkı tuttuğu belgeleri, diğerinde şeri bardağıyla, kolsuz ve yüksek arkalı bir sandalyede dimdik oturuyordu.

“Birincisi, amcamın aklında hiçbir sorun yok. Aslına bakacak olursanız, her zamankinden daha iyi düşündüğünü söylemek isterim.” Jasper başını sallayıp, “Bu küçük ama şeytani tasarımı aylardır planladığını tahmin ediyorum,” dedi. Burnunu çekerken gülümsemesi alaycıydı. “Siz dilerseniz, konuyu görüldüğü gibi ele almayı tercih edebilirsiniz. Ancak ben tek kelimesine bile inanmıyorum; yine de nedenleri ve açıklamalarının bizi ilgilendirmesine gerek yok. Gerçek yeterince açık. Amcamız aşırı derecede zengin bir adam.” Avukata kısa bir bakış attı. “Bu konuda belgen var mı Alton?”

“Ah... evet, evet, efendim.” Kâğıtlara bakmaksızın karıştırmaya başladı. “Vikont Bradley’nin mirası dokuz yüz bin pounddan fazla ediyor.”

Peregrine hızlı bir nefes alırken, Sebastian bir ıslık çaldı ve Jasper, kalkık bir kaşla onayladı.

“Çok iyi bir miktar doğrusu,” dedi bir dakika sonra Jasper. “Kesinlikle amcamın dehasının zenginliğine yaraşır bir miktar. Ve haklı olarak, yeğenlerinin bir araya getirecekleri iki penileri bile olmadığından miras için şart koştuğu tüm koşulları kabul etmekte istekli olmaktan fazlası olacaklarını düşünmüştür.”

“Sen iki peniden fazlasına sahipsin Jasper,” diye belirtti Sebastian haset duymaksızın.

“Evet, Northumberland’de yüklü miktarda ipotekli bir gayrimenkul ve kentte aynı şekilde ipotekli bir harabeyi miras olarak aldım. Ayrıca nasıl halledebileceğimi hayal bile edemediğim babamızın borcu da var.” Jasper iç çekerek döndü. “O ya da bu şekilde, her türlü bağışa açık bir haldeyiz gibi görünüyor.”

“Senin de paraya ihtiyacın var,” diye onayladı Peregrine alelacele.

“Kesinlikle. Amcamız da bunu çok iyi biliyor. Mirası bırakacak başka kimsesi yok.” Avukat boğazını temizlerken, Jasper duraksadı.

“Müsaade ederseniz araya girmek isterim efendim. Lord Bradley, eğer ölümünden evvel, siz ya da kardeşleriniz miras için gereken şartları karşılamazsanız, tüm mirasın bir manastıra bırakılacağını özellikle belirtti. Gizli bir talimat... Sanırım, Pyrenees’e...”

Jasper keyifli bir kahkaha attı. “Ah, hakikaten mi? Yaşlı kurt.” Bardağını yeniden doldurmaya gitti; sürahiyi kardeşlerine uzatırken hâlâ gülüyordu. “Pekâlâ, hepimiz düşmüş birer kadın bulmak üzere sokakları arşınlayacağız ve bu kadınları *salahiyet* yollarına sevk edeceğiz ya da en iyi ihtimalle yoksulluğa razı olacağız ve en kötü ihtimalle de borçtan hapse gireceğiz gibi görünüyor.” Bir sandalyeye oturdu, bacağına diğerinin üstüne attı. Ayağını boş boş sal-

larken, mumun ışığı ayakkabısının gümüş tokasında yansıma yapıyordu.

“Seni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu anlamıyorum Jasper,” dedi Peregrine.

“Ah, sen eğlenmiyor musun Perry? Ben keyif alıyorum.” Sebastian ikizine çarpık bir gülüş attı. “Jasper haklı. Bu zorlu bir seçim.

“Alton, bize ilginç detayları ver,” diye talimat verdi Jasper, başını sallayarak.

“Pekâlâ efendim, öncelikle, her üçünüz de mirasa sahip olmadan önce vasiyetin şartlarını yerine getirmek durumundasınız.” Alton sandalyesinde hafifçe kımıldandı. Düğünler, sizlerin de bildiği gibi vikontun ölümünden önce gerçekleşmek zorunda ve Blackwater Malikânesi, Londra’daki mülk, Blackwater Köşkü’nün üzerindeki ipotekler kaldırıldıktan sonra, miras eşit olarak üçe bölünecek.”

Jasper takdir ederek başını salladı. “Yani yaşlı adam geriye biraz aile gururu bırakmış. Devam et, bize evlenmemizin beklendiği eşlerden bahset. Nasıl tanımlanmışlar?”

Avukat yeniden kâğıtlarına baktı. Okumaya başladığında yanakları kızardı. “Her müstakbel gelin, ruhunu inciten bir durumdan kurtarılmalıdır. Her müstakbel gelin, geleneksel var oluşlarını idame etme konusunda çaresiz olmak zorundadır. Her müstakbel gelin, yeğenlerimin alışlagelmiş olarak bulundukları geleneksel sosyal çevreden gelmemesi, hatta yeğenlerimin nadiren bulundukları daha az kabul edilebilir sosyal bir çevreden bulunabileceği... şeklinde devam ediyor.”

“Ah, zekice,” diye mırıldandı Jasper ve yine hayranlıkla kıkırdadı. “Yaşlı adam, gerçekten kendini aşmış. Aile bugüne kadar onu hep dışladı. Kirli çamaşırlarına dokunmalarına izin vermeyecekleri bir kadını kabul ettirmekte, Sullivan geleneklerinin sert kurallarını zorlamaya kararlı.

Senelerdir maruz kaldığı hakaretlerin karşılığında bu kadar katıksız bir intikam. Halamların yaratacağı rezaleti hayal edebiliyor musun? Şu anda onları işitebiliyorum.” Hâlâ kıkırdarken, kafasını salladı.

“Bu vikontun düşüncesinin özünü oluşturunca gibi görünüyor efendim.” Alton, biraz daha rahatsız olmuş görünerek ona katıldı.

“Amcam Bradley’nin bile bu denli zalim bir intikam tasarladığına inanmıyorum,” diye mırıldandı Peregrine. “Sen ailenin başısın Jasper. Bu onları ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, senin karını kabullenmek zorundalar.” Başını kasvetli bir şekilde sallayarak arkasına yaslandı.

“Çok iyi özetledin Perry.” Ağabeyi şeri kadehinin ardından gülümsedi.

Avukat tekrar öksürdü. “Bir şey daha var baylar.” Bir sayfa çevirdi. “Lordlarım, her birinize uygun gelinleri bulmanızı kolaylaştırmak için toplamda beş bin pound sağlıyor. Her ne sebeple olursa olsun, hepinizin bir şekilde mali kısıtlamalarınız olduğunu anlayışla karşılıyor.”

“Bir insan bundan daha doğru bir söz söyleyemezdi,” diye mırıldandı Jasper. Kardeşlerine dikkatle baktı. “Pekâlâ beyler, zorluklara rağmen bu işte beraber miyiz?”

Sebastian omuz silkti, sonra ilerleyip elini uzattı. “Ben varım... Perry?”

“Evet... evet, tabii.” Peregrine elini uzatarak kalktı. “Fakat ne dersiniz deyin, bu çetrefilli bir iş.”

“Elbette... Bradley Amca’dan başka ne bekliyordun ki?” diye merakla sordu Jasper, kardeşinin uzanan eline karşılık verirken. Kadehini kaldırdı. “Bu da işimizin başarılı olmasına.”

1

Blackwater Kontu, Covent Garden'daki Cock tavernasının dışındaki ayyaş, zevk düşkünlerinden oluşan kalabalığın arasında dolanıyor ve aheste bir edayla Piazza sütunları boyunca geziniyordu. Siyah giysisi, kadifenin göz alıcı parlaklığı, boğaz ve bileklerindeki açık krem rengi dantellerin dışında oldukça kasvetli görünüyordu. Mühür yüzüğünü süsleyen, kan kırmızı yakutun dışında başka hiçbir mücevher takmamıştı. Siyah saçları, gösterişsiz gümüş bir tokayla ensesinde tutturulmuş ve kenarları altın örgüyle çevrelenmiş, siyah, üç köşeli bir şapka takmıştı.

Kalabalık mekânı aylak aylak izlerken, keyfi bir tutam burunotu almak üzere durakladı. Ekim ayının başlarındaki ihtişamlı yeşil ve altuni bir günün ikindisiydi ve halk, her meslekten kadınlar ve erkekler, tam kadro oradaydı. Fiyakalı hanım evlatları kollarında boyalı kadınlarla eğleniyorlardı. Covent Garden, dolgun kalçalarını sergilemek için hırpani iç eteklerini kaldıran aşırı makyajlı kadınların dikildiği ve satılan malın beden olduğu bir pazardı.

Jasper yürürken şapkasını kafasına geçirdi, bir eli daima olduğu gibi kılıcının kabzasındaydı. Zihni ve bedeni de tetikteydi. Bir yankesicinin el çabukluğu Covent Garden'da ve şehrin tüm kalabalık yerlerinde çok sık rastlanan bir şeydi.

Vikont Bradley'yi az evvel ziyaret etmişti ve vikontun aşırı ısıtılmış yatak odasından sonra biraz temiz, serin hava alma ihtiyacı duymuştu. Her zaman ki gibi amcasını yine asabi görmüştü ancak bu kez yatağın dışında, alev alev yanan ateşin önünde oturmuş, özgürce ve doktorunun emirlerine karşı gelerek, yoğun, kıpkırmızı bir porto şarabı sürahisiyle kafa çekiyordu. Peder Cosgrove, elinde tüy kalemi, pencere boşluğundaki yazı masasında oturuyordu, kontun duyurulmamış gelişi karşısında beliren rahatlama-sı, Jasper'ın iyi niyetini bir kez daha kazanmıştı.

Jasper, amcasının ölümüyle naaşının Blackwater'daki aile mezarlığına nakledilmesi konusunda yaptığı teklife amcasının verdiği yanıtı hatırlatınca Peder Cosgrove'un dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm dokundu - zavallı rahibin tespihinin sağladığı rahatlamayı aramasına ve dudaklarının belli belirsiz dua okuyarak kıpırdanmasına neden olan bir yanıtı bu.

Bu sahte sofularla ve kibirli atalarımınla birlikte çürümek istemiyorum yeğenim. Ömrümü yaşadım ve günahlarımın bedelini ödedim. İyi, dürüst bir kilise mezarlığında, diğer iyi, dürüst günahkârlarla birlikte yatacağım.

Ardından Jasper'in eş arayışında ne kadar ilerleme kaydettiğini bilme gereksinimi duydu. Bu, Blackwater kontuna şu ana kadar ki ihmalkârlığını hatırlatan bir soruydu. Amcasının evinden ayrılmıştı ve Covent Garden'da geziyor; zor halledilecek sorun hakkında kafa yoruyordu. Ruhu kurtarılma ihtiyacında olan biri şöyle dursun, kimseyle evlenme arzusu içinde değildi. Asıl kendinin böyle bir kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Ancak amcasının parası olmaksızın, en nihayetinde borçlular hapisanesi veya yoksullar mezarlığıyla yüzleşecekti. Blackwater ailesinin kıymet verdiği her şeyin onarılamaz kaybindan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Jasper, adımlarının kendini bir fırıncıya doğru götürdüğünü fark etti. Delikanlının elindeki tepsi altın renginde ikramlarla doluydu ve kabarmış hamurlardan hoş kokulu buğular çıkıyordu. Ancak o zaman Jasper açlığının farkına vardı. Bir önceki akşamdan bu yana hiçbir şey yememişti ve koku ağzını sulandırdı. Tam yeğinin iç ceplerinden birinde sakladığı deri para kesesine elini atarken karın boşluğuna bodoslama bir şey daldı.

Birkaç dakika önce Clarissa Astley, avını görüş alanında tutma gayretiyle, Great Piazza'yı turlayan kalabalığın arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu. Neyse ki Luke uzun boylu bir adamdı ve yüksek konçlu bir kastor şapka takmıştı da Clarissa'nın görüş açısında kalması kolaylaşıyordu. O sabah saat dokuzda, tüm hafta boyunca süren gece nöbetleri ödüllendirilmişti. Luke, Ludgate Hill'deki evinden ayrılıp High Holborn boyunca yürürken, Clarissa ihtiyatlı bir mesafeden caddedeki kalabalık arasında ilerleyerek onu takip etti.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu; yalnızca onu kardeşine ya da en azından Francis'in nerede tutulduğuna dair kendine ipucu sağlayabilecek bir yere, götüreceğini ümit ediyordu. Luke'un güzergâhı, birkaç dönemeç, sokak aralarına çıkan kestirmeler ve loş avlulardan sonra belli oldu. Covent Garden'a gidiyordu. Böylece, Clarissa da ayrıldığı yere geri dönmüş oldu. Bıkın bir şekilde düşünüp taşındı. Covent Garden'daki King Sokağı'ndan daha bu sabah erken saatlerde ayrılmıştı ve şimdi sadece dört saat sonra yine buradaydı.

Luke'u görüş mesafesinden ayırmadan, Great Piazza'nın kolonları arasına daldı. Luke artık daha yavaş yürü-

yordu. Piazza boyunca uzanan mekânların afişlerine göz atıyordu ve Clarissa, Luke'un özellikle de müstehcenliğiyle meşhur bir tanesinin dışında aniden durduğunu fark ettiğinde az kalsın çok geç kalmış olacaktı. Zorla ona çarpmadan durabilmeyi başardı ve yan yola, tam karşıdakine saptı. Eğik başı güçlü bir bedenle karşılaşp, omuzları bir çift sert el tarafından kabaca kavrandığında, neye uğradığını şaşırıldı.

“Ah, hayır, olamaz,” diye gürlledi kızgın bir ses. “Bana inanın hanımefendi, ben bir yankesicinin üçkâğıtlarına fazlasıyla hâkimimdir.”

Clarissa başını kaldırdı ve kendini tutan adama kuşkulu bir öfkeyle dik dik baktı. “Bırak beni.” Omuzlarını adamın ellerinden kurtarmaya çalışarak kıvranıyordu.

“Neden bırakayım? Beni soymak üzereydin,” dedi Jasper, nazik denebilecek bir tavırla.

Kızın sesi öfkeli çıkmasına rağmen, ilginç bir şekilde melodikti ve Londra'ya özgü cırtlak vurgudan eser yoktu. Jasper, sıska omuzlarını kavradığı bu kızı dikkatle inceledi. Bir çift açık yeşil göz şaşkınlık ve öfkeyle dik dik bakıyordu ve bu gözler, Jasper'ın o güne değin karşılaştığı en sevimli çehrede bulunuyorlardı.

“Hayır kesinlikle, değildim.” dedi Clarissa çileden çıkmış bir şekilde. “Neden seni soymak isteyeyim ki?”

“Neden soymayasın?” diye sordu Jasper kibarca. Covent Garden iki cinsiyetten de her türlü maganda ve şarlatanı barındırırdı. Güzel çehresi ve zarif aksanı dışında bu kızı, Piazza'daki diğer dolandırıcılardan ayıran başka bir şey yoktu. Sade bir pelerini vardı, saçları bir eşarpla ense-sinde toplanmıştı ve Jasper kızın alnında yalnızca birkaç tel kızıl sarı perçem görebiliyordu. Bu, yine de gerisini görmek istemesine yetiyordu.

Jasper'ın öfkesi dinmişti, merak ve daha şahsi bir ala-

kanın belirgin kıpırtılarıyla yer değiştirmişti. “Tahmin ediyorum yığınla paran vardır, yankesiciler genelde böyledir.” Bu bir tahmindir ancak Jasper kendisine biraz daha bilgi vermesini umuyordu.

“Böyle bir varsayımda bulunmaya hakkınız yok,” dedi Clarissa. “Neye sahip olduğum ya da olmadığım beni ilgilendirir.”

“Bana ait bir şeye sahip olmadığına göre, seninle hemfikir olabilirim.” Jasper kaşlarını çattı. “Eğer beni soymaya niyetlenmediysen, böyle kasti bir şekilde ne diye bana çarptın?”

Jasper şaşkınlık içinde kızın dikkatinin dağılmış göründüğünü fark etti. Ona bir cevap vermek yerine, hâlâ omuzlarında olan elleri umursamadan şiddetli bir gerilim içinde, adamın etrafını taradı. “Artık onu kaybettim,” diye mırıldandı.

“Kimi kaybettin? Bana cevap ver, rica ederim. Kimi kaybettin ve madem cebimdekileri almaya niyetin yoktu, neden o şekilde çarptın bana?”

“Birinden saklanmaya çalışıyordum,” diye açıkladı sabırsızca. “Ve şu anda beni alıkoyarak, her şeyi mahvettiniz.”

“Kusura bakma.” Sesi kupkuruydu. “Belki bir gün bunun mantığını anlarım. Gördüğüm kadarıyla, kimseye varlığını kasıtlı şekilde afişe etmedim.” Manidar bir şekilde etrafa bakındı. Kalabalık her zamanki gibi pervasız bir biçimde yoluna devam ediyordu ve Jasper bulundukları istikamette, şüpheli ve dikkat çeken hiçbir bakış tespit edemedi.

“Neden saklanman gerekiyor?” Jasper, ellerini kızın omzundan çekmekte gönülsüzdü ancak kız kurtulmak için kıvranmaya devam ediyordu. Bir nefes daha almasına kalmaksızın, kızın kalabalığa karışıp gidebileceğinden emindi ve henüz onu kaybetmeye hazır değildi.

“Bu sizi ilgilendirmez,” dedi. “Sadece bırakın beni gideyim, lütfen. Beni alıkoymaya hakkınız yok.”

“Genelevlerin birinden misin?” diye sordu Jasper, bir tahminde bulunarak. Bu, kızın Piazza’da bulunuşunu açıklayabilirdi. Muhtemelen, hoş olmayan bir durumdan kaçıyordu. Şüphesiz en iyi müşterinin dikkatini çekecek kadar genç ve güzeldi. Jasper, Covent Garden’in her yerinde bulunan birçok mekânı işleten herhangi bir kadın satıcısı adam ya da kadının, onu değerli bir gelir olarak göreceği konusunda net bir tahmine sahipti. Kıyafeti sıradan olabilirdi ama aksanına bakıldığında daha üst sınıf bir müşteriye hitap etmesinde sorun olabilecek herhangi bir pürüz yoktu. Dolayısıyla, iyi bir genelevin seçkin fahişeleri arasında yerini almak üzere hazırlanmış olması da muhtemeldi.

Yeşil gözlerin ardında adeta şimşekler çaktı fakat Jasper bunu anlamlandıramadı. Ardından Clarissa, “Belki öyle, belki değil. Bundan size ne beyefendi,” dedi. Gözleri aniden kısılmıştı. “Peki siz neden buradasınız?”

Jasper, kızın kendine kafa tutar gibi bir hali olduğunu düşündü. O ya da bu şekilde hiçbir şey söylememişti ancak cevabındaki kapalılık şüphelerini doğruluyordu. Yine de bu cüreti, Jasper’ın yüksek sesle gülmesine neden oldu.

Kahkahası Clarissa’nın canını sıktı. Hâlâ o son sorunun sebep olduğu gülünç dürtü yüzünden pişmanlık duyuyordu. Sanki bazen şeytan dilini ele geçiriyordu ve o da hep rasgele söylenmiş bir söz ya da sorunun beklenmedik sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalıyordu.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Ah, arz ve talebin oldukça zevk verici birleşimi,” dedi. “Bence sen yaparsın. Ah, evet, bence sen çok iyi yaparsın.”

“Neyi yaparım?” Clarissa öfkesini bastırmakta zorlanarak adama baktı.

“Halletmem gereken ufak bir iş,” dedi Jasper.

“Ne işi?” Clarissa bir adım geriledi ama adam ellerini omuzlarında sıkı sıkıya tutuyordu.

“Benimle gelersen, sana anlatırım.”

“Delirmiş olmalısın. Bırak beni yoksa polisi çağıracağım.”

Jasper kafasını salladı. “Hayır, eğer polisi çağıracak birisi varsa, o da benim. Sence kime inanacaktır?”

Öfke bir kez daha açık yeşil gözlerde şimşek gibi çıktı. “Bu adil değil.”

“Hayır,” diye hemfikir oldu Jasper. “Bu hayatta pek az şey adildir. Adın ne?”

“Clarissa.” Kendine engel olamadan ağzından çıkmıştı; dilini ısırma-
lıydı.

“Pekâlâ Clarissa, gidip birer kadeh şarap ve karnımızı doyuracak bir şeyler bulmayı öneriyorum. Ve ben de sana bir teklifte bulunacağım.”

“Yapacağınız herhangi bir teklifle ilgilenmiyorum... her kim olursanız olun.” Durumunun tartışmasız savunmasızlığının farkında olduğundan, ses tonunu mümkün olduğunca kibirli tutmaya çalışıyordu. Hiç kimse, zenginlik ve ayrıcalık saçan güçlü bir beyefendi karşısında, Great Piazza’nın sütunları arasında dolaşan güçsüz ve dostsuz bir kızın tek kelimesine bile inanmazdı.

“Beşinci Blackwater kontu, Jasper St. John Sullivan. Hizmetinizdeyim hanımefendi.” Başını eğerek kıza gülümsedi ve gülümsemesiyle, adeta gözlerinin ardında ışıklar yanmıştı. “Birlikte yemek yeme onurunu bana bahşeder misiniz?”

Clarissa gözlerini bir kez açıp kapadı ve bakışları aniden şüpheli ve ihtiyatlı bir hal aldı. Burada bir fırsat mı vardı? Hiçbir şey değilse bile mevcut macerası ona bir fırsat ihtimalini asla es geçmemeyi öğretmişti. Bu beyefendi çok

güçlü olabilirdi ve şu anda bir arkadaşına ihtiyaç duyuyorsa aradığı kişi kendisi olabilirdi. Ve eğer, bu anlaşma ters gidecek olursa da kendini koruyabilirdi. Şu ana kadar birçok kez bunu kanıtlamıştı.

Bunun yanı sıra adamda bir şeyler vardı, o kara gözlerde Clarissa'yı çeken bir şeyler... Bu teklif hakkında daha fazlasını bilmek istiyordu; belki de adamın istediği şey, rahatlıkla sağlayabileceği bir şeydi ve bunun karşılığında kendine yardım etmesi için pazarlık yapabiliyordu. Ayrıca bir şey daha vardı: açtı. Şafak söküp kahvaltı yaptığından bu yana oldukça uzun zaman geçmişti.

"Peki," dedi Clarissa, ihtiyatı elden bırakmadan. "Angel'da Salı günleri geyik etli turta oluyor."

"Tamam, o zaman, geyik etli turta olsun." Omuzlarını serbest bıraktı ancak, bu kez de kolunu tutup kendi koluna aldı. Clarissa görünürde daha az tutsak edilmiş görünmesinin yanı sıra, yine de daha önceki kadar sıkışmış hissetti. Bu, onu endişelendirdi ancak, yardım için bağırarak olursa, kesinlikle yardımına koşacak insanlar vardı. Ancak, en iyi ihtimalle, dizini nasıl ve nereye geçireceğini biliyordu, hem keskin dişleri vardı. Ayrıca kılıklı bir adamdan daha hızlı koşabilirdi. Hangi yola gittiğini bile fark edemeden, kalabalığın arasında kaybolabilirdi.

Böyle sahte bir teselliyle, Angel tavernasına gitmeye razı oldu. Taverna karanlık, gürültülü ve kalabalıktı. İlk bakışta uzun masaların ve bira tezgâhlarının hiçbirinde boş yer göremedi ama eşlikçisi onu hiç zorlanmadan kalabalığın içinden, şöminenin yanındaki kuytuluktaki küçük, izbe bir masaya götürdü. Orada oturan iki adam göz ucuyla onlara baktı. Tek kelime etmeden masrapalarını alıp kalktılar ve kalabalığa karıştılar.

Zenginlik ve ayrıcalığın açığa vurulmamış gücü, diye düşündü Clarissa. "İlginç," diye mırıldandı. "Bir bakışla

ortadan kayboldular. Böyle bir güce sahip olmak, mühim bir şey olsa gerek.”

Jasper öne doğru bir tabure itti ve kıza oturması için işaret etti. “Ah, birileri buna alışkın olarak yetişiyor.” Kont onun karşısındaki tabureye otururken gözlerinde bir tebessüm parıldadı. Clarissa, adamın memnuniyetini söndürme amaçlı herhangi bir teşebbüsün rövanşı olacağını fark etti.

Jasper omzunun üstünden baktı ve amirane bir tavırla, kalabalığın içinde güç bela ilerleyen taverna hizmetçisini parmak işaretiyle çağırdı.

Hizmetçi kız, dolup taşan iki maşrapayı kalabalığın üstünde tutmaya çalışıyordu. Baş işaretiyle yanıt verdi. Maşrapaları, önceden dökülmüş bira nedeniyle ıslak ve kaygan olan bir masaya bıraktı ve ellerini lekeli önlüğüne sildi. Ani bakışları beyefendinin şıklığına ve iştirakçisinin oldukça donuk görüntüsüne takıldı.

“Ne alırsınız efendim?”

“İki düzine istiridye ve iki maşrapa ren şarabı... ve bir de misafirime geyik etli turtayla burgonya şarabı... arkada sakladığınızdan... hangisi olduğunu biliyorsun.”

Kız, Jasper’a bir nebze hayranlık duyarak baktı. “Tabii efendim.” Clarissa kendisine bir kez daha bakmaya tenezzül etmeyen taverna kızının kendi gibileri daha önce gördüğünü ve ikisi arasında tam olarak ne tür ticari bir anlaşma olduğunu bildiğini, isabetli bir şekilde tahmin etti. “Jake burada servis edilmesine izin vermez genelde. Özel gruplar filan için saklar onları.”

“Bir istisna yapabileceğini düşünüyorum.” Bir tutam burunotu aldı; ardından gümüş, kabartmalı kutuyu tekrardan ceketinin derin cebine attı ve Clarissa’ya merakla ışıldayan gözlerle baktı.

“Evet Clarissa, ne zamandan beri Londra’dasın?”

“Tüm hayatım boyunca burada olmadığımı da nereden çıkardınız?” Soru karşısında biraz kafası karışmıştı.

“Ah... sesinden ötürü. Yerli bir Londra’lı gibi konuşmuyorsun.”

“Siz de öyle beyefendi,” diye belirtti Clarissa.

“Hayır ama benim de kökenim kırsaldan bir yerlere dayanıyor ve Londra’yı ziyaret ettiğim bir yer sayıyorum.”

“Fakat burada eviniz var, değil mi?”

“Evet, doğru. Ee, ne zamandır Londra’dasın?”

“Birkaç aydır,” diye kaçamak bir cevap verdi. Kontun işine yarayıp yaramayacağından emin olmadan hiçbir şekilde, güvenip herhangi bir kişisel detay vermeye hazır değildi.

“Hangi yöredensin?” Jasper öne doğru eğildi, kollarını koymadan önce eldiveniyle masadaki kırıntıları süpürdü. Kara gözleri kıza dikkatle bakıyordu. Ancak Clarissa, bakışlarında hiçbir düşmanlık ya da tehlike olmadığına karar verdi.

“Bedfordshire yolu,” dedi Clarissa omuz silkerek. “Servet edinmeye geldim.” Birçok anlama gelebilecek ya da hiçbir şey ifade etmeyen bir tanımdı. Ağızdan kaçan bir yorumdu işte. Kız güldü. “Çılgınca bir umut da diyebilirsiniz.”

“Yo, belli olmaz.” Jasper, taverna kızı eğilip omzunun üstünden bir tabak ıstiridyeyi masaya koyarken duraksadı. Yanardöner kabukların ardında sedefli gri yumuşakçalar parıltıyordu. Kız iki kalaylı, altuni şarap maşrapasını kayık tabağın yanına koydu ve geri çekildi.

“İstiridyelerin afrodizyak olduğu farz edilir,” dedi Jasper, kabuğundan bir tanesini yerken. Boğazından akıp giden sıvının tadını çıkardı. “Ancak sen bunu biliyorsundur zaten.” Maşrapasına uzandı, eşlikçisini seyrederek yavaş yavaş içti.

“Neden bunu bileyim ki?” diye merak etti Clarissa, tabaktan bir istiridyeyi alırken. Bu ne annesinin ne de mürebbiyesinin açıklama gereği bile duymadıkları bir konuydu. İstiridyeyi dili yardımıyla özenle kabuğundan çıkardı ve ardından bir tane daha aldı. Kabuğu dudaklarının yakınındayken, durakladı; dilinin yardımıyla bir kez daha ilik gibi kabuğundan çıkarmadan önce adamın neden kendine o kadar dikkatle baktığını düşündü.

Jasper kısa bir süreliğine büyülenmişti. Bu cüretkâr ve çekici bir pozdu, kız eğer zengin bir müşteri avlamak için yola çıktıysa, çok marifetli bir şekilde bu işi yürütebiliyordu. Ancak başka bir kadın yaptığında Jasper’ı eğlendirecek ya da baştan çıkaracak tahrik unsuru, bu kıza uymuyordu ve Jasper bundan hiç hoşlanmadığını fark etti.

“Sorun ne?” diye sordu Clarissa, boş kabuğu bırakıp bir tane daha almak üzere uzanırken. “Neden bana öyle bakıyorsunuz?”

“Ah, bana masumu oynama.” Jasper aşağılamayla karışık bir kahkaha attı ve bir istiridyeyi daha aldı. “Ben kadınının açık sözlü ve benim...” Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. “Benim düzenlemelerime... diyelim... Her iki taraf için de adil olacak şekilde... üzerinde anlaşılan bir fiyatta ve her iki tarafın memnuniyeti esas alınarak...”

Tanrım. Ahmak adam tabii ki sözlerini yanlış anlamıştı. Clarissa bu saçmalığa son vermenin zamanı geldiğini anlayabiliyordu. İşler çığrından çıkmak üzereydi ve Clarissa kendini gitgide derinleşen bir bataklıkta gibi hissediyordu.

Hararetli bir şekilde konuşmaya başladı. “Eminim, *sizin* kadınınız taleplerinizi yerine getirirken, mutluluktan fazlasını duyuyordur. Öte yandan *ben*, o gruba girmiyorum ve kesinlikle onlarla bir alakam yok.” Taburesini geri itip, kalkmaya yeltense de Jasper elini onun elinin üstüne koyup, elini adeta masaya çiviledi.

“Bir dakika Clarissa. Her ikimiz de bunun neyle alakalı olduğunu biliyoruz. Bundan dolayı, oyun oynamayı bırakalım. Bana inan, böyle hilelerle fiyatını yükseltmeyi umuyorsan işe yaramayacak. Bunu eğlenceli ya da çekici bulmuyorum.”

Clarissa, inanamayan gözlerle ve sükûnet içinde adama baktı. Fakat şaşkınlığı daha çok kendine yönelikti, kendi aptallığına. Tabii ki bu tarz bir teklif almayı göze almış olmalıydı. Adam kendisine, Piazza’da, fahişelerin arasında aylak aylak gezinirken rastlamıştı ve zaten genelevlerden birinde yaşadığını da tam olarak inkâr etmiyordu. Evet, dürüst olmak gerekirse, bunu inkâr etmek güçtü ancak şartlar o kadar farklıydı ki. Bir an evvel kendini bu beladan kurtarmalıydı.

“Bırakın gideyim lütfen.”

Jasper elini kıpırdatmadı. Sadece sabırsız bir şekilde, “Bak kızım, benimle birlikte bir teklifi konuşmak üzere buraya geldin. Sadece tek türlü bir teklifte bulunma niyetinde olmam da muhtemeldi, o yüzden aşağılanmış gibi davranma,” dedi.

Clarissa boştaki eliyle ince istiridye çatalına uzandı ve bir saniye sonra, Blackwater kontu acıyla feryat edip kanyan elini ağzına götürdü. Clarissa anında kaçmıştı. Taburesi kalkışının şiddetiyle sallanıp, yere çarpmıştı

Jasper, kızın arkasından baktı ve hemen ardından ayağa fırladı. Az kalsın bir şişe burgonya şarabı ve geyik etli turta taşıyan taverna kızına çarpacaktı. Masaya bozuk para fırlatmak için fazla bile kalmıştı. Ardından, önce meyhaneyi hızla adımlayıp, sonra da kendini dışarıya, Piazza’ya attı. Kızı bulmak üzere gözleriyle kalabalığı kolaçan etti ve sıra sütunların olduğu köşenin civarında kızın gözden kaybolmak üzere olan silüetini fark etti. Hemen takibe koyuldu. Uzun adımları meydanı adeta yutmaktaydı.

James Sokağı'ndaki köşeyi döner dönmez kızı gördü. Çok uzağındaydı ama genç kız bir anlığına arkasına bakmak için duraksadı. Jasper bir sütunun arkasına siper aldı. Kız yeniden yürümeye başlayınca, Jasper da mesafesini koruyarak takibe koyuldu. Bu kızı neden bu kadar umursadığını bilmiyordu. Şehirde onun gibi bir sürü vardı. Ancak hiç bu denli esir edici bir siması olanıyla karşılaşmadığına karar verdi. Ayrıca ruhsal olarak da bir şeyler vardı; oynayacakları oyunda onu ideal kusursuz oyuncu kılacak bir zekâ parıltısı. Tabii 'Don Kişot'vari davranışına da gücenmişti.

Neden iyi bir ödemede bulunacak, potansiyel bir müşteriye karşı böyle nezaketsizce davranmıştı ki? Zonklayan elini ovuşturdu. İçindeki intikam dürtüsünün farkındaydı. Kız pazarlık esnasında, Jasper'ı burgonya şarabı ve geyikli turtasından etmişti.

Kız gideceği yere ulaştı. Jasper bir genelevin kapı girişinde durdu ve onun King Sokağı'nda gayet muhafazalı bir eve girip gözden kayboluşunu izledi. Burası Mama Griffiths diye biri tarafından işletilen genelevdi. En üst düzey müşterilere hizmet veren, en kaliteli randevu evlerinden biriydi. Yine de kötü üne sahip bir evdi.

Clarissa'nın masumiyet iddiaları buraya kadarmış, diye düşünüp kendi kendine gülümsedi Jasper. Kızın oynadığı oyun her ne olursa olsun, Jasper ondan bir hayli ilerideydi. Sokağın karşısına geçip, ön kapının pirinç kaplama tokmağını çalmak üzere kaldırdı.

2

Clarissa kare şeklindeki antreden girdi ve kâhyanın rahatlamayla iç çekerek kapıyı ardından örtüşünü işitti. Bir sürü av köpeği tarafından kovalanmışçasma tükenmiş vaziyetteydi. Bir hata yapmıştı. Bir şekilde bu yozlaşmış ve sersemletici şehirde kendi başının çaresine bakabileceğine inanmıştı. Ona, Blackwater Kontu gibi bir adamla savaşa girebileceğini düşündüren şey neydi Tanrı aşkına?

Koridorun başındaki çift kanatlı kapıların ardından kahkahalar, yumuşak sesler ve piyanonun baygın nameleleri geliyordu. Gündüz bu saat işlerin başlaması için erken olsa da kızlardan bazıları eğleniyor olmalıydı. Birçoğunun, konağın hanımına yaraşır hoşsohbet tavırlarla gönüllerini hoş ettikleri düzenli müşterileri vardı. Bu şekilde et satma işi çok ilginçti.

Clarissa, ikinci katın engin sahanlığına açılan geniş merdivenlerden, sonra da sözde sığınağının bulunduğu, çatı katına ulaşan daha dar bir merdivenden çıkmak üzere yola koyuldu.

Çatı saçağının altında, tepeden King Sokağı'na bakan arnavut bacalı, küçük bir göz odaydı. Duvarlardan birinin karşısında portatif bir karyola, üzerinde çatlak bir lavabo ve ibriğin bulunduğu külüstür ayaklı bir konsol, ufak ızgaranın yanında duran ve boş olan bir sandalyeyle oldukça

şatafatsız döşenmiş bir hizmetçi odasıydı. Clarissa kış geldiğinde kömür için ödeme yapmak durumundaydı; ödeme yapmalı ve bodrumdan kömürlüğe kadar çıkarmalıydı.

Ancak kış geldiğinde o ve Francis güvenli, gözlerden ve şehirden uzak bir yere taşınabilirlerdi. Clarissa eşarbını çıkarmak üzere karyolaya oturdu ve ayakkabılarını ayağından fırlattı. Daha sağlıklı bir pansiyon aramak için yeniden sokaklara dönmeliydi fakat Ludgate Hill'e gidiş ve dönüşünün neticesinde ayakları sızlıyordu ve şu an için gücünü toparlayamıyordu. Ortam ne kadar uygunsuz da olsa, en azından burada tek başınaydı ve tehdit altında değildi.

Clarissa mevcut çatı katı odasını, Londra'ya geldikten hemen sonra, Piazza'daki ilanlardan birinde bulmuştu. Tabii şimdiki tecrübesiyle biliyordu ki Covent Garden'daki kiralık odalar, belirli tarz insanlara, kirasını sırt üstü yatarak ödemesi beklenen müşterilere yönelikti. Bu sabahki bozgundan sonra anlaşıyordu ki hâlâ Covent Garden hayatının gerçeklerini öğrenmemiştir.

Mama Griffiths, kesinlikle fahişe olmayan genç bir kadın tarafından kendine başvurulmasının verdiği ilk şaşkınlıktan sonra içten bir kahkaha atmış ve Clarissa'nın evdeki kızlar kadar kira ödemesi koşuluyla odayı kiraya vermeyi kabul etmişti. Kafasını karıştırdığı kadar onu korkutan bir şehirde bitkin ve yapayalnızken, Clarissa ev sahibesinin cana yakın yapısından dolayı rahatlamış, antlaşmayı kabul etmişti. Ancak artık burada kalamayacağını biliyordu. Şu ana kadar birçok kez merdivende başıboş dolaşan müşterilerle karşılaşmıştı ve gördükleri cesaretini o denli kırmıştı ki akşamları odasından ayrılma cesaretini neredeyse bulamıyordu.

Yetmezmiş gibi az önce tuhaf bir adama, Piazza'yı çevreleyen genelev sakinlerinin kabul edebileceği her türlü teklife açılmış izlenimi vermişti. Evet, kıl payı kurtulmuş-

tu ama iyi edinilmiş yeni bir deneyimdi bu. Pazarlık esnasında, Luke'u gözden kaçırmıştı. Ancak Luke'un Covent Garden'daki istikametinin, Francis'in yeri konusunda bir şeyleri açığa çıkarmaktan bir hayli uzak olduğunu düşünüyordu artık. Luke'un muhakkak aklından başka türden zevkler geçiyordu, yoksa neden Piazza'yı ziyaret etsindi ki?

Takibine, sabah Luke'un evini izleyerek devam edebilirdi ve bu kez daha şanslı olacağını ümit ediyordu. O zamana kadar, önünde bir öğleden sonra ve akşam onu bekliyordu. Gürültü patırtıları, gıcırdayan yatakların sesini, ara sıra meydana gelen ağlamaları, merdivenlerden bir aşağı bir yukarı inip çıkanların ayak seslerini... yani hayat dolu bir genelevin geceleri çıkardığı tüm sesleri dinleyecekti.

Karyolaya uzandı, aç olduğu gerçeğini umursamamaya çalıştı. İki istiridye yeterli gelmemişti ve sadece istiridyelerin devamını kaçırmışa değil, aynı zamanda geyikli turta ve burgonya şarabından da oluşuna pişmandı. Belki de kontu dinliyormuş gibi davranmalıydı. En azında karşılığında iyi bir yemeğin tadını çıkarırdı. Gözlerini kapattı.

Francis aç mıydı?

Uykuya duyduğu özlem kayboldu ve Clarissa aniden doğruldu. Bir anlığına bile olsa neden burada olduğunu nasıl unutabilirdi? Bir hafta evvel, buraya ilk gelişinden bu yana, Francis'i bulmaya bir adım bile yaklaşmamıştı. Ve fazlasıyla kesin olan bir şey varsa... onu yardım almadan bulamayacağıydı. Şehir boğucu ve kafa karıştırıcı bir canavar gibiydi. Dolambaçlı patika ve dar yollardan oluşan bir labirent; gölgelerle dolu, tuhaf, karanlık avlular ve her yerde -hepsi de koşuşturan, gürültücü ve kabadayı- insanlar. Clarissa ne zaman dışarı çıkma teşebbüsünde bulunsa, hep dirayetli olmak zorunda kalıyordu.

Karyoladan kalktı ve Londra'ya getirdiği birkaç parça

eşyasının bulunduğu meşin kasaya doğru ilerledi. Asla bu ziyareti uzatma niyetinde değildi. Francis'i sağ salim bulur bulmaz bu pis şehrin pasını üzerinden silkeleyecekti ve önlerindeki on ay boyunca saklanabilecekleri daha güvenli bir barınak bulacaklardı.

Kasanın önünde diz çökmüş bir halde kapağı kaldırdı ve mektubu çıkardı. Kargacık burgacık yazılmış, hatalarla dolu bir kâğıttı ama söylenmek istenen yeterince açıktı. Ah, keşke bu isimsiz haberciyi bulabilseydi.

Blackwater Kontu'nun kapıyı emreder tarzdaki çalışının ardından, kapıyı açan kâhya içten bir reverans yaptı. "Lordum. Sizi burada görme şerefini neye borçluyuz, öğrenebilir miyim?"

"Öğrenebilirsin." Kont uzun adımlarla salona yürürken, şapkasını ve bastonunu kâhyaya uzattı. "Leydi Griffiths evde mi?"

"Evet lordum. Burada olduğunuzu bildiriyorum hemen. Salonda mı beklersiniz?" Kâhya kapıyı, misafirlerin hanımları bekledikleri küçük, hoş bir şekilde döşenmiş bir odaya açtı. Oda boştu ve Jasper, pencerenin yanına geçti. Boş boş sokağa bakıyordu ve ellerini serbestçe arkasında birleştirmişti.

Birkaç dakika içinde kapı yeniden açıldı. "Lordum Blackwater, bu çok sık bahsetmediğiniz bir zevk doğrusu." Dalgаланan uzun ve sarı tonda bir elbise giymişti, saçları ince ince örölüp çizgili bir örtünün altında tepede toplanmıştı. Kadın kapıyı kapadı ve misafirine meraklı gözlerle baktı. "Müesseseme belli bir amaçla geldiğinizi ümit ediyorum lordum."

Jasper pencereden tamamen döndü. Dudaklarında belli

belirsiz bir gülümseme vardı. Reverans yaptı. “İyi öğlenler Nan.” Tek gözlüğünü çıkardı ve, “Takdire şayan bir hoşluk içindesiniz hanımefendi,” dedi.

“Ah, seni yağcı,” derken, bir elini Jasper’a doğru salladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse ölesiye yorgunum. Bir bardak Madeira alır mısın?”

“Zevkle.” Kadına hâlâ o baygın tebessümüyle bakarken, kanepenin kenarında bir köşeye ilişti. Margaret Griffiths, yakınlarınca Nan olarak bilinen kişi, ahlaksızlığın sınırlarında yaşanmış bir hayatın sonuçlarını pek de gizlemeyen, boya küpü suratıyla hatırı sayılır bir yaştaydı. Elbisesi daha genç bir hanıma yakışacak cinstendi; gösteriş için tasarlanmış ve eski zamanlara aitti, geçkin göğüsleri nedeniyle derin dekolteden mahrumdu. Ancak kimse Mama Griffiths’i yaşlı bir acuze olarak düşünüp onu görmezden gelme hatasına düşmezdi. O, şehirdeki en açığöz iş kadınlarından biriydi.

Jasper tek gözlüğünü aylak aylak, ileri geri hareket ettirdi. “Evet, işler nasıl bugünlerde?”

“Ah, her zamanki gibi yeterince iyi.” Jasper’a bir kadeh uzattı ve karşısına oturdu. “Ticaret için hep müşteri olur. Ben satarım, iyi zamanlarda da kötüsünde de.” Madeira’sını yudumladı. “Ancak sen Jasper, onlardan biri olmadın hiç, en azından reşit oldun olalı.”

Jasper belli belirsiz gülümsedi. On altı yaşındayken, Mama Griffiths’in müessesini ilk ziyaret edişini hatırlıyordu. Amcası Bradley tarafından getirilmişti. Vikontun Hindistan’daki ticaret imparatorluğundan ayrılıp, İngiltere’ye yaptığı nadir ziyaretlerden biriydi. Lord Bradley, yeğeninin hâlâ bakir olduğunu öğrendiğinde dehşete kapılmış ve bu eksikliği gidermek için adanmış bir şevkle işe koyulmuştu. Bu, elbette, lordun Katolik kilisesi cemaatine dönme kararından bir hayli uzun yıllar evveldi. Ve Jasper hâlâ bu ciddi dönüşüm konusunda ikna olmuş değildi.

“Evet, o zamanki ziyaretinizden hoşnut kalmıştınız,” dedi Mama Griffiths, Jasper’ın aklını ve geçmişi hatırladığını belli eden gülümsemesindeki manayı okumaya çalışırken. “Adı neydi, senin kalbini çalan o kısrakın? Meg... Mollie... Millie...”

“Lucille,” diye düzeltti Jasper, kuru bir gülümsemeyle. “Lucy.”

“Ah, evet. Hatırlıyorum,” derken başıyla onayladı. “Kalbini çalmış ve onu kırmıştı hatırladığım kadarıyla.”

“O zamanlar çaylak bir ahmaktım,” dedi ve kafasını salladı Jasper. “Aptal bir delikanlı olarak o güne kadar bu konuları bilmiyordum.”

“Ve o günden bu yana öyle kadınlardan hep uzak durdunuz, anladığım kadarıyla.” Mama, tek kaşını havaya kaldırdı.

“Bu işlerin kişiye özel olmasını tercih ediyorum,” diye onayladı Jasper. “Ve bu, sevgili Nan, beni bu noktaya getirdi... tabii ki senin müessesen tek başına yeterince teşvik edici olmadığından değil.”

Kadın güldü. “Ne hoş sözler bunlar canım. Hep tatlı dilliydin. Delikanlıyken bile.” Yanındaki sürahiye uzandı ve bardakları doldurdu. “Evet, gelelim asıl meseleye.”

“Kısa bir süre önce, Piazza’da senin kızlarından biriyle tesadüf eseri karşılaştık.”

“Ah?” Mama’nın gözleri kısıldı. “Bugün, kimsenin evden çıktığını fark etmedim. Ya hâlâ güzellik uykularını almak için yataktadırlar ya da akşama hazırlanıyorlardır. Sadece Anna ve Marianna salonda misafirleri ağırlıyorlar.”

“Bu oldukça değişik bir genç hanımdı,” dedi Jasper, şarabından usulca bir yudum alırken. “Oldukça sıradan giyimliydi ancak siması sıradanlıktan çok uzaktı. Clarissa adı sanırım.”

Mama Griffiths’in surat ifadesi ansızın Jasper’ın geç-

miştten anımsadığı bir hal aldı. Konu, iş üzerinde tartışmak ve müzakere etmeye gelince düşüncelerini gizlemekte en yetenekli oyunculara taş çıkarırdı.

“Clarissa,” diye mırıldandı. “Evet, çok taze... yeni gelen kız... kasaba kızı.”

“Öyle olduğunu söyledi.”

“Onunla uzun uzadıya konuştun mu?”

“Denedim ama söylediğim bir şey onu gücendirdi.” Pişman bir şekilde, çabucak eline baktı. İstiridye çatalının açtığı iki küçük deliğin etrafında çirkin yaralar oluşmuştu. “Söylediğime mi gücendi yoksa söyleyiş tarzıma mı, emin değilim. Her koşulda, büyük bir öfkeyle tepki verdi. Ona bir teklifte bulunmak niyetindeydim fakat daha teklifime başlamadan kaçtı. Onu buraya kadar takip ettim.”

“Burada... çalıştığını mı söyledi?”

Jasper başını iki yana salladı. “Açık açık söylemedi, ama dediğim gibi onu takip ettim. Buraya girdiğini gördüm ve sandım ki... burada çalışmıyorsa...” Kaşlarını çatıp, konuşmayı kesti. “Yoksa bir hizmetçi mi?”

“Hayır... hayır, öyle değil.” Mama boyalı tırnaklarını sandalyesinin ahşap kolunda tıkırdattı. “Ona bir teklifte bulunmak istedin demek... ne tür bir teklif bu?”

“Bunu doğrudan Clarissa’ya yapmak isterim,” dedi Jasper. “Beni bağışla ama bu oldukça hassas bir mevzu. Senin olağan komisyonunu ödeyeceğim, tabii.”

“Ve Clarissa’nın tüm hizmetleri senin emrine amade olacak.”

Jasper başını aşağı yukarı salladı. “Şüphesiz.”

Kadın ayağa kalktı. “Bana bir iki dakika müsaade edersen, Jasper.” Mama odadan çıktı, eteğinin uzun kuyruğu ardından salınıyordu. Üst kata çıktı ve ofis olarak kullandığı, küçük odaya girip, kapıyı sıkı sıkı kapattı. Yazı masasına oturdu, derinlere daldı. Para kazanacağı hiçbir fırsatı

geri tepmezdi ve bu defa da hiç niyeti yoktu. Ancak tavan arasındaki kız, çalışanlarından biri değildi.

Simasındaki duru masumiyetle birleşmiş, dudak uçuklatan bir güzelliğin, zirvedeki teklif sahiplerinin ilgisini çekeceğinin gayet bilincindeydi. Elbette, o masumiyeti kaybetmesi kaçınılmazdı ama bu seçkinlikte bir fiziğe ve yüz güzelliğine sahip deneyimli bir fahişe için küçük bir servet ödeyecek bir dolu mühim müşteri vardı. Clarissa kartlarını doğru oynarsa tatmin edici, uzun bir kariyeri olabilir-di. Ancak bu genç kızın bu dünyada bir başına olmadığını sezmişti. Şu anki durumunun kırılğanlığı ve doğal temkini Mama'yı, kız hakkında biraz daha fazla bilgi edinene kadar, onu fahişeliğe ikna etme veya zorlama teşebbüsüne girişmekten alıkoymuştu.

Ancak bu yaşanan, her şeye başka türlü bir karışıklık getirmişti. Beşinci Blackwater Kontu, Jasper St. John Sullivan, bir kızın elde etmesinin şans sayılacağı türden bir sahipti. Eğer son on yıl içinde edinmediyse, hiçbir sapkın şehveti yoktu ve taahhütlerini yerine getirmesiyle ün salmış biriydi. Satıcıya ödemesini yapardı ve kıza da Jasper'ın kafasındaki plan her neyse, o süre içinde iyi bakılırdı.

Evet, kararını verdi. Çalışma odasından ayrıldı ve çatıya çıkmak üzere merdivenleri tırmandı. Clarissa'nın odasının kapısına bir kez sertçe vurdu ve hemen ardından içeri girdi. "Ah, burada olman ne iyi." Kapıyı kapadı ve korkmuş olan Clarissa'ya değerlendirici bir gözle baktı. "Kaç yaşındasın canım?"

Clarissa kapının çalınma sesini duyar duymaz ayağa fırlamıştı. Korkmuştu ve gözlerini ayırmadan ziyaretçisine bakıyordu. "Yirmi yaşındayım hanımefendi ama bu ne işinize yarayacak ki?"

"Oldukça yarayacak," dedi Nan. "Bu, köylü masumiyetine rağmen artık çocuk olmadığın anlamına geliyor."

Clarissa utançla kızgınlık karışımı bir ifadeyle parladı. “Bazı konularda masum olabilirim ama kendime mukayet de olabilirim, inanın bana.”

“Pekâlâ, göreceğiz.”

Nan çabucak odanın köşesindeki külüstür gardıroba gitti. “Başka bir elbisen var mı? Daha şatafatlı bir şey?”

Clarissa kaskatı kesildi. “Hayır ama olsa ne olacak ki? Bu sizi niye ilgilendiriyor, hanımefendi?”

“Bir ziyaretçin var canım. Seninle konuşmak için çok hevesli, önemli bir misafir. Sanırım onunla, bu öğleden sonra Piazza’da karşılaşmışsınız.”

Clarissa yutkundu. “Doğru, bir beyefendiyle tanıştım ya da en azından öyle görünüyordu. Ancak davranışı başka türlü olduğunu gösterdi.”

“Blackwater kontu her yönden bir beyefendidir.” Ev sahibesi gardırobun içindeki kısıtlı çeşitlilikteki kıyafetleri didiklerken, hızla Clarissa’nın sözlerine karşı çıktı. “Ve şimdi de aşağıda, sana yapmak istediği bir teklif hakkında konuşmak üzere seni bekliyor.”

“Ama ben onun eline bir istiridye çatalı sapladım,” diye bağırdı Clarissa. “Neden şimdi benimle görüşmek istiyor ki?”

“Ne yaptın?” Bir şeylere pek nadir şaşırان Nan, bu kez hayretini gizleyemedi. Clarissa’ya inanmaz gözlerle bakarken etrafında dolandı.

“Pekâlâ, beni aşağıladı,” diye belirtti Clarissa, af dileyen bir tavır içine girmemeye özen göstererek. Özür dilenen bir şey yoktu. “İçgüdüsel bir şeydi... planlamamıştım. Buraya beni saldırıda bulunmak suçundan sulh hâkimine götürmek için mi gelmiş?”

“Ah, lordun aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyorum.” Nan gardırobun içindekileri incelemesine devam etmek üzere dönerken pis pis sırıttı. “Kindar değildir.

Muhtemelen, telafi etmek için gelmiştir. Teklifini dinlemelisin. Kimse seni kabul etmeye zorlayacak değil.” Bu son söylediğini, gardırobun içinden söylediğinden Clarissa zar zor işitti.

“Bu, şu an giydiğin donuk şeyden bir nebze de olsa daha sevimli.” Nan, sade, bronz bir muslin çıkarttı. “Bununla değiştir canım, sonra da alt kata in ve konuş onunla. En azından bir özür borçlusun ona.”

“Olabilir, belki ama bunun için elbisemi değiştirmeye gerek yok,” dedi Clarissa. “Ve herhangi bir teklif dinlemeye de ama nezaketen onu yaraladığım için özür dileyeceğim.” *Bu bir konttan daha görgülü olduğumu kanıtlayacak.* Ancak bu son sözü de eklemek yerine, kendine sakladı. “O da bana bir özür borçlu, beni aşağıladığı için. Ve bunu kendine söyleyeceğim.” Ayakkabılarını yeniden giymek için karyolanın üzerine oturdu. “Nerede o?”

“Ön kapının solundaki küçük odada.” Nan, bunun en iyi ihtimalle işe yaramayacağını en kötü ihtimalle de kızın savunmalarını arttıracığını sezerek, kiracısının üzerine daha fazla gitme teşebbüsünden vazgeçti. Odadan dışarı çıkıp, aşağı inerken Clarissa’yı takip etti.

Bu tuhaf işi bir an önce halletme telaşıyla, Clarissa iki kat merdiveni umursamazca, koşarak indi. İntikam peşinde koşan bir kont, ayağına kadar gelmişken ona tepeden bakan bir tavır içinde davranmaya hiç niyeti yoktu. O nedenle, yaralama için kısa bir özür dileyecek ve bu konu tamamen kapanmış olacaktı. Teklif hakkındaki merakını göz ardı edecekti. Kont makamındaki bir adam, bir fahişeye ne teklif edebilirdi ki? Normal yollarla bunu öğrenmek ilginç olabilirdi. Ancak, sonra acınacak bir halde, merak ve kediler hakkındaki eski atasözünü hatırlayıp merakının kendisi için bugüne kadar hep, tehditkâr bir günah olduğunu ve kendini istemeyeceği belalara çektiğini düşündü.

Bir elini kapının koluna uzatırken kendine, burada yeterince güvende olduğunu, evde sokak meydanından daha az savunmasız olduğunu, Leydi Griffiths ve arkasındaki holde nöbetçi gibi dikilen kâhyanın varlıklarıyla, ciddi ölçüde bir ehemmiyet hissi duyduğunu -yanlış ya da doğru- telkin etti.

Jasper, Clarissa'nın içeri girmesiyle ayağa kalktı. İlk düşüncesi, artık eşarpla örtülü olmayan saçlarının tam da beklediği gibi olağanüstü olduğuydu. Salınarak omuzlarına dökülen parlak, altın-kızıl saçlar. Jasper'in parmakları ipeksi, gür kümenin arasında gezinmek için can atıyordu. Clarissa'nın sırtı kapıya dönük ayakta duruyordu ve yeşil gözleri adamın çehresine takılı kaldı, bakışları kararlı bir savaşı kıvılcımı saçıyordu. Ağzı, sert bir çizgi şeklindeydi. Hoş ve ince kavisli kaşlarının ortası çatılmaktan ötürü kırışmıştı.

“Bana söyleyecek sözleriniz olduğunu işittim.” Sesi soğuktu ve sosyal statülerindeki farklılığı kabul ettiğini belli eden bir duruşu yoktu. Kendisinin satıcı, onun alıcı; kendisinin halktan, onun aristokrat olduğunu işaret eden hiçbir şey. Jasper şaşırmıştı.

“Bir nedenden ötürü palas pandıras beni terk ettin.” Kız için bir sandalye uzattı. “Konuşmamızı yenilemek istiyorum. Bir kadeh Madeira ikram edebilir miyim sana?”

Clarissa başını iki yana salladı ve kapının dibinde dikilmeye devam etti. “Hayır, teşekkürler. Elinizi yaraladığım için suçlu hissetmeseydim, burada olmazdım. Yani, bir nevi özür mahiyetinde sizi sonuna kadar dinleyeceğim ama lütfen bu konuyu fazla uzatmayın.”

Jasper tepkisel bir biçimde elini ovuşturdu. Sorusunu sormadan önce, bir dakika boyunca kızı süzdü. “Seni bu kadar üzecek ne söyledim?”

Sabırsızca omuz silkti. “Artık çok da önemli değil. Ne

demeye geldiğini söyleyip sonra da gider misiniz lütfen?” Beyninde aniden bir düşünce çaktı ve irkilerek neden odaya girer girmez sormadığını merak etti. “Beni nasıl buldunuz?”

“Seni takip ettim.” diye gülümsedi Jasper ve yine gözlerinin ardında ifadesini değişime uğratan bir ışık yandı. Avuçlarını teslimiyet ifadesiyle havaya doğru açtı. “Sevgili yavrum, ateşkes ilan edebilir miyiz? Nasıl yaptığımı bir hayli anlamamakla birlikte, seni aşağıladığım için affını diliyorum. Yalnızca aşikâr olandan ötürü bir tahminde bulunmuştum.” Elini manidar bir şekilde odanın etrafını işaret edecek şekilde hareket ettirdi. “Aşikâr olanı gösterdiğim için beni bağışla ancak, Mama Griffiths’in himayesinde, burada yaşıyorsun.”

Clarissa ne kadar erken taşınırsa o kadar iyi olacağını düşündü suratını asarak. Asıl durumunu açığa çıkartmadan -zaten böyle bir şey yapabilmesi pek muhtemel değildi- adamı burada tahminleriyle baş başa bırakıp, burayı terk etmekten başka seçeneği yoktu. “Artık bu konuşmayı bir sonuca bağlayabilir miyiz? Yapacak işlerim var.”

“Hâlâ teklifimi duymadın,” diye belirtti Jasper. “Lütfen oturur musun?” Artık ses tonunda bir miktar sabırsızlanma vardı ve bakışları eski sıcaklığını kaybetmişlerdi. Daha evvel kız için ileri sürdüğü sandalyeyi gösterdi ve Clarissa, bir dakikalık tereddütten sonra sandalyeye oturdu.

“Şimdi, birlikte birer kadeh Madeira içeceğiz ve konuyu baştan alacağız.” Kıza bir kadeh uzattı ve yeniden kanepe- nin kenarında oturduğu yere geri döndü. “Sadede gelecek olursak, benimle evlenmen lazım.”

Şarap Clarissa’nın genzine kaçtı. Kadehi içindekiler her yere dökülmeden güç bela yere koyabildi ve ardından da şiddetli ataklarla bir öksürük krizine tutuldu. Elbisesinin dantelli yenido- bir mendil aradı, nafi- leydi.

“Al.” Şık kare bir şerit dantel kucağına düştü ve Clarissa akan gözyaşlarını kuruladı.

“Teşekkür ederim.” Ağzını mendille kuruladı ve ardından, pembe suratını kaldırıp, nemli ve kızarmış gözlerle adama bakarken, mendili buruşturup elinde bir top haline getirdi. “Yanlış işitmiş olmalıyım sizi.”

“Ah, bundan şüpheliyim,” dedi başını iki yana sallayarak. “Doğru işittiğinden eminim ama yeniden tıkanmaya-
cağına söz verersen tekrarlayabilirim.”

Sanki adamı engellemek ister gibi elini kaldırdı. “Hayır yapmayın, yalvarırım.”

Jasper’ın konuşmaya başlamadan önce kafasında bir şeyler tasarlıyormuş gibi bir hali vardı. “Bunu nasıl algılayabileceğini tahmin edebiliyorum fakat henüz tüm detayları duymadın.”

“Detayları anlatmanıza gerek yok.” Clarissa ayaklanmaya başladı. “Neden benimle oynama arzusunda olduğunu-
zu anlamıyorum ama ben artık gidiyorum.”

“Otur Clarissa.”

Sesindeki amirane ton öylesine beklenmedikti ki Clarissa, adeta sandalyeye düştü ve yeniden adama dik dik baktı. “Anlamıyorum.”

“Evet, elbette anlamadın. Ancak açıklamam için bir fırsat verirken seni aydınlatacağım.”

Clarissa, Jasper’a bir tavşanın tilkiye bakışındaki şaşkınlıkla bakıyordu. Sandalyesinde oturmaya devam etti ve hangisinin delirmiş olduğunu çözemedi ama birinden birinin öyle olduğundan emindi.

“Senden birkaç aylığına rol yapmanı istiyorum. Eğer yeterince inandırıcı oynarsan, bu rol sana rüyalarında bile gerçekleşmeyecek bir zenginlik kazandıracak. Ve sana dürüstçe söz verebilirim ki bir daha hayatını böyle yerlerde kazanmak zorunda kalmayacaksın.”

“Ama ben- ” İtiraz etmek üzereydi ki Clarissa ağzını sıkı sıkı kapattı. Bir tür şeytan bu dalaverenin tüm saçmalıklarını Clarissa’yı dinlemeye teşvik etti. Tuttuğu mendili sıkıca kavradı, sonra da ellerini serbestçe kucağına bıraktı ve kontun devam etmesine izin verir gibi başını yana yattırdı.

Jasper kıkırdadı. “Ah, rolünü muhteşem oynayacağına inanıyorum,” diye mırıldandı. “Karşılaştığımız ilk andan itibaren, sende görünenenden fazlası olduğunu biliyordum.” Öne doğru eğildi. “Dikkatlice dinle.”

Clarissa kuşkuyla bir sessizlikle dinliyordu. Kendine ait bir mirasa sahip olabilmek için, kontun, ona âşık olmuş gibi davranacak ve onunla evlenmek uğruna yürüdüğü kötü yoldan vazgeçip, katı bir yemine ve ahlaka kucak açacak bir fahişeye ihtiyacı vardı. Karşılığında, düğünden sonra da kont, kızın istediği şekilde yaşamasına olanak sağlayacak miktarda, cömert bir meblağ bağışlayacaktı.

“Yurt dışında yaşamayı tercih edersen muhtemelen daha iyi olur. En azından formaliteler sonuçlandıktan sonra, bir süreliğine,” dedi ve sözlerini bitirdi Jasper. “Dediğim gibi, kendi seçtiğin yere gitmene olanak sağlayacak, özgür bir ehliyetin olacak.”

“Bu evlilik yasal olarak bağlayıcı olacak mı?” Clarissa bu deli saçmalığı karşısında o denli şaşırılmıştı ki kendini sanki ciddi ciddi düşünülecek bir konuymuş gibi karşılık verirken bulmuştu.

“Öyle olmak zorunda,” dedi Jasper çabucak, “ama belli bir süre sonra evliliği feshedeceğiz.”

“Neye istinaden? Anladığım kadarıyla bu evlilik Katolik bir merasimle gerçekleştirilecek. Boşanmak için kabul edilebilir bir neden yok ki.”

“Var, cinsel birleşme olmayışı,” diye yanıtladı Jasper soğuk bir şekilde. “Bu genellikle yeterli olur.”

Clarissa daha çok öfkeden biraz kızardığını hissetti. “Bu saçmalığa nasıl başlamayı düşünüyorsunuz?”

“Çok basit.” Jasper kalktı ve şarap sürahisini getirdi. Clarissa’nın kadehini doldurdu. Clarissa ise onu durduramayacak kadar yoğun düşüncelere boğulmuştu. “İşe, normal yoldan başlayacağız. Ben, senin müşterilerinden biri olacağım ve Bayan Griffiths’ten senin hizmetlerini talep edeceğim. Bu üçümüzün de altına imzalarımızı atacağımız bir sözleşmeyle bağlanacak.”

Clarissa, korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu ve boşuna uğraştığını söylemek için, adamın sözünü kesmeliydi ama bir şekilde, sözcükler dudaklarından çıkmadı. Kucağında duran kenetlenmiş ellerine baktı ve kontun planının kendi etrafında şekillenmesine müsaade etti.

“Ve ardından seni, sana ait bir eve yerleştireceğim ve sen benim metresim olacaksın. Tiyatroda görüneceğiz, en seçkin yerlerde yemek yiyeceğiz ve nihayetinde sen cemiyete tanıtılmış olacaksın. Cemiyet seni kabul edince evlilik gerçekleşecek ve amcamın vasiyetinin koşulları yerine getirilmiş olacak.”

Jasper arkasına yaslandı ve sorgulayan bir tavırla tek kaşını kaldırarak ona baktı. “Evet, ne diyorsunuz Bayan Clarissa?”

“Cemiyetin bir fahişeyi, kendilerinden biri olarak kabul etmeleri olası mı?”

“Daha önce olmuştu. Asil kan prenseslerin saygın mürebbiyeleri ve bazen de aristokratların eşleri arasında fahişeler olagelmıştır. Bunun için gerekli olan güzellik sende var, ben de önceki hayat tarzına son verip uyum sağlamayı kesinleştirecek, zarafet hileleri konusunda gerekli eğitimi almanı sağlayacağım.”

“Ah, öyle mi?” Clarissa hakaret nedeniyle öfkesinden çıkmak çıkmak olan gözlerini kontun fark etmemesi için

indirdi. *Ne hakla böyle bir eğitimden yoksun olduğumu santıyor?* Fakat sonradan şu anki şartlarının adama bu intibayı verdiğini kabullenmek zorunda kaldı; hakkı olmasa bile, öyle sanmak için nedeni vardı. Gelgelelim, aslında tüm bu konular hakkındaki ihtimamlı eğitimini, bir kontun üçüncü kızı konumundan zengin bir lordla evlenerek saygınlığını yitirmiş olan bir anneden almıştı. Bu bir aşk evliliği idi ve annesinin hayatının sonuna kadar da öyle kalmıştı ama Leydi Lavinia Astley, kızının anne tarafının köklerine yakışır bir temel almasını tercih etmiş ve onu bu şekilde yetiştirmişti.

Leydi Lavinia eğer biricik kızını şu anda, Covent Garden'da bir genelevin salonunda, böyle bir teklifi konuşurken görseydi, mezarında ters dönerdi. Yoksa, dönüyor muydu? Teklif kızını bir kontes yapacaktı. Birden ikilemin tuhaflığı fazla geldi. Clarissa gülmeye başladı ve başladıktan sonra da kendini durduramadı.

Jasper ona dik dik bakarak, histerik bir kadın mı olduğunu merak etti. Tam Nan'i amonyak ruhu ve su getirmesi için çağırmak üzereyken, gülme krizi bitti ve Clarissa sandalyesinde arkasına yaslandı. Mendilini gözlerine bastırıyordu.

“Bu kadar komik olan nedir, anlayamadım.” Bir yudum şarap aldı, kızgınlığını gizleyemiyordu. “Senin konumundaki her kadının uğruna canını feda edeceği bir fırsat sundum sana ama bu seni gülme krizine soktu.”

“Affınıza sığınıyorum.” Bir süre sonra nefes almayı başarabilmişti. “Benim görgüsüzlüğüme verin. Aklıma bir şey takıldı ve bu beni benden aldı.”

“Beni aydınlat lütfen.”

Clarissa şöyle bir baktı ve kesinlikle adamı gücendirdiğini fark etti. Yanlış anlaşılmayı düzeltmemişti ve bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. “Söylediğiniz bir

şey bana çok eskilerden başka bir şeyi hatırlattı, tamamıyla unutmuş olduğum bir şeyi. Gerçekten çok üzgünüm. Çok nezaketsizceydi.”

Jasper kaşlarını çatarak kıza baktı. Bir kez daha, bu kızıl kahve saçlı, masum bakışlı güzellikte; görünenin dışındayken bir şeyler olduğunun yanılmaz izlenimine haiz oldu. “Pekâlâ, bana verecek bir yanıtın var mı?” diye belirtti.

Clarissa bir yanıtı olduğunu fark etti. “Sizden düşünmek için biraz zaman rica edeceğim, efendim.” Sandalyesinden kalktı. “Bana bu süreyi bahşeder misiniz?”

“Gerekliyse ederim.” Jasper da kızla birlikte kalktı. “Yarın öğlen geri geleceğim... Ah, yo, bu senin için pek erken olacaktır elbette. Şafak sökmeden yatağına kavuşman pek mümkün olmuyordur.”

“Yo... yo, bu iyi bir vakit. Yoğun bir gece beklemiyorum,” dedi tebessümle ve kendine şaşırarak. “Bugün müdavim bir müşteri beklemiyorum.” *Bu doğrudu*, dedi kendi kendine sert bir şekilde.

“Yarın öğlen, o zaman.” Jasper, Clarissa kapıya ilerlerken başıyla reverans yaptı. “İyi dileklerle Clarissa.”

“Bilmukabele lordum.” Clarissa dizlerini bükerek reverans yaptı ve odadan çıktı.

Mama Griffiths, Clarissa ardından kapıyı örter örtmez hole damladı. “Pekâlâ tatlım. Lord hazretlerinin teklifi neymiş?” Hin bakışları, bir ipucu bulma umuduyla kızın yüzünü tarıyordu.

“Muhtemelen, bunu size kendisi açıklayacaktır hanımefendi.” Clarissa merdivene doğru yöneldi.

“Kabul ettin mi peki?” Sesi keskinleşmişti.

“Henüz değil. Düşünmek için zaman istedim. Lord hazretleri yarın öğlen cevabımı almak için geri gelecek.”

“Anlıyorum.” Mama Griffiths düşünceli görünüyordu.

“Bu akşam için istediğin bir şey var mı canım, karar vermene yardımcı olacak bir şey?”

An itibariyle akşam olmuştu ve şafak sökerken yaptığı kahvaltıdan bu yana sadece iki istiridye yemişti. “Çok açım ve susadım hanımefendi. Düşünecek çok şeyim var ve akşam yemeği için dışarı çıkmamayı tercih edebilirim.”

“Ben sana yemek gönderteyim canım. Ve belki ocakta biraz kömürde hoşuna gider... artık akşam çabuk bastırıyor.”

“Bu çok hoş olur. Çok memnun olurum.”

“Ah, artık endişelenme. Sen yukarı çık. Gerisi hemen halledilecek.”

Clarissa koşarak merdivenlerden çıktı; kendi kendine şaşıyordu. Hiç tanımadığı birine dönüşüyormuş gibiydi. Kendi odasının karanlığında, kapıyı kapadı ve pencereye gitti. Alacakaranlık şehrin üzerine çökerken, Covent Garden’ın gece sesleri, taverna ve batakhanelerden her yana saçılan müzik ve kahkaha sesleriyle daha da canlanıyordu.

Tuhaf bir canlılıkla dolmuştu, duyuları aynı anda harekete geçmiş gibiydi. Sanki hayatını değiştirecek bir deneyimin eşiğinde duruyordu. Kapının çalınması, Clarissa’yı derin hüylardan çekip çıkardı.

Erkek bir hizmetli yüklü bir tepsiyle içeri girdi. Onu takip eden henüz çocuk sayılabilecek bir kız, kömür kova-sıyla cebelleşiyordu. Erkek hizmetli tepsiyi şifoniyerin üstüne bırakırken, çocuk kömürü yerleştirdi ve önlüğünün cebinden çakmaktaşıyla kav çıkardı.

“Başka bir arzunuz küçük hanım?” Adam, yüzünü buruşturarak bakıyordu. Belli ki hizmetçilere ait tavan arasında genç bir hanıma hizmet etmek alışagelmış bir durum değildi.

“Teşekkür ederim.” Clarissa içten bir biçimde gülüm-

sedi, kıza döndü. “Ve sana da teşekkür ederim canım. Ateş çok işe yaradı.”

Adam ve kız odadan ayrıldılar, Clarissa da tepsinin içindekileri inceledi. Mantar sosuyla kızarmış piliç, kabuklu ekmek, peynir ve geyik etli turtayı kesinlikle telafi edecek bir bademli turta ve yine Angel’daki güzel burgonya şarabının kaybını şöyle böyle karşılayacak bir sürahi burgonya şarabı.

Sürahiden bir kadeh şarap doldurdu ve tabağıyla beraber kadehini alıp alevler saçan ateşin yanındaki küçük sandalyeye ilerledi. Zevkle yemeğini yedi ve sonunda tıka basa doydı. Tabağını yere bıraktı, kadehiniyse yerden aldı ve ayağını ateşe doğru uzattı. Artık hayatında hiç düşünmediği kadar açık bir şekilde düşünme vakti gelmişti.

3

Clarissa'nın babası vefat ettiğinde, Mayıs ayının parlak bir günüydü. O yılın başından beri hastaydı ancak her zaman gözü kara biri olduğundan bunu kabullenmemişti. Eski arkadaşı olan köyün doktoru, ona almayı reddedeceği ilaçlar vermişti. İstirahat de önermişti ama o reddedip at sırtında tilki avına çıkmıştı. Toprak yumuşak ve av köpekleri gönüllü olduğu sürece, Squire Astley parıldayan Kent sayfiyesi boyunca avlanacağı bir günü asla kaçırmazdı.

Kasabaya, İngiltere'nin bahçesi unvanını bahşeden bağlar tamamıyla çiçek açmıştı. O öğleden sonra Clarissa, kütüphanede babasının sandalyesinin önünde dikilirken, babasının huzur içinde kitap okurken sessiz sedasız ölmüş olduğunu fark etmişti. Kitabı yere düşmüştü ve Clarissa hiç düşünmeden kitabı almak için eğildi. Ölümünü bekliyordu ama yine de bu durum buz kesmesine sebep olmuştu. Adeta midesine bir darbe almış gibi soluğu kesilmişti. Odaya girer girmez, içerideki boşluğu hissetmişti. Babasının varlığı artık orada yoktu ve Clarissa uzun dakikalar boyunca orada dikilip, gerçeği hazmetmeye çalışmıştı. Hâlâ yaşıyor gibi teni ılıktı, saçları gür ve parlaktı ama Clarissa odada tekti.

Odada tek başına ve hayatında da ilk kez bu dünya üzerinde, yirmi yaşında bir başıyandı. Artık arkasında babası-

nın gücünü, çocukluk ve ilk yetişkinlik dönemlerindeki uçarı kaçışlarından kendini çekip çıkaran, babasının alaycı mizahını hissedemeyecekti.

Francis Astley hep kızının arkasında durmuş, sevgi dolu ve sebatkâr olmuştu. Fakat şimdi, oluşan bu büyük boşlukla, Clarissa bu sevgiye ve güce ne kadar güvendiğini anlıyordu.

Clarissa orada ne kadar öylece dikildiğini bilmiyordu. Nihayet, şöminenin yanındaki zili çekmişti ve kâhya Hasketh de hemen çağırıyor yanıtlamıştı. Eski beyinin sandalyesine şöyle bir baktı ve ani bir idrakla doktoru çağıracağını söyledi.

“Evet, iyi olur.” Clarissa sesinin muğlâk ve uzaklardan geldiğini fark edebiliyordu. Kendi kederiyle daha sonra ilgilenecekti, şimdi haberi erkek kardeşi Francis’e ulaştırmalıydı. Francis on yaşındaydı ve beş yıl evvel de annelerini kaybetmişti. Leydi Lavinia, ölü bir bebeği dünyaya getirirken hayata veda etmişti ve babalarının kederi, ilgisi- ni yeniden hayat gairesine çevirene kadar, ev halkının düzenine gölge düşürmüştü. Baba ve oğul arasındaki bağ her zamankinden daha güçlü olmuştu ve Clarissa, çocuğu eli kulağındaki ölüm haberine hazırlamaya çalışıyordu. Kendi bunun kaçınılmazlığını kabul etse de Francis’in bunu sindirebileceğine emin olamıyordu.

Şimdiye kadar hiç düşünmediği kadar çok düşünmüştü. Yaklaşmakta olan elim olayın gerçekleşeceğini biliyordu ancak daha sonra meydana gelecek olanlar bambaşka bir hadiseydi.

Hasketh’i bırakıp, kardeşini aramaya koyulmuştu. Beklediği ve ümit ettiği gibi onu ahırda, en sevdiği insanlardan biriyle, baş seyis Silas ile birlikte bulmuştu. Silas genelde az konuşan bir adamdı ama çocuğun hiç kapanmayan çenesine ve sonu gelmez sorularına hiçbir asabiyet veya

sabırsızlanma belirtisi göstermezdi. Silas, Francis'in babasının ölümünü kabullenmesi konusunda, ona paha biçilmez bir destekçi olabilirdi.

Squire Astley'i bir hafta sonra gömdüler. Yetişkin hayatının büyük bir bölümünde sulh hâkimi olarak görev yaptığı kasabada oldukça sevilirdi. Cenazede kilise ve mezarlık öylesine çok konukla doldu ki Clarissa, yaşlı aileye saygılarını iletmeye gelen kalabalığı ağırlamak için masaların çimlerin üzerine kurulmasını emretmişti.

O öğleden sonra, aile avukatı ciddi bir tavırla ailenin geriye kalan üyelerine -Clarissa ve Francis ile amcaları Luke'a- kalan mirası açıklamıştı.

Luke... ağabeyinden oldukça farklıydı. Ağabeyi güçlü bir vücuda sahipti; sağlıklı ve dinçti. Ahbaplarına karşı daima dürüsttü. Luke ise uzun, ince suratlı, kemikli yüz hatlarına ve çukur gözlere sahipti. Dudaklarından tatlı sözler dökülüp, gülümserken bile, gözleri tıpkı ufak kahverengi taşlar gibi samimiyet duygusundan sinsice sıyrılırlardı.

Luke hiçbir zaman belirgin bir neden sağlamamasına rağmen, Clarissa daima ondan nefret etmiş ve ona hiçbir zaman güvenememişti. Babası erkek kardeşine herkese karşı gösterdiği nezaket ve saygıyla yaklaşmasına ve Luke bir zamanlar kendi çocukluğunun da geçtiği şirin, kırmızı tuğlalı köşkte daima hoş karşılanan bir misafir olmasına rağmen, Clarissa'nın Luke'un varlığından tedirgin oluşu tamamen içgüdüsel idi. Nadiren ziyarete gelirdi ve Clarissa ancak bir şeylere ihtiyaç duyduğunda ya da borcu olanlardan kaçtığı zamanlarda geldiğine kanaat getirmişti.

O Mayıs öğleden sonrası dördü kütüphanede bir araya gelmişlerdi. Clarissa çevredeki kiraz bahçelerinin tomurcuklarının kokusunu ve çimlerden ilerleyip yumuşak havanın içeri girmesi için açık bırakılmış bölme pencere-lerden gelen ferahlığı hâlâ hissedebiliyordu. Ensesine

dökülen buklelerini havalandıran yumuşak meltemi duyumsayabiliyor ve Avukat Danforth'un mirası okurken ki kuru ses tonunu duyabiliyordu.

“ ‘Ben, Francis Evelyn Astley aklım başımda olarak, şu anda mirasımı ve mülklerimi mirasçım olan oğlum Francis Charles Astley’e bırakıyorum. Kızım Clarissa Elizabeth Astley’e, reşit olduğunda, annesinden kendisine kalan mirasın dışında on bin pound bırakıyorum. Çocuklarım, ta ki kızım yirmi birine gelene dek, erkek kardeşim Luke Victor Astley’in himayesinde olacaklar. Kızım reşit olduğunda oğlumun vesayetini üzerine alacak. O zamana kadar üç aylık hakkını mal varlığımdan, şimdiye kadarki gibi almaya devam edecek.’ ”

Clarissa, Luke'un boş şöminenin önünde, bakışları ayaklarının dibindeki zengin renkli halıya takılmış halde, durduğunu görmüştü. Francis pencerede oturmuş, bacaklarını sallıyordu; küçük, vakur siması hâlâ gözyaşlarıyla doluydu. Avukat okumayı bitirdiğinde, Luke gözlerini kaldırdı ve pencerenin oturağındaki çocuğa uzun bir bakış attı. Sonra halıyı incelemeye devam etmeden önce, bakışları yeğeni Clarissa'nın yüzüne döndü. Hiçbir şey söylemedi ama Clarissa dehşet hançerini kalbinde hissedebiliyordu.

Avukat boğazını temizledi ve vasiyetin ufak tefek detaylarının listesini okumaya devam etti ancak dinleyicilerinin ilgisini kaybetmişti artık. Clarissa, amcasının himayesine şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Bu, ebeveyninin, kâğıt üzerinde yapabileceği en mantıklı hareketti. Bir yıl içinde rüştünü ispat edemeyecekti ve o zamana değin de Francis üzerinde hak iddia edemezdi. Ancak babasının, çocuklarının bakımını en yakın arkadaşları olan doktor ya da avukata veya her ikisine birden bırakmasını kalpten dilemişti. Babası, Clarissa'nın kusursuz bir şekilde Francis'e

bakabileceğinden, evi çekip çevirebileceğinden ve hatta mal mülk konularında danışmanlığını yapabileceğinden emindi. Babasının arkadaşlarından herhangi birine tavsiye için başvurabilirdi. Ancak Squire Astley, kardeşini gücendirmek istememişti.

Luke, mirasın açıklanmasından hemen sonra Londra'ya geri döndü ve bir sonraki ay, hayat olağan seyrinde devam etti. Francis, babasının ölümünü kabulleniyordu ama bu kez de ablasına düşkün olmaya başlamıştı. Her an nerede olduğunu bilmek ihtiyacıydı. Papazın çocuklarının arkadaşlığında, özel hocasıyla çalışmaya devam ediyordu. Clarissa da annesinin ölümünden o güne dek olduğu gibi, evin idaresini yürütmeye devam ediyordu.

Luke'tan hiç ses çıkmamıştı ve Clarissa, yirmi birinci yaş gününe kalan on ayın Luke olmadan geçeceğini düşünmeye başlamıştı... ta ki o sabaha kadar. Her zaman olduğu gibi çevik, güne başlamaya hazır ve istekli bir şekilde merdivenlerden indiğini hatırladı. Kahvaltı odasına girdi ve tüm olumlu beklentileri bir kaygı dalgasıyla yok oldu. Luke kahvaltı masasında oturuyordu. Gözleri kanlanmıştı ve her zamankinden daha zayıf ve solgun görünüyordu. Eli bir konyak kadehinin sapında kıvrılmıştı ve önünde hiç dokunulmamış bir tabak bonfile duruyordu.

“Ah! Amca bu ne sürpriz. Seni beklemiyorduk.”

“Gün ağarırken Londra'dan ayrıldım. Buraya, Francis'i Londra'ya götürmeye geldim. Önümüzdeki birkaç saat içinde buradan ayrılma arzusundayım, bu nedenle onu hazırlayıp toplanmasıyla alakadar olabilir misin?”

Clarissa ses tonunu seviyeli ve makul tutmaya çalışarak karşı koydu. “Ama amca, bir çocuğu evinden öylece, hiçbir uyarı da bulunmadan çekip alamazsın. Francis daha yeni yeni babamızın vefatını hazmediyor. Neden onu Londra'ya götürmek istiyorsun?”

Luke, “Benim çocuğun vasisi olduğumu unutuyorsun Clarissa. Ağabeyim onu benim gözetimime bıraktı ve onu onurlandırmak benim görevim. Bunu en iyi şekilde, Francis’i kendi çatımın altına alarak ve eğitimini üstlenerek yapabilirim. Artık papaz evindeki dersler yerine münasip bir mürebbiyesinin olmasının vakti geldi,” demeden önce, ağır ağır konyasını içti.

“Ama... babam bunun yeterli olduğunu düşünürdü,” dedi Clarissa ve kendi sesindeki savunmacı tonu işitti.

“Ne üzücü ki ağabeyim son aylarında oğlu için gerekli kararları alamayacak kadar hastaydı.” Luke’un sesindeki ağdalı duygusallık tam anlamıyla sinir bozucuydu. “Güven bana sevgili yeğenim, ben özünde, yalnızca kardeşinin iyiliğini gözetiyorum. O benim de yeğenim ve onu candan seviyorum.”

Turuncu bir alev parlaması Clarissa’yı geçmişe yaptığı yolculuktan çekip çıkardı. Dikleşti, gözleri ateşe takıldı. Alevler hemen sönmekleştirmişti. Kovadan, sönmekte olan ateşe biraz daha kömür attı ve yeniden alev alınca-ya kadar maşayla ateşi canlandırdı. Ardından da kadehini doldurdu. Yapmakta olduğu yolculuk acı veren türdendi ama katiyen yapılması gerekiyordu. Kendini bu sıra dışı mekâna getiren en berbat şey, henüz keşfedilmemiş olarak durmaktaydı.

Zavallı, küçük Francis sevgili ablasından ayrılacağı haberi üzerine deliye dönmüştü. Hayatının kısacık on yılında annesini kaybetmişti. Ardından babasını ve şimdi de hem evini hem de dünyada ailesinden geriye kalan tek ve en sevdiği kişiyi kaybetmek üzereydi. Clarissa onu rahatlatmaya çalışmıştı. En kısa zamanda ziyaretine geleceğine söz vermiş, kendi gözyaşlarını tutmak için -Francis’e sadece daha fazla üzüntü sebebi olurlar diye- büyük mücadele

vermişti. Fakat çocuk at arabasına ağlayarak ve çırpınarak hoyratça tıkılıp kapı feryatlarının üstüne sıkıca kapandığında, Clarissa'mın gözyaşları özgürce boşalmışlardı. Luke, çocuğun dünyasını oluşturan insanlara -bakıcısına, Silas ve Hesketh'e- veda etmesi için çok az süre tanımıştı. Hepsi yuvarlak meydanda dizilip at arabasının taş kemerden geçmesini ve gözden kayboluşunu perişan bir şekilde el sallayarak izlemişlerdi.

Bir sonraki hafta Clarissa kardeşine her gün yazmıştı ve günler cevap alamadan geçip gitmişti. Ardından amcasına yazmış ve karşılığında, Francis'in yeni evine alışması için zamana ihtiyacı olduğunu ve mektuplarının onu çok üzdüğünü, bu nedenle de mektupların Francis'e verilmediğini yazan bir mektup almıştı.

Clarissa buna inanmamış fakat ne yapacağını da bilememişti. Ta ki amcasından gelen bir sonraki mektuba kadar. Mektubunda, Luke, vasisini, akranı birçok oğlan çocuğunu yetiştiren, ünlü bir eğitmen ailenin yanına yerleştirdiği ve Francis'in yeni arkadaşlarına gayet iyi uyum sağladığı hususunda Clarissa'yı bilgilendiriyordu ve hiç endişelenmemesini salık veriyordu.

Clarissa, o mektubu okuduğundaki berbat çaresizlik hissini bir kez daha duydu. Hiç vakit kaybetmeden kardeşinin adresini sorduğu bir mektup yazmıştı ve amcası bu mektuba bir kez daha ablasıyla irtibat halinde olmanın çocuğu derinden üzdüğünü ve yapılan bütün iyi şeyleri altüst ettiğini bildiren bir mektupla cevap verdi. Francis'in iyi olduğunu, iyi beslendiğini ve öğretmenin de Francis'in ilerleme kaydetmesi konusunda hep iyi haberler verdiğini yazmıştı.

Şu anda yine, günler geçerken üzerine çöreklenen ümitsizliği ve dehşeti anımsıyordu. Bir şeyler berbat şekilde ters gidiyordu ve bu konuda adım atamayacak ka-

dar acizdi. Londra'ya gidebilir, amcasından onu kardeşini görmeye götürmesini talep edebilirdi fakat reddederse -ve çok iyi biliyordu ki ederdi- o zaman hiçbir umudu kalmazdı. Luke, Francis'in yasal vasisiydi ve uygun gördüğü her şeyi yapma hakkına sahipti. En azından önlerindeki on ay içinde.

Clarissa, babasının iki arkadaşına da danıştı ve kibar bir anlayışlılık içinde dinlemelerine rağmen, her ikisi de Clarissa'nın korkularının nedenini önce babasını, sonra da kardeşinin refakatini kaybetmenin acısı olarak değerlendirdiler. Koruyucuları olan kişinin öz yeğenine zarar vereceğini düşünmesini fazla dramatik bulmuşlardı. Ah bir de Francis'in akranlarıyla beraber, daha resmi bir eğitim almasının da tam vaktiydi.

Hiç kimse, Francis'e bir şey olursa, Luke'un onun mirasına konacağından bahsetmiyordu. Bir nedenden, Clarissa da bu durumu babasının kadim dostlarına belirtebilecek gücü bulamadı kendinde. Her ikisi de bunun bilincinde olmalıydı ve bu Clarissa'nın hâlihazırdaki endişesinin daha az inanılır görünmesine neden olabilecek, barbarca bir düşünceydi.

Clarissa ayağa kalktı ve anlık bir güçle daha önceden incelediği mektubu çıkarmak üzere meşin sandığa doğru ilerledi. Mektubu ateşin önündeki sandalyeye getirdi ve yeniden açtı.

Çocuku bir bakkımevine götürdüler. çok yaşamas. hemence ondan kurtulacaklardır. En iyisi hemen bul onu.

Ve hepsi buydu. Bu kadar kısa bir iletinin bile yazan kişi için ciddi bir çaba gerektirdiğini düşündü, yine de bir adres belirtebilirdi... Fakat, belki de bir adresi yoktu.

Clarissa mektubu dikkatlice katladı. O kadar çok defa

katlanıp açılmıştı ki neredeyse katlama yerlerinden yırtılmak üzereydi. Clarissa çocuk bakımevlerini bilirdi. Herkes bilirdi. İstenmeyen, gayri meşru, külfetli varlıkları, annelerini mahvedecek bebekleri oraya verirlerdi. Hiç kimse bu çocuklara uygulanan bakımı denetlemez ve birçoğu er ya da geç ihmalden ölürdü. Hastalık, yoksulluk, yetersiz gıda, canlarına mal olurdu. Ancak Francis güçlü ve sağlıklıydı. Muhtaç bir çocuk değildi. İhmalden dolayı ölmesi uzun sürerdi.

Gözyaşlarını tutmak için dudaklarını ısırды. Bu mektubu alalı bir haftayı geçmişti, o andan beri bu düşünceye dört elle sarılmıştı. Alelacele Londra'ya gitmek üzere evden ayrılmıştı. Sadece hizmetçilere amcasını ziyaret edip, Francis'i görmeye gideceğini söylemişti. Bu türden bir yolculuğu sorgulayacak herkese sırrını vermekten kaçındı. Komşu köyden posta arabasını kiralamış ve o akşam, Southwark'ta, Crown & Anchor'daki avluyu, daha sonra ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri olmadan adımladı.

İlk iş hava kararmadan gece için yatacak bir yer bulmaktır. Yolcu hanı, en yakın görünen seçenektir. Elbisesine dikilmiş iç ceplerinden birinde, bir dolu -özel bir oda ve usturuplu bir akşam yemeğine yetecek kadardan fazla- para vardı.

Han sahibi, tek başına seyahat eden bir kadın olması konusunda hiçbir merak göstermedi ve yalnızca makul bir oda gösterip, eğer diğer müşterilerle birlikte merdiven boşluğunda yemek istemiyorsa, yemeğinin odasına çıkarılması teklifinde bulundu. Sabah da Clarissa'yı, onu nehrin karşısına geçirip şehre götürecek olan teknenin bulunduğu yere yönlendirdi.

Bir-iki yanlış manevra ve yoldan geçen birçok kişiden edinilmiş yön tarifleriyle, Clarissa Ludgate Hill'e giden yolu buldu. Amcasının evi St. Paul'un gölgesinde, Lud-

gate Hill'den sonra devam eden dar bir yoldaydı. Uzun ve ensiz bir binaydı. Hususi bir etkileyiciliği yoktu ve Clarissa, amcasının durumunun tahmin ettiğinden daha kısıtlı olup olmadığını merak etti. Ebeveynlerinden kendisine miras kalmış olmalıydı ama ikinci erkek çocuk olarak, elle tutulur bir meblağ olmamalıydı. Aslan payı, ilk doğan kanununa göre, en büyük erkek çocuğa bırakılırdı. Clarissa babasının kardeşine cömert olmaktan fazlası olduğundan oldukça emindi fakat babası artık burada olmadığına göre, acil bir sermaye takviyesine ihtiyacı olduğunda Luke nereye gidebilirdi?

Yoksa kalıcı bir çözüme mi bel bağlamıştı?

Clarissa, dikkat çektiğini fark edene kadar, gölgelerin arasında evi izlemeye devam etti. Birkaç berbat tip, caddenin karşısındaki bir girişten onu gözlüyorlardı ve ıssız bir sokakta tek başına, iyi giyimli, genç bir hanım olarak kolay hedef gibi görüldüğünü anladı.

Arkasını dönüp derhal uzaklaştı. Ta ki kalabalık ve işlek olan Ludgate'e ulaşana kadar, yavaşlamadan ve ardına bakmadan yürüdü. Şehir hakkındaki cehaleti ve dikkat çekmeden kalabileceği, çok pahalı olmayan bir yer ihtiyacı, Clarissa'yı Covent Garden'a ve oradan da King Sokağı'ndaki bir geneleve ve akabinde de Blackwater Kontu'na ulaştırmıştı.

Clarissa, aniden ateşin önündeki sandalyesinden tedirgin bir şekilde kalktı ve pencereye doğru ilerledi. An itibarıyla, Piazza gece maskesini kuşanmıştı. Sokak, parlak renkli giysiler içindeki kadın ve erkeklerle dolup taşıyordu. Pencereyi açtı ve dışarı uzandı. Kahkaha sesleri ve müzik caddeleri dolduruyordu. Sıcak turtaların leziz kokusu, baharatlı bira ve sıcak şarap kokuları, ekşimiş vücut kokularını ve dışkı dolu kovaların kokularını bastırarak gecenin soğuk havasında her yere yayılıyordu. Bunun bir karnaval

sahnesi olduğunu düşündü Clarissa. Bunun bir parçası olmak istiyordu. Kasabada geçen bir ömür... kasaba bezginliğiyle geçen... bu heyecana hazırdı, hayatın bu safhasına.

Ancak burada olmasının nedeni bu değildi. Francis'i bulmak zorundaydı. Pencereyi kapattı ve tekrar odaya döndü. Şu ana kadarki verimsiz arayışlarından öğrendiği bir şey vardı: Yardıma ihtiyaç duyuyordu. O hafta içinde her gün Luke'un evini gözetlemişti ve bu sabaha kadar hiçbir şeye rastlamamıştı. Ve bugün amcası, Clarissa evi izlerken, evden ayrılmıştı. Kendini Francis'e götürür umuduyla onu takip etmişti ancak Clarissa, kontla çarpışınca avını kaybetmişti. Yani en başa dönmüştü.

Elbette, böylece kapıyı çalıp, amcasıyla konuşmak isteyebilirdi de ancak akıllı -yoksa korkaklığı mıydı?- onu bunu yapmaktan alıkoyuyordu. Eğer amcası Francis'ten kurtulmak istiyorsa, onu tutulduğu yere yönlendirmezdi. Ve eğer Clarissa'nın şüphelerini fark ederse, nasıl adımlar atacağı hakkında da hiçbir öngörüsü yoktu.

Yo, eğer Luke'la yüz yüze gelecekse, yardıma ve korunmaya ihtiyacı vardı. Jasper St. John Sullivan hem yardım hem de koruma sağlayabilirdi ona. Elbette bunu bilmek zorunda değildi fakat teklifinin bir bedeli de olabilirdi. Ah bir de Francis'i saklayabileceği daha iyi bir yer bulup, onu sağlama alabilseydi. Blackwater Kontu'nun habersiz koruması altına girmesi... bu olabilir miydi? Kontun koruması altında yaşarken kendine ait bir evi olacaktı ve kardeşini bu çatı altında, yanında tutabilirdi. Luke, en uç düşüncelerinde bile yeğeninin bir kontun metresine ait bir yaşam süreceğini tahmin edemezdi. Clarissa'yı arasa bile artık ancak, Kent'te yaşamadığını keşfedebilir ve Francis'in yerinde olmadığını keşfettiğindeyse -ki bu kaçınılmazdı- onları asla bulamazdı.

Kont, sadece kendisini amcasının servetine ulaştıracak

saçmalıklarla ilgileniyordu. Clarissa'nın kim ya da neci olduğu umurunda bile değildi. Clarissa pazarlığın kendine ait olan yükümlülüklerini yerine getirdiği sürece, tatmin olacaktı. Onun için bu rolü oynamak ne kadar güç olabilirdi ki?

Ancak bir pürüz vardı, tabii ki. Kont başka ne bekleyebilirdi? Clarissa'nın metreslik rolünü hakikaten de oynamasını isteyebilir miydi? Onu bir fahişe sanıyordu, dolayısıyla neden öyle bir hizmet sunmasını beklemesindi ki? Bayan Griffiths'e bir anlaşma için ödeme yapacağını söylemişti ve elbette böyle bir anlaşmanın kendine sağladığı çıkarlardan da faydalanmak isteyecekti. Elbette isterdi. Hangi erkek istemezdi ki?

Clarissa şarabını yudumladı ve ateşe bakakaldı. Kont, Clarissa'nın bedeninin tekeli için ödeme yapmışken, nasıl meşru ve akla uygun bir şekilde bedenini ona vermeyi reddedebilirdi ki?

Ona bakire olduğunu söyleyemezdi çünkü o zaman konta uygun olmazdı. Onun düşmüş bir kadına ihtiyacı vardı. Ve Clarissa Astley hiçbir yere düşmemişti. Ah, eskiden ökseotunun altında bir veya iki kez erkeklerle öpüşmüştü. Ve özel bir yaz da geçirmişti. Komşu arazinin oğlunun üniversiteden bir arkadaşına tepeden turnağa âşık olduğu sıcak ve şehvetli bir yazdı. Yasak bir tutku gibi görünen bazı anların tadını çıkarmışlardı ama bu durum beceriksiz yakınlaşmaların ve acemi öpüşmelerin ötesine ne yazık ki geçmemişti.

Belki başlangıç için bu beraberliği ertelemesine bir bahane bularak işe başlayabilirdi. Belki kont da vücudunu satmak için biraz zaman isteme fikrini anlayışla karşılayabilirdi. Clarissa'nın, ondan oynamasını istediği role odaklanması gerektiğine ve cinselliğin dikkat dağıtacak bir unsur olacağına kont ikna olabilirdi.

Olmayacak duaya âmin dediğine kanaat getirdi, Clarissa. Ama başka neye tutunabilirdi ki? Kendi kurallarını koymaya çalışarak başlayabilirdi. Bu zıvalığa razı olabilirdi fakat daha yakınlık gerektiren herhangi bir şeye rıza gösteremezdi. Eğer kont bu iş konusunda görüldüğü kadar titizse, belki razı da olabilirdi. Zaten şu ana kadar hiçbir fiziksel ilgi de göstermemişti.

Denemeye değerdi ve en azından bir planının -karanlığın içinde bir parça ışık sunan bir şeyin- olması rahatlatıcıydı. Clarissa yanan ateşe biraz daha kömür attı ve karanlıkta uzanıp, alevlerin titreşimini izleyerek, Piazza'dan gelen sesleri dinleyeceği yatağına doğru ilerledi.

Benthal Green'den beş mil uzakta bir evde, Francis Astley sefil bir halde öksürüyor ve idrarla kusmuk kokuları yayan ince bir battaniyenin altında titriyordu. Dört bir yandan gelen öksürük seslerini, çok küçük çocukların iniltilerini ve bebeklerin ağlama seslerini işitiyordu. Ara sıra biri içeri geliyor ve kahverengi şişeden, küçük çocukların ve bebeklerin boğazlarına kaşık dolusu berrak bir sıvı akıtıyordu ve ardından herkesin iniltileri kesiliyordu. Francis hep kaşığı fırlatıyordu. Sıvının tadı bozuktur, daha da kötüsü berbat kokuyordu. Önceleri Francis'i dövdüler ve ilacı boğazından zorla akıtmak için kafasını tuttular ama o, bunu yapanları tekmeledi ve ısırды. En nihayetinde onlar da çocuğı rahat bıraktılar.

Francis saman döşekte öksürürken içi dışına çıkıyordu ve yemek düşünmemeye gayret ediyordu. Günde iki defa verilen yetersiz yulaf lapasının, açlığını bastırmak adına hiçbir katkısı yoktu ve arada bir verilen kuru ekmek de pek bir şeyi değiştirmiyordu. Bu cehennem benzeri yer-

den nasıl çıkacağını bilemiyordu. Ve Clarissa'nın neden hâlâ gelmediğini de anlayamıyordu.

Ancak, bunlar sadece, net bir şekilde düşünemediği, ateşli ve perişan hissettiği zamanlarda aklından geçiyordu. Bilinci yerinde olduğu zamanlarda, amcası Luke'un, Clarissa'yı ondan uzak tuttuğunu ama ablasının en nihayetinde onu *bulacağına* dair sarsılmaz bir inanca sahip oluyordu. Böyle zamanlarda her ne kadar perişanlığı kabullenemeyeceği boyutta baskın olsa da bu inanç, zor zamanlar geçirirken onu hayatta tutuyordu.

4

Ertesi gün Clarissa'nın kapısı kuşluk vaktinde çalındı. O kadar beklenmedikti ki yatakta sıçradı. Burada kalma izni aldığından bu yana ilk misafiri dün gelen ev sahibesiydi. "Kim o? İçeri gelin."

Kapı açıldı ve dantelli giysileriyle yarı çıplak iki genç kadın eşikte belirdi. "Şimdiye kadar kalkmış ve giyinmiş olmalıydın," dedi biri, hâlâ gecelik ve sabahlıklarının içinde olan ve yatağın ucuna tünemiş olan Clarissa'nın olduğu tarafa bakıp kafasını sallayarak.

Clarissa, uzun zamandır kıpırdamadan aynı yerde durduğunu fark etti. Şafak sökmeden uyanmıştı ve ocaktaki közü yeniden canlandırmayı başarmıştı. Daha sonra da yatağın üstüne oturmuş, hissiz bir şekilde ateşe bakıyordu. Bir şekilde, ateşi yakmaktan başka bir şey yapmak için ne iradesini ne de gücünü toparlayabilmişti. Dün akşamki tüm kararlılığı şafağın ilk ışıklarıyla yok olmuştu ve giyinmek imkânsız görünüyordu.

"Giyinmiş olmalıydım," diye yanıtladı Clarissa. "Kabalık yapmak istemem ama bu sizi niye ilgilendiriyor?"

"İlgilendirmiyor," dedi ikinci kız neşeyle. "Ama Mama Griffiths nasıl olduğuna bakmamız için gönderdi bizi. Sana bir elbise yolladı. Lord geldiğinde bunu giymeni istiyor." Odadan içeri bir adım attı ve dal dal işlemeli muslin bir elbiseyi yatağın üzerine yaydı. "Hoş, değil mi?"

Clarissa elbiseye boş gözlerle baktı. “Nereden geldi bu? Benim kıyafetim var. Buna ihtiyacım yok.”

“Pekala, Mama dolabında fazla bir şey olmadığını ve bunun lordla karşılaştığında sana yakışacağını söyledi,” diyerek sırttı kız. “İş üstündeyken, daima iyi giyinmemizi ister. Amma da şanslısın, Blackwater Kontu’nu kapattın. İyi bir av, öyle değil mi Em?”

“Öyle,” dedi arkadaşı.

Tüm evin haberi var, diye geçirdi aklından Clarissa. Şimdiye kadar diğer komşularından herhangi biriyle tanıştırılmamıştı, hatta nadiren kapıdan çıkıp kayboluşlarına şahit olmasının dışında hemen hemen hiçbirini görmemişti. Şimdi Clarissa’yı da kendilerden biri gibi görerek bağırlarına basmaya hazır gibi görünüyorlardı.

“Bakalım, saçın için neler yapabiliriz.” Em’in elinde bir çift saç maşası vardı. “Saç fırçasını kap getir, Maddy.”

“Hayır.” diye tepki verdi Clarissa, ikisi yatağa doğru yaklaşırken. “Kontla görüşebileceğimi bile sanmıyorum.”

Ziyaretçileri bulundukları yerde durdular. “Tanrım, senin birkaç tahtan eksik galiba. Mama Griffiths’e hayır diyemezsin.”

Clarissa, “Kesinlikle diyebilirim,” derken ayağa kalktı. “Teklifin için minnettarım ama Em...Emma...Emily...? ben kendim, kendi kıyafetlerimi giyebilirim.”

“Emily,” dedi kız. “Senin ki ne?”

“Clarissa.”

“Clarissa.” diye kafasını salladı Emily. “Gerçek adın mı yoksa iş için kullandığın bir isim mi?”

“Ne zamandır bu işin içindesin?” diye lafa karıştı Maddy.

“Ben bu işin içinde değilim ve hiç olmadım da.” Clarissa ses tonunda bir nebze çaresizlik hissetti.

Beklenmedik bir şekilde her ikisi de kahkahayı bastı.

“Ah, hepimiz başlarda böyle söyledik,” dedi Emily. “Hepimiz, *bunun bir haftalığına olduğunu, yalnızca bu güç durumu atlatmak zorunda olduğumuzu*, sanıyorduk. Ama sonradan aylardır bu işin içinde olduğunu ve aslında o kadar da berbat olmadığını anlıyorsun. Burası iyi bir ev. İyi bakılıyor, zor bir şey yok. Tabii sen istemedikçe.”

“Ve Mama Griffiths yalnızca en üst düzeydeki müşterileri kapısından içeri sokar,” diye ekledi Maddy. “Ve bir anlaşmayı yaparken de daima adildir. Hakkımızı adilane olarak alırız. İyi bir ev sahibesidir, iyi şarap ve düzenli sağlık muayeneleri olur. Yani hastalık kapsan bile, ilaç alırsın ve doktor temizlendiğini söyleyene kadar çalışmak zorunda da kalmazsın.”

“Arada bir dinlenmek iyi olur,” diye sırttı Emily.

“Hiçbirimiz bunu pek takmayız, değil mi Maddy?”

Hiçbir belirsizliğe yer bırakmaksızın, onları düzeltmek üzereydi ki duraksadı, ağzına geldiği anda alev alev yanan inkârı yuttu. Eğer kontun korumasını istiyorsa, bir fahişe olduğuna inanmak zorundaydı. Yani herkesin buna inanması anlamına geliyordu bu. Yerin kulağı vardı sonuçta.

“Bronz muslinimi giyeceğim,” diye belirtti. Tanrı bilir nereden gelmiş bir elbiseyi giymek istemiyordu. Ve hiçbir şekilde, Mama Griffiths’e borçlu kalmayacaktı. Ancak her şeye rağmen, önceki dumura uğramış hali yavaş yavaş dağılıyordu. Dolaba gitti ve elbisesini çıkarıp yatağın üzerine serdi.

“Ah, işlemeli muslin daha sevimli,” dedi Emily, ikisini kıyaslayıp başını eğdi. “Bu oldukça resmi, sence de öyle değil mi Maddy?”

İşlemeli muslinin dekoltesinin Clarissa’nın kendi giysisinden çok daha aşağıda olduğu doğrudur. Ancak burada dekolte cüretkarlığına pek de gerek yoktu. “Olabilir ama benim elbisem bu ve ben bunu giymeye niyetlendim.”

Geceliğini bir yana kaldırdı ve bronz muslinin içine ayaklarını sokup yukarı çekti. Elbisenin üst korsajının iplerini bağladı. “Teklifiniz için teşekkürler ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım yok. Beş yaşımdan beri kendim giyiniyim.”

Her ikisi de bozulmuş görünüyorlardı. “Biz hep önemli tanışmalarda birbirimize yardım ederiz,” dedi Maddy. “Burada hepimiz bir aradayız Clarissa. Oldukça kısa bir süre sonra, arkadaşlara ihtiyacın olduğunu anlayacaksın.”

“Madem bize göre fazla iyi, bırak şunu,” diyerek kapıya doğru ilerledi Emily.

“Yo... yo, bağışlayın beni,” dedi Clarissa telaşla, arkadaş olan ihtiyacının ne denli büyük olduğunu ve ne kadar nahoş davrandığını aniden fark etmişti. “Yardım teklifiniz için gerçekten minnettarım. Her şey benim için çok yeni ve ben gerçekten ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Cidden bu işte yeni misin?” Emily şaşkın şaşkın baktı. “Peki Blackwater kontunu nasıl cezbettin?”

“Kazara,” diye çabucak uydurdu. “Piazza’da iş bulmayı umut ediyordum, çünkü Mama Griffiths odayı kiralayabileceğimi ama doğru düzgün bir miktar ödemezsem, hiçbir hizmetten faydalanamayacağımı söylemişti. Kendime ait birkaç düzenli müşteri bulmam lazımdı. Ve sonra... evet, yürürken sanırım kontun gözüne çarpmışım ki beni buraya kadar takip etmiş ve bana bir teklifte bulundu.”

Clarissa hikâyeyi nasıl bu kadar özet anlatabildiğine hayret etti ve bunun ziyaretçilerini tatmin ettiğini fark etti.

“Ah, tamam.” Maddy rahatlatıcı bir ifadeyle elini Clarissa’nın omzuna attı. “Hepimiz, önceleri nasıl olduğunu biliriz. Ama sen de ilk atışta hedefi tutturmuşsun. Evet, şimdi müsaade et de Em saçını yapsın. Maşayla harikalar yaratır. Saçının rengi harika fakat biraz bukleye ihtiyacı var, sence de öyle değil mi Em?”

Emily zaten hâlihazırda ateşin kızgın alevlerinde maşayı ısıtıyordu. Clarissa önceden dalgalı saçlı nasıl görüneceğini merak ederdi, belki de şimdi öğrenmenin zamanı gelmişti. Tekrar yatağın üzerine oturdu. Alazlanan saçın belli belirsiz kokusu, Emily işini yapmaya devam ederken tüm odaya yayıldı. Emily birkaç dakika sonra geri çekildi ve, “İşte. Harika, değil mi?” dedi.

“Güzel,” diye ona katıldı Maddy. “İşlemeli muslini giymeyeceğinden emin misin Clarissa? Bu bukleler, omuzlarının üstüne dökülse çok hoş olur. Bakışları kusursuzca göğüslerine çekeceklerdir.”

Oldukça ufak olan göğüslerine bakışları çekmek, asla gardirop seçiminde öncelikli amaç olmadığından Clarissa, bu fikre itiraz etmek üzereydi ki rolünü mümkün olduğunca gerçekçi oynaması gerektiğine karar verdi. “Deneyeceğim,” diyerek kabullendi, korsajının iplerini çözerken.

İşlemeli muslin sahip olduğu hiçbir giysiye benzemiyordu. Arkadan bağlanıyordu ve Maddy ipleri kuvvetle çekip, bağlayana kadar, Clarissa güçlülükle nefes alabilmişti ama elbise de kalıp gibi üzerine oturmuştu. Göze çarpan, yukarı kalkmış şişkin göğüslerine tepeden baktı. Dekolte demeye bin şahit lazımdı. O kadar derindi ki meme uçlarını zar zor örtüyordu. Neredeyse çıplak olduğunu hissetti. Göğüsleri oldukça küçüktü aslında ama bu elbisenin içinde, göğüsleri en göze çarpan unsur olmuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Clarissa, kararsızlık içinde. “Kendim gibi hissetmiyorum.”

“Hissetmek zorunda da değilsin. Bekle.” Maddy gözden kayboldu ve birkaç dakika içinde elinde dövülmüş bakırdan bir aynayla tekrar belirdi. “Bak şimdi, tenine dökülen lüleleri görüyor musun? Pembeyaz bir tenin var.”

Clarissa baktı. Buklelere alılabileceğini düşündü -yüzünü çekici biçimde çevrelemişlerdi- ama elbiseden taşan

et yığınınından pek hoşnut değildi. Kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Yo, saçım güzel ama elbise değil. Kendi elbisemi giyeceğim. Arkasındaki iplerle savaştım üzere geriye doğru hamle yaptı.

“Bence, bu büyük bir hata. Ama madem ısrar ediyorsun...” Emily tereddüt içinde korsajı gevşetmesinde Clarissa’ya yardımcı oldu ve o da elbisenin içinden rahatlama dolu bir iç geçirmeyle dışarı çıktı. Yeniden bronz muslinin içine girdi, iplerini bağladı ve ardından bakır aynadaki yansımalarına baktı.

“Bu daha iyi; en azından kendimi tanıyabiliyorum. Yine de, teşekkür ederim.” İki genç kadına gülümsedi. “Yardımlarınız takdire şayandı.”

“Sonra görüşürüz, o zaman.” Maddy reddedilen elbiseyi toparlayıp, oldukça pişman bir tavır içinde elleriyle düzeltti. “Kontun sana bir gardırop dolusu harikulade elbise alacağını umuyorum.” Kapıya doğru ilerlerken, “Ve tabii mücevherler de,” diye ekledi.

“Evet fakat senden bıkar bıkmaz bunları geri isteyecektir,” dedi Maddy, gerçekçi bir tavır içinde. “Dolayısıyla, sahip olduğun süre boyunca tadını çıkar.” Merdivenlerden gelen ayak sesleri azaldı ve sessizlik bir kez daha çatı katına hücum etti.

Ama çok uzun sürmedi. Mama Griffiths, birkaç dakika sonra fark edilir şekilde bir kızgınlıkla içeri daldı. “Niye elbiseyi giymedin?”

“O bana ait değil,” dedi Clarissa. “Ve bana yakışmadı. Kendi kıyafetlerimi giymeyi tercih ediyorum.”

Kadın kaşlarını kaldırdı ve Clarissa’nın görüntüsünü onaylamaz bir ifadeyle inceledi. “Bu elbise, papaz evinin çay balosu için gayet uygun fakat bir erkeğin ilgisini çekmez.”

“Sanırım öyle ancak hallettim,” diye yanıtladı Clarissa.

Mama Griffiths kaşlarını çattı, ardından gözleri kısıldı ve ifadesi keskinleşti. “Peki ne yanıt vereceksin lorda? Eğer böyle bir teklifi geri çevirirsen, aptalsın demektir.”

“Onu geri çevirmeyeceğim.”

Nan’ın ifadesi yumuşadı. “İşte akıllı başında bir kız. Bu durumda, gerçekten onu memnun edecek şekilde giyinmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Kont dün giydiğim elbiseye itiraz etmemişti,” diye vurguladı Clarissa. “Belki de farklı bir şeylerin peşindedir.”

“Sanırım bu olası. Erkekler ara sıra yeni zevkler peşinde olabiliyorlar. Evet, küçük bir bakirenin masumiyetinin peşindeyse, eminim bunu ona sağlayabilirsin canım. Belki lord hazretleri okullu kız rolüne girmeni arzuluyordur, bazen öyle olur.” Nan başını salladı. “Yalnızca akışına bırak canım ve ona istediğini ver. Kont memnun edilmesi en kolay adamlardan biridir. Hoş olmayan isteklerde bulunmayacaktır.”

“Rahatladım.” diye mırıldandı Clarissa. Bir kez daha sanki başka birinin dünyasını yaşıyormuş gibi hissetti. Yaptığı şey gülünçtü lakin bir o kadar da değildi. Eğer Francis’i bu uçsuz bucaksız şehirde korumak istiyorsa, daha fazla kaynağa ihtiyacı vardı. Kont, metresine verdiği evde aniden bir oğlanın peyda olmasını sorgulayacak olursa, Clarissa kayıp bir çocuk ya da kaçırılmış bir çocuk hakkında, en sert insanın kalbini bile buracak bir hikâye uydurabilirdi.

Aslında ona kendi çocuğu olduğunu söyleyebilirdi. O zaman bu hikâye tam olarak bam teline basardı. Ve gayri meşru bir çocuğun varlığı, fahişeliğini daha da inandırıcı kılardı. Londra’ya gelişine muhteşem bir bahane sağlar ve sahtekârlığını sürdürürken gerçeğe en yakın şeyi söylemiş olurdu. Tabii on yaşında bir çocuğu olamayacağına göre,

elbette ki bu işe yaramayacaktı. Buna benzer başka bir şeyler bulmalıydı.

“Artık aşağıya inmелisin. Lord hazretlerini salonda beklemelisin.” Nan kapıya doğru ilerledi. “Anlaşma şartlarını bana bırakacaksın. Senin hiçbir şey söylemene gerek yok ve lord hazretleri de senden böyle bir şey beklemiyor.”

Ev sahibesini alt kata kadar takip ederken, Clarissa’nın aklından söyleyeceği pek bir şey olmadığı geçti. Ancak doğru zamanı bekleyebilirdi. Şu aşamada, Mama Griffiths’i kızdırmanın hiçbir âlemi yoktu.

Salona girdiklerinde, “İşte şeri ve madeira şarabı. Lord hazretleri ikisine de düşkündür,” diyerek, büfedeki sürahileri işaret etti Nan. “Biraz da iştah açıcı turta. Ben olayın iş boyutuyla ilgilenirken, sen de evin misafirperverliğini gösterirsin. Anlaşma yapılır yapılmaz, ben de seni lord hazretlerine teslim ederim. Sonra, o senden ne beklediğini söyleyecektir.”

Clarissa belli belirsiz uygun düşecek bir şeyler mırıldandı ve sokağa bakan uzun pencerelere doğru ilerledi. Gecenin gürültüsünden sonra, King Sokağı sessizdi. Köpeklerden başka, değneğiyle çöpleri karıştıran bir dilenci vardı.

Hırpani bir kadın, eteğini aşağıya çekştirerek bir evden çıktı ve arkasından, pantolonunu ilikleyen bir adam dışarı adımını attı. Kadın korsajının içine biraz para sıkıştırdı ve tek laf etmeden, yan sokağa saptı. Adamsa aksi yöne dönüp, Great Piazza’ya doğru yola koyuldu.

Clarissa ürpertisini gizledi ama ardından kaskatı kesildi. Gümüş topuzlu bir bastonu sallayan tanıdık bir sima evin etrafında dolaşıyordu. Artık bu suretin kime ait olduğunu yanılmaksızın kavrayabiliyordu. Tam da aklında kaldığı biçimde çekiciydi. İşin aslı, daha da fazlasıydı. Onun hakkındaki her şeyde zenginlik ve ayrıcalık vardı; ipek, çizgili

yeşil diz boyu pantolonu ve uzun ceketine, altın kenarlıklı siyah üç köşeli şapkasına kadar. Ancak kıyafetlerinin seçkinliğine ve sokakta dolaşıp dururken ki sükûnetine rağmen, Blackwater Kontu hakkında her şey -endamları ve tavırlarıyla ilgili- bulaşılabilir bir adam olmadığı sinyali veriyordu. Boştaki eli kılıcının kabzasında serbestçe duruyordu, duruşu çevik, gözleri keskin ve tetikteydi. Omuzlarının ne kadar güçlü olduklarını daha önce fark etmemişti. Fakat vücuda tam oturan ceketinin kesimi omuzlarını kusursuz görünmesini sağlıyordu.

Az da olsa bir heyecan ürpertisi, Clarissa'nın içine yavaş yavaş işliyordu. Pencereden çekilirken, "Lord hazretleri geliyor," dedi sakince.

"Güzel, her zaman ki gibi tam vaktinde. Burada kal. Ben onu holde karşılayacağım." Nan, şöminenin üzerindeki aynada yansımalarını kontrol etti, biraz renk gelmesi için ustaca yanaklarını çimdikledi ve alelacele odadan çıkmadan önce diliyle ıslattığı parmak uçlarını kaşlarına sürdü.

Clarissa oturdu ve sonra kalktı. Artık gergindi ve nasıl görünmek istediği hakkında muallâktaydı. Kapının sesini ve kontun sakini ses tonuyla kâhyayı selamlayışını işitti. Ardından kapı açıldı ve kont, Bayan Griffiths ile içeri girdi. Gülümseyerek reverans yaptı ve kara gözlerindeki bakış Clarissa'yı ezip geçti.

"Günaydın Clarissa."

Clarissa dizlerini bükerek reverans yaptı. "Günaydın efendim."

Kont şapkasını ve bastonunu kapının yanında duran bir sehpanın üzerine bıraktı ve davetkâr bir tavırla ellerini kızı uzattı. "Bana bir yanıt verecektin."

Clarissa, aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. Göz ucuyla Bayan Griffiths'e baktı. "Hanımefendi, lord haz-

retleriyle yalnız konuşmak istiyorum. Uygun gördüğünüz şekilde iş konuşmanız üzere sizi yalnız bırakacağım ancak öncelikle, sadece Blackwater Kontu'nu ve beni ilgilendiren bazı konuları görüşmek istiyorum.”

Nan, hayretler içinde kalmış ve bozulmuş görünüyordu ve tam karşı çıkmak üzereydi ki bu kiracının kendisine ait sıradan kızlardan biri olmadığını hatırladı. Clarissa, ne muhtaçtı ne de fahişelikte tecrübeliydi. Eğer isterse öylece kapıdan çıkıp gidebilecek bir kızın yakasına yapışmak pek akıllıca olmazdı.

Jasper'a baktı ve omuz silkti. Jasper kafasıyla onay verdi. “Bizi yalnız bırakacak kadar iyisindir sen Nan.”

Nan, Clarissa'ya baktı ve bir kez daha omuz silkip onları yalnız bıraktı.

“Evet, görüşmemiz gereken konu nedir?” Jasper oturdu ve sevimli bir tavırla gülümsedi. “Bayan Griffiths böyle hassas meselelerden hariç tutulmaya pek alışkın değildir.”

“Evet, sanırım öyle. Şeri mi madeira mı?” Sırayla iki sürahiye de kaldırdı. Artık kontla baş başa kaldığından, birdenbire kendinden daha emin bir hale girmişti.

“Şeri lütfen.” Jasper bardağı aldı ve bir dilim turtayı da tabağına koydu, kızı tedbirli bir zevkle izlerken sandalyesinde arkaya yaslandı. Clarissa bu sabah farklı görünüyordu; eskiye nazaran biraz daha olgun ve tuhaf bir şekilde kararlı. “Evet, hadi duyalım artık şu meseleyi.”

Clarissa, cesaret verici bir yudum şeriye yutarken sırtı konta dönüktü. Ardından, “Benden bir saçmalıkta rol almamı istiyorsunuz. Ben de benim yapıp yapacağım *tek* şeyin bu olacağı konusunda hemfikir olmamızı istiyorum. Sizin metresiniz rolünü oynayacağım fakat hiçbir şekilde gerçek anlamda sizin metresiniz *olmayacağım*,” dedi. Bunu söylerken yanaklarının yandığını hissetti. Daha evvel, kimseyle böyle utandırıcı bir konuşma yapmamıştı.

Jasper, kızın kendine dönük olan sırtına baktı. Bu anlaşmanın, bedensel boyutları üzerine pek kafa yormamış, bu alanda istediği her şeyi yapma hakkı olup olmadığını sorgulamak hiç aklından geçmemişti. Kızı kesinlikle fiziksel olarak güzel buluyordu ve aklının bir köşesinde onunla yatma umudunu kollayan, pusuda yatmış bir beklenti de vardı.

“Anladığımdan emin değilim. Metresim rolünü *oynayacaksın*, fakat metresim *olmayacaksın*?”

“Kesinlikle. Sizin dışınızda kimse bunu bilmeyecek. Aramızda... fiziksel bir münasebet olmayacak.” Sözcükler kurumuş boğazına yapışmış gibiydiler. Böyle bir şartı kabul edebileceğini nasıl umabiliyordu ki? Onun bir fahişe olduğunu sanıyordu.

“Sorabilir miyim neden?”

“Ben... ben ara vermek istiyorum... tüm bunlara.” Belli belirsiz bir hareketle etrafı göstererek işaret etti. “Bunu anlamak bu kadar zor mu efendim?”

Jasper düşünüp taşındı. “Yo... yo, sanırım değil.”

“Benim hizmetlerimi talep ettiğinizi söylemişsiniz diye hatırlıyorum. Eğer, bu hizmetleri, benden gerçekten istediğiniz şeyle sınırlayacak olursam, her ikimiz de istediğimize sahip olmuş oluruz.”

Clarissa hâlâ Jasper’a bakmıyordu ve kalın Aubusson halısının üzerinde sessiz adımlarla arkasından kendine yaklaştığını duymadı. Jasper’ın arkadan ellerini omuzlarının üzerine koyması ve parmaklarını boynundan yukarı doğru tuhaf bir rahatlatıcılıkla hareket ettirmesi üzerine, korkuyla soluk aldı. Sırtına değen vücudun sıcaklığını hissedebiliyor ve titriyordu.

“Bunu büyük bir özveri olarak görüyorum,” diye mırıldandı Jasper, bir saç buklesini kaldırıp parmağına dolar-ken. Kulaklarına değen nefesi sıcacıktı. “Bu biraz adaletsiz bir pazarlık gibi geldi bana.”

Clarissa kaskatı kesilmişti ve kıpırdamadan öylece kalakaldı. “Benden istediğiniz hizmeti sunacağım size. Amcanızın mirasına sahip olma imkânını sağlayacağım size. Sadece rol oynaması için ödeme yaptığınız, bir oyuncu olarak göremez misiniz beni?”

“Fakat rollerimiz için gerekli olan zevkleri paylaşmayacaksak, her ikimiz de rollerimizi ne kadar inandırıcı oynayabiliriz ki?” Daha fazla düşünceye yer bırakmaksızın, bu meseleyi *alasıyla* önemsedğini fark etti. Bu kız, kötü yoldan kurtarmayı önerdiği bir fahişeydi ve şükran duyacağı yer de aşığılayıcı şartlar koşuyordu.

“Bana inanın lordum. Şikayet etmek için hiçbir neden bulamayacaksınız.” Sesi biraz titriyordu.

Jasper’ın yüzüne bakmak üzere döndü ve çatık kaşlı bakışıyla yüzleşmeye zorladı kendini. “Mama Griffiths’e senin reddettiğin hizmetlerin için ödeme yapacağım. Bu servislerin de emrime amade olmasını istemek hakkım gibi görünüyor bana.”

Clarissa, Jasper’ın gözlerinin içine baktı. “Siz, bana bu hayattan kurtulma olanağı sağlıyorsunuz efendim. Bildiğim kadarıyla, sizinle bu tiyatroya katılmamda bu benim için teşvik edici bir unsur olacaktı ancak siz hâlâ, kendi çıkarınız için benden fahişelik yapmamı istiyorsunuz. Mantıksız mı lordum?”

Jasper ona kaşlarını çatarken, baş ve işaret parmaklarıyla burun köprüsünü sıktı. Elbette haklıydı fakat Clarissa’nın kendisine şart koşturmay hakkı olduğunu düşüneceği hiç aklına gelmemişti. “Belli bir bakış açısından, öyle olabilir. Ama en nihayetinde kendi hayatının sorumluluğunu üstlenebilecek özgürlüğe sahip olana dek, şimdiye kadar ekmeğini çıkarmaya alışık olduğun şeyi yapmaya devam etmek zorundasın, diye de düşünülebilir. Bu iş için bir fahişeye ihtiyacım var ve senin bu işin tüm sorumluluğunu

üstlenmeyi reddedişini anlayamıyorum. Tabii beni itici bulmadığın müddetçe?” Sorarken tek kaşını kaldırdı.

Bu kolay bir çıkış yolu olabilirdi ama bir nedenden ötürü, Clarissa’nın nereye gittiğini bilemediği bir yoldu. “Yo... yo, ondan değil,” dedi aceleyle. “Sizi itici bulmuyorum ancak bu hayata biraz ara vermek istiyorum. Bunu anlamanın nesi bu kadar güç çözemiyorum.”

Jasper pes etti. “Konuyu şimdilik burada kapatalım. Bayan Griffiths’le anlaşmayı yapacağım ve sonra da birlikte bir ziyarette bulunuruz.” Jasper, şöminenin yanındaki zilin ipine yöneldi ve ipi çekti. “Ne kadar erken başlarsak, o kadar erken bitiririz.”

Clarissa, bunun kulağa gönülden bir dilek gibi geldiğini düşündü. Ama onu nasıl suçlayabilirdi? Adam sahip olamayacağı bir şey için para ödeyecekti. Yine de şimdilik pek güven verici değildi. Böyle bir şartı kesin olarak kabul etmiş gibi de görünmüyordu. Fakat köprüye geldiğinde geçip geçemeyeceğini anlayabilecekti. Clarissa’ya öyle geliyordu ki ucuna geldiğinde geçilmek üzere terk ettiği oldukça fazla köprü vardı.

Nan, neredeyse zilin sesi susmadan içeri girdi ve Clarissa, kapının ardında beklediğini tahmin etti. “Evet lordum, alışverişe hazır mıyız?” Kontla konuşuyordu ama delici bakışları Clarissa’nın üzerindeydi.

“Sanıyorum hazırız.” Onaylayarak başını salladı ve onun bakışları da pencerenin yanı başında, kaskatı ve sessiz bir şekilde duran Clarissa’ya kaydı. Kara gözlerinde şaşkınlık vardı. “Her zamanki şartları uyguluyoruz, sanırım Nan?”

“Sizin müstesna bir talebiniz yoksa lordum.” Nan yazı masasının üstüne bir parşömen kâğıdı bıraktı ve eliyle düzeltti. “Senin burada kalmana gerek yok Clarissa. Hazır olduğunda, imza atman için seni çağırırım.”

“Çok düşüncelisiniz hanımefendi ama sanırım burada kalacağım.” Clarissa aslında hissetmediği bir kendini kontrol haliyle oturdu. “Bu alışveriş, neticede en çok beni ilgilendiriyor.”

Nan karşı çıkacak gibi baktı fakat Jasper, “Haklısın. Senin burada bulunmana hiçbir itirazım yok. Hadi devam edelim Nan.”

Clarissa, alınıp satılışını sessiz sedasız dinledi. Değerinin sanki bir eşyaymış gibi ele alınışını duymak, garip hissetmesine yol açıyordu. Nan, kendi menfaatine olacak şekilde, malı için sıkı bir pazarlık yürüttü ve onun taleplerini dinlediğinde Clarissa, Emily ve Maddy’nin Mama Griffiths’in kendi çıkarlarını düşündüğüyle ilgili söyledikleriyle ne demek istediklerini anladı.

Nan, Metres Clarissa’yı Half Moon Sokağı’nda, aşçı, hizmetçisi ve temizlikçisi olan bir eve layık görüyordu. Buna ek olarak, üç aylık giyim ödeneğine ve at arabasının sınırsız kullanımına da sahip olacaktı. Bunun karşılığında, Blackwater Kontu onun hizmetlerine sahip olacaktı.

Jasper koşul listesine hemen hemen hiç itiraz etmedi ve arada bir onaylama anlamında kafasını sallayarak, büyük bir kısmını sessizlik içinde dinledi. “Ve benim komisyonum da her zaman ki gibi lordum.” Nan, kontratı yazdığı parşömeni imzalarken, sözünü hızla bitirdi.

Clarissa, patroniçenin her zaman ki komisyonu olarak ne istediğini sormak için can atıyordu. Bu olağandışı kazanç için pek de bir şey yapmamıştı.

“Her zaman ki gibi.” Kontun sesi sabırsız geliyordu, adeta formaliteleri bir an evvel halletmek istiyor gibiydi. Sandalyesinden kalktı ve yazı masasına doğru ilerledi. Kuş tüyü kalemi mürekkep hokkasına daldırıp çıkardı ve kâğıdı imzaladı. Mumlardan birini ters yüz etti, imzasının altına

bal mumu akıttı ve ardından mühür yüzüğünü yumuşak bal mumuna bastırdı. "Sıra sende Clarissa."

Clarissa kâğıda şöyle bir baktı ve kuş tüyü kalemı aldı. Sık yazılmış olan kâğıdı hızla okudu. Mama Griffiths, kontun imzasının üstünü imzalamıştı. Clarissa tereddüt etti, birden hayatını heba edecek imzayı atmak üzere olup olmadığı konusunda dehşete kapıldı. Bu iki karmaşık şehir insanıyla âşık atabileceğini umabilir miydi gerçekten? Bu sözleşmeyi ihlal etmenin cezası ne olurdu? Çünkü on ay içinde, üzerinde anlaşılmış olan nikâh gerçekleşsin ya da gerçekleşmesin, bu sözleşmeyi bozacaktı. Bunun ikinci bir yolu yoktu. Ayrılırken, yanında hiçbir şey götürmese de hırsızlıkla suçlanır mıydı? Hayatının geri kalanını bir kaçak olarak mı geçirirdi? Ancak bu gülünçtü. Bu iki kişi için de üstünde düşünülmeyecek kadar önemsiz biriydi. Kızabilirlerdi ve kont parasını Bayan Griffiths'ten geri isteyebilirdi ancak sözleşmeli bir fahişenin sözleşmeyi ihlal etmesi bir ilk olmazdı.

"Neyi bekliyorsun kızım?" Nan'ın ses tonu sertti ve Clarissa, patroniçeyle ters düşmenin bedelinin ne olabileceğinin korkusunu hissetti. Nan, uğrayacağı hıyaneti keşfetmeden çok ama çok uzaklarda olmayı sağlama almasının hayrına olacağını anladı.

Usulca kalemı mürekkep hokkasına batırdı ve dikkatlice imzaladı: *Clarissa Ordway*. En azından gerçek adını tedbir olarak gizli tutabiliyordu. Islak mürekkebi kumladı ve geri çekildi. Tuhaf bir şekilde sersemlemiş hissediyordu. "Evet, şimdi lordum?" Sesi çok ama çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Jasper, Clarissa'ya bakmak üzere döndü ve bu dikkatli bakışlarda, şimdiye kadarki bakışlarına pek de benzemeyen bir şeyler vardı. Sahipleniciydi, adeta yeni sahip olduğu bir şeyi değerlendiriyor gibiydi. Aslında, öyleydi de.

“Mesleğini daha çok belirgin kılacak bir şeyler giymen gerek,” dedi Jasper usulca. “En azından, bu sabah yapacağımız ziyaret için. Kıyafetini, akşamları müşterilerini eğlendirdiğinde giydiğin kıyafetlerden biriyle değiştirmeni istiyorum. Daha açık saçık bir şeyler rica ediyorum.”

Clarissa göz ucuyla hemen, “Tabii ki lordum. Gel Clarissa,” diyen Mama Griffiths’e baktı. Nan, kapıya vardığında amirane bir tavırla eliyle işaret etti. “Bir iki dakikayı geçmez lordum.”

Clarissa, sanki darağacına giderken kendine refakat ediliyormuş gibi hissederken, onu takip etti.

5

“Söylediklerime kulak asmalıydın Clarissa,” dedi Nan aşağılayarak, Clarissa’yı üst kata doğru çekiştiriyordu. “Sana işlemeli muslini giymeni söylemiştim. Bana güven, beyefendilerimizin kızların üstlerinde ne görmek istediklerini bilirim ben.”

Clarissa hiçbir şey söylemedi. Artık kendi gardırobunun mütevazılığında ısrar etme hakkından imzaladığı anlaşmayla vazgeçmişti. Eğer, Blackwater Kontu açıkta bir göğüs istediye, o zaman, açıkta bir göğüs elde edecekti. Rol yapmayı öğrendiği gibi, bu duruma alışmayı da öğrenecekti.

Çatı katının merdivenine ilerlediğinde Nan’ın, “Hayır, bu taraftan. Senin odanı değiştirttim. Artık sen de bizden birisin, bu çatı altında kaldığın sürece, bu katta diğerleriyle birlikte yatacaksın. Lord hazretlerinin sana bir ev ayarlaması birkaç hafta sürer sanırım,” demesi üzerine şaşırdı.

Nan, kapıyı geniş ve oldukça konforlu döşenmiş bir odaya açtı. “Eğer lord hazretleri, evde eğlenmek isterse onu getireceğin yer burası. Hizmetliler her ikinizin de istediği her şeyi getireceklerdir. Yemek yiyebilir ya da birlikte yıkanabilirsiniz, tabii eğer talebi buysa. Beyler sıklıkla kadınlarının banyoda yıkanışlarını seyretmek isterler. Bir nedenden ötürü, bu arzuyu kamçılar.”

Gardıroba doğru aceleyle ilerlerken, Nan sanki renkler ve zevkler tartışılmaz der gibi omuz silkti. Kapağını açtı ve Clarissa'nın diğer iki sade kıyafetinin yanında gösterişle duran işlemeli musline uzandı. "Diğerlerine ihtiyacın yok," dedi kibirli bir tavırla. "Lord hazretlerinin, gardırobunu dizmen için terziyi buraya yollayacağını tahmin ediyorum. Ancak bu arada, elimizden gelen en iyi şekilde bir şeyler uydurmalıyız sana." İşlemeli muslini kanepenin üzerine serdi. "Şimdi acele et ve çıkar şu elbiseyi."

Boyun eğen Clarissa, bronz muslinin iplerini gevşetti ve çıkarıp dolaba astı. Kıyafetlerinin bu kadar kolayca ondan alınacağına hazırlıklı değildi ve kıyafetlerinin Half Moon Sokağı'na kadar kendine refakat edeceklerini düşünmüştü. Modası geçmiş ve muhafazakâr bir tasarımı olmasına rağmen, elbiselerinin kumaşı kaliteliydi ve işçiliği de Londra'daki bir terzihaneden çıkan pahalı bir giysi kadar hoş ve zarifti.

Clarissa işlemeli muslinin içine girdiğinde, Nan onu sıkıca bağladı ve ardından göğüslerinin öncekinden daha büyük görünmesini sağlayacak olan dekolteyi, küçük çekiştirmelerle düzeltti. Sanatsal bir şekilde, bukleleri Clarissa'nın omuzlarına indirdi ve sonra da eserini incelemek üzere bir adım geri attı. "Evet, çok hoş ve cazibeli. Lord hazretleri memnun olacak. Hemen yanına gitsen iyi olur."

Clarissa diz bükerek kinayeli bir selam verdi, patroniçenin bunu anlamakta yetersiz olacağından oldukça emindi ve tekrar salona döndü. Clarissa içeri girip hızla eğilirken, kont arkası kapıya dönük ayakta duruyordu ve hemen bakmak üzere döndü. Aynı reveransı ona da yaptı ve başının belli belirsiz yana eğişinin ve bakışlarındaki meydan okumanın Jasper'ın gözünden kaçmadığını, adamın bakışlarında çakan şimşekte gördü.

Jasper bilinçli bir şekilde kızı süzdü. "Daha iyi ama hâlâ

yeterli değil. Bu işe uygunmuş gibi görünmen gerekiyor. Amcam bir fahişe bekliyor ve ben de bir tane götürüyorum ona.” Yeniden zili çaldı ve Nan bir kez daha görünür görünmez, “Pudra ve ruj, dudaklara hafif bir dokunuş, ah... ve bir de göğüs uçlarına,” dedi.

Clarissa’nın soluğu kesildi; başı eğik göğüslerine bakıyordu. İçgüdüsel olarak ellerini göğüslerinin üzerine kapamıştı. “Hayır,” diye itiraz etti. “Sürmem.”

“Velinimetini memnun edecekse yapacaksın,” dedi Nan. “Makyaj kutusunu kapıp geliyorum.” Nan kapıyı aralık bırakıp aceleyle seğirtti.

Jasper, sorgular bir şekilde, tek kaşı havada, Clarissa’yı inceliyordu. “İtiraf etmeliyim ki genelde ben de makyajı pek önemsemem ama sen muhakkak önemseyen erkeklerle alışkınsındır.”

“Haftalardır Londra’da değildim,” diye doğaçlama yalan söyledi. “Ve beni cazibeli buluyor gibi görünen erkeklerin, hafif bir masumiyet belirtisini tercih eder gibi bir halleri vardı.” Clarissa yalan uydurmayı böyle kolayca becerebildiğine şaşırmıştı.

Jasper, onaylarcasına başını eğdi. “Dediğinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama amcamı ziyaret edeceğiz ve ikna olması için iffetli olmaktan ne kadar uzak olduğunu görmesi gerekiyor. şu an ne kadar çok bir fahişe gibi görünürsen, nihai dönüşümden o kadar çok etkilenecektir.”

Bu yalnızca bir tiyatro oyunu, dedi Clarissa kendine. *Noel’deki ev partilerinde oynadıkları oyunlardan bir farkı yok.* Hatırladığı kadarıyla rol yapmayı severdi. Çok gerilerde kalan çocukluk günlerine dönüp baktığında, ocuk şarkılarından oluşan bir müzikal hazırladığını ve bütün çocukların rol almak için can attığını hatırlayabiliyordu. Sonrasında mürebbiyesi tarafından yüreklendirilmiş, hatta arkadaşları tarafından oldukça desteklenmiş ve kendi oyunlarını

yazmakta şansını denemişti. Hep, Avukat Danforth ve Doktor Alsop'un çocuklarının hayal gücünden mahrum olduklarını düşünmüştü.

Nan, içinde ruj, pudra, fırça olan bir kutu ve bir küçük kâse suyla geri döndü. Derhal işe koyuldu. Clarissa'nın yanaklarına beyaz pudradan sürdü ve ardından bir parça pamuğu macunsu boyaya değdirmeden önce suya daldırdı. Pamuktaki kırmızı macunu elmacık kemiklerine sürdü ve sonra da dekoltenin altında kalan meme uçlarını parmağıyla kaldırıp, koyu kırmızıya boyadı. Böylece, dantelin ucundan kolaylıkla görülebileceklerdi. Son dokunuş olarak da kutudan bir kalem çıkarıp, Clarissa'nın dudak hatlarını belirginleştirdi.

"Böyle iyi mi lordum?" Kontun bakması için eserinden bir adım uzaklaştı.

"Hayranlık uyandırıcı." Kremli, çıplak omuzlardan birine dökülmüş bir saç buklesini kaldırdı. "Saçların daha güzel olabileceğini düşünmemiştim ama bu bukleler pek hoş."

Clarissa, iltifat karşısında gururu okşanmış hissedemeyecek kadar göğüslerinden utanıyordu. Suratının nasıl görüldüğü konusunda tahmin yürütebilecek kadar Piazza'da boyalı ve pudralı kadın görmüştü. İki kıpkırmızı meme ucu, parlayan kırmızı bir ağız ve o bildik ölü beyazlığı. Tam anlamıyla iğrenç. Jasper, onun sokaklarda bu şekilde yürümesini bekliyor olamazdı. "Pelerinsiz dışarı çıkamam."

"Bir şal olacak tabii," diye onayladı Jasper. "Soğuk bir rüzgâr var."

"Pelerinimi alıp geleyim."

Odadan ayrılmak üzere döndü fakat Nan yolunu kesti. "Bende harika bir şal var canım. Holdeki dolapta, yukarı çıkmaya hiç gerek yok." Konuşurken dışarı çıktı ve nere-

deyse saniyesinde, Hint figürlü bir muslin şalla geri döndü. Şalı, Clarissa'nın omuzlarına -hâlâ göğsünün büyük bir kısmını açıkta bırakmayı becererek- dikkatle yerleştirdi. "İşte, bu seni rüzgârdan korur."

Hiç yoktan iyidir, diye düşündü Clarissa ancak kendine kalsa, tepeden tırnağa yün pelerinine sarmalanır, başlığını da yüzünü iyice örtecek şekilde çekerdi. Ancak, şu anda kendi istediği yönde ilerleyemeyeceği aşikârdı. En azından, Nan Griffiths etrafta olduğu müddetçe. Nan fahişeleri tanıyordu ve Clarrisa'yı da az da olsa biliyordu. Yine de evden dışarı çıkar çıkmaz, şalla göğsünü sıkı sıkıya sarmalayacaktı.

"Sana bir hediyem var Clarissa." Uzun konçlu ceketinin derin cebine elini daldırırken gülümsüyordu Jasper. "Anlaşmamızı mühürleyecek ufak bir armağan." Jasper ona ince, ipek kaplı bir paket uzattı.

Clarissa bir anlığına tereddüt etti fakat her ikisinin de kendine beklenti içinde baktıklarını fark etti. Tereddüt etmeye daha fazla devam edemezdi. Hediye almamak, yalnızca anlaşmanın bir parçasıydı ve bu iş bittiğinde diğer her şeyle birlikte bunu da ardında bırakacaktı.

"Çok naziksiniz lordum." Paketi aldı ve kurdelesini açtı. Clarissa'nın ipek kabı açmasıyla, ahşabı sedefle kaplanmış ve fildişi renginde yapraklarına bir karnaval sahnesi resmedilmiş harikulade bir yelpaze ortaya çıktı. Clarissa, yelpazeyi yavaşça açtı. Tüm detaylarıyla çok zarif ve hoştu. Hâlihazırdaki görüntüsünün bariz bayalığından uzakta, başka bir yerlerden gibi görünüyordu.

"Bunu kabul edemem," dedi kibarca, yelpazeyi kapatıp uzatırken. "Bu çok güzel."

"Gülünç olma." Jasper, kızın elini geri çevirdi. "Bu güzel bir kadın için güzel bir yelpaze yavrum ve ben de bunu kullanmanı istiyorum. Hadi gel, çıkalım artık." Şapkasını

ve bastonunu aldı, kıza elini uzattı. “Geliyor musunuz hanımefendi?”

Clarissa boyun eğdi. Kendini, kıyıya vurmadan rahat bırakmayacak bir dalganın pençesinde gibi hissediyordu. Fakat parmaklarını kavrayan ılıkliğin karşısında, Clarissa anlık bir güven hissi duydu.

Evden ayrıldılar. Jasper sütun sıralarının gölgesinde aylak aylak dolaşan faytoncuya bastonunu kaldırarak işaret etti.

Jasper, faytona binmesi için Clarissa’ya elini uzattı ve ardından sürücüyü Strand’e yönlendirdi. Pencereleleri açık, samimi bir şekilde ilerliyorlardı. Ne var ki konuşmasında samimiyet yoktu, daha çok bir dizi talimat veriyor gibiydi.

“Vikont Bradley’in fevri, yaşlı bir adam oluşu konusunda seni uyarmalıyım. Ama gençliğinde hovardaymış. Daha doğrusu, biraz daha ileri yaşlarında. Ve hâlâ kadınların zarafeti hakkında zevkli bir göze sahiptir. Senden ciddi anlamda bir utanmazlık bekleyecektir. Onun masumiyete hiç zamanı olmamıştır. Rol kes, o da olmazsa... her neyse sakın ima etme. Biraz müstehcen ve oynak, olabildiğin ve bildiğin kadar baştan çıkarıcı ol. Cazibeni göster. Bir bakışta neden *benim* seni cazip bulduğumu anlayacaktır. Bazı söylemlerini, rahatsız edecek kadar net bulabilirsin. O, farklı bir çağdan geliyor, erkeklerin söylemek istediklerini kibarlaşmadan söyledikleri bir çağdan. Eğer buna ayak uydurabilirsen, senden memnun kalacaktır.”

Clarissa, bunları afallamış bir sessizlik içinde dinledi. Edepsiz bir fahişe gibi davranması, cilveli bir şekilde yaşlı bir adamla oynanması ve büyük ihtimalle, boyalı memelerini gözüne sokması bekleniyordu ondan. Her şey çok saçmaydı. Bunun geçmişte oynadığı tiyatro oyunları ile hiçbir alakası yoktu. Bir el manevrasıyla yelpazeyi açtı ve çarparak geri kapattı. Ne olursa olsun, bunu yapabiliirdi. *Yapacaktı.*

“Anladın mı? Sorun var mı?”

Binlerce ama böyle söylemedi. “Kulağa oldukça ürkütücü geliyor,” diyebilmek başarabildiği tek şey oldu.

“Evet, o, göz korkutucu yaşlı bir pezevenktir.” Jasper kısa bir kahkaha attı. “Ancak kurtuluşum ona bağlı, o yüzden senden daha önce hiç yapmadığın kadar iyi rol yapmanı istiyorum. Onun -eğer bunun faydası olacaksa- özel zevkleri olan bir müşteri olduğunu farz et. Eminim, müşterilerin için her türlü rolü yapmaya alışkınsındır. Sadece genelevde, seviyeli zevklerden daha azına sahip yaşlı bir beyefendinin gönlünü hoş ettiğini düşün.”

Clarissa, bir kez daha tüm bu olayların sapkın abesliği karşısında bir kahkaha krizine tutulacağından korktu. Duduğunu sertçe ısırды ama sonra ruj aklına geldi ve aceleyle parmak ucuyla ön dişini sildi. Açık pencereye, koltuğun en uç noktasına -yani konttan mümkün olduğunca uzağa- doğru yöneldi. İçindeki zaptedilemez dürtüyü kontrol altına aldığından emin olana kadar öfkeyle, kalabalık caddeye odaklandı. Birden gülme isteği tamamen yok oldu: Luke, Clarissa’nın hemen yanında, hızlı hızlı caddede yürüyordu. Aynı istikamete gidiyorlardı. Clarissa, arkasına yaslanıp, pencere boşluğundan geri çekildi. Kalbi küt küt atıyordu.

Onu bu şekilde görme olasılığı neydi? Elbette çok da düşük bir ihtimal değildi. Kendinin ve Luke’un ikamet ettiği alan, Londra’nın çok küçük bir bölümüydü. Şu anda onu takip edemezdi fakat günün ilerleyen saatlerinde kontun himayesinden çıkar çıkmaz Ludgate Hill’e geri dönecekti. Eğer Clarissa Astley -Squire Astley ve Leydi Lavinia Astley’in, soylu ve iyi eğitilmiş kızları- fevri, hovarda, ihtiyar bir soylu adamı kendisinin bir fahişe olduğuna inandırabilirse, Luke’un mutfak kapısında da kendini olmadığı biri gibi tanıtabilirdi. Gezgın bir çingene belki ya da dile-

nen bir hizmetçi. Luke'un evinde birileri, şu an tıklandığı cehenneme postalanmadan evvel, küçük çocukla muhakkak bir ara ilgilenmiş olmalıydı.

Birden aklına bir şey geldi. Madem bir rolü oynayabiliyordu, o zaman bir başkasını da oynayabilirdi. Ve ilkinin ne kadar iyi oynarsa, diğerini de o kadar iyi oynayacaktı.

Ansızın yüreklenen Clarissa, öne eğilip bir kolunu pencerenin köşesine yasladı ve bir kez daha Luke'a baktı. Şalın, göğsünün üstünden kaymasına müsaade etti. Luke onu görse bile, şu kılığın içinde, tüm bu boya ve pudranın altında onu asla tanıyamazdı. Luke, şehrin hiçbir yerinde onunla karşılaşmayı beklemiyordu, o yüzden de bu boyalı, yarı çıplak fahişenin yeğeniyle bir alakası olduğu aklının ucundan bile geçmezdi.

Luke hâlâ işlek caddenin öte tarafında yürüyordu. Bastonunu sallıyordu ve gözleri bir yandan öbür yana dört dönüyordu. Sokağa, akan trafiğe baktı ve çok kısa bir anlığına gözleri Clarissa'nın gözleriyle birleşti. Clarissa, bakışlarını ondan ayırırken, sanki miskin miskin sokağı seyreliyormuş izlenimi yaratarak, kayıtsız tavrını korumaya çalıştı. Luke'un bakışları kısa süre kızda takılı kaldı ve bu kısacık an bile, Clarissa'nın onun iğrenç doğasını hatırlatmaya yetti.

"Dikkatini çekemiyorum gibi görünüyor," diye vurguladı kont, yanındaki pencereye elini uzatırken.

"Ah, bağışlayın, tanıdığım birini gördüğümü sandım." Pek de ikna edici olmayan bir tebessüm sundu ve yeniden bakışlarını Luke'a çevirdi. "Amcanızdan bahsediyordunuz...?"

"Aslında hayır," dedi soğuk bir şekilde Jasper. "İkiz kardeşlerimden bahsediyordum, büyük ihtimalle vikontun evinde onlarla da tanışırsın. Amcamızın mirasından ve dahası şu küçük işbirliğimizle alakalı herhangi bir şeyden

onlara bahsetmemelisin. Bu detaylar kesin olarak ikimizin arasında kalmak zorunda. Anlaşıldı mı?”

Clarissa, Jasper’a sevimsiz bir masumiyet tavrı takınarak gülümsedi. “Kusursuz bir şekilde. Kuralları koymak sizin işiniz lordum. Ben, yalnızca sizin hizmetinizdeyim.”

“Durumu kavrayışın içimi rahatlatıyor.” Kont hâlâ önceki kadar soğuk görünüyordu.

Clarissa sınırı geçip geçmediğini merak etti ama düşünmeye vakit yoktu, çünkü iki katlı bir malikânenin görkemli ön kapısının dışında durdular. Jasper sürücüyü parasını ödedi ve elini Clarissa’ya uzatıp, onu dışarı çıkardı.

Jasper iyi parlatılmış, kısa basamaklardan çıkarken Clarissa’ya yol gösterdi ve iri, pirinç kaplama kapı tokmağını çaldı. Birkaç dakika içinde, gıcırdayan sürgüler, kapının açıldığını müjdelediler. Orta yaşlı, pudralı perukası ve sırma işli boyun bağıyla bir uşak, geniş kapıyı açtı.

“Günaydın lordum.”

“Günaydın Louis.” Jasper, Clarissa’yı hoş fresklerle kaplı bir tavanı ve süslü altın kaplama pervazları olan, geniş kare bir salona götürdü. İhtişamlı merdiven, revaklı bir sahanlığın sırt kısmından aşağıya uzanıyordu. “Lord hazretleri bu sabah nasıllar?” Jasper şapkasını, bastonunu ve pelerinini uşağa teslim etti. “Misafir kabul ediyor mu?”

“Sizi kabul etmekten daima mutluluk duyar efendim.” Uşak elindekileri, cilalı bir sıranın üzerine bıraktı ve meraklı gözlerle kontun yanındaki konuğuna baktı.

Clarissa, caddeye adımını atar atmaz, içgüdüsel olarak şalıyla omuzlarını sıkı sıkı örtmüştü. Fakat Jasper, kızın sıkı sıkı kavrayan ellerinden şalı birden çekti ve bedenini açığa çıkardı. “Buna ihtiyacın olmayacak. Vikontun odası daima sıcak olur.” Şalı, tek kelime etmeden alan ancak beyaz tenin açığa çıkmasıyla kaçamak bir bakış fırlatan uşağa verdi.

Clarissa çırılçıplak hissetti ama göğüs uçlarını örtmek için elbisenin yaka kısmının dantelasını düzeltme dürtüsünü kontrol altına aldı. Kendine, tiyatro oyununa uygun kostümler içinde olduğunu, ne daha azı ne de daha fazlası olmadığını söyleyip durdu.

“Geldiğimi kendim bildireceğim Louis.” Kont merdivene yöneldi. Bir eli kolunda, Clarissa’yı önden götürmeye davet etti. Parmaklarının sıcaklığı, ince muslinin üstünden içine işledi. “Gerginliğe lüzum yok Clarissa. Seni onunla yalnız bırakmayacağım.”

“Gergin değilim,” diye inkâr etti. Aslında gerilmekten çok bu yaşlı adamı merak ettiğini fark etti. Hepsinin ötesinde bu adam, elden ayaktan kesilmiş bir yatalaktı, Clarissa’ya nasıl zarar verebilirdi ki?

Jasper sahanlık boyunca uzanan bir dizi çift kanatlı kapıyı açtı ve bu kapılar onları kalın halılarla döşenmiş bir yatak odasına çıkardı. Clarissa etrafa göz gezdirdi. Eşyaların gösterişli hali dikkatini çekti - altın ve gümüş süsler, ihtiyatla sıralanmış boyalı porselen biblolar. “Vikont bir koleksiyoncu mu?”

Jasper odaya şöyle bir göz gezdirdi. “O hep haris bir zorbaydı. Bu evdeki birçok hazineyi Hindistan’dan getirdi ve dürüst yollarla kazanılıp kazanılmadığını da yalnızca Tanrı bilir. Şahsen tahmin yürütemiyorum.” Karşı duvardaki bir kapının yanına geldiler ve Jasper kapıyı bir kez çaldı.

“Ben seni çağırana kadar burada bekle.” Kapıları açtı ve odaya adım attı.

Clarissa sanatsal nesneleri incelerken, yatak odasında dolaştı. Şatafatlıydılar ve birçoğu da güzeldi. Gözü işlemeli, altın ayaklı bir vazoya takıldı. Vazoyu dikkatle inceledi ve birden panik içinde nefes alarak geri sıçradı. Vazonun üzerindeki işlemler, cinsel münasebetin birkaç farklı şek-

lini gösteriyordu. Büyülenmiş bir şekilde, eğilerek daha da yaklaştı. Ayaklığın etrafındaki figürleri izlerken, vazoyu çeviriyordu. O kadar dalmıştı ki kapının bir kez daha açıldığını duymadı.

“Hayret uyandırıcı, değil mi? Bu tarz pozisyonların gerçekten mümkün olduğuna inanabilmek pek güç.”

Suçluluk hissiyle bir adım geri attı. Yanakları, adeta çirkin bir eylem esnasında yakalanmışçasına kızardı. Kont öylesine yakınında duruyordu ki adım attığında ayağına bastı ve bedeni sertçe adamın bedenine değdi.

“Çok özür dilerim... bağışlayın... sizi duymadım.” Adamın yanından geçmeye çalışırken kekeliyordu. Jasper tek koluyla kızı tuttu ve tam karşısında durması için onu sabitledi.

“Kıpırdama. Bu hoşuma gidiyor.” Sesinde bir keyif kahkahası tonu vardı ve Clarissa ensesinde ılık nefesini hissetti. Ellerini kızın belinden yukarı kaydırıp ve göğüslerini nazikçe avcunun içine aldı. Parmakları, dantelanın altında kalan koyu kırmızı meme uçlarının üzerinde hareket ediyorlardı.

“Hayır, lütfen yapmayın,” diye haykırdı Clarissa, bedeni kaskatı kesilmişti. “Müsaade edin gideyim lordum, lütfen. Bir anlaşma yapmıştık.”

“Öyle mi? Meseleyi bir süreliğine askıya almak dışında, hiçbir konuda anlaşma yaptığımızı hatırlamıyorum.”

“Öyleyse, tecavüze tenezzül etmiş olursunuz. Bunu yapabilir misiniz lordum?” Bu evde, kendisi hakkındaki emellerini gerçekleştirme konusunda adamı durduramayacağını fark ederken, sesi korku dolu bir öfkeyle titriyordu.

Adeta alev alev yanan kızgın bir demirmiş gibi derhal kızıdan ellerini çekti ve neredeyse sertçe onu kendinden uzaklaştırdı. “Sakın bir daha beni bununla suçlama.”

Clarissa ona bakmak üzere döndü. Lordun ifadesi kararlıktı ve okunamıyordu. “Beni korkutuyorsunuz,” dedi usulca. “Burada sizle bir başınayım, ne kadar çaresiz hissettiğimi anlayamıyor musunuz?”

Lordun ifadesi çileden çıkmış bir hal aldı ama konuştuğunda sesi hâlâ alçaktı. “Tanrı aşkına kadın. Sen bir fahişesin. Seni korkutmam nasıl mümkün olabilir? Seni neyin beklediğini bilirsin. Bir anlaşma imzaladın. Sakın bana beklentilerinin hoş bir evde güzel kıyafetlere sahip olmanın karşılığında, az biraz rol yapmak dışında başka bir şey olmadığını söyleme.”

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Arkasını döndü ve donuk bir ses tonuyla, “Amcanız konuk kabul ediyor muymuş?” dedi.

Jasper hemen yanıt vermedi, öfkeli bir kafası karışmışlıkla ona baktı. Bir kez daha, bu genç kadına her yaklaşmasında, arkasına baka baka geri dönmesine sebep olan şeyin ne olduğunu merak etti. Onun ne olduğunu biliyordu, peki ama kız neden her davranışıyla bunu inkâr ediyordu? Tanrı aşkına, onu bir istirdiyeyi yerken görmüştü. Şu ana kadar, tanık olduğu en baştan çıkarıcı sahneydi. Bir genelevde yaşıyordu ve bir fahişelik anlaşması imzalamıştı. İşin asıl yanı, Jasper onu istiyordu. Muhtemelen bu kız daha fazlasını koparabilmek için onu kendinden uzak tutuyordu. Bu, Jasper’ın iyi bildiği bir fahişe taktiğiydi. Birçok kez kendine uygulanmış bir taktikti. Asla başarıya ulaşmamış fakat kesinlikle denenmişti.

Bu açık uçlu ve çelişkili davranışlarına bir açıklama getiriyordu ancak oldukça kısa zamanda, Jasper’ın enayini olmadığını anlayacaktı.

“Seni bekliyor,” dedi sertçe. Jasper, kızın önü sıra yarı aralık olan kapıya ilerledi. “Bayan Clarissa Ordway’i size takdim etmeme izin verin.” Lord kızın bileğini tutmak üzere elini uzattı ve içeri girer girmez kızı yanına çekti.

Clarissa loş ışıkta gözlerini kırptırdı. Uzun pence-
relerin perdeleri kısmen çekilmişti ve sonbaharın cansız
güneş ışıklarını kesiyorlardı. Devasa şöminede alevler ışıl-
dıyordu. Mumlar odanın etrafında yanıyor ve hasta odası-
nın baygın kokusu boğucu havada salınıyordu. Kırpılmış
kürkten yapılmış bir sabahlığın içinde, kürk battaniyeler
dizlerinin etrafına sarılmış yaşlı bir adam şöminenin ya-
nına konuşlanmıştı. şaşırtıcı bir şekilde, nazik bir el -daha
genç bir adama ait olabilecek ince, beyaz tenli bir el- bir
şarap kadehini tutuyordu. Tek gözlüğünü çıkardı ve ken-
dine doğru duraksayarak adım atan Clarissa'yı inceledi.

“Evet, yaklaş kızım. Isırmam,” dedi gıcırtilı bir sesle.

Clarissa birkaç adım yaklaştı ve dizlerini bükerek reve-
rans yaptı. “Günaydın lordum.”

“Hmm.” Tekrar tek gözlüğünü kaldırdı. “Yani sen ye-
ğenimin son parçasısın, öyle mi? Fena değil... Hiç de fena
değil. Hoş göğüsler, biraz küçük ama şeklen yeterli.”

“Ah beyefendi, beni şımartıyorsunuz. Ben, eften püf-
ten olduklarını düşünüyorum.” Yeniden reverans yaptı,
bir hareketle yelpazesini açtı ve adama yelpazenin köşesin-
den gülümserken, kalın kirpiklerini kırptırdı.

Yaşlı adam güldü. “Kendini hafife alma kızım. Hangi
genelevdensin?”

“Mama Griffiths'inkinden efendim.”

Yaşlı adam kıkırdadı. “Nan hâlâ bu işte, öyle mi?
Pekâlâ, daima iyi bir müessese işletmiştir. Jasper...” Eliyle
yeğeninin durduğu yeri işaret etti. “O, on altı yaşında bir
delikanlıyken erkekliğe o evde adım atmıştı. Erkekliğini
hiç denemeden o yaşa kadar nasıl gelebilmiş, Tanrı bilir.
Ancak onun babası iradesiz ve annesiye-

Jasper adamın sözünü kesti. Sesi hafif de olsa fırça atar
gibiydi. “Benim beden eğitimimin içler acısı eksikliği hak-
kında dilediğiniz kadar iftira atabilirsiniz ancak size yalva-
rırım, en azından annemi bu konuşmanın dışında tutun.”

Clarissa çok şaşırmıştı. Yaşlı adamın konuşmasından dumura uğraması gerekirken, o konuşmayı oldukça eğlendirici buldu. Daha önce maruz kaldığı herhangi bir şeye benzemiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, muhtemelen kendini tutabilmeyi başarabileceğini düşündü.

“Ah, annen zayıf biriydi.” Vikont önemsemez bir tavırla elini salladı ama kardeşinin hanımı üzerine daha fazla konuşmadı. “Git ve beni bu büyüleyici yaratıkla yalnız bırak Jasper.” Sandalyesinin yanındaki koltuklu sedire vurdu. “Buraya otur kızım ve bana hakkındaki her şeyi anlat. Ne zamandır Mama Griffiths’tesin?”

Clarissa oturdu. Eteğini özenle düzeltti ve yaşlı adamın bakışlarının göğüslerine gelecek biçimde döndüğünden emin oldu. “Sadece birkaç hafta efendim. Londra’ya servet yapmak için geldim.”

“Ah, sen ve senin gibi yüzlerce kız,” dedi vikont kıkırdarak. “Ve birçoğu da yapamaz.” Clarissa’yı kadehinin üzerinden incelerken, daha da yakınlaştı. “Seninle iddiaya girebilirim. Cosgrove seni kara karga, bu sevimli yaratık için bir kadeh getir. Benimle birlikte bir şeyler içmen için ısrar ediyorum canım.”

Clarissa karartılmış odanın diğer sakinini fark etmemişti. Uzun, ince, bir deri bir kemik bir adam, bir rahibin siyah cüppesi içinde, aniden yatak perdelerinin yanındaki gölgelerin arasından belirdi ve sessizce odanın diğer tarafına gitti. Boynunda ağır bir haç asılıydı. Cosgrove endişeli bir şekilde baktı ve Clarissa, anlayış göstererek zavallı genç adamın kendini bir fahişeye hizmet ederken bulacağını hiç ummadığını tahmin etti. Tıpkı kendisinin fahişe rolünü oynayacağını ummadığı gibi...

“Katibim ve günah çıkartan papazım Peder Cosgrove,” dedi vikont ikisinin arasında belli belirsiz elini dalgalandırırken. “Bir kadeh getir.”

Adam gölgelerin arasına kaydı ve vikontun sandalyesinin yanındaki sehpaıa bıraktığı bir şarap kadehiyle geri döndü.

“İyi doldur, hanımefendiye doldur.”

Bardağı doldurdu ve teşekkür eden Clarissa’ya verdi. Adam, bir kez daha arka planda kaybolmadan önce, kısa bir anlığına rahatlamış gibi göründü.

“Evet, yeğenim hakkında ne düşünüyorsun Clarissa?” diye sordu vikont gözlerinde bir kıvılcımla. “Sorun yok, bizi yalnız bıraktı. Serbestçe konuşabilirsin. Kılıç ustalığı nasıl?”

“Bu konuda bir şey söyleyemem efendim.” Clarissa soru karşısında hakikaten afallamıştı. “Hiç tanık olmadım.”

“Ne? Hergelenin henüz seninle yatmadığını mı söylemek istiyorsun? Nesi var? Cesaretini mi yoksa... kudretini mi kaybetmiş?”

Clarissa hatasını düzeltmek için çabalayarak, tasasız olmaya özen gösterdi. “Şaka yapıyorum efendim. Ah, aptal bir latifeydi. Doğru, Lord Blackwater’ı hiç düello alanında görmedim ama diğer hususlarda...” Jasper’ın, vikontun sahte masumiyetten hoşlanmadığını söylemesini hatırlaması üzerine, adama cüretkar bir şekilde gülümseyip, “Şikayetim yok lordum,” diye belirtti.

Vikont başını aşağı yukarı salladı ve bardağından bir yudum aldı. “Yatağında bir kadın olmayalı epey uzun seneler oldu. Yaşlanmak gerçek bir lanet ama ben parlak dönemler yaşadım.” Yatağın yanındaki gölgeye şöyle bir baktı. “Öyle değil mi Peder Cosgrove? Ben yaşıımı yaşadım, doğruyu söylemek gerekirse.”

“Evet lordum,” diye yanıtladı geveleyen bir ses.

“Peder Cosgrove, günahlarının diyeti olarak itiraflarımı dinliyor,” diye bilgilendirdi yaşlı adam Clarissa’yı günahkâr bir biçimde gülümseyerek. “Sadece dinlemekle kal-

mıyor, aynı zamanda gelecek nesiller için de kayıt altına alıyor. Bir adamın günah dolu geçmişi, kendinden sonrakileri o günah dolu yollardan caydırmaya hizmet ederse, o zaman çabalarım boşa çıkmamış olur. Öyle değil mi Peder Cosgrove?”

“Eğer, Tanrı izin verirse, lordum.”

“Kitabı buraya getirin. Son bölüme göz atmak istiyorum.”

Rahip, ateşin olduğu tarafa döndü ve bağlanmış bir tomar kâğıt getirdi. Kâğıtları yaşlı adamın sandalyesinin koluna sıraladı. “Eğer şu anda bana daha fazla ihtiyacınız yoksa, ben artık ibadetime döneyim lordum.”

“Yeğenimi içeri yolla.” Vikont biraz daha dik oturup, kâğıtları kucağına koydu. “Omzuma bir örtü at canım. Bak, şurada, sandalyenin üstünde. Bademcik iltihabına yakalanmaya hiç niyetim yok.” Kucağında duran kâğıtlara vurdu ve kendi kendine kıkırdadı. “Peder Cosgrove itiraf larımı, ruhunu ahlaksızlıktan temizlemek için sık sık ibadetlerine dönmeyi talep edecek berbatlıkta görüyor.”

Clarissa, yaşlı adamın rahibi bozuma uğratmaktan neden böylesine haince keyif aldığını merak etti. Kırpılmış kürkten battaniyeyi sandalyeden kaptı ve adamın omuzlarına örttü. Adam örtüyü düzeltmek üzere uzandığında, kocaman yakut bir lal taşı mum ışığında, zayıf beyaz parmakların üzerinde parıldadı. Diğer elini ise, kalın altın bir mühür yüzüğü süslüyordu.

Jasper ardından kapıyı örterek odaya girdi. “Beni istemişsiniz efendim?”

“Evet, seninle birebir konuşmak istiyorum. Fahişeyi bekleme odasına yolla.”

Clarissa’nın burun delikleri yaşlı adamın sesindeki ani düşmanlık karşısında genişledi. Bir dakika önce gülümsüyor ve iltifatlar yağdırıyordu, şimdiyse adeta lağım düş-

müş gibi onu kovuyordu. Ayağa kalktı ve Jasper kendine kapıyı açmak üzere uzanmadan önce, vikontun olduğu tarafa göz ucuyla bile bakmadan odadan dışarı azametle yürüdü.

“Bu gerekli miydi efendim?” diye sordu Jasper. Sesi sakin ama gözleri öfkeden parlıyordu.

“Çok da değildi sevgili oğlum fakat ne önemi var ki? Kadın bir fahişe, bir servet avcısı. Ancak birçoğundan daha hoş olduğuna seni temin ederim. Sen onun geçim kaynağısın. Neden onu bana getirdin? Herhalde fahişelerini benim denetimimden geçirmiyorsundur.”

“Metres Ordway’i, dönüştürme tasarımı için düşünmüştüm efendim.” Jasper, şöminenin karşısında duran ayarlanabilir, geniş sandalyelerden bir tane çekti ve amcasına alaycı bir tebessümle baktı. “Elbette, siz onu uygun bulduğunuz müddetçe.”

Vikont kısık sesle güldü. “Fahişe fahişedir ve Mama Griffiths’in himayesi altındaysa demek ki olduğu şey bu. Bakalım sen cemiyeti, bir fahişenin hayat yolundaki hatalarını görebileceğine ve Hıristiyanlık adabına uymasını sağlayıp, sadık bir eş haline dönüştürebileceğine ikna edebilecek misin?” Kafasını salladı. “İşin zor. Kendi dönemimde birçok düşmüş kadına rastladım ve hiçbirisi de uzun süreliğine kötü yoldan kurtulamadılar. O hayat onların kanına işlemiştir, dürüst duyguları anlamazlar. Hep bir tür hile peşindedirler.”

Vikont kucağındaki kâğıtları altüst etmeye başladı. “Burada birçok örneği var. Yoluma çıkan tüm güzel kadınlar... sonunda hepsinin imansız olduğu kanıtlanmış.”

Gözlerinde kötücül bir ışıltıyla, kafasını kaldırıp karşıya, yeğenine baktı. “Burada ne tuttuğumu biliyorsun. Hayat hikâyem. Ömrümün itirafı. Tanrı’nın lütfu. Peder Cosgrove sayesinde, zamanım geldiğinde iyi bir şekilde

günah çıkarmış olarak ölüme gidebileceğim.” Gülüşü, sonradan şiddetli bir öksürük krizine dönüştü. Soluk almak için gayret ederken, kâğıtlar birer birer ayağına dö-küldüler. Jasper hızla davranıp dik oturmasına yardım etmeden önce, amcasının yanındaki sehpanın üstündeki el zilini çaldı.

Özel üniformalı bir hizmetçi içeri girdi. “Hemen ilgilieniyorum lordum.” Kahverengi bir ilaç şişesi tutuyordu ve küçük bir fincana bir doz döküp, vikontun dudaklarına tuttu. “Yutun bunu efendim. Biliyorsunuz işe yarıyor.”

“Bu pislik daha ziyade beni zehirliyor gibi!” Bir kasılma nöbetiyle yaşlı adamın nefesi kesildi ama karışımı yuttu ve bir dakika sonra biraz rahatlamış gibiydi. İç geçirirken sandalyesine yığıldı ve gözlerini kapadı.

Jasper birkaç dakika daha kaldı, ardından amcasının uyuduğunu düşünerek, dağılmış kâğıtları toplayıp sıraya koymak üzere eğildi. Tam bu sırada, gözü bir paragrafa takıldı ve sayfaları yavaş yavaş çevirerek okumaya devam etti. Gözleri satırları tarıyordu. Bir anlığına nerede olduğunu unuttu, okumaya öylesine dalmıştı ki bir dakika sonra kafasını kaldırıp baktı.

Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla amcası kendini izliyordu. “İç gıcıklayıcı bir yazı, sence de öyle değil mi yeğenim?”

“Kullanacağım kelimenin bu olduğundan emin değilim efendim.” Jasper kâğıtları bir araya getirip dikkatlice masanın üzerine yerleştirdi. “Ancak içimde bir şeylerin Peder Cosgrove için üzüldüğünü hissediyorum.” Başıyla reverans yaptı ve kapıya ilerledi. “Sizi dinlenmeye bırakıyorum.”

6

Clarissa, hâlâ iç dengesini yeniden kazanmaya çalışırken, bekleme salonunda volta atıyordu. Bu aşağılayıcı, yüz seksen derecelik dönüşün nelere sebep olabileceğini hayal bile edemiyordu. Sadece bu gösterişli yerin pisliğini üzerinden silkelemek ve ne bu evle ne de aşağılık sahibiyle hiçbir alakasının kalmamasını diliyordu.

Neredeyse çekip gitmeye ve King Sokağı'na dönüp, başının çaresine bakmaya karar vermişti ki koridordan gelen gürültüler duraksamasına neden oldu. Volta atmayı kes-ti ve dinledi. Neşeli, arasına kahkaha karışan, erkek ses-leri daha da yaklaşıyordu. İçgüdüsel olarak, odanın uzak bir köşesine ilerledi ve şövale üzerinde duran kara gözlü, koyu tenli bir cariyenin tablosunun ardına yarım yamalak gizlendi.

Kapı açıldı ve lepiska saçlı, uzun ve ince yapılı, kıyafet-leri dışında ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğu iki genç adam içeri girdi. Biri frapan, kırmızı ve altın dantelli bir takım içindeydi, üste oturan, çizgili, kıpkırmızı atlastan bir yelekle topuklarında ve tokalarında mücevherlerin parıl-dadığı ayakkabılar giymişti. Ve şaşaalı devekuşu tüyleriyle gösteriş katılmış üç köşeli bir şapka takmıştı. Diğeri ise daha akli başında, krem renkli bir yelekle düz, koyu mavi bir takım giymişti. Ayakkabısının tokaları da topukları da şapkası kadar gösterişten uzaktı.

“Ee, sence Jasper evlilik yarışına başlamış mıdır Perry?” diye sordu gösterişli olan, Clarissa’nın olduğu taraftan uzakta olan bir büfeye doğru ilerleyip, tek gözlüğüyle sürahileri inceliyordu. “Lordum, yaşlı adamın bir zamanlar nezih bir porto şarabı ya da konyak işletmeciliği yapmış olabileceğini düşünüyorsun, değil mi? Burada şeri dışında bir şey yok.”

“Bence iyi olanları kendine saklıyordur. Jasper’ı iki haftadır görmedim, kim bilir ne yapıyor?” Konuşan kişi şöminenin civarında aylak aylak gezinirken, yere düşmüş olan bir kütüğe tekme attı. “Saygın ağabeyimizi tanırsın Seb.”

“Jasper iyidir,” dedi Sebastian. “Daima bize destek olmuştur.”

İkizi elini savunmacı bir edayla havaya kaldırdı. “Asla aksini ima etmedim. O harika bir ağabeydir. Ah, teşekkür ederim.” Kardeşinin uzattığı şeri kadehini aldı. “Mağaraya girmeden önce kendimizi güçlendirelim. Senin araştırma sürecin nasıl gidiyor?”

Sebastian tebessümünü gizemli tutmaya özen gösterdi. “Ah, yavaş yavaş,” dedi zor duyulur bir sesle ama ikizi buna kanmadı.

“Hadi Seb, anlat. *Beni* kandıramazsın. Dişi domuzunun kuyruğuna nerede rastladın?”

“Bunu açıklamaya henüz hazır değilim kardeşim,” derken sırtı Sebastian. “Ancak eğer yanılmıyorsam, bu domuzun kuyruğundan çok seçkin bir ipek cüzdan çıkıyor.”

Bu ikisi tartışmasız Jasper’ın ikiz kardeşleriydi ve Clarissa, onları gizlice dinlediğini fark ettirmeden odadan çıkabileceği bir yol aradı. Ah keşke doğuştan bir yeteneği olsaydı da görünmez olabilseydi. Eğer kendi kıyafetlerini giyinmiş olsaydı, saklanmak aklının ucundan bile geçmezdi. Muhtemelen şövalenin ardına sokulur, kapıya dek uza-

nan panel duvarlar boyunca gölgelerin arasında gizlenirdi. Odada çok fazla eşya vardı, belki de hareketi fark edilmeyebilirdi.

Ve ardından, vikontun odasına açılan kapı aralandı ve Jasper dışarı çıktı. “Seb ve Perry nasılsınız?” Kardeşlerini gördüğüne pek de şaşırmamıştı. Onları selamladı. “Kor-karım ki Yaşlı adamı ziyaret etmek için pek de doğru bir zaman seçmediniz. En kötü ruh hallerinden birinde. Barut gibi ve kıpırdayan her şeyi aşağılamaya hazır. Konuşmak...” Kafası karışmış bir şekilde bekleme odasının etrafına bakındı. “Nerede...? Ah, işte buradasın. Neden bir carieye tablosunun arkasına saklanıyorsun?”

“Saklanmıyordum.” Clarissa olduğu yerden çıkarken, koruyabildiği kadar ciddiyetini korumaya çalışarak inkâra kalktı. “Resimlere bakıyordum.”

İkiz kardeşler açık bir şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Ardından, Peregrine’in aklı başına geldi ve başıyla reverans yaptı. “Bizi bağışlayın hanımefendi, sizin varlığınızdansan bi-haberdik, yoksa size kendimizi tanıttırdık. Peregrine Sullivan, emrinize amadeyim.”

Clarissa dizlerini bükerek reverans yaptı. Takma adını son anda hatırladı. “Clarissa Ordway efendim.”

Sebastian öne doğru eğilip reverans yaptı. “Sebastian Sullivan, emrinize amadeyim Bayan Ordway.”

Kız yeniden reverans yaptı. “Efendim.” Rituel öylesine iç rahatlatıcı bir şekilde aşınaydı ki Clarissa bir anlığına nasıl görüldüğünü unuttu ama sonra Sebastian’ın göğsüne takılmış dik bakışları, tatsız gerçeği yeniden aklına getirdi. Jasper’a baktı. “Artık gitmeye hazır mıyız lordum?”

“Kesinlikle,” dedi Jasper nazikçe. “Aşağı salona inersen, birkaç dakika içinde sana katılmış olurum.” Kapıyı açtı. Clarissa gitmek zorunda olduğunu anladı ve odadan ayrıldıktan sonra, kapının ardından sessizce örtüldüğünü işitti.

Jasper kardeşlerine döndü. “Evet. Sorularınız?”

“Onu nereden buldun Jasper?” Sebastian’ın ses tonu korkuyla karışık saygı barındırıyordu. “Çok leziz, çok güzel. Bradley Amca için fazla mükemmel.”

“Bence de Metres Ordway tüm bu vasıflara sahip,” derken keyfi yerinde bir şekilde gülümseyip, hemfikir oldu Jasper. “Çarpıştık diyelim, sadece.”

“Nerede çalışıyor?”

“Nan Griffiths’in evinde.” Kendine bir kadeh şeri doldurdu ve kardeşlerine kinaye dolu bir tebessümle baktı. “Ne pahasına olursa olsun saygıdeğer amcamız bu şeytani iş sayesinde bir taşla iki kuş vurmuş olacak bence. Sadece aileden alacağı bir intikamın peşinde olmadığını, aynı zamanda da bizim çabalarımız sayesinde kendi günahlarından arınmanın da peşinde olduğunu düşünüyorum.”

“Nasıl yani Jasper?” Peregrine derin pencere pervazına tüneyip abisini belirsizlik içindeki bir adamın havasıyla dinlemeye koyuldu.

“Fırsat bulduğunda itirafına bir bak,” dedi ve kıkır kıkır güldü Jasper. “Peder Cosgrove sempatimi fazlasıyla kazandı.”

“Ne demek istiyorsun Jasper? Hayır, kesinlikle öylece çekip gidemez ve bizi bu halde bırakamazsın.” Ağabeyi boş bardağını bırakıp, ayrılmaya hazırmış gibi görününce Sebastian içerledi.

Jasper güldü. “Bizim namussuz amcamız eski şehvet ve günahlarını, en çarpıcı detaylarıyla kayıt altına almış. Masum keşiş adayımız Benedictine ise her birini tek tek kopya ediyor. Her birimize, kayıp bir ruhu kurtarmamız için para vermesinin altında da kendi günahlarından arınmayı başaracağı fikri yatıyor.”

“Sen o itirafnameyi okudun mu?”

“Yere düşen birkaç sayfaya göz attım. Yeterli oldu, inan

bana.” Jasper kardeşlerine titrek bir tebessümle baktı. “Ee, sizin gelin arama süreciniz nasıl gidiyor?”

Kardeşleri birbirlerine bakıp, sonra da Jasper’a baktılar. Huzursuzlukları aşikârdı. “Senin ki kadar iyi değil,” diye itiraf etti Sebastian. “Benim aklımda bir kadın var ama dışarı çıkarmak zor olacak gibi.”

“Ben de avımı hâlâ aramaktayım,” dedi ve omuz silkti Peregrine. “Bunu sevmedim Jasper. Amcamın kurguladığı bir oyunu oynuyoruz. Oltayı attı ve bizimle oynuyor.”

“Ve sen Perry, hepimiz bataklıkta çırpınırken bizi yüz üstü bırakıyorsun,” dedi Jasper, Sesi haşindi. “Sullivan soyadının rezillik içinde batmasına hazırlıklı mısınız? Bu ailenin nesiller boyunca arkasında durduğu her şey, babamızın kalan tüm araziyi kumarda kaybetmesi yüzünden, tarihe mi gömülsün? Nesillerdir burada olan ve başlarının üstündeki çatı için, sofralarındaki ekmek için bize muhtaç olan -bana muhtaç olan- Blackwater kiracıları var. Ben işleri doğru yoluna sokma fırsatını kaçırmayacağım ve sen de öyle Peregrine; ailevi görevini ihmal etmeyeceksin. Kendine bir eş bul. Nasıl bulursun umurumda değil ama bulacaksın. Anlaşıldı mı?”

Peregrine ağabeyinin soğuk ve sert sözlerini dinlerken, rengi kül gibi oldu. İkizine şöyle bir baktı ve ondan hiçbir güvence göremedi. Sebastian solgun ancak dirençliydi. Peregrine ağır ağır başını aşağı yukarı salladı. “Anlaşıldı,” dedi.

Jasper başıyla onayladı. “Gelecek hafta yemeğe gelin, ikiniz de.” Davetten ziyade, talimat gibiydi ve kardeşleri de mırıldanarak olur dediler.

Jasper odadan ayrıldı. Clarissa’yı alt kattaki büyük salonda beklerken buldu. Ayağıyla sabırsızca tempo tutuyordu. “Bağışla beni. Kardeşlerimle bir şey konuşmam icap ediyordu,” diye açıklama yaptı, merdivenleri koşarak iner-

ken. “Bize bir fayton bulabilir misin Louis?” Uşak elinde bir düdükle, koşar adımlarla gitti. “Neden saklanıyordun Clarissa?” Jasper kızın yanına geldi.

“Saklanmıyordum,” diye yeniden inkâr etti. “Kardeşlerin beni bir resme bakarken, hiç ummadığım bir anda yakaladılar. Hâlihazırda bir sohbetin içindeydiler ve ben de adımımı atıp, kendimi tanıtmak için doğru zamanı bulamadım.”

“Peki ne konuşuyorlardı?” diye merak etti Jasper. Şapkasını ve bastonunu tezgâhtan almadan önce kızın şalını omuzlarına örttü.

Clarissa omuz silkti. “Bilmiyorum, sadece iki kardeş arasındaki çene çalmalardan biriydi sanırım.”

Jasper kısık gözlerle ona baktı ama fazla uzatmadı. “Saat öğleyi epey geçti ve ben ziyadesiyle açım. Angel’a tekrar gitmeyi ve dün bıraktığımız yemeği yenilemeyi teklif ediyorum.”

Dün mü? Son yirmi dört saat içinde ne çok şey olmuştu. Clarissa hâlâ aynı kişi olup olmadığından emin değildi ama aç olduğunu ve hâlihazırda görüntüsünün Piazza’da hiç dikkat çekmeyeceğini çok iyi biliyordu. Başını sallayarak kabul etti.

Louis nefes nefese kalmış bir şekilde geri döndü. “Fayton dışarıda lordum.”

Bir fayton kapının önünde bekliyordu. Jasper içeri girmesi için Clarissa’ya elini uzattı ve Clarissa’nın yanındaki yere oturmak üzere yürüdü. Fayton süratle Covent Garden’a doğru ilerledi.

Sabahın sessizliği artık tarih olmuştu ve Piazza her zamanki gibi kalabalıktı. Her köşe başında ve her sütunun ardında iş yapıyordu. Boğuk sesler her yerdeydi ve bir tavernanın dışında adamın biri karısını satıyordu. Kadını kırıldı kırılacak bir masanın üstüne yerleştirmişti ve boy-

nunda bir ip vardı. Etraflarını saran gürüha fiyatını bağı-
rıyordu. Kadının ifadesi terk edilmiş bir çaresizlikten iba-
retti.

Clarissa gözlerini kapattı, midesi bulanıyordu. Yelpaze-
sini açtı ve kuvvetli bir şekilde aralık vermeden salladı. Jas-
per göz ucuyla sandalyeye baktı ve kaşlarını çattı. “Hasta
mısın? Birden çok soluklaştın.” Beyaz pudranın altından
benzinin solukluğu yine de fark ediliyordu.

“Yo...yo.” Yelpazesini ona doğru salladı fakat gözlerini
hâlâ kapalı tutuyordu. Adam çevreye baktı, neyin Claris-
sa’yı etkilediğinin verdiği merakla. Olağan şeylerin dışında
hiçbir şey göremedi.

Fayton, Angel’in önünde durdu ve Jasper, Clarissa’ya
inmesi için elini uzattı. Taverna kalabalıktı ama taverna-
daki kız Jasper’ı hemen tanıdı ve yanlarına geldi. “Şimdi
de özel burgonya şarabı istiyor musunuz efendim? Çünkü
eğer istiyorsanız, Jake arka odadan nasıl temin edeceğinizi
anlattı.” Kız ani bir hareketle barın arka tarafına doğru ba-
şını çevirdi. “Herkesi arkaya almayız. Yanında iyi gidecek,
kuzu eti yahnimizle yiyebildiğiniz kadar çok istiridyemiz
var.”

Kızı takip ettiler ve barın arkasında, ocakbaşı şömine-
sindeki alevlerle ısınan, küçük ve ıssız bir odaya geldiler.

“Öyleyse, size istiridye getiriyorum, değil mi?”

“Bir sürahi de ren şarabı.” Jasper şapkasını ve bastonu-
nu küçük pencerenin altındaki, çam sıranın üzerine fırlat-
tı. “Ateşe gel Clarissa.”

Clarissa itaat etti. Piazza’daki kadın pazarını görünce
şalının içinde büzüşmüştü. Jasper onun ellerini ateşe uzat-
mış halini görünce kaşlarını çattı. Yanaklarındaki parlak,
kırmızı benekler, sanki bir nezlenin eşiğindeymiş izlenimi
veriyorlardı.

Jasper kapıya ilerledi ve bir el işaretiyle, kulplu bir süra-

hiye ren şarabı dolduran hizmetçi kızı çağırdı. “Bir havlu ve bir kâse de su getir.”

“Baş üstüne, efendim.” Sürahiye tezgâhın üzerine bıraktı ve bu tuhaf talebi yerine getirmek üzere oradan ayrıldı. İstenenleri duvara dayalı servis masasının üzerine bıraktı. “Ren şarabı ve istiridyeleri getiriyorum hemen efendim.”

Jasper kolları sıvarken, onaylar anlamda kafasını salladı. Havluyu kâsenin içine batırdı ve Clarissa’ya yöneldi. “İzin ver de şu şeyleri yüzünden çıkarayım, artık bunlara ihtiyacın yok.” Clarissa’nın çenesini yan çevirdi ve yanaklarındaki ruju kuvvetlice ovuşturdu. Biraz zor çıktı ve ardından dudaklarına uygulamadan önce, bezi yeniden ıslatması gerekti. Clarissa, bezi Jasper’ın elinden aldı.

“Teşekkür ederim lordum ama kendi yüzümü kendim yıkayabilirim.”

Sesi daha kuvvetli geliyordu artık. Öyle ki neredeyse tam kendisi gibiydi ve Jasper da bezi bırakıp, taverna kızının getirdiği şarabı doldurmaya gitti.

Clarissa göğüs uçlarını temizliyordu, yüzünde o kadar keskin bir nefret ifadesi vardı ki Jasper irkildi. Etraflarında Clarissa gibi giyinmiş ve boyanmış bir sürü kadın vardı. Ancak Jasper bunun şu anda o kadar da gerekli olmadığına bir kez daha karar verdi. Clarissa bu halini sevmemekte haklıydı, kendine yakışmadığını biliyordu. Fakat kesinlikle amacına ulaşmıştı.

Clarissa çıplak göğüslerini ovuştururken, Jasper’ın dik bakışları dikkatini çekti ve bir şaşkınlık içinde onun önünde göğüs uçlarını temizlemekten rahatsızlık duymadığını fark etti. Ona ne olmuştu böyle? İradesiz bir insan haline gelmiş gibiydi. Aceleyle göğüslerini yeniden elbisenin içine soktu ve yakasını yukarı çekti. Ardından yeniden şala büründü ve daha fazla kendisi gibi hissetti.

“İstiridye?” diye sordu, bu ani dönüşümü ilgiyle izleyen Jasper. Eliyle masayı işaret etti.

Clarissa oturdu ve bir istiridye aldı. İstiridye çatalını eline aldı ve Jasper’ın göz hapsine yakalandı. Clarissa’nın bakışları lordun elindeki yara izine kaydı. “Gitmeme izin vermemiştiniz.” İstiridyeyi çatalına sapladı ve ağzına attı.

“Evet, sanırım bu doğru.” Jasper da çatalıyla bir tane aldı. “Evet, bu konuyu geçmişe gömüp yeni bir sayfa açabilir miyiz?”

Clarissa şarabını yudumladı. Altın rengi sıvıyı dilinin etrafında çevirdi. İçki Clarissa’yı ısıttı ve Astley Hall’daki kahvaltı salonunda Luke’un belirmesinden beri bir parçası olan gerginliğinin bir kısmının uçup gittiğini hissetti.

“Ne zaman Half Moon Sokağı’ndaki eve taşınacağım?”

Sorusu aslında Jasper’ın sorusuna bir yanıtı.

Yine de Jasper’a göre biraz tuhaf bir soruydu. Şu anki metresi hâlâ oradaydı fakat nezaketen de olsa, onu evden çıkarmadan önce onunla yüzleşmesi gerekiyordu. “Senin için yeniden döşemem birkaç günümü alır,” diye savsakladı.

Clarissa çatalıyla bir istiridye daha aldı. “Yeniden döşenmiş bir eve ihtiyacım olmadığına eminim. Basit zevklerim vardır. Bu oyuna bir an evvel başlamamız gerekmiyor mu?”

Jasper, Gwendolyn’in evi nasıl döşediğini anımsadı. Karmaşa içinde olan gösterişli perdeler ve varaklı mobilyalar her yerdeydi. Kuş tüyü yatak öylesine derindi ki ne zaman yatakta kadına katılacak olsa boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kapıdan içeri girdiği an, bu konudaki yetkiyi metresine verdiğine pişman olmuştu. Şehvet dolu coşkun günlerinin ilk dönemlerinde olmalarına rağmen, çekince-lerini hep göz ardı etmişti.

Ama çoğu zaman olduğu gibi ihtiras sona erdi ve met-

resine karşı duyduğu sorumluluk hissi ansızın bitti. Önceleri duyduğu söylentileri hain dedikodular sayıp, kulak ardı etmişti ve bir şekilde görünürdeki kayıtsız tavırları yüzünden, Gwendolyn onu dilediği gibi kullanabileceği ve idare edebileceğine karar vermiş olmalıydı. O dakikadan sonra Jasper'ın sözde aşk yuvasının refahı, tahammül sınırlarının ötesinde kendini tiksindirmeye başlamıştı. Boş vermişliği, metresiyle yüzleşmekten ve bunun sonucundaki nahoşluklarla uğraşmaktan Jasper'ı alıkoymuştu. Gwendolyn'in yerine koyacağı başka bir metresi yoktu fakat bu bir zamanlar çok da mühim değildi. Tabii şimdi durum çok farklıydı.

Half Moon Sokağı, Clarissa Ordway'a uygun bir aşk yuvası olabilirdi. Gwendolyn Mallory ile uzaktan yakından alakası olmayan Clarissa'yı, onunla aynı odada hayal etmek bile mümkün değildi.

"Gerekıyor," dedi Jasper. "Ancak seni oraya yerleştirmeden önce atılması gereken birkaç adım daha var. Öncelikle dolabın... Kıyafete ihtiyacın var. Cemiyetin seni kabul etmesi için modaya uygun, düzgün kıyafetler. Çok mütevazı bir şeyler de değil tabii, yani bronz muslin ya da dün giydiğin elbise gibi şeyler değil ama- " Taverna hizmetçisi masaya koyacağı bir kazanla içeri girince, Jasper sözünü yarıda kesti. Kapağı kaldırdı ve içindekinin mis kokulu buğusu yükseldi.

Hizmetçi kız tortulu burgonya şişesiyle birlikte kirli önlüğüne sildiği iki kadehi, kâseleri ve tabakları masanın üzerine resmi bir edayla yerleştirene kadar konuşmalarına devam etmediler. "İşte istedikleriniz. Hatırladığım bunlardı."

"Evet, teşekkürler." Jasper ona çıkmasını belirtecek şekilde kafasını salladı ve ardından kepçeyi kaldırdı. "Kâseni uzat."

Clarissa da öyle yaptı. Kaç tane şık giyimli kontun bir taverna kepçesiyle, gayet doğal bir şekilde, kuzu yahnisi doldurduğunu merak etti. Jasper St. John Sullivan kesinlikle, bir kepçe ve kuzu yahnisiyle ne yapılacağını iyi biliyor gibi görünüyordu. Jasper kızın kâsesini doldurdu. Etin ve sebzelerin tercih edilen kısımlarını seçti, yağ ve kıkırdak türü her şeyi ayıkladı. Kâseyi geri verdi ve sonra da sıra kendine geldi.

Clarissa küçük bir kaşık dolusu aldı yemekten. Jasper'ın zevk alarak yiyişini, etin suyuna ekmek doğramasını ve sofr kurallarının inceliklerini çok da önemsememesini biraz hayretle izledi. Sofra adabıyla ilgili nahoş olan herhangi bir şey yoktu aslında, bunlar sadece aç bir adamın kasaba sofrasındaki davranışlarıydı. Clarissa babasının da av sonrasında ya da kiracılarıyla arazide geçirdiği bir günün ardından bu şekilde keyifle yemek yediğine tanık olmuştu. Bu durum anında huzurlu hissetmesine neden olmuştu. Kaşığını bir kez daha kâsesine daldırdı ve kendini güzel yemeğin katıksız zevkine teslim etti.

Ta ki Francis'i hatırlayana dek. Kaşığı tabağına doğru süzülerek indi ve ekmeğini parmaklarının arasında un ufak etti. Gözyaşlarının akmaması için savaş veriyordu.

"Ne oldu Clarissa?" Jasper masanın üzerine doğru eğildi. "Üzgün görünüyorsun, ne oldu?"

Clarissa dudağını ısırды. "Bir anı, kötü bir anı. Bağışlayın beni lordum. Birden aklıma geldi." Pek de ikna edici olmayan silik bir tebessümle, "Ara sıra gelirler," dedi.

"Şüphesiz gelirler." Jasper daha yakından baktı. "Ne olduğunu anlatmayacak mısın?"

Henüz çok erkendi. En son uydurduğu çocuğunu doğum anında kaybettiği hikâyesini anlatmak için bile çok erkendi. "Maziden bir parça," dedi kısaca. "Bizimle ilgili bir şey değil." Kuzu etinden bir çatal aldı ve adama gülümsedi.

Jasper ikna olmamıştı fakat bu noktada kurcalamaya hakkı olmadığını anlamıştı. Kadının bir geçmişi vardı elbette ve muhakkak ki hayatında pürüzler olmuştu. Herkesin vardı. Bunları bilmesine, anlamasına ya da çözmeye teşebbüs etmesine gerek yoktu. Ona bir rol oynaması için ödeme yapmıştı ve rolüne engel olmadığı sürece, onun hakkında geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Öyle olsun,” dedi Jasper ve kadehini yeniden doldurdu. “Ve yeniden dolabına dönecek olursak... Yemeğimizi yedikten sonra, seni tanıdığım bir terziye götüreceğim. Çok yetenekli ve iyi bir göze sahip bir hanımdır. Senin için ne yapılacağını bilir.”

“Olabilir lordum ama ben de kendim için ne yapılacağını bilirim,” dedi Clarissa sertçe. “Ömrümü ahırda geçir-medim.”

“Yo, elbette, geçirmemişsindir. Asla böyle bir şey ima etmek niyetinde değildim,” diye karşı çıktı Jasper, bir şekilde kızın azametinden ürkmüştü. “Ancak şehre hâkim olan moda hakkında bir şey biliyor olman mümkün değil. Son birkaç haftadır alışageldiğin Londra modası gibi değildir. Piazza için uygun olan şeyler, sergi salonları veya kabul salonlarına uygun düşmez.”

Clarissa öfkeden kıpkırmızı kesildi. “Bunun bir hayli bilincindeyim efendim. Benim de muhakeme yeteneğim olduğunu kabul edin.”

Pes etmiş bir edayla ellerini kaldırdı Jasper. “Yetti artık. Gidip Madam Hortense’i ziyaret edeceğiz. İstersen fikirlerini onunla paylaşabilirsin.”

Clarissa kaşlarını çatı. “Bu öğleden sonra gitmek zorunda mıyız?”

“Ertelememiz için pek bir sebep göremiyorum. Neden, senin bu öğleden sonra yapılacak başka bir işin mi var?”

Kızın kadehini doldurmak üzere eğilirken, sorgular bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

Sanki olması imkânsızmış gibi. Clarissa hâlâ kaşları çatık, kadehindeki sıvıya dik dik bakıyordu. Jasper, bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak etmişti ve Clarissa, bir fahişe gibi davranamadığı zamanlarda, Bow Sokağı'nda bir hafiye gibi davrandığını açıklayamazdı. Ancak Francis'i aramadan kayıp gitmesine izin verdiği her gün, ihanetlerin en kötüsü gibi geliyordu ona. "Bir hayli yorgunum," dedi en sonunda. "Bu öğleden sonra dinlenmek istiyorum."

Jasper bir dakika boyunca ona baktı ve böyle bir sebep karşısında neden ikna olmadığını merak etti. Mantıksız değildi. Bir önceki gün kendine çarptığı andan itibaren, kızın hayatı allak bullak olmuştu. Muhtemelen kendine ayıracağı biraz zamana ihtiyacı vardı. Fakat yine de kızın doğru söylemediğine dair bir his vardı içinde. Buna rağmen, sadece onaylar anlamda başını aşağı yukarı salladı. "Nasıl istersen, sabah seni Madam Hortense'in dükkânına götürmesi için bir araba yollarım."

"Teşekkür ederim." Clarissa kaşığını bıraktı. "Eğer beni mazur görürseniz lordum, King Sokağı'na döneceğim. Refakate ihtiyacım yok. Hemen köşe başı zaten." Taburesini geriye doğru itti.

Jasper ayağa kalktı, soğuk bir tavırla onu izliyordu. "Yemek masasını teklifsiz terk etme alışkanlığın var gibi görünüyor Clarissa. Ancak kapına kadar sana eşlik etme konusunda ısrar ediyorum. Ben hesabı öderken, burada bekle beni."

"Sizi yemeğinizden alıkoymayım efendim."

Jasper sert bir tavırla kızın itirazını geri çevirdi ve bara girdi. Clarissa yüzünü buruşturdu. Aslında sinirlendiği için adamı suçlayamazdı ama daha fazla laf salatasını kaldıramazdı. Şalına büründü ve bardan içeri girdi.

Jasper, mekân sahibiyle konuştuğu tezgâhtan geri döndü. “Hadi gidelim.” Ona barın içindeki gürültülü kalabalık ve sonra da dışarıda, Piazza boyunca eşlik etti. Memnuniyetsizliği aşikârdı ve o kadar hızlı yürüyordu ki Clarissa ona yetişebilmek için koşmaya yakın bir tempoda ilerliyordu. Eve varınca, kapı tokmağını çaldı ve kâhya tarafından kapı açılınca dek ayağını yere vurarak bekledi. “Yarına kadar hoşça kal,” dedi Jasper sert bir şekilde, ardından topukları üzerinde döndü ve Clarissa’yı kapı basamağında bırakıp gitti.

Clarissa, o daha yarım adım atmıştı ki durumu biraz daha iyi kavradı. Kızmıştı ve bu nezaketsizce baştan savma yüzünden kızmaya da hakkı vardı. Yarın sabah telafi etmeye çalışacaktı. Lord, Bedford Sokağı’na çıkmak üzere köşeyi dönene ve gözden kaybolana dek bekledi ve ardından, Ludgate Hill’e çıkmadan önce, pelerinini ve bozuk para kesesini almaya gelmiş gibi davranarak eve girdi.

Jasper hızla yürüyordu. Soğuk hava bir şekilde onu sakinleştiriyordu. Emrinde çalışan biri şöyle dursun, kimse tarafından bu denli alelacele sepetlenmeye alışık değildi. Metres Clarissa Ordway’in hizmetlerine hatrı sayılır miktarda para ödemişti. Bir süre sonra, bilinçsizce Half Moon Sokağı’na doğru yürüdüğünü fark etti. Şu anki ruh haliyle, metresiyle olan kaçınılmaz tartışmadan pekâlâ keyif alabiliyordu.

Biraz uzun bir yürüyüştü ama kafasını boşaltmasına ve dengesine kavuşmasına yardımcı olmuştu. Böylece, metresini barındırdığı oldukça küçük olan evin ön kısmını açıp, küçük kare holden içeri girdiğinde bir kez daha sükûnete kavuşmuştu. Kont kapıyı ardından örter örtmez,

Gwendolyn'in hizmetçisi olan kız, bodrumdaki mutfığa açılan çuha yeşili kapıdan çıkageldi.

Kız aceleyle reverans yaptı, kontun dik bakışlarıyla karşı karşıya gelmekten çekiniyormuş gibi gözleri bir yandan diğer yana kayıyordu. "Lordum... sizi beklemiyorduk. Hem men koşup, hanımefendiye haber vereyim."

"Hayır, önemli değil Sally," dedi. "Ben kendim veririm." Jasper merdivenlere doğru yürüdü ve sonra duraksadı. Gözleri kapının yanında duran oturağın üzerindeki şapka, baston ve eldivenlere ilişti. Kız, Jasper'ın bakışlarını takip etti ve hızla oturağın önüne adımını attı.

"Eğer gelenleri haber vermezsem hanımefendi çok kızar lordum."

Jasper uzanıp, kızın çenesini acıtmayacak biçimde avcunun içine aldı. Kızın yüzünü iyice incelemek amacıyla yana eğdi. Nazikçe kafasını salladı. "Sally, sadakatin hayranlık uyandırıcı ama oldukça gereksiz. İşine dönebilirsin. Bunları sahibine götüreceğim." Kızın çenesini bıraktı. Şapka, baston ve eldivenleri oturağın üzerinden aldı ve üst kata çıkmaya devam etti.

Kabul salonunun dışında duraksadı. İçeriden gelen mırıltıları dinledi. Gwendolyn'in ziyaretçisinin sesini duyar duymaz, dudaklarında haşın bir gülümseme belirdi. Davetsiz bir şekilde kapıyı açtı.

Gwendolyn ve Henry Lassiter şöminenin önündeki kanepede samimi bir şekilde oturuyorlardı. Bir arkadaşlık için fazlasıyla samimiydiler.

"İyi günler canım." Dudaklarında bir tebessümle konuk odasından içeri girdi. "Lassiter, bunlar senin sanırım." Ellerindekileri bir sandalyenin üzerine bıraktı. "Dışarısı soğuk, bunlara ihtiyacın olacaktır."

Bu tam anlamıyla bir kovmaydı ve kontun girişiyle beraber ayağa fırlayan Henry, bir yanıt alabilmek için kadına

baktı. Ardından tekrar ruhsuz biçimde kapıyı açık tutan konta baktı.

“Galiba kendimi net ifade edemedim,” dedi Jasper nazikçe. “Seni uğurluyorum Lassiter.”

“Ziyaretçilerimi kovmaya hakkın yok Jasper.” Gwendolyn ayağa kalktı, yüzü kıpkırmızıydı. “Aslına bakılacak olursa, ben Henry’nin kalmasını istiyorum.”

“Ve ben de gitmesini istiyorum, canım.” Kontun sesi her zaman ki gibi tatlıydı ancak bakışları soğuk ve sertti. “Kendi çatımın altında kimi ağırlayacağıma karar verme yetkisinin bende olduğunu düşünüyorum. Tıpkı misafirinin de arzu ettiği şekilde, onu uğurlamanın benim için bir keyif olacağı gibi.”

Lassiter hızla eşyalarını almak üzere harekete geçti. Hâlâ kanepenin yanında dikilen Gwendolyn’e son kez şöyle bir baktı. Kadının ifadesi keder ve öfke karışımıydı. Ardından adam, hâlâ kapıyı açık tutan Jasper’ın yanından geçip gitti.

Jasper adamın ardından kapıyı örttü ve aynı tebessümle, metresini incelemeye koyuldu. “Otursana, canım. Sana bir kadeh Madeira doldurayım mı?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Gwendolyn oturdu, dikkatle tafta eteğini düzeltiyordu. “Bu çok nezaketsizceydi Jasper. Hiç sana uygun değildi.”

Jasper başını öne eğdi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Birçok erkek, sahip olduklarına el konulduğunda bir nebze nezaketsizlik sergiler diye düşünüyorum.”

Kadın kıpkırmızı oldu. “Sen benim sahibim değilsin.”

“Aslında bakılırsa değilim canım ama bu ev öyle ve bu çatı altında kimin vakit geçireceğine karar verme hakkını da ben elimde tutuyorum.” Jasper ateşin önünde ayakta duruyordu, bir kolunu şömine rafına dayamış kadına bakıyordu. Çok güzeldi ancak güzel Metres Ordway’in eline su dökemezdi. Gwendolyn birçok hususta daha olgundu ve bu görüntüsüne de yansiyordu. Hayatın dalavereleri

hakkında oldukça uzmandı ve gerektiği durumda nasıl gönül alacağını iyi bilirdi. Ne var ki hiç sadık değildi ve Jasper da uzun süre evvel, bir daha asla bir kadın tarafından oyuna getirilmeme konusunda kendine söz vermişti. Bir tanesi yeterli olmuştu. Anlaşmaları bitene kadar, hayatındaki tek erkek Jasper olmak zorundaydı.

“İstedğini yapmakta özgürsün Gwendolyn,” Kadının yanaklarındaki renk gelgitini izlerken konuşmaya devam etti. “Ama benim himayem altında yaşarken, başka erkeklerden faydalanmak konusunda özgür değildin.” Omuz silkti. “Kurallarımı demode buluyor olabilirsin fakat hiçbirisi değiştirilemez.”

“Ne diyorsun?” Yeniden ayağa kalktı, elleri yelpazesini açıp kapatıyordu. “Aramızdaki her şeyin bittiğini mi söylemek istiyorsun.”

“Evet, sanırım, söylediğim bu. Evden istediğin her şeyi alabilirsin ancak senden bu haftanın sonuna kadar evi boşaltmış olmanı istiyorum. Eminim Lassiter önümüzdeki birkaç gün içinde uygun bir yer bulacaktır sana. Tabii elinin altında daha tercih edilir biri yoksa.” Ses tonu da tıpkı havaya kalkmış kaşları gibi alaycıydı.

Gwendolyn’ın rengi artık tamamen atmıştı. “Bir daha Henry’yi asla görmeyeceğime söz veriyorum.”

Jasper başını salladı. “Buna inanmayı çok isterdim canım. Senin için de buna inanmanın ne denli imkânsız olduğunun farkındayım. Seni çok iyi tanıyorum. Sen değişikliğe, yeni fetihlerin heyecanına ihtiyaç duyarsın. Bu hafta sonuna kadar evi terk etmiş ol lütfen.” Kadına doğru ilerledi, elini kaldırıp üstüne hafif bir öpücük kondurdu. “Birlikteliğimizden keyif aldım Gwendolyn ama olaylar daha da çirkinleşmeden, buna bir son vermenin vakti geldi.”

Kadının elini bırakıp, başıyla reverans yaptı ve hızla odadan dışarı çıktı.

7

Clarissa tereddüt ederek, amcasının Ludgate Hill'deki evinin arka merdivenlerine yaklaştı. Basamakların altında kalan mutfak kapısına doğrudan yaklaşma riskini göze alıp alamayacağına karar veremedi. Eğer yanlış kişiye -sahibine sadık bir ev sakinine- sorular sorarsa o zaman kendini açığa çıkarma riski vardı.

Aşağıdaki kapı ansızın açıldı ve lambanın ışığı basamakların altındaki loş avluya yayıldı. Hâlâ ikinci olmasına rağmen, gökyüzü bulutlarla kaplıydı.

Neşeli vedalaşma sesleriyle birlikte orta yaşlı bir işportacının avluda belirmesi üzerine, Clarissa basamaktan aceleyle uzaklaştı. Adam sırtında bir sepet taşıyordu ve boynunda da sattıkları arasından seçtiği iğneler, kurdeleler, dantel parçaları ve diğer ıvır zıvırları sergilediği bir tabla asılıydı.

"Arayı açmayasın Bert," diye seslendi mutfaktan biri.

"Korkma Clara, birayla birlikte turta yemek için bundan fazlasıyla dönmüş olacağım," diye bağırarak karşılık verdi işportacı adam, merdivenlerden yukarı sokağa çıkıyordu.

Adam sokağa varmadan, Clarissa yolun karşısına fırladı. Gizlice dinlediklerinden çıkardığı kadarıyla, adam arka kapıyı sık ziyaret eden ve hoş karşılanan bir ziyaretçiydi.

Amcasının hane halkına doğrudan yaklaşmak yerine, sık sık ziyarete gelen biriyle konuşması, Clarissa için Luke'un da bunu işitmemesi açısından daha güvenli, daha az riskli olurdu.

Sokağa aşağıdan yukarıya baktı. Amcasının evde olup olmadığını, hatta belki de bir pencereden bakıyor olup olmadığını merak ediyordu. Ancak muhtemelen, bu sabah gidiyor olduğu yerden henüz dönmemişti. Bu da demek oluyordu ki her an eve gelmek üzere, sokağın köşesinden dönebilirdi. Yeğenini evinin kapısının önünde aylak aylak dolaşırken bulmamalıydı.

İşportacı, kararan gökyüzünün karşısında etkileyici devasalıkta bir mabet olan St. Paul'e doğru gitmek üzere tepeli tırmanıyordu. Hava soğuyordu, bu da keskin rüzgârla birlikte erken kırağı düşeceğine delaletti ve Clarissa adamın peşinden koşar adım ilerlerken kalın, yün pelerinine sıkı sıkıya sarınmıştı. Adam, Clarissa'nın hızlı adım seslerini işitti ve arkasını döndü. İrkilmiş bir hali vardı.

"Bağışlayın, sizinle biraz konuşmak istiyorum." Clarissa, neredeyse nefes nefese bir halde adamın yanına geldi. "Az önce Astley evini ziyaret ettiniz."

"Ettiysem ne olmuş?" Kapüşonlu, pelerinli genç kadına şaşkınlık içinde bakıyordu.

"Ben, herhangi birinin evde yaşayan küçük bir oğlan çocuğundan bahsedip bahsetmediğini merak ediyordum da... ya da sizin görüp görmediğinizi. On yaşlarında bir oğlan. Lord Astley'nin vasisi."

Adam kaşlarını çatı. "Kim bilmek istiyor?"

"Sorumu yanıtlarsanız bunu size söylerim," dedi Clarissa, bakışları temkinliydi.

"Belki bir şeyler duymuşumdur... belki de bir oğlan görmüşümdür. Dedğim gibi bunu öğrenmek isteyen kim?"

“Ablası. Onun için çalışıyorum. Beni kardeşinin nasıl olduğunu öğrenmem için gönderdi.” Bu bir kumardı fakat oynamaya değecek türdendi.

“Hanımın nerede şimdi peki?” Adam hâlâ kuşkulu görünüyordu.

“Handa. Amcasının, kendisinin şehirde olduğunu bilmesini istemiyor.”

Adam usul usul kafasını aşağı yukarı sallamadan evvel, bunu tartıyor gibi göründü. “Pekâlâ. Çocuk bir bakıcıyla beraber, Wapping’deki merdivenlerin yanındaki bir evde.”

Clarissa’nın kalbi yerinden çıkacaktı. “Hanımına notu yollayan siz miydiniz?”

“Belki bendim, belki de değildim. “Gergin bir havayla yolun aşağısına baktı. “Başka da bir şey söylemem...”

Clarissa sabırsızlık içinde kafasını salladı. “Bana adresi söyleyin. Wapping, Londra’da mı?”

“Tabii ki. Doğu yakasının aşağısında, nehrin orada. Ama sokağı bilmiyorum, sadece merdivenlerin orada olduğunu biliyorum.”

Ne büyüklükteydi bu Wapping? “Ne merdivenleri?”

Adam kıza acıyarak baktı. “Nehrin merdivenleri, tabii ki.”

Tabii ya. “Peki orayı nasıl bulurum... yani... hanımım nasıl bulur?”

“Eagle&Dove’un hemen yanındaki ev. Civardan birilerine sorarsa gösterirler.” Adam önce tereddüt etti ama sonra söyledi: “Eğer çocuğu bir an evvel oradan çıkarırsa çok iyi yapmış olur. Çocuk iyi ama orada her türlü pislik var.” Heybesini yukarı çekip, sırtında sabitledi ve yeniden tepeye tırmanmaya koyuldu.

“Bir dakika... lütfen... sadece son bir soru.” Clarissa arkasından koşturdu. “İyi olduğunu nereden biliyorsunuz? Çocuğu gördünüz mü?”

“Evet, birkaç gün önce. Ona biraz zencefilli kek vermiştim.”

Clarissa adamın kolunu kavradı. “Beni oraya götürür müsünüz?”

Adam başını iki yana salladı. “Bir ay daha ziyaret edemem. Ama sen, hanımına söylediklerimi ilet, hemen çocuğu bulsun.” Adamın yüz ifadesi biraz yumuşamıştı. “O körpe, iyi bir çocuktur. Amcası olacak herif ne yapmaya çalışıyor bilmiyorum ama berbat birisi.” Köpek kulübesinin içine tükürdü ve yoluna devam etti. Clarissa da artık adamı bıraktı.

Wapping? Oraya nasıl gidebilirdi? Bir faytonla gidebilir miydi? Faytoncular tarafından sıkça ziyaret edilen bir yer gibi gelmiyordu kulağa. Etrafa çaresizce bakındı ve ardından donakaldı. Bir at arabası sokağa döndü ve Luke’un evinin önüne yanaştı. Clarissa evlerden birinin gölgesine yanaştı, amcasının arabadan inip, sürücüye para ödemesini ve eve girmesini izledi. Ancak o andan sonra rahat bir nefes alabildi.

At arabası sokaktan yukarı çıkıyordu ve Clarissa gölgelerin arasından uzaklaşıp elini kaldırdı. Sürücü atlarını durdurdu ve deneyimli gözlerle kızı inceledi. Genellikle, saygın hanımlar arabaları tek başlarına durdurmazlardı ancak bu kadın iyi bir pelerin giymişti ve ayakkabıları da düzgündü. “Nereye gidiyorsunuz hanımefendi?”

Clarissa tereddüt etti. Ondan kendisini, Wapping Merdivenleri’nin yanı başındaki Eagle&Dove adlı bir tavernaya götürmesini isteyebilir miydi? Fakat hava kararıyordu ve şehrin bilinmeyen, büyük ihtimalle de pek tekin olmayan bir bölgesinde tek başınaydı. Eğer kendi felaketini hazırlayacak biçimde sokaklarda dolaşırsa, Francis’e de bir yardımı dokunamazdı. Bu da gün ışıyana dek beklemesi anlamına geliyordu.

“Covent Garden.” Adeta adamın, gittiği istikamet konusunda kendi hakkında çıkaracağı herhangi bir sonuca karşılık ses tonu mağrur, duruşu kibirliydi.

Sürücü bir kez daha Clarissa’ya baktı, gözlerini kısmıştı. “Parayı göster.”

Adamın saygısızlığına karşı duyduğu öfkeyi kontrol altına almaya çalıştı ve pelerinin derin cebinden para kesesini çıkardı. İçinden gümüş bir parayı seçip gösterdi. “Sanırım bu tüm zahmetlerinizi karşılayacaktır.”

Sürücü başını salladı ve pis pis sırıttı. “Elbette küçük hanım. Bunun için sizi her yere götürürüm. Atlayın.”

Clarissa pis, at idrarı kokan, faytona bindi ve temkinli bir şekilde deriden yapılmış lekeli mindere oturdu. Sürücü kamçısını şaklattı ve atlar harekete geçtiler. Demir tekerlekler, kaldırım taşlarının üzerinde sekiyorlardı. Clarissa, başını yasladığı deri kılıftan gelen belli belirsiz bir parfüm kokusu duydu. Bu Luke’un parfümüydü. Çok uzun zaman önceden biliyordu bu kokuyu. Elleri sıkıca el kürkünün içinde birbirlerine kenetlenmişti ve Clarissa oturağın en uzak köşesine kaydı. Yalnızca Francis’i kurtarmak yeterli olmayacaktı, bir şekilde o herife de hesap sorulması şarttı artık.

Piazza’nın parlak ışıkları, bunlara eşlik eden sesler ve kokular kısa sürede arabanın perdesiz pencere açıklığından içeri sızmıştı. Clarissa pencereden dışarı uzandı. “Beni burada indirebilirsiniz.”

“Nasıl isterseniz.” Şoför atları dizginledi ve Clarissa arabanın rahatsız iç bölmesinin dışında olmaktan minnettar olarak aşağı indi. Sakince, “Bir gümüşün resmen soygun sayılacağını ve bu yüzden ceza yiyebileceğinizi, siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz. Bu yolculuğun beş peniden fazla etmeyeceğini düşündüğüm halde, yine de bir şilin ödemeye karar verdim,” derken, bir şilin uzattı sürücüye.

Sürücü, homurtulu bir sesle lanet okuyarak parayı aldı ve hoşnutsuzluğunu kaldırım taşlarına tükürerek gösterdi. Ardından, atlarını sürüp uzaklaştı. Clarissa, Russell Caddesi ve Great Piazza'nın köşesinde inmişti. Burası, King Sokağı'na çok kısa bir mesafedeydi ve birkaç dakika içinde eve ulaştı. Elinin altındaki kapı tokmağını tam kaldırmak üzereyken, kendini Blackwater Kontu'nun hoşnutsuz simasına bakarken buldu.

Jasper kıza dik dik bakıyordu. "İşte buradasın. Nerelelerdeydin? Dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu söylemiştin." Clarissa, bir adamın himayesi altında yaşamamanın ne anlamı geldiğini ilk kez fark etti.

"Bağışlayın beni lordum ama aslına bakılırsa ben bu anlaşmayla hiçbir yere gidemeyeceğimi bilmiyordum," dedi Clarissa sert bir ifadeyle. "Siz beni görmek isteyene kadar sürekli hapis olmam mı bekleniyor?"

Gözlerindeki öfke daha az güçlü bir adamı yakıp kavurabilirdi. Ancak Jasper, birkaç saniye içinde kendini alevlerden geri çekti ve olanca nüktedanlığıyla münakaşaya geri dönüp, "Elbette hayır ama üzücü bir şekilde mahrumiyet duydum. Burada olacağını söylediğinden, seni burada bulacağımdan emindim ve fikrini değiştirdiğini nereden bilebilirdim ki?" Gözleri Clarissa'ya gülümserken ses tonunu yumuşak tutmuştu.

Clarissa'yı gördüğüne bu denli memnun olacağını düşünmemiştir. Yanakları soğuktan pembeleşmiş, gözlerindeki öfke gözlerinin zümrüt gibi ışıldamasına neden olmuştu. Jasper, Clarissa'nın sıkı sıkıya sarındığı kalın pelerinini üzerinden çıkarmasını ve ince muslin elbisesinin içindeki zarif bedeninin tadına bakmayı her şeyden çok istiyordu.

"Biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı," dedi Clarissa, hem adamın uzlaşmacı tonu, hem de gözlerindeki pırıltı karşısında yumuşayarak. "Benle ne yapmak istersiniz lordum?"

“Dairenin huzuru ve mahremiyetinde, birlikte bir şeyler içmek istemiştin,” diye cevap verdi Jasper. “Şu ana kadar seninle ne zaman bir yemeğin tadını çıkarma teşebbüsünde bulundusam her seferinde öyle ya da böyle bölündü. Şu anda olduğu gibi, senin tercih ettiğin şekilde olursa, tatlı bile yiyebileceğimizi sanıyorum. Mama Griffiths’in aşçısının lezzetli şaraplı krema yaptığını hatırlar gibiyim.”

“Öyle mi?” Clarissa, Jasper hafifçe kenara kaydıığında, adamı geçip hole adımını atma fırsatını değerlendirdi.

“Hiç tatmadın mı?” Evden içeri giren Clarissa’yı takip ederken sesi kulağa şaşırmış gibi geliyordu. “Herhangi bir müşterin hiç- ”

Clarissa, “Eğer sizin için sakıncası yoksa lordum, diğer müşterilerimin bahsini sizinle olan ilişkimizin dışında tutmak isterim,” dedi. “Hatırlarsanız anlaşma süremiz boyunca başka kimsenin olmayacağına mutabık olduk.”

“Bu doğru.” Jasper pelerinini ve şapkasını çıkarmaya koyuldu. “Pekâlâ, artık geri döndüğüne göre, birlikte bir şeyler atıştırma planımıza devam edebiliriz.”

“Planımıza mı efendim? Bu planın yapılmasında benim herhangi bir rolüm olduğunu sanmıyorum.” Clarissa merdivenlere ilerledi. “Davetinizi geri çevirsem, beni başışlarsınız umarım. Bitkin bir vaziyetteyim ve erkenden yatmak için can atıyorum.”

“Hayır, seni başışlayamam. Daveti geri çevirmek sana düşmez Clarissa.” Ses tonu değişmiş, sertleşmişti. “Bu akşam seninle bir şeyler yiyeceğim.”

Clarissa ne cevap vereceğini düşünürken, bir ayağı merdivenin en alt basamağında, eli ise tırabzana dayanmış bir vaziyette ayakta dikiliyordu. Herhangi bir şey söylemeden Mama Griffiths salondan antreye çıktı. “Ah, Clarissa, işte buradasın. Lord hazretleri seninle birlikte yemek ye-

meyi arzuluyor. Dışarı çıkarken kimseye nereye gittiğini söylememişsin.”

Clarissa iç geçirdi. “Öyle yapmamın zorunlu olduğunu bilmiyordum hanımefendi. Lord hazretlerine bu gece erkenden dinlenmeye çekilmek için can attığımı izah ediyor ve hoşgörüsüne sığınıyordum.”

Nan keskin bir ifadeyle baktı. Bu kız ya korkuyordu ya da büsbütün bambaşka bir oyun oynuyordu. Nan ikincisinde karar kıldı. Kontun himayesini kabul etmeye hazır oluşu onu böyle düşünmeye sevk etmişti. Başkalarını neye inandırırsa inandırсын, Metres Ordway bir bakire değildi ve Mama’nın kapısına kazara ayak basmamıştı.

“Bu evde Clarissa, müşterilerimizi memnun etmek için her şeyi yaparız. Rica etsem, odana çıkıp, lord hazretlerini kabule hazırlanır mısın lütfen? Yemeğiniz, zili çaldığın an servis edilecek.” Sesi buz gibiydi ama Jasper’a döner dönmez gülücükler saçmaya başladı. “Salonda birkaç dakika beklerseniz lordum, Marianna piano çalmakta ve denemek isterseniz benim de özel bir kırmızı şarabım var. Clarissa, derhal sizin için hazırlanacak.”

Jasper itiraz etmeden reverans yaptı ve bekleme odasına geçti. Nan’ın konuşmaya dahil oluşundan memnun olmuştu, gerekirse zor kullanacağından emindi.

“Yukarı çık kızım. Bu saçmalık ne anlama geliyor bilmiyorum ama burada son bulsa iyi olacak. Lord hazretleri için kendine çeki düzen ver. Dolabında münasip bir şeyler bulacaksın.” Nan, Clarissa’yı sürükleyerek yukarı çıkardı ve bir anlığına Clarissa onu itip, boyun eğmeden ona aslında kim ya da ne olduğunu -ne arkadaşsız ne de ailesiz bir fahişe olmadığını- söylemek istedi. Ne var ki yapamadı. Henüz yapamazdı, Francis’i sağ salım bulmadan olmazdı.

Tek kelime etmeden merdivenlerden yukarı, kendine tahsis edilen odaya çıktı. İnce mumlar yanıyordu, gösteriş-

li kadife perdeler içeri giren geceye karşı örtülmüşlerdi ve ocak yanıyordu. Pencere boşluğuna iki kişilik yuvarlak bir masa hazırlanmıştı ve tam ortasında bir şarap sürahesi duruyordu. Gözleri yatağa takıldı. Yatağın perdesi çekilmiş, yatak örtüsü ise bariz bir davetkârlık içinde ters çevrilmişti. Clarissa buz kesti. Bu gidişatı nasıl durduracaktı?

Usulca eldivenlerini ve pelerinini çıkardı. Muslin elbise sabahdan bu yana el değmemiş canlılığını yitirmiş; dekoltenin ucundaki dantela pörsümüş ve soluklaşmış, artık sertliğini kaybetmiş, kolalı iç eteğin üstündeki elbisenin sarkan kısımlarının büklümleri kırışmış ve biçimsizleşmişti. Moda düşkünü kadınların neden o kadar sık giysi değiştirdiklerini anlamaya başlıyordu.

Pelerinini dolaba asmaya gitti ve kendi giysilerinin yanına asılmış olan tafta elbiseye inanmaz gözlerle bakakaldı. Muhtemelen, Nan'ın *münasip bir şeyler* olarak kast ettiği şey buydu. İki kişilik yatak odasında beyefendilerin gönlünü hoş etmek için münasip bir giysiydi. Gösterişli ve koyu tonda zümrüt yeşili belli belirsiz altın yaprakların özenle işlendiği; boydan, uzun kollarının dantel yenlerle sona erdiği ve bir dizi minik kurdelenin önden fiyonkla bağlandığı bir giysiydi. Nereden gelmişti bu kıyafet? Mama Griffiths'in tüm olasılıklara karşı hazırda beklettiği bir kostüm odası mı vardı?

Elbiseyi çıkardı ve yatağın üzerine serdi. Her yönüyle muhteşemdi, şaşırtıcı biçimde zevkliydi ve Clarissa bunun kendine ait olmadığı gerçeğinden başka elbise hakkında başka hiçbir şey bulamadı.

Düşünceli bir şekilde, işlemeli muslinin iplerini çözdü ve kumaş yığının arasına astı. Neyse ki kırışık elbiseleri asabilecek bir yer vardı. İbrikle lavabonun üzerindeki tekneye su döküp, ellerini ve yüzünü yıkarken şaşkınlıkla ne kadar kirli hissettiğini fark etti. Tavernalarda, kalabalık

sokaklarda ve kirli at arabalarında harcanan bir gün böyle yapıyor, diye düşündü alaycı bir ifadeyle. Gündüz özenle yapılan saç, hızla eski haline geri dönmüştü ve dümdüz bir perde gibi omuzlarına dökülüyordu. En azından hâlâ parlıyorlardı. Saç fırçasını yavaşça, hatta neredeyse hayal âleminde gibi usulca hareketlerle saçlarının üzerinde gezdirdi. Bu geceyi nasıl olup da atlatacağını düşünüyordu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak üzere oturdu. Çıplak ayak parmaklarını ateşin yaydığı ısı karşısında hareket ettirdi ve aniden ayağa fırladı. Her şeyi bu kadar aheste yaparak hiçbir yere varamazdı. Bu akşam kontu kendine belli bir mesafede tutmak için bir taktiğe ihtiyacı vardı.

Adeta kayarak elbisenin içine girdi. Öndeki kurdeleleri yukarıdan aşağıya doğru bağladı. Giysinin bel hizasından başlayıp, göğüslerinin tam altına denk gelen gevşek pilili kıvrımları vardı. Dantel şeritlerin olduğu yaka kısmı ise kare kesimliydi ve Clarissa'nın içini rahatlatan biçimde işlemeli muslinden daha kapalıydı. Ayaklı, uzun aynadaki yansımasına baktı. En soylu görünümlerinden birini sergiliyordu ve çıplak ayakları dışında pek de tahrik edici görünmüyordu.

Kapıya kısaca tıklanması Clarissa'yı sıçrattı ve bakmak üzere arkasını döndü. Kalbi göğüs kafesine küt küt vuruyordu. Hâlâ bir taktik belirleyememişti.

Jasper odadan içeri adımını attı. "İzinsiz girmediğimi sanıyorum hanımefendi." Gözleri kızı tepeden turnağa süzse de derinliklerinde bir beğeni pırıltısı vardı ve başıyla resmi bir reverans yaptı. Bir anlığına Jasper'ın bakışları Clarissa'nın çıplak ayaklarına takıldı ve usulca gülümsedi. "Ne hoş. Tek kelimeyle büyüleyicisin canım." Ardından kapıyı kapadı ve kıza doğru bir adım attı.

Clarissa ise bir adım geri çekildi. "Lordum *lütfe*n. Size bir kadeh şarap doldurayım mı?"

Jasper ona baktı, gözleri kısılmıştı. “Beni reddetme niyetinde misin?”

“Size açıkladığımı... bir süre dinlenmeyi ne kadar arzu ettiğimi açıkladığımı sanıyorum.” Ve sıra Clarissa’ya gelmişti. Ellerini birbirine kenetledi, içtenlikle bakıyordu. “Lordum, bir kez olsun usturuplu bir birliktelik diliyorum, güzellikle ilerleyen türden bir birliktelik. İlişkimizin... dışarıdaki dünyada yaşayan sıradan insanlarınki gibi ilerlemesini istiyorum... buranın dışında yaşayan insanlarınki gibi...” Manidar bir şekilde elleriyle sessiz ve ipeklerle donanmış şehvet odasını işaret etti. “Bir randevu evinde olmadığımıza inanabilmek istiyorum.”

Kenetlenmiş ellerini serbest bıraktı ve elleri eteğinin üzerine düştüler. Hafif bir gülümsemeye, başını belli belirsiz yana eğmişti. “Bu isteğimi gerçeğe dönüştürebilir misiniz efendim?”

Jasper burnunun kemerini sıktı. Kıza anlamayarak baktı ve ardından, “Flört etmek istiyorsun yani? Sana kur yapmamı mı istiyorsun?” dedi.

Clarissa usulca başını aşağı yukarı salladı. “Bu benim için yeni bir şey olacak. Daha önce bana hiç kur yapılmadı.”

Jasper gülmeye başladı. Usul usul ama derin bir hazla gülüyordu. “Ah, sevgili Clarissa’m, eğer dileğin buysa, o zaman ben de herkes tarafından kabul görecektir olan coşkun arzularımı bir kenara bırakır ve flört dolu aşk oyununu oynarım.” Bir kez daha kıkırdarken, “Hâlâ hatırlıyorsam,” diye ekledi. “En son flörtleşmemden bu yana uzun zaman geçti. Ancak senin kuralların buysa, ben de bunları kabul ediyorum.”

Uzun adımlarla masaya geçti ve şarap kadehlerini doldurup, şöminenin olduğu yere getirdi. Birini Clarissa’ya

uzattı ve ardından, kollarını Clarissa'nın kollarının arasından geçirip kadehini dudaklarına götürdü. "Flörte Clarissa."

"Flörte, Lord Blackwater." Clarissa çakır keyif bir rahatlık sağlayacak şarabı yudumladı. Fakat heyecan da duyuyordu. İlk kez kontla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını, onun yanındayken her şeyin daha iyi görüldüğünü fark ediyordu. Jasper'ın bedeni artık Clarissa'ya çok yakındı. Clarissa onun sıcaklığıyla sarmalanmıştı.

Jasper, birbirine dolanmış olan kolları ayırıp Clarissa'nın kadehini aldı ve kendi kadehiyle birlikte masaya koydu. Bir kolunu Clarissa'nın beline dolayıp, kendine doğru çekerken, diğer eliyle de kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Öpüşmek, harikulade bir flörtleşme davranışıdır," diye mırıldandı ve dudaklarını kızın dudaklarına doğru götürdü.

Clarissa anlık bir korku duydu fakat hemen ardından dudaklarına değen dudakların verdiği histen ve vücuduna değen adamın vücudundan başka hiçbir şeyi algılayamaz olmuştu. Bu daha evvel tecrübe ettiği öpüşmelerden çok farklıydı. Tutku dünyasına yapmış olduğu daha evvelki hoyrat beceriksizliklerin bu usta sarmalayışla uzaktan yakından alakası yoktu. Kendi bedenine değen Jasper'ın kaslı bedenini ve göğsüne çarpan istikrarlı kalp atışlarını hissedebiliyordu. Jasper'ın dudakları sert ve esnekti. Clarissa'yı saran teninin kokusu ise hafif bir lavantaydı. Clarissa'nın kolları da onun beline dolanmak üzere harekete geçtiler. Elleri Jasper'ın belindeydi, zaten sıra öpüşme işine gelince, başka nerede durabilirlerdi ki? Her şey harikulade bir şekilde düzgün ve doğal, tam anlamıyla kaçınılmaz görünüyordu.

Jasper bir adım geri atınca, Clarissa terk edilmiş hissetti ve onu tekrar kendine doğru çekme dürtüsüne karşı

koymak zorunda kaldı. “Flört, yavaş ve nazik bir zevktir,” dedi Jasper, gülümseyerek. “Sanırım, bu hoşuma gidiyor.” Clarissa’nın eline uzandı ve kızı ateşin olduğu yere çekti. “Aç mısın? Yemek getirmeleri için zili çalayım mı?”

Clarissa göz ucuyla yatağın olduğu tarafa baktı, yatak davetkâr bir şekilde göz kamaştırıyordu. “Bir dakika, lütfen.” Bir kez daha baktı ve çabucak yatağın etrafındaki perdeleri örttü.

Jasper gülümsemesini gizledi ve biraz alaycı bir tavırla, “Pekâlâ, bu olayı yeterince anlaşılır kılıyor,” dedi. Şarap kadehini yeniden almadan önce zilin ipine uzandı ve şöminenin iki yanında duran koltuklardan birine oturdu.

Clarissa da kendi kadehini aldı, karşısına oturdu ve düzeyli, kabul salonu sohbetlerinden birini başlattı. “Umarım keyifli bir öğleden sonra geçirmişsinizdir lordum?”

Jasper tekdüze bir sesle, “Onaylamadığım ama gerekli olan bir görevi tamamladım,” dedi.. Şarabını yudumladı. “Peki ya sen Clarissa? Hoş bir yürüyüş yaptığını söylemiştin diye hatırlıyorum.”

“Lüzumsuz ayak işleri,” diye doğaçlama bir yalan uydurdu. “Birkaç kurdele sipariş etmek istemiştım ama ne yazık ki ihtiyacım olan renklerde bulamadım. Bir başlık süslemek niyetindeydim,” diye ekledi, kendindeki yaratıcılığa şaşırarak.

“Madam Hortense’i sabah ziyaret ettiğinde, sana yardımcı olup olamayacağını da öğrenirsin,” dedi Jasper. “Arabacımın da seni dilediğin yere götürmesi konusunda çekinme lütfen. Aradığın şeyi ipekçilerden birinde bulabilirsin. Tam olarak istediğin renk ne?”

Clarissa’nın dudakları seğirdi. Tüm bunlar çok tuhaftı. Jasper var olmayan bir başlığı kurdele ile süslemesinde yardımcı olmaya çabalıyordu. “Saman rengi,” diye mırıldandı Clarissa, ses tonunda kakhaha kıpırtıları vardı. “Sa-

rının çok nadir bir tonu. Tam olarak o olmalı, bilirsiniz efendim, başka- ”

Clarissa’nın cümlesi, Jasper’ın eğilip ellerini tutması ve birdenbire aralarına giren mesafeye rağmen onu kendine doğru çekmesiyle yarım kalmıştı. “Sende şeytani bir şeyler var Clarissa,” dedi, gözleri parıldıyordu. Clarissa’yı biraz daha kendine doğru çekti, böylece kız artık tam olarak kendi dizlerinin hizasında diz çökmüş durumdaydı. Usulca Clarissa’nın dudaklarının kenarını öptü.

Tam da o anda kapı, ağır tepsilerle içeri girecek olan iki erkek hizmetçi tarafından açıldı. İyi eğitilmiş gözleri tek bir bakışla, şöminedeki manzarayı yakaladı ve sessiz sedasız, servis tabaklarını masanın üzerine yerleştirip odadan toz oldular.

“Tanrım.” Clarissa şaşkın bir hayranlıkla soluk aldı. “Sanırım bu adamlar evdeki bir odaya girmeye ve çiftleri kibarca göz ardı etmeye alışıklar.”

Jasper kıza tuhaf tuhaf baktı. “Elbette. Neden sesin kulağa şaşırmışsın gibi geliyor? Bu düzene alışık olman gerek. Çağırdıklarında gelirler ve sanki hiç burada bulunmamış gibi de giderler.”

Clarissa yaptığı gafı fark etti. Durmadan bunu yapıyormuş gibi hissetti ki bu da pek şaşılacak bir şey değildi. Neyse ki an itibariyle Jasper, Clarissa’nın Mama Griffiths’in müessesinde çalıştığına öylesine ikna olmuştu ki bazı masum söylemlerine şaşırsa bile bu sözler ona çok da kuralanacak şeyler gibi gelmiyordu.

“Sanırım bunu daha önce hiç fark etmemişim,” dedi belli belirsiz bir şekilde omuz silkerek. “Genellikle fark edemeyecek kadar meşgul olurdum.”

Jasper, bunu kabullenmiş görünüyordu ve ayağa kalkarken, ellerini Clarissa’nın kollarının altından geçirip kıızı da ayağa kaldırdı.

Yemekte, fırınlanmış yengeç, elma kompostosu ile birlikte rosto ördek vardı. Bir sürahi taze şarap da masada görünenler arasındaydı.

Jasper, önce, Clarissa'nın sandalyesini çekti, sonra da kendi sandalyesine oturdu. İpek bezini kucağına açtı ve şarap kadehini alıp dudaklarına götürüp kıza gülümsedi. "Umarım bu yemeği zevkine varabilmiş bir şekilde sonlandırabileceğimizi sanarak, aşırı iyimserlik yapmıyorumdur."

Clarissa alt dudaklarını ısırıp, kendini savunma dürtüsüyle savaşıyordu. Fakat yine de adamın yanıldığını ona göstermek istedi ama yapamadı.

"Olmaması için bir neden göremiyorum lordum." Clarissa, tabağına fırınlanmış yengeçten servis etti ve ekmek sepetindeki küçük ekmeklerden aldı.

Jasper da kendi servisini yaptı, ekmeğini böldü ve, "Seni Mama Griffiths'in müessesesine getiren şey neydi Clarissa?" diye sordu.

"Anlattım lordum. Buraya bir servet edinmeye geldim." Clarissa şarabından bir yudum aldı.

"Evet, üstünkörü bir şekilde anlatmıştın sanırım." Jasper masaya hızlıca göz attı. "Tamam, hadi diyelim, dediğin gibi. Peki servet edinme arzusu dışında başka bir şey var mıydı seni bulduğün kasabadan çıkartan... nereli olduğunu söylemiştin?" Özenle ekmeğine yağ sürdü cömertçe. Gözleri yaptığı işteydi.

Clarissa hızlıca düşündü. *Ne söylemişti?* "Ah, Bedfordshire yolunda," diye geveledi. Bocalamasını öksürerek gizledi ve telaş içinde şarap kadehine uzandı.

"Evet, şimdi hatırladım. Ee, seni Bedfordshire'dan koparan neydi?"

Clarissa, Jasper'a baktı, bir yalan daha bulup, "İhtiyaç efendim. Bazı özel durumlar ekmeğimi kazanma ihtiyacını doğurdu." dedi.

“O durumların ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Hayır lordum,” dedi Clarissa. Eğer bu da yarım kalmış bir yemek olacaksa, şimdi tam sırasıydı. Jasper yine eski tarzına geri dönmüştü.

Jasper’ın kaşları, bu kati olumsuz yanıt karşısında adeta saçlarının arasında kaybolmuşlardı. Ancak öfkesini kontrol altına aldı ve düşünmek üzere durakladı. Bu kadınla yatmadan önce flört etmek için her türlü saçma fıkre razı olmuştu ama muhtemelen doğru yolda ilerlemiyordu.

Jasper konuyu değiştirdi, ellerini Clarissa’nın ellerinin üzerine götürmek üzere masanın diğer tarafına uzandı. “Formaliteleri geçebilir miyiz Clarissa? Benim bir ismim var ve o ismi kullanmanı istiyorum.”

Clarissa uzatılan zeytin dalını kabul edip, “Jasper,” dedi. “İsmi sevdim.”

Jasper kendi kendine güldü. “Bu kesinlikle talihli bir şey. Sana biraz ördek keseyim mi?”

“Teşekkür ederim.”

Tüm akşam boyunca Clarissa’nın düşünceleri, konuğuna yoğunlaşma ve yarını, Francis’i bulduğu zamanı tasarlamak arasında şiddetle yön değiştirip durmuştu. Fark edilmeden kardeşini nasıl çıkaracaktı? İlk başta onu nereye götürecekti? Şimdiye kadar, Half Moon Sokağı’ndaki eve yerleşmiş olsaydı daha kolay olacaktı. En azından orada, bir nebze de olsa kendi evinin hanımı olabilecekti.

“Half Moon Sokağı’ndaki eve ne zaman taşınabileceğim hakkında daha kesin bir fikriniz var mı artık?”

Jasper bu yersiz soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. Henüz izlediği oldukça ilginç bir oyundan bir kesit anlatmaktaydı ama Clarissa’nın ilgisi tam olarak olmasa da bir miktar dağılmış gibiydi.

“Neden? Buradan gitmek için acelen mi var? Oldukça rahat görünüyor.”

“Yapılacak şeyler konusunda heyecanlanıyorum,” diye yanıtladı Clarissa. “Özellikle bu sabahtan sonra... Jasper, amcanızla ilgilenemediğimi size söylemem gerek.”

“Yo, seni suçlayamam, canım. O, kimi gücendirdiğini hiç takmaz. Sen moralini yüksek tut, statü ya da ilişkisinin durumuna bakmaksızın herkesi eşit şekilde gücendirir. Ancak senden hoşlandığını tahmin ediyorum.”

“Bunu gösterme tarzı biraz değişik.”

“Bu kesinlikle doğru. Ve sorunu yanıtlayacak olursam, ev cumartesi günü senin için hazır olacak.”

8

Jasper, yalnızca bir öpücüğün tadını çıkararak, gece yarısından kısa bir süre evvel odadan ayrıldı. Yaşayacakları aşkı tamamına erdirmeyi ertelemenin bu bekleyişe oldukça büyük heyecan kattığı düşüncesi karşısında gülümseyerek, yoluna devam etti. Bir şekilde, bu kendini daha genç hissetmesine sebep oluyordu. Ve eğer yanılmıyorsa, Clarissa Ordway de onu kendi arzularına uygun kişi olarak görüyordu. Onu ilk öptüğünde, kısacık bir anlığına Clarissa'nın duraksamasını hissetmişti. Jasper'ın bir fahişenin hizmetine gereksinim duyduğu uzun yıllar boyunca edindiği deneyime göre, öpmek genellikle fahişelerin müşterilerinden esirgedikleri bir yakınlaşma türüydü. Bu nedenle Clarissa'nın başlangıçta yaptığı geri çekilme, Jasper'a çok doğal gelmişti.

Dudakları buluştuğunda ya da Jasper'ın elleri hafifçe göğüslerini okşadığında, yanaklarının aniden kızarmasında ve o heyecan titreyişlerinde Clarissa'da hiçbir yapaylık yoktu. Jasper onu çıplak görmeliydi, dokunuşlarına yanıt veren vücudunu hissetmek istiyordu. Zaten yanıt vereceğini biliyordu. Ancak bu süre zarfında, Jasper şehvetini bekleyerek keskinleştirecekti.

Jasper ise Clarissa'nın aklındaki son kişiydi. Clarissa kaçınılmaz sonu ertelemek için en uygun bahaneyi uydur-

muş ve bu mevzuyu en azından geçici bir süreyle çözüme kavuşturmuştu. Şu anda bu konuyu bir kenara bırakmış ve tüm dikkatini ertesi sabahı planlamaya çevirmişti.

Yatmaya hazırlanırken düşünceleri dörtmala koşuyorlardı. Wapping'e gitmek için bir taşıta ihtiyacı vardı, çünkü oraya nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Her sabah güneş o taraftan doğduğundan doğunun ne tarafta olduğunu biliyordu. Fakat Londra'nın doğu yakası da şu an bulunduğu yer gibiyse, orası da birbirine geçmiş, dar, karman çorman sokaklardan ibaret olmalıydı. O sokaklarla asla tek başına başa çıkamazdı.

Kendine ait oldukça sade ama sıcacık yün sabahlığını giydi ve şömine rafındaki mumların kokusunu içine çekti. Yalnızca yatağın başucundaki mumları yanar halde bırakıp, pencerenin ağır perdesini azıcık açık bırakmak üzere gitti. Çok az da olsa güneş ışığının odaya girmesi gerekiyordu, aksi takdirde öğlene kadar uyumaktan korkuyordu. Kalın kadife kumaşı kenara çekerken, gecenin ikinci parlak fikri geldi aklına.

Elbette. Nehir. Gideceği istikamete ulaşmasının en kısa yolu buydu. Kayıkçılar, Thames boyunca gidilebilecek her yere gidiyorlardı ve Clarissa'nın da Wapping'deki nehir merdivenlerine gitmesi gerekiyordu. Onu, tam olarak gideceği yere götürebilirlerdi. Oradan da Eagle&Dove'da, evde çocuklara bakan kadını soruşturabilirdi. Eğer bakıcı, işportacı adamın dediği gibi tavernanın yakınlarındaysa, o zaman onu bulmak kolay olacaktı. Peki ona nasıl yaklaşıacaktı?

Omuzlarını silkeleyerek üzerinden çıkardığı sabahlığı yatağın ayakucuna fırlatırken, derin düşünceler içindeydi. Yatağa girdi, arkasındaki yastıkları düzeltti. Derin, kuş tüyü yatak, tavan arasındaki hizmetçi odasındaki dar, portatif karyoladan sonra hatrı sayılır bir gelişmeydi. Kuş tüyü

yorganın altına yerleşirken kendine kısacık bir anlığına katıksız bir keyif alma izni verdi. Elbette yatağın rahatlığı, genelev sakinlerinin kendilerini şımartmalarından ziyade, müşteriler için vardı. Ne var ki an itibariyle, mum ışığının gölgesi tavanda titrerken ve başucundaki mum da yastığına yumuşak bir gölge bırakırken hiçbir şey onu bu zevkten alıkoyamazdı.

Çocuk bakıcısına nasıl yaklaşacaktı? Böyle bir kadına kolayca kim yaklaşırdı ki? İstenmeyen çocuklardan kurtulmak isteyen insanlar yaklaşırdı. Bir leydinin yanındaki konumunu kaybetmekten korkan, hamile hizmetçi gibi davranmayı düşündü. Doğumdan sonra, çocuğun bakımı için düzenlemeler yapması gereken, böylece çalışmaya devam edebilecek bir hizmetçi olacaktı.

Bu, bir bakıcıya anlatılacak kusursuz bir hikâyeydi. En azından evin içine girebilirdi. Daha sonra ne olacağı ise Tanrı'nın iradesindeydi. Artık Francis'in nerede olduğunu bildiğinden, Clarissa o berbat güçsüzlük duygusunun kaybolduğunu hissetti. Kendi hayatının ve kardeşinin hayatının kontrolünü yeniden ele almıştı.

Mumu söndürmek üzere yana döndü, birkaç saniye sonra karanlıkta yatağında uzanıyordu. Göz kapakları ağırlaşmışlardı ve haftalardır ilk kez, derin, kâbussuz, dinlendirici bir uykuya daldı.

Penceresinin altındaki arnavut kaldırımının üzerinde dönen demir tekerlekli at arabasının sesiyle uyandı. Gök-yüzü, soğuk ve bulutlu bir günü vadeder şekilde griydi fakat bunun bir önemi yoktu. Clarissa kendine aheste bir şekilde uyanma izni verdi. İçinde bulunduğu evin çıkardığı sesleri dinledi, uyuyan bir evin sesleri dışında başka ses yoktu.

Erken sabahlar, şafak sökmeden önce nadiren yataklarına kavuşabilen King Sokağı sakinleri tarafından pek

tanınan bir kavram değildi. Hizmetçilerin bile büyük bir kısmı, güne geç başlardı.

Clarissa yataktan çıktı ve yatağın köşesine oturdu. Ayaklarını terliğinin içine itti. Sabahlığını almak üzere yana uzandı ve kendini sabahlığına sarıp sarmaladı. İlk iş kahvaltı yapmaktır. Yataktan ayrıldı ve kimselerin bulunmadığı hole çıktı. Clarissa merdivenlere doğru ilerlerken, duvardaki ışıklar cansız halde boylu boyunca yanıyordu.

Ön kapının açılıp, içeri yanakları ve elleri çatlamış, bir kova kirli su ve tahta fırçası taşıyan bir çocuğun içeri girmesiyle, hol şiddetli soğuk havayla doldu. Kapı arkasından gürültülü bir şekilde çarpmıştı ve çocuk Clarissa'ya sessizce bakıyordu.

Clarissa, çocuğa hemencecik yakınlık duydu ve çocuğun basamakları fırçalamak için geldiğini düşündü. Ayağında eski püskü bir ayakkabı olan çocuk on yaşından fazla görünmüyordu. Kirli bir önlük takmıştı. Saçları başlığının altında toplanmıştı ve genel görünümündeki perişanlığa ek olarak burnu da akıyordu.

"Alt katta kimse var mı?" diye sordu Clarissa, nazikçe.

Çocuk başını aşağı yukarı sallayıp, "Aşçı ve bulaşıkçı kız var," dedi.

"Kahvaltı yaptın mı?" Clarissa çocuğa gülümsemeye çalıştı.

Çocuk başını iki yana sallayıp, canlı bir şekilde burnunu çekti.

"Şömineleri halledene kadar olmaz hanımefendi."

"Hepsini mi?" Sadece alt kattaki kabul salonlarında en az yarım düzine şömine vardı.

Çocuk bir kez daha onaylar manada başını aşağı yukarı salladı ve kovanı sürükleyerek, büyük salona doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Clarissa arka merdivenlere doğru gitti. Mutfakta aşçıyı

tencereleri karıştırırken ve bulaşıkçı kızı da tavaları ovar-ken buldu. Onların dışında henüz kimse yüzünü göstermemişti. “Günaydın aşçı.” Aşçıyı tıpkı Astley Hall’daki evinde bulunan kendi aşçısını selamlar gibi selamladı. “Kendime bir parça ekmek ve peynir alsam, sizin için sorun olur mu acaba?”

“Hemen hazırlarım efendim,” dedi kadın sert bir şekilde. “Sizin için yukarı uygun bir kahvaltı ve bir kupa da sıcak çikolata göndereceğim hemen.”

“Ama henüz kimse kalkmadı,” diye itiraz etti, Clarissa. “Aslına bakacak olursanız, kendi işimi halletmekten zevk duyarım.”

“Benim mutfağında değil. Siz şimdi odanıza çıkın.”

Clarissa bir aşçıya müdahale edilmemesi gerektiğini iyi biliyordu ve şükran tebessümüyle üst kata geri döndü. Bir gıcırtyla kapıda beliren bulaşıkçı kız, içinde yağda yumurta, kızarmış ekmek ve bir kupa sıcak çikolata olan tepsi ile çıkageldiğinde, Clarissa kendine ait basit keten sabahlığının içinde yarı çıplaktı.

“Aşçı şu an için sadece bunu yapabileceğini söyledi.” Hizmetçi tepsiyi masaya koydu ve Clarissa bir teşekkür bile edemedi, hızla odadan çıktı.

Clarissa, mutfağa erken saatteki istilasının Mama Griffiths’in kulağına gidip gitmeyeceğini merak ederken aceleyle kahvaltısını yaptı. Üst kat sakinlerinin alt katı ziyaret etmeleri duyulmadık bir şey gibi görünüyordu. Ama cumartesi günü buradan gidecek ve bir kez daha kendi evinin hanımı olacaktı.

İştahı kesildi. Aynada kendini inceliyordu. Nasıl ikna edici bir şekilde bir hanımın hizmetçisine dönüşecekti? Hamile ve az biraz da pejmürde...? Bambaşka birine benzemeliydi ki böylece Luke yeğenini hiçbir tarif üstüne tanıyamasın. En göze çarpan özelliği saçlarıydı. Saçlarını

yüzünden çekip, sıkıca ördü ve örgüyü ensesinde topuz haline getirip firketeledi. Ardından başına bir eşarp bağladı, böylece görünürde ayırt edici tek bir kızıl sarı saç teli kalmamıştı. Saçları simasını yumuşatmadığından, gözleri daha iri görünüyorlardı. Deneme amacıyla, bir parmağını ocaktaki küle batırdı ve gözaltlarına sürdü. Ta elmacık kemiklerine kadar, gözaltlarına kocaman karanlık gölgeler yaptı. Şaşırtıcı bir dönüşüm olmuştu. Ancak tam olarak yeterli değildi.

Odaya göz gezdirirken gözü kanepenin üstündeki küçük, yuvarlak mindere takıldı. Minderi alıp aynaya doğru ilerledi. Deneme amaçlı minderi pelerininin altından karnına tıktırdı. Oldukça inandırıcı küçük bir şişkinlik yaratmıştı ama hamile olduğunun hemen fark edilmesi için yeterli değildi. Yine de gebe olduğunu bilen birine yeterli gelecek bir kanıttı. Elbisesinin eteğini yukarı çekti ve minderi iç eteğinin içine doğru itti. Büzme ipini sıkıca üzerinden bağlayıp, tekrar eteğini aşağıya indirdi. Pelerininini omuzlarının üzerine alıp sıkı sıkıya büründü. Ardından, tekrar aynadaki yansımalarını inceledi. En azından, kendine benzemiyordu artık. Yüzünü gizleyebileceği kadar gizlemek için başlığını kafasına çekti ve adeta hamileliğinin utanç verici kanıtını saklamaya çalışıyormuş gibi omuzlarını bir miktar kamburlaştırdı. Dönüşüm tamamlanmıştı. Kendi bile kendini zar zor tanıyabiliyordu artık.

Kimseyle karşılaşmadan kendini evden sokağa attı. Sokaklar soğuk, bomboş ve bir önceki geceye ait eğlencelerin artıklarıyla doluydu. Eteğini biraz yukarı kaldırıp, bir kustumuk birikintisinin üzerinden dikkatlice atladı ve Great Piazza'dan nehrin yolunu tuttu. Yola, Strand'e çıkan sokakların arasından devam edip oradan da Savoy Sokağı'ndan aşağı doğru iniş geçti.

Oralarda biraz daha fazla insan vardı ve nehir çoktan

mallarla yüklü, mekik dokuyan filikalarla dolmuştu. Her iki yakada çığırkanlık yapan kayıkçılar, durmaksızın düdüklerini çalmaya devam ediyorlar ve tekneleri rıhtımı boydan boya kuşatmış olan kütüklere bağlıyorlardı.

Clarissa merdivenlerden inip, nehirden çıkıntı yapan ufak platforma geçti. Derhal iki kürekçinin bulunduğu bir kayık yanaştı. Adamlar küreklerini içeri aldılar ve bir tanesi platformdan uzanan halatı yakalamak üzere eğildi. Adam kuvvetle halata asılıp, ufak kayığı platformun dibine kadar getirdi ve Clarissa adımını atarken kayığı sabitledi.

“Wapping Merdivenleri.” Clarissa’nın sesi biraz boğuk ve aksanı da Kent bölgesine özgüydü. Tüm hayatı boyunca duyduğu tek aksandı ve haklı olarak -fazla bir şey konuşmadığı takdirde- bu aksanı sürdürebileceği için kendini güvende hissetti.

Kayıkçı başını salladı. Ne yolcusu ne de gideceği istikamet hakkında olağanüstü bir durum sezmişti. Clarissa daracık oturma tahtasına oturur oturmaz, kayıkçı küreklerle asılıp kıyıdan ayrıldı ve arkadaşıyla birlikte kürekleriyle, sandalı nehrin akımına doğru çektiler. Nehrin üstü buz gibiydi ve Clarissa pelerinine daha da sıkı sarındı. Kayık istikametine doğru hızla ilerlerken gerginliği artmıştı. Bebek bakıcısına söyleyeceklerini defalarca aklından geçirip prova etti. Dikkatini sesli harfleri yöreye özgü çıkarmaya yoğunlaştırırken, bazı kelimelerin sonundaki g harfini atacağını da hatırlattı kendine. Eğer rolünü harfiyen, kusursuzca oynarsa, kılık değişikliğinin inandırıcılığını sağlamak da daha kolay olacaktı.

Neredeyse bir saatin sonunda, Londra Kulesi’nin devasa, hantal gövdesi bir karartı gibi önlerinde belirdi. Clarissa bu süre içinde buz kesmişti. Yolun bu denli uzun süreceği aklının ucundan bile geçmemişti ve an itibarıyla, atla karadan gitmenin daha kısa süreceğini tahmin etti. Fakat

alternatif düşünceler için artık çok geçti. Kayık ürkütücü Hain Kapısı'nın yakınına kadar gelmişti. Clarissa bu karanlığın içinde bir daha asla görünmemek üzere kaybolanları düşünüp irkildi.

Kule Köprüsü'nün altından geçtiler. Kürekçiler kürekleriyle, nehir yatağının derinliklerine gömülü olan, haşmetli taş ayakların arasından dikkatle kayığa rota verdiler. Nehir hızla bulundukları düzlemde anafor yapıyordu ve birçok kayık girdaplı akıma yakalanarak batmıştı. Alderman Merdivenleri'ni ve Kule Köprüsü rıhtımını geçtiler ve nihayet Wapping Merdivenleri nehrin kuzey yakasında belirdi.

Rıhtım boyunca uzanan düzensiz yapıdaki binalar, ardiye gibi görünüyordlardı. Kayıkçılar sandalı suyun içine girmiş olan, uzun bir iskeleye çektiler. Oradan rıhtıma çıkan basamaklar vardı ve Clarissa adamlara ücretlerini ödeyip iskeleye adımını attı.

Manzara Clarissa'ya oldukça yabancıydı ve tuhaflığıyla tehdit ediciydi. Hamallar, kafalarının üstünde dengeledikleri devasa sepetlerle bir o yöne, bir bu yöne koşturup duruyorlardı. Gürültülü bağırışlar havayı dolduruyordu. Çocuklar çuvalların ağırlığı altında iki büklüm bir halde, Clarissa'yı yalpalayarak geçip iskelenin sonuna gittiler. Clarissa'nın tepesinde ise muazzam büyüklükteki taş ardiyeler basamakların her iki yanında bir karartı gibi duruyorlardı. Clarissa'yı rahatlatan tek şeyse, herkesin onun gideceği tarafa şöyle bir göz bile atamayacak kadar kendi işleriyle meşgul olduğu gerçeğiydi.

Clarissa, nehir kabardığında suyun altında kalıp yosun bağlayıp kayganlaşan alt merdivenleri tırmandı. En tepeye ulaştığında rahat bir nefes aldı. Hâlâ balık ve katran kokusu olsa da buradaki hava daha hafif ve temizdi. Tıkış tıkış binalar gün ışığını kesiyorlardı. Etrafa göz gezdirip,

Eagle&Dove tavernasını aradı. Merdivenlerin dibinde olmalıydı.

Çekinerek başının üstünde çamaşır sepeti taşıyan bir kadının yanına gitti. “Affedersiniz, Eagle&Dove’a bakıyordum.”

Kadın neredeyse Clarissa’nın yüzüne bile bakmadan ve temposunu hemen hemen hiç düşürmeden, “Scandrett’in köşesinde,” dedi.

Peki Scandrett neredeydi ya da neydi? Clarissa yine çaresiz bir şekilde bakındı. Civarda bir sokak olmalıydı. Yola koyulup iğrenç kokulu göletlere dikkat ederek ilerledi. Binarlardan birinin önünden geçerken, bir tabakhanenin keskin ve mide bulandırıcı kokusu yüzünden nefesini tutmak zorunda kaldı. Ardından daha tanıdık gelen ve kesinlikle daha hoş bir kokusu olan bir ahırın önünden geçti.

Ahırda çalışan bir delikanlı kahverengi bir midilliyle ahırdan dışarı çıktı ve Clarissa hemen çocuğa yaklaşarak. “Scandrett Sokağı’nı arıyorum,” diye seslendi.

Çocuk ona tımarhaneden kaçmış gibi baktı. “Şu an oradasınız.”

Clarissa arkasında kalan sokak arasına baktı. “Burası mı?”

“Evet, nerelisiniz?”

“Buralardan değilim,” dedi Clarissa. “Eagle&Dove’a gitmek istiyorum.”

“İşte şu tepede.” Parmağıyla yolu gösterdi ve yoluna devam etti.

Clarissa çocuğun dediği istikametten gidip, yola saptı. Yolun her iki tarafında da evler vardı. Sokak dardı, havaysa karanlık ve rutubetliydi. Her yer çöple doluydu. Francis bu mezbeleliklerden birinin içinde nasıl olup da sağ kalmış olabilirdi? İçindeki öfke derinlerde bir yerlerde alev alev yanıyor, ona güç veriyordu. Luke bunu ödeyecekti, hem de çok pahalıya ödeyecekti.

Eagle&Dove, tıpkı çocuğun da söylediği gibi yolun en uç noktasındaydı. Clarissa için hoş olan sürprizse yolun, köşesinde tavernanın bulunduğu yeşil bir alana açılmasıydı. Sanki birden kendini kırsaldaki bir köyün yeşillikleri arasında bulmuş gibiydi ve içi bir nebze de olsa rahatladı. Kim bilir, belki de Francis bu leş kokulu yere mahkûm olmamıştı. Belki de yeşilliklerin kenarına dağılmış kulübelerden birindeydi.

Clarissa yüreklenmişti biraz. Bir kartal ve pençelerinde bir kumrunun tasvir edildiği, gıcırdayan bir tabelanın altındaki taverna kapısını iterek açtı ve anında kendini ufak bir tavernada buldu. İçerisi dökülen bira ve şöminede kasvetli bir şekilde yanan kömür kokusunun ağırlığıyla doluydu.

Bar kısmı boştu ve Clarissa kasaya doğru gitti. “Efendim?”

Yaşı biraz geçkin bir adam sürünerek, arka duvardan içeri açılan bir kapıdan çıkageldi ve miyop gözleriyle dikkatle Clarissa’ya baktı. “Kimsiniz?”

“Benim. Çocuk bakıcılığı yapan bir kadını arıyorum. Buralarda öyle biri var mı?”

Clarissa’nın pelerininin altındaki belli belirsiz şişkinliği fark edince, adamın gözleri kısıldı. Kirli bir bezle lekeli tezgâhı ovalamaya koyuldu. “Kimin aradığına bağlı.”

“Ben arıyorum efendim.” Clarissa doğrudan hedefe odaklanırsa, istediği şeyi daha çabuk elde edeceğine karar verdi. “Vereceğiniz bilgi için size verecek param var.” Pelerinine daha sıkı sarınıp, bir eli karnının üstünde çok da belli etmeden yana döndü.

Yaşlı adamın gözleri kurnazlıkla parıldadı. “Parayı görelim öyleyse.”

Clarissa elini pelerininin cebine daldırdı ve para kesesini yokladı. Şüphesiz hırsız yuvası olan bu yerde, keseyi

cebinden çıkarmaya ve birkaç peniden fazlasına sahip olduğu izlenimini yaratmaya cesaret edemedi.

Parmak uçlarıyla altı peniyi ayırt edip tezgâhın üstüne bıraktı. “Onu nerede bulabilirim?”

“Dundee’de, yeşilliklerin kenarındaki yan sokakta.” Adam paraya uzandı ama Clarissa elini paranın üzerinde tutmaya devam ediyordu.

“Peki, evi bulabilecek miyim?”

Adam domuz gibi homurdanıp, burnunu tezgâhın üzerinde kullandığı kirli beze sümkürdü. Clarissa tiksintisini dizginleyip bekledi. Nihayet adam, “Aşağı inerken, sağdan üçüncü ev,” dedi.

Clarissa altı peninin üzerinden elini çekti ve para anında yok oldu. “Buralardaki tek kişi o mu?” Clarissa adama yalvarır gözlerle baktı, eli karnının üzerindeydi. “Lütfen efendim, ona çok ihtiyacım var.”

Adam bir kez daha homurdandı, cevabı kafasında tasarlıyormuş gibi görünüyordu. En sonunda, “Hayır, sadece Dundee’deki Bertha var,” dedi.

“Sağ olun efendim.” Clarissa adama, şükran dolu ve dokunaklı bir şekilde gülümseyip tavernayı terk etti. Bir kez daha dışarıda, temiz havada olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldı. Bira ve sigara dumanının iğrenç kokusu, burun deliklerinde sıkışmış gibiydi fakat ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etmişti.

Dundee Sokağı’nı rahatlıkla buldu. Ahşap bir tabelada yazılı olan sokağın adı, tam olarak ilk evin duvarına vidalanmıştı. Üçüncü eve geldiğinde durdu, kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu ev de tıpkı pespaye sokaktaki evler gibiydi. Çökmüş, kiremit çatısı neredeyse karşısındaki eve değecekti. Evin, doğrudan sokağa açılan boyasız kapısının çalacak bir tokmağı yoktu ve derme çatma, minicik pencerele-
rin çerçeveleri de hafiften eğilmişti.

Clarissa, yastığın düzgün bir şekilde yerinde olduğundan emin olmak için karnına dokundu. Eğer yastık, birazdan yapacağı görüşmede gevşeyip yerinden oynarsa, bu tam bir felaket olurdu. Elini kaldırdı ve hızla kapıyı çaldı.

Kapının diğer tarafından gelen sürgülerin çekilme sesi gelmeden önce epey zaman geçmişti. Kapı gıcırdayarak açıldı ve küçük bir kız görüldü. “Evet?”

“Bertha evde mi?”

“Kim arıyor?”

Çevresindeki herkesin kendine ilk sorduğu soru buydu. Clarissa keskin bir şekilde, “Ben. Evde mi?” dedi.

Çocuk geriye kaykılıp, şaşırtıcı bir kuvvetle kasvetli evin içine doğru haykırdı. “Anne burada biri var.”

“Biliyorum, seni aptal tavuk. Kimmiş?” Kadının bağırışı çatı kırışlarını yerinden oynatmaya yetecek kadar yüksekti ve Clarissa irkildi. Francis yüksek sestene nefret ederdi. Henüz sesin yankısı bitmeden, bir kadın çocuğun arkasında belirdi. Çocuğun kafasına bir şamar indirdi. “Geç içeri, seni işe yaramaz tembel. Şu ağlayan bebeğe bak.”

Clarissa üst kattan bir yerlerden inceden inceye gelen bebek ağlamasını işitti. Kapı girişinde dikilen kadın kirli önlüğüne ellerini kurularken, ziyaretçisini tepeden turnağa inceledi ve gözleri Clarissa’nın karnındaki şişkinlikte sabitlendi. “En iyisi içeri gel,” dedi, Clarissa’nın kendini takip etmesi için elle işaret etti. “Kapıyı kapat. Ahırda yaşıyoruz.”

Clarissa derhal denileni yaptı ve kendini dar, loş bir koridorda buldu. Artık çocuk seslerini işitebiliyordu. İnilti, mırıltılar... hepsi de tam tepesinden bir yerlerden geliyordu. Soğuktu, cereyan vardı ve koridor rutubetliydi. Kadın arka tarafa doğru ilerledi ve Clarissa da Francis’in de üst kattaki çocukların arasında olup olmadığından nasıl emin olabileceğini düşünürken onu takip etti.

Mutfak, kaynamakta olan giysiler ve kızarmış soğan kokuyor olsa da biraz daha sıcaktı. Adamın biri, üzerinde sadece gömleğiyle, kuzinenin yanında duran sallanan sandalyede oturuyordu. Elinde bir maşrapayla çoraplı ayaklarını şömüne sehпасına dayamıştı. İlgisiz bir şekilde ziyaretçiye şöyle bir bakıp homurdandı. “Biraz daha cin ver.”

“Jem, üç peni vermeden, başka bir tane daha vermediğini söylemişti sana.” Kapıyı açan kızdaki biraz daha büyük bir kız gölgelerle kaplı bir köşeden belirdi. Omuzlarında bir bebek taşıyordu.

“Eh, üç peni daha ver,” dedi adam Bertha’ya.

“Kendin ver,” diye cevabı yaptırdı kadın. “Kendi işim yetmezmiş gibi bir de sana cin yetiştirmekten bıktım artık.”

Adam anında sallanan sandalyesinden kalkıp kadının üzerine yürüdü. Yumruğunu sıkıyordu. Kadın geri çekildi. “Tamam, tamam. Sadece bir tane ama ve bu da sadece seni bebeğin biberonundan uzak tutmak için. Nancy, kavanozdan üç peni al ve hemen geri dön. Yukarıdakilere dozlarını verme vakti geldi. Yoksa tüm öğleden sonra boyunca bağırışıp duracaklar.”

Kız bebeği teslim edip, mutfak rafından bir kavanoz aldı ve bulaşıkhaneden geçip arka kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. Muhtemelen Eagle&Dove’a gidiyordu.

Bertha mutfak sırasına oturdu. Bebek omzuna yaslıydı. “Evet, senin için ne yapabilirim? Başın dertte, değil mi?” Bebek mızızlanmaya başlayınca, Bertha bebeği sallamaya koyuldu.

Clarissa, başını aşağı yukarı salladı; sırtını kambur tutmaya devam ediyordu. Yüzü, hafiften diğer yöne çevrilmişti. “Evet, senin yardım edebileceğini söylediler. Ben bebeği yanımda tutamam; birilerinin ona bakması gerek.” Elini, pelerininin altındaki yastığın üzerinde tutmaya devam ediyordu.

Bertha onaylar anlamda başını salladı. “Evet, o kadarını anladık. Ne zamandır gebesin?” Bebek artık feryat figan ağlıyordu. Bertha lanet okuyan bir homurtuyla ayağa kalktı ve mutfak dolabına gitti. Oradan kahverengi bir şişe ve raftan da bir kaşık alıp, kollarında tuttuğu bebekle yeniden oturdu. Berrak sıvıyı kaşığa döktü ve bebeğin dudaklarının arasından ağzına sokuşturdu.

Clarissa, cinin keskin kokusuyla birlikte her tarafı saran kusmuk kokusunu duydu. Elinin arkasını ağzına bastırdı. Fakir annelerin, süt alamadıkları için bebeklerini cinle beslediklerini duymuştu fakat bu kadına bebekleri beslemesi için para ödeniyordu. Tanrım, bu kadın Francis’e de mi cin veriyordu?

“Ee, ne zamandır gebesin?” diye directti kadın, bebek sessizleşip kollarında gevşerken.

“Gerçekten bilmiyorum. Aşağı yukarı beş ay.” Clarissa korkusuyla baş etmeye çalışırken, ses tonuna bir miktar çaresizlik tınısı katmaya çalıştı. Karnında bir bebek filan yoktu fakat bebeklerini bu kadının insafına bırakıp, onları cinle sarhoş etmesinden başka çaresi olmayan onca kadın ne hissediyordu? “İşimi kaybedemem. İyi bir iş. İyi bir hanımım var ama çocuğu öğrenirse beni yanında tutmaz.”

“Pek yakında anlaşılacaktır,” dedi Bertha gerçekçi bir tavırla. “Gebeliğini nasıl saklamayı düşünüyorsun?”

“Saklamama gerek kalmayacak. Hanımım altı aylığına ülke dışına gidiyor ve beni yanında götürmeye ihtiyacı yok. Ben, annemin bakımını üstlendiği kasabadaki eve gönderiliyorum. Çocuğu orada doğuracağım ve Londra’ya döner dönmez de sana getireceğim. Böylece arada bir onu ziyaret edebilirim.” Acınası ama umut dolu bir tebessüm sunmayı başardı.

“Ah, hep öyle derler,” dedi Bertha, bir nebze aşağıla-

mayla. “Ancak kısa süre sonra gözden ırak olan, gönülden de ırak olur. Sen de farklı olmayacaksın. Sözlerimi unutma.”

Clarissa gücenmiş bir öfke dalgasını bastırmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı. “Alacak mısın?”

“Evet, yeteri kadar oda var. Haftada altı peni. Bunu verebilecek misin?” Bakışları keskinleşti.

Clarissa başını aşağı yukarı salladı. “Hemen hemen. Biraz birikimim de var. Bir şeyi merak ediyorum... Aca-ba... bebek aldığın gibi çocuk da alıyor musun? Oğluna bir bakıcı bulması gereken bir arkadaşım var. Yaklaşık on yaşlarında. İyi bir adamdan, iyi bir teklif aldı fakat başka bir adamın çocuğunu yanında götüremeyecek.”

Bertha onaylar manada başını salladı. “Evet, şu anda burada on yaşında bir oğlan var. Tam anlamıyla bir baş belası.” Ayağa kalktı ve artık hareketi kesilmiş olan bebeği şöminenin yakınındaki bir sepete koydu. “Bu onu hemen hemen bir saat idare eder,” diye mırıldandı.

“Büyük çocukları nerede barındırıyorsun?” Clarissa, meraklı gözlerle etrafı kolaçan etti.

“Ah, onları çok geçmeden çırak olarak veriyoruz,” dedi Bertha. “Oğlanların çoğu baca temizleme işine, kızlar da bulaşık ya da çamaşırhanelere gönderilirler.”

O sabah, King Sokağı’ndaki basamakları ovmaya gelen ve kahvaltı verilmeden önce bir düzine şömine temizlemesi gereken çocuğun görüntüsü, Clarissa’nın belleğinde canlı bir şekilde belirdi. İçini öfke kapladı ve sessiz kalmak, duydukları olağan şeylermiş gibi yapıp yalnızca başını sallamak için kendini zorlamak durumundaydı.

“Şimdi ki oğlan... o da mı çırak olarak gidecek? Arkadaşım, oğlunun iyi bir zanaatta çıraklık yapmasını istiyor.” Böyle bir işin, bir çocuğun hayatını işkenceyle geçirmesi-

ne ve -eğer şanslıysa- erkenden ölümüne neden olduğunu bilmiyormuş gibi yapıp, yaltaklanırcasına gülümsedi.

Bertha, Clarissa'ya keskin bir bakış fırlattı. "Bu seni ilgilendirmez. Onun bakımı için ücret ödendi ve onu çırak olarak vermek için hiç acelemiz yok. Ama madem arkadaşın oğlu için en iyisini istiyor, o zaman gelip benimle kendisi konuşsun."

"Evet, tabii." Clarissa sakinleştirici bir tebessüm daha sundu. "Buradan ayrılınca, arkadaşıma buraya gelmesini söyleyeceğim. Bebek doğduğunda da sana getireceğim."

Bertha onaylar manada başını aşağı yukarı salladı ve ardından alelade bir şekilde ekledi: "Bunu durdurmanın yolları da var, bilirsin."

"Neyi durdurmanın?"

"Bebegin doğmasını. Bunu nasıl yapacağını bilen bir kadına yönlendirebilirim seni. Evin kadar emniyetlidir. Sana biraz pahalıya mal olur. Düşünür müsün?"

Clarissa yastıkla arasında sıra dışı bir bağ hissetti. "Benim o kadar param yok." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Ben çıkayım." Kapıya vardığında, yukarıdan yüksek sesli bir feryat koptu ve bunu takiben de yerde gürültülü bir şekilde tıkırdayan bir eşya parçasının sesi geldi.

Bertha hışımla ayağa kalktı. "Kör olası itler, hep kavga edecek bir şey bulurlar." Süpürgenin sapını kapıldığı gibi, Clarissa'yı koridora doğru itip onu oracıkta bıraktı.

Clarissa onu takip etti ve Bertha merdivenlerden çıkınca, trabzana yaslanıp birkaç basamak da o çıktı. Kadın işine o denli dalmıştı ki yanında birinin olduğunu bile fark etmiş benzemiyordu.

Clarissa en üstteki üç basamağa kadar çıktı fakat görüş açısı hâlâ karyola ve şiltelerin sağa sola dağıldığı dar bir çatı görüntüsünden ibaretti. İtişip kakışan küçük çocukların

öğürtüleri ve yürümeye çalışan bebeklerin ritmik olarak çıkardıkları feryat sesleri odaya hâkimdi.

Ve Francis'i gördü. Bir sandığın üzerinde oturmuş, adeta etrafında patlak veren karmaşadan kendini korur gibi kollarıyla bedenini sarmalamıştı. Solgun, hasta ve olduğundan daha zayıf görünüyordu ama ayaklarının üzerindeydi ve gözleri her zamanki çevik kavrayış yeteneğiyle etrafındaki bu sahneyi inceliyordu.

Clarissa hareketsiz bir şekilde öylece dikildi. Şu anda onu buradan çıkaramazdı. Korkunç Bertha ve mutfaktaki cin küpü adamın itirazlarıyla başa çıkabilecek hiçbir hazırlığı yoktu. Ancak kardeşini gördüğü için içi rahatlamıştı. Francis kendini pençesine alan ölüm tuzağına direnerek, uzun bir yol kat etmişti ve baca temizleyicisinde çırak olması gibi bir tehlikede görünmüyordu. Tabii bugün ve pazara kadar, tabii. Ancak Clarissa, Francis'in kendini görmesini, orada olduğunu bilmesini istiyordu.

Çevresindeki kargaşayı dört gözle seyreden bakışlarını bir anlığına kendine çekebilmek için Clarissa, eliyle ufak bir hareket yaptı. Merdivenlere şöyle bir bakmasına yetecek kadar ufak bir hareket. Ve oldu. Hâlâ kendini korur vaziyette duran Francis, Bertha'nın süpürgesini savurup çocukları çatı katının dört bir yanına savurduğu sahneyi izlerken etrafa şöyle bir göz gezdirdi ve Clarissa'yı gördü.

Önce boş gözlerle baktı ablasına, ardından emin olmayan bir ifade бүrүdү suratını. Alnı kırıştı, dudakları büzüldü ve Clarissa sarsıcı bir şekilde Francis'in kendini tanımadığını fark etti. Yukarı çıktı ve başındaki eşarbi çıkarıp, doğrudan çocuğun gözlerinin içine baktı ve bunun üzerine Francis'in yüzü aydınlandı.

Clarissa, telaşla, parmağını dudaklarına götürünce, çocuğun surat ifadesi değişti. Gözlerindeki ihtiyatlı bilinçlilik hali, Clarissa'nın ona yapılanlar için deli gibi ağlamak

istememesine neden oldu. Hâlâ kaşları çatık olarak Clarissa'ya dik dik bakıyordu. Gözlerinde can bulan umut artık yok olmuştu. Clarissa, Bertha'nın aniden arkasını dönüp, kendini çatı katının merdivenlerinin tepesinde görmesinden çok korkmasına rağmen Francis'e güven verici bir şekilde gülümsedi.

Francis'in ifadesi aniden değişti. Bir parmağını ürkek bir şekilde gülümseyen, dudaklarına götürdü. Ablası adeta sorulmamış bir soruyu cevaplar gibi gayretlice başını onaylar manada salladı. Francis de güçlkle yutkunup, başını aşağı yukarı sallayarak yanıt verdi.

Clarissa geri dönmek, merdivenleri mümkün olduğunca sessiz ve çabuk bir şekilde inmek için kendini zorladı. Eşarbı yeniden başına bağladı. Clarissa kendini evden dışarı attığında, Bertha hâlâ çatıdaki hengâmeyi sözde yeniden düzene sokmak için bağırıp çağırırken bir yandan da süpürgesini sağa sola savuruyordu.

Clarissa, ardına bile bakmadan alelacele dar yoldan aşağı inip yeniden nehre döndü. İlerlerken parmağını yalayıp, gözlerindeki kül rengi lekeleri sildi. King Sokağı 32 numara bu denli yorgun bir görünümle gidemezdi.

Francis onu görmüştü, Clarissa endişelerini biraz da olsa aşmıştı. Artık Clarissa'nın kendisini oradan çıkarcığını biliyordu. Bu inanç ona, o cehennem dibi yerde birkaç gün daha mücadele edecek gücü verecekti. Clarissa, pazar günü onu sağ salım alabilecekti.

9

Şahsi uşağı yanı başında beklerken, Jasper da kravatının bembeyaz dantelindeki yakut iğneyi düzeltti. “Bu senin beğenini kazandı mı Simmons?” diye sordu kont, bileklerindeki dantel işlemleri silkelirken.

“Elbette lordum,” dedi uşak ve reverans yapıp bir adım geri çekildi. “Ama siyah çizgili yelekle, kırmızı ipek ceketini önerebilir miyim acaba?”

“Önerebilirsin Simmons.” Jasper aynadan bir adım uzaklaşıp; siyah ve gümüşü çizgili yelek ve uzun konçlu koyu kırmızı, ipek ceketini giymek üzere uşağının kendine yardımcı olmasına müsaade etti. Uşak, şefkatle ceketin yenlerindeki geniş kıvrımları bezeyen gümüşü danteli okşayarak düzeltti. Beyinin görünüşünü -kontun kendisinden bile daha- büyük bir ciddiyetle inceledi.

Jasper’ın nasıl görüldüğü, giyinmesi sabah saatlerinde gerçekleştiği sürece onu ilgilendiriyordu. Bu sabah düşünceleriye anlaşılmaması güç Clarissa’ya yaptığı kurun bir sonraki adımındaydı. Evvelsi akşam, Clarissa’yı ziyaret etmeden önce dekoratörle görüşmüştü ve Half Moon Sokağı’ndaki çalışma bu sabah başlayacaktı. Evin orada duracak ve çalışmaların nasıl ilerlediğine bakacaktı. Ardından terziyle olan randevusu hakkında konuşmak üzere Clarissa’yı ziyaret edecekti.

Kâhyası özür içeren bir reveransla arabacısının acil bir mevzu üzerinde konuşmak için kendisini beklediğini söylediğinde, Jasper kahvaltı yapmaktaydı.

Jasper, yemekte olduğu acılı ve baharatlı böbrekten kafasını kaldırdı ve hızla kaşlarını çatarak baktı.

Saat çoktan on bir olmuştu ve arabacının kendini rahatlıkla öğleden sonraya kadar oyalayacak bir sabah görevi vardı. “Şimdi bakıyorum.”

Arabacı kapının girişinde reverans yaptı. Kalkık kenarlı şapkasını özel üniformasının göğüs kısmına sıkıca bastırıyordu. “Davetsiz ziyaretimi başışlayın lordum ama küçük hanım orada yoktu.” Jasper çatalını ve bıçağını bıraktı. “King Sokağı’na gittin ve Bayan Ordway orada değil miydi?”

“Değildi lordum.”

“Neredeymiş?” Bira maşrapasını eline aldı.

“Kimsenin bundan haberi yok gibiydi efendim.” Adam, Bayan Ordway’in yerinde bulunmayışı sanki kendisinin üzerine kalacakmış gibi perişan görünüyordu.

“Hiç kimsenin?” Jasper maşrapayı bıraktı ve peçetesiyle dudaklarına küçük vuruşlarda bulundu. “Bayan Griffiths, Bayan Ordway’in nerede olabileceğini bilmiyor muydu?”

“Evet lordum. Açık konuşmam gerekirse efendim, Bayan Ordway’in orada olmayışından dolayı ciddi şekilde keyifsiz görünüyordu.”

“Evet, öyle olduğunu tahmin edebiliyorum,” dedi Jasper ve kaşlarını çatarak maşrapasına baktı. “King Sokağı’na vardığında saat kaçtı?”

“Tamı tamına saat ondu lordum.”

“Bayan Ordway çoktan evden ayrılmıştı demek. Teşekkürler Baker. Bu akşama kadar sana yeniden ihtiyacım olmayacak.”

“Lordum.” Arabacı reverans yapıp, dışarı çıktı.

Jasper kahvaltısını bitirdi. Kendini iyi ve hazır hissetmeden, alelacele King Sokağı'na koşuşturmanın bir anlamı olmayacağını düşündü. Clarissa ya sözleşmeden caymıştı ya da gerçekten Jasper'ın arabacısıyla olan randevusuna gelemeyişinin bir açıklaması vardı.

Bir saat sonra Jasper, iki tekerlekli, üstü açık at arabasıyla King Sokağı numara 32'ye doğru yol aldı. Nan Griffiths, Jasper'ı kapıda, bir yığın mazeret ve özürle karşıladı. "Sanırım Clarissa'nın halletmesi gereken işleri vardı Jasper. Sana bir kadeh kırmızı şarap ikram etmeme izin ver, hakikaten muazzam bir şaraptır." Yüzü gülücüklerle aydınlanmış olan Nan, Jasper'ı salona yönlendirdi. "Sanırım evden çok erken saatte ayrılmış... aslına bakacak olursan henüz kimse kalkmadan," dedi ve kahkaha attı Nan. "Bu enerji, bu canlılık. Kendi kahvaltısı için mutfığa bile girmiş, buna inanabiliyor musun?"

Jasper buna kesinlikle inanabileceğini fark etti. "O saatte nereye gittiğini biliyor muyuz? Bir fayton tutmuş mu?"

"Hiç kimse çıktığını görmemiş." Nan, canlı bir şekilde yelpazesi ile kendini yelledi. "Ancak iyi haberlerim var. Tüm eşyalarını burada bırakmış."

"Yani anlaşmadan caymadığını varsayabiliriz?" Jasper oturduğu sandalyede arkasına yaslanıp, ayaklarını birbirinin üzerine attı. Gümüş tokaları olan ayakkabısına kaşlarını çatarak baktı. "Ya da varsayamayız. Yanında götürmesine gerek duyduğu hiçbir şeyi bırakmamış olması da olası değil mi?"

Nan'ın yelpazesi hızlandı. Blackwater Kontu, Clarissa'nın bu eve gelişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kızın, şüphe edilmeyecek şekilde iffetli ve bedelini ödeyebileceği bir mesken arayışında olan bir kiracı olarak orada bulunduğu habersizdi. Clarissa'nın imzaladığı anlaşmayı artık umursamadığına karar vermiş olabileceği ihtimali,

Nan'ı derinden bir yerlerden vurdu. Nan'ın aklına aynı zamanda, Jasper'ın bir önceki gece metresiyle yalnızken, Clarissa'yı tiksindirip tek kelime bile etmeden çekip gitmesine neden olacak bir şeyler yapmış olabileceği de geldi.

“Dün gece her şey yolunda mıydı Jasper?”

Jasper'ın kaşları birdenbire çatıldı. “Ne demek istiyorsun Nan?”

Nan yelpazesini şaklatarak kapattı. “Yani... şayet bir şeyler olduysa... Clarissa'yı korkutan bir şeyler... ürkmüş olabilir.”

Jasper kahkaha attı. “Hayır Nan. Dün gerçekleşen hiçbir şey onu kaçırmış olamaz. Hiçbir şey korkmasına neden olmuş olamaz.”

Nan meraklanmış gibi görünüyordu. “Sen... yapmadın mı...?”

“Birkaç şey yaptım Nan. En iyisi hiç konuşulmaması.” Ayağa kalkarken hâlâ kıkırdıyordu Jasper. “Pekâlâ öyleyse, bekleyip Bayan Ordway'in gittiği yerden ne zaman döneceğini görelim.”

Nan de onunla birlikte kalktı. “Çok hoşgörölüsün Jasper. Bu kadar anlayışlı olmanı hak edip etmediği konusunda şüpheliyim.”

Jasper başını iki yana salladı. “Bayan Clarissa Ordway'de görüldüğünden fazlası var Nan.” Ön kapının açılıp, Clarissa'nın soğuk bir hava akımıyla içeri girmesinin üzerine Jasper hole ilerledi. Kız eldivenli ellerini birbirine sürterek ovuşturuyordu, yanakları ise soğuktan al al olmuştu.

“Ah, işte kaçığımız geldi.” Jasper, tüylü şapkasını sallayarak Clarissa'ya doğru eğilip, reverans yaptı. “Bayan Clarissa, özledik sizi.”

Nan derhal ileri atıldı, yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. “Neredeydin Clarissa? Lord hazretlerinin arabasını senin

için yollayacağını biliyordun. Sabahın körü, kimseye tek kelime bile etmeden evden ayrılmaya nasıl cüret edersin?"

Clarissa, Nan'ın sert sözlerine direndi. Belli belirsiz bir şekilde kamburunu çıkarmış duruyordu. Kollarıyla bedenini sanki kendini ısıtmaya çalışır gibi sarmalamıştı. Pelerininin altındaki yastığın şişkinliğini gizlemeye çalışıyordu, çünkü üstüne gelinirse bu durumu nasıl açıklayabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bakışları Jasper'ın bakışlarıyla birleşti ve Clarissa orada sadece merak gördü; hiç öfke yoktu. "Bağışlayın beni lordum ancak itiraf etmeliyim ki randevumuzu unutmuşum," dedi, Nan soluk almak üzere duraklayınca.

"Peki, bu denli mühim bir randevuyu unutmana sebep olan şey ne olabilir acaba?" diye directti Nan. "Lord hazretlerinin düşünceliliğine bak ki sana bir gardırop donatacakken sen kimseye tek kelime etmeden ortadan kayboluyorsun."

"Benim kendime ait bir giysi dolabım var," dedi Clarissa. "Başka bir dolaba ihtiyacım yok. Bu evden ne zaman istersem o zaman ayrılırım." Merdivenlere doğru bir adım attı. Tek istediği, istenmedik bir şekilde dikkat çekmeden, bir an evvel yastıktan kurtulmaktı.

Nan ise dumura uğramış görünüyordu. Şimdiye kadar kimse onunla bu tonda konuşmamıştı. Jasper araya girdi. "Bence, daha fazla bir şey söylemeye gerek yok Nan. Artık gerisi Clarissa ile benim aramda halledilecek şeyler ve lütfen artık sen de bu konuyu burada kapat." Gülümseyerek odalara çıkan merdivenlere yöneldi.

Nan, Clarissa'yı tepeden tırnağa süzerek dik dik bakmaktaydı. Ardından bir omuz silkişiyle Jasper'a, "Nasıl isterseniz lordum," dedi ve Clarissa'yı geçip, üst kata çıktı.

Clarissa eldivenlerini çıkarırken, bedeni merdivenlere

yarı dönük bir vaziyette duruyordu. “Pelerinimi çıkartmalıyım lordum. Bir dakika içinde aşağıya inmiş olurum.”

“Tanrı aşkına, pelerininin altında ne var öyle?” diye sordu Jasper, Clarissa en alttaki basamağa adımını atarken. “Şu şişkinlik?”

“Sadece soğuktan korunmak için birkaç içlik,” diye yanıtladı Clarissa, can havliyle bir yalan daha uydururken sözlerinin kulağa inandırıcılıktan ne denli uzak geldiğini fark etti. “Beni bir dakikalığına mazur görebilirseniz...” Hızla yukarı kaçtı.

Kendisine ait odanın güvenliğine hemen ayak uydurdu. Tam karnındaki yastığı çekip, çekyatın üzerine atmıştı ki kapı yeniden açıldı ve kont, karanlık bakışlarına eşlik eden şaşkın kaş çatışıyla içeri girdi.

Pelerinini açmakta olan Clarissa telaşla arkasını döndü; aynı anda hızla ama belli etmeden kırışmış eteklerini düzeltti. En sonunda kontla yüz yüze gelmek üzere döndü. “Evet lordum?” Sesi meydan okumanın yanında savunma da içeriyordu.

“Evet Clarissa?” Jasper tek kaşını kaldırdı, ağzının kenarında ise nüktedan bir kıvrım vardı. “Size randevumuzu unutturacak kadar önemli olan şey nedir acaba?”

“Sizin alakadar olmanızı gerektirecek bir şey değil efendim.” Başındaki eşarbi ve eşarbın altındaki saçlarının halini, gecikmeli de olsa hatırladı. Eşarbi çözdü ve aynaya doğru ilerledi. Topladığı örgülerin sıkı bağını açıp, çözdüğü saçların arasında parmaklarını gezdirdi. Saçının kıvrımlarını düzeltti. Ardından, kalın saç demetini, ensesinde daha gevşek bir topuz haline getirip topladı ve sertçe tokaladı. Saçlarının lüleleri bir kez daha aheste bir şekilde yüzüne dökülmüşlerdi.

Jasper, Clarissa’yı şaşkınlıkla karışık bir zevkle izlemişti. Bu denli doğal bir güzelliğe sahip bir insan, nasıl şeytana uyup da kendini sokabileceği en itici hale sokabilirdi?

Artık görüntüsüne çeki düzen vermenin tatminiyle, Clarissa itidalini yeniden kazanmaya başlamıştı. Nan'ın fırçalamasına duyduğu öfke, Francis'in ızdırabıyla kamçılanmaktaydı ancak sağduyusu bu durumu alt etmişti. Bu oyunu, kardeşi uğruna sürdürmeliydi. İki gün içinde Francis güvende olacaktı.

“Belki benim alakadar olmamı gerektirecek bir şey değil ama ben yine de bilmek istiyorum.” Kontun ses tonu uzlaşmacıydı ancak bakışları keskindi. “Dün gece yarısıyla bu sabah arasında, arabacımın saat onda senin için geleceğini unutturacak kadar, önemli bir şeylerin olduğuna inanmak bana biraz güç geliyor.”

“Pekâlâ, o denli önemli bir şey oldu,” dedi Clarissa düz bir şekilde. “Ve bunun için üzgünüm ama benim nedenlerim bana aittir. Arabacınıza zahmet verdiğim için üzgünüm fakat kimseye bir açıklama borçlu değilim.” Adeta kendini biraz daha sorgulamasına meydan okur gibi odanın diğer ucunda duran Jasper'ın yüzüne baktı.

Jasper usulca başını aşağı yukarı salladı, kollarını göğsünde kenetledi. Sessizliği Clarissa'nın sinirlerini bozmaktaydı ve bu asabi halini, zoraki bir açıklama yapma dürtüsüyle ört bas etme gerekliliğiyle savaştırmak zorunda kaldı. Hayli uzun bir vakit gibi geçen bir süreden sonra, Jasper kollarını serbest bırakıp omuzlarını silkti. “Pekâlâ haydi gidelim o zaman. At arabası dışarıda ve atlarımın bu soğukta uzun süre dışarıda beklemelerini istemiyorum.”

Jasper, Clarissa'nın pelerini attığı sandalyeden aldı. “Soğucu kendinden uzak tutmak için ne tür bir içlik kullanıyorsun sen öyle? Ayaz için tuhaf bir çözüme benziyor.”

Clarissa doğaçlama uydurduğu yalana lanet okudu. “Belime sardığım bir şal sadece,” dedi belli belirsiz bir şekilde. “Şimdi terziye gitmeyi mi öneriyorsunuz?”

“Evet, aslında önermekten fazlasını yapıyorum.” Pe-

lerini, Clarissa'nın omuzlarına örttü ve göz göze gelmek üzere onu kendine doğru çevirdi. Pelerinin tokasını boğazında bağladı. "Bu defalık otoritemi göstermek için ciddi bir arzu duyuyorum... elbette senin birkaç saat bekletemeyeceğin acil başka işlerin yoksa...?"

Clarissa başını iki yana salladı. Bakışları bir anlığına Jasper'ın dudaklarına mühürlendi. Alt dudağının dolgunluğunu daha önceden fark etmemişti, dudaklarının kenarlarındaki son derece çekici kıvrımları da öyle. Gülümseyerek bir hayli vakit geçiriyor olmalı, diye düşündü Clarissa. Ve ardından Jasper onu öptü ve Clarissa'nın aklından hiçbir şey geçmiyordu artık. Bir kez daha kendi dudaklarına değen dudakların katıksız heyecanı içinde kaybolmuştu. Dudakları sıkı ama esneklerdi. Teninin kokusu, yanaklarını avuçlarının içinde tutan ellerinin dokunuşu... Ve en sonunda Jasper başını kaldırdığında, Clarissa terk edilmiş hissetti. Tek istediği, yeniden Jasper'ın yüzünü kendi yüzüne doğru çekmekti.

Jasper kızın darmadağın olmuş ifadesine gülümsedi ve başparmağını Clarissa'nın dudaklarının kenarında gezdirdi. "Bu kurlaşma işini oldukça güzel buluyorum." Konuşurken bir yandan Clarissa'yı kapıya doğru çevirdi.

İkisi kapıda belirdiklerinde, Jasper'ın seyisi atları sokaktan aşağıya yürütmekteydi ve onları görür görmez becerikli bir şekilde tırıs geçerek, at arabasını yukarı çıkardı. Jasper, Clarissa'ya elini uzattı ve onu koltuğa oturttu. "Onları bırak Tom."

Seyis atları salıp arabanın en arkasındaki kısmına geçti ve atlar ileri atıldıkları an, Jasper at arabasına sıçrayarak dizginleri aldı. Clarissa, av meydanında olduğu kadar dizginler konusunda da yetenekli olan babası onu bu konuda da eğitmişti. Bu nedenle, Jasper'ın ellerine merakla baktı. Dar bir yolun köşesinden hünerle dönerken, bir ustanın

ellerinde olduğuna ikna olup yolculuğun keyfini çıkarmak üzere rahatlıkla arkasına yaslandı.

Jasper sesinde belli belirsiz bir tebessümle, “Rahatladığımı gördüğüme memnun oldum. Az evvel bir arabacı olarak itibarımın tehlikede olduğu kanısındaydım,” derken, gözlerini yoldan ayırmadı.

Clarissa cevap vermenin çok tehlikeli olacağına karar kıldı. Jasper, sürüş yeteneğini değerlendirici bir gözle izleyen bir fahişe hakkında yeterince merakla kapılmıştır diye düşünüyordu. Endişeli bir şekilde adamın biraz daha üstüne gelmesini bekledi ancak Jasper’ın tebessüm etmesi dışında hiçbir şey söylememesi üzerine rahatladı. Clarissa, bu tebessümün adamın iç dünyasının yansımasının bir işareti olduğunu biliyordu ama infazının yalnızca bir süreliğine ertelendiğini hissetti.

Jasper, Mount Sokağı’ndaki cumbalı bir hanın önünde atları dizginledi. Kapının üzerinde mütevazı bir tabela vardı: MODISTE MADAME HORTENSE. Jasper dizginleri seysisine bırakıp aşağıya indi. Clarissa’nın inmesine yardımcı olmak üzere elini uzattı. Clarissa adımını Jasper’ın durduğu yerin yanı başına attı. Meraklı gözlerle sokağı kolaçan ediyordu. Şehir deneyimi şu ana kadar Covent Garden’ın bayağı sokak eğlenceleri, Ludgate Hill ve St Paul civarları ile bu sabah gittiği ter ve kir kokan, Wapping rıhtımından ibaretti. Yolculuk esnasında geçtikleri sokaklarda ışıldayan pencereleri, parıldayan pirinç kaplama tokmaklı kapıları ve geniş hollere açılan demir tırabzanlı basamakları olan müstesna evler sıralanmıştı. Mount Sokağı’da bundan farklı değildi.

“Yürüt onları Tom. Bir saate kadar işimiz bitmiş olur.”

“Baş üstüne lordum.” Tom sürücü iskemlesine atladı ve dilini şaklattı. Atlar usul bir tempo ile harekete geçtiler.

Jasper, ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken, Cla-

rissa'ya eşlik etti ve kapının sağ tarafındaki zilin ipini çekti. Kapı, Jasper ve Clarissa'yı kare bir antreye alan bir hizmetçi tarafından açıldı. "Madam Hortense sizi bekliyor muydu beyefendi?"

"Bayan Ordway'i daha erken bekliyordu," dedi Jasper, sürüş eldivenlerini çıkarıp kamçısıyla birlikte ön kapının yanında duran tezgâha bırakırken. "Lütfen bize bir iyilik yap ve geç kalışımız için Bayan Ordway'in özürlerini kendisine ilet. Eğer Madam Hortense, şu an bizi ağırlayabilecek durumda değilse, elbette ki buna anlayış gösteririm."

Hizmetçi kız aceleyle gitti. Clarissa şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Bariz bir şekilde üstü örtülü paylamayı kulak ardı etmeye karar verdi. Randevuyu alan Jasper olduğundan, bir şeyler söylemeye de hakkı vardı.

Hizmetçi kız, yanlarından ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra geri döndü. "Madam Hortense, randevunuza gelebilmenizden ötürü son derece memnun lordum. Küçük hanım için derhal hazır olacaklar."

Jasper başını onaylar manada salladı. "Teşekkür ederim." İlerideki duvardaki bir tablonun önünde durup, omzunun üstünden Jasper'a bakan Clarissa'ya, "İçeri girelim mi yoksa biraz daha geciktirelim mi?" diye sordu.

Clarissa sert bir şekilde baktı fakat Jasper'ın güldüğünü görünce, ona doğru yürürken başını hiddetle iki yana salladı. Bu kadar gülünç bulduğu şeyin ne olduğunu sormak istedi Jasper'a ancak bu sabah nerede olduğu ya da ne yaptığı konusundaki tartışmayı yeniden açmak istemediğinden, dilini ısırıp lordun kendisine yol göstermesine izin verdi.

Eğer burası bir dükkânsa, Clarissa'nın alışkın olduğu türden değildi. Kendini seçkin bir şekilde dekore edilmiş bir bekleme odasında buldu. Clarissa'yı karşılamaya gelen kadın koyu yeşil kadife kurdelelerle süslenmiş, lavanta

rengi, ipek elbisesiyle zarafet dolu bir ılıklığı yansıtıyordu. Saçları pudrasızdı ve alnındaki birkaç bukle dışında, başının şekline uygun olarak kusursuz bir şekilde toplanmıştı. Yüzündeki pudra ve boyanın altında kırk yaşlarında bir kadın olduğuna karar verdi.

“Lordum hoş geldiniz.” Madam Hortense diz bükerek reverans yaptı ve kont da şapkasını göğsüne tutarak selam verdi.

“Hortense her zaman ki gibi çok hoşsun. Büyüleyici görünüyorsun.”

“Başka biri iltifat ettiğinizi söyleyebilir,” dedi kadın gülümseyerek. “Bildiğiniz üzere lordum, ben pohpohlanmaya karşı duyarsızımdır. Ve her koşulda sizin gerçekleri söylediğinize inanıyorum.”

Clarissa kadına anında ısındı. Jasper ve Hortense arasındaki hızlı ve kurnaz gülümseme değiş tokuşunu yakaladı. Bir zamanlar aralarında bir münasebet olup olmadığını merak etti.

“Evet Hortense, Bayan Ordway’i giydirmeni istiyorum senden.” Jasper, Clarissa’yı işaret etti. “Şu anki giyimi şehir için fazla kırsal kalıyor.” Konuşurken, Clarissa’nın pelerinini çıkarıyordu.

Hortense, Clarissa’ya şöyle bir baktı. Bakışları ilgisiz bir değerlendirme içeriyordu, böylece Clarissa rahatladı. Gerçekten aralarında bir münasebet olduysa bile Hortense, eski sevgilisinin yanındaki kişinin -Clarissa’nın- konumuyla alakadar olmamış, yalnızca işini en iyi şekilde yapmaya çalışıyordu.

Terzi kadın, yavaş yavaş Clarissa’nın etrafında yürüdü. “Bu kız çok hoş Jasper. Onu giydirmek benim için zevk olacak. Sanırım opera ve balo salonlarından söz ediyoruz ve bunlara uyacak giysilerden?”

“Kesinlikle.”

“Araba kıyafeti, yürüyüş kıyafeti de var elbette. Balo elbiseleri, akşam giysileri.” Parmaklarını bükerek sayıyordu. “At binme alışkanlığı?”

Hissiz bir biblo bebek gibi hissetmeye başlamış olan Clarissa, yüksek sesle, “Evet, kesinlikle,” dedi.

Jasper baktı. “Ne derece iyi sürersin?”

Kendini tutup sadece, “Yeterince iyi,” demeden önce, babasının neredeyse yürümeye bile başlamadan kendini ilk midillisinin sırtına oturttuğunu söylemek üzereydi.

“Hyde Park civarında ağır, uslu bir gezinti?”

Hayır, istediğin herhangi bir arazide dörtmala bir koşu. “Başaracağımdan eminim.”

Jasper başını salladı. “Öyleyse evet Hortense. At binme özelliği de var. Uygun bir biniş alanı bulacağım.” Jasper, Clarissa’nın kaşlarını çatıldığını fark etti. *Ata binmeyi biliyorsa nasıl öğrenmişti? Daha da önemlisi nereden öğrenmişti?*

Hortense çingırağı çaldı ve siyah, sade giysiler içinde iki genç kadın içeri girdi. “Bunlar Bella ve Amanda, Bayan Ordway. Eğer onlara izin verirseniz ölçülerinizi alacaklar... Lordum, bir kadeh Madeira alır mısınız? Yoksa kırmızı bordo şarabı mı tercih edersiniz?”

“Kırmızı bordo şarabı Hortense.” Jasper, terziyle birlikte şöminenin yanındaki kanepeye doğru ilerledi ve Clarissa da iki genç kadını izleyerek odadan dışarı çıktı.

Kadınlar Clarissa’yı ıslıl ıslıl yanan bir şöminenin olduğu, küçük, huzurlu bir salona aldılar. “İç gömleğinize dek üzerinizdeki çıkarabilir misiniz Bayan Ordway?” Bella bir mezura getirdi.

Clarissa denileni yaptı. İki çırak dikkatle ölçü alırken, üzerinde iç gömleği ve çoraplarıyla ayakta dikiliyordu. Zahmetli ve kendisi için oldukça yeni bir süreçti. Köyündeki terzi kadın, oldukça iyi işler çıkarırdı ancak aldığı ölçüler Bella ve Amanda’nın aldığı gibi kesin ve kapsamlı ol-

manın yakınından bile geçmezdi. Her nedense, el ve ayak bilekleriyle boğaz çevresi diğer ölçüler kadar önemliydi.

“Bu elbiseyi üzerinize giyebilir misiniz Bayan Or-dway?” Amanda ipek bir sabahlık tutmaktaydı. “Şimdi sala-lona döneceğiz ve Bayan Hortense size model ve kumaş-ları gösterecek.” Bella, Clarissa için bir çift işlemeli terlik getirmişti.

Clarissa sesini çıkarmadı. İnkâr edemeyeceği biçimde bu süreçten etkilenmişti. Madem bir erkeğin talep ettiği rolü oynamaya razı olmuştu, öyleyse artık o erkeğin, gi-yeceği kıyafetlerin parasını ödemesini kabul etme konu-sundaki tüm çekincelerini bir kenara bırakmalıydı. Tüm bunlar bittiğinde, bu kıyafetlerin hiçbirini saklamak gibi bir niyeti yoktu. Bu maskaralık, bir sahne oyunuydu, daha fazlası değil. Bir nevi hayal dünyasındaymış gibi hissetme-diği tek süre, küçük kardeşini ararken geçirdiği zamandı. Bu berbat gerçeğe birlikte, kâbus dolu bir dünyada yaşı-yordu.

Jasper ve Hortense, yan yana duruyorlardı. Dışarıdan bakıldığında, gün ışığının üzerlerine vurduğu ve pencere-nin yanı başındaki gösterişli kumaş rulolarını inceliyorlar-dı. Clarissa iki yardımcısıyla beraber odaya girdiğinde ara-larında yakın bir bağ olduğunu düşündü. Hiç çekinmeden, neredeyse birbirine değmek üzere olan başlarına bakılacak olunursa, derin ve rahat bir aşinalık vardı aralarında. Cla-ri-ssa birden hâlâ bir ilişkinin içerisinde olup olmadıklarını merak etti. Bu fikir zerre hoşuna gitmemişti. Ona neydi ki bundan? Sadece oyundaki rolünü oynuyordu. Jasper bu dünyanın maskaralıkları konusunda deneyimliydi, za-manında sevgililerinin olması, hatta büyük olasılıkla hâlâ olması kaçınılmaz bir şeydi.

Hortense, Clarissa’yı daha evvelki açık ve net bakışla-riyla bir kez daha gözlemledi. Jasper bordo şarabı kadehini

alıp şöminenin yanında duran derin koltuğa doğru ilerledi ve otururken yapılan işleri ilgiyle izledi.

Hortense dudaklarını büzdü ve kendi kendine onaylar manada başını sallayarak, “Evet, tatlım, o denli ince hatlara sahipsin ki çoğunlukla ince kumaşlar kullanmamız gerektiğini düşünüyorum. Soğukla, yünlü iç çamaşırlar veya daha ağır bir elbisenin iç eteği sayesinde başa çıkabiliriz. Açık renk kadife kumaş biniş kıyafeti ve yürüyüş giysileri için işimizi görecektir ancak senin hatlarını bozacak hiçbir şeyi istemeyiz ve her şey muhteşem saçlarını tamamlayıcı olmalı... ne kadar da olağan dışı, canlı bir renk.” Bakışlarını Jasper’dan tarafa çevirip, adama şöyle bir baktı. “Siz de hemfikir misiniz Lord Blackwater?”

“Sen en iyisini bilirsin Hortense,” dedi Jasper hafif bir tebessümle. “Ve eminim, Bayan Ordway bir üstadın elinde olduğunun bilincindedir.”

“Ben de bu izlenime sahip oldum,” diye mırıldandı Clarissa, ellerini fildişi bir damasko kumaş topunun üzerinde gezdirirken. “Bu çok hoş.”

“Evet ve senin tonlarına gıpta ettirecek kadar uyumlu.” Hortense, kumaşın katlı bir bölümünü Clarissa’nın saçlarına doğru tutup, “Gül rengi kadife bir iç eteğin üzerine harika olur bence,” dedi ve malzemeleri seçmek üzere masaya doğru ilerledi. “Bundan olağanüstü bir biniş kıyafeti çıkacaktır.” Koyu yeşil yün kumaşa dokundu. “Altın renkli dantelle süslenip, krem rengi bir yelekle çok hoş olur.”

Clarissa dinledi, başını salladı ve sadece uçuş uçuş bir muslin kumaş öğleden sonra giysisi için seçildiğinde itiraz etti. “Sarıнын bu tonundan pek hoşlanmıyorum, benzimi soluk gösteriyor.”

Hortense, Clarissa’ya meraklı gözlerle baktı. “Öyle mi... evet, sanırım haklısın.” Rulodan bir kıvrım parça kaldırıp, Clarissa’nın yüzüne tuttu. “Çok doğru tatlım. Sanırım sarı pek de senin rengin değil.”

“Sarıdan mümkün olduğunca kaçınmaya özen gösteririm,” dedi Clarissa.

Jasper şarabını yudumladı. Bayan Ordway’in gardırobunun renklerini seçmesini hangi şartların belirleyeceğini usulca ve derinden merak etmekteydi.

Nihayet Madam Hortense’in tatmin olmasıyla, bu işlemden kurtuldular. Son rulosunu da yerleştirdi. “Her şeyin son moda yapılmasını sağlayacağım, elbette Bayan Ordway’in güzel hatlarına uygun olarak. Rağbet gören bazı modeller onun üstünde pek de güzel durmayacaklardır. Ancak kesinlikle inanıyorum ki lordum, siz ve Bayan Ordway çok memnun kalacaksınız.”

Jasper başını aşağı yukarı sallayıp, “Hiç kuşku yok. Veda etmeden önce Hortense, şimdi giymesi için Bayan Ordway’e uygun bir giysin var mı?”

“Ne yazık ki kendi elbisesinin modası geçmiş,” dedi Hortense, Jasper’la hemfikir biçimde başını sallarken. Kaşlarını çatıp, hâlâ sabahlığın içinde olan Clarissa’ya iyice süzdü. “Sanırım tam olarak aradığımız şey bende mevcut. Bella bana nakışlı, yeşil elbiseyi getir... Hani şu, asteğmene kaçmadan önce kendisine hazırladığımız, Heron’un, mirasçısı küçük hanım için olanı.”

Bella gözden kayboldu. Clarissa ikinci el bir elbiseyi giymekten nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu ama kendine pembe çizgili bir iç eteğin üzerine açılan, soluk yeşil elbiseyi giydirmelerine izin verdi. Yakaya uygulanan birkaç düzeltmeden sonra Clarissa’yı rahat bırakmışlardı. Clarissa uzun aynada görüntüsüne baktı ve oldukça memnun oldu.

Şimdiye dek hiç bu kadar son moda bir şey giymemişti; teninin rengine, vücudunun her kıvrımına bu denli uygun bir şey... Hiçbir rötuşa gerek yok gibi görünüyordu. Ayakkabıları, bu denli kabarık bir elbise için fazla kaba ve

gündelikti ama idare etmek zorundaydı. Artık gerçekten başka bir dünyaya adım atmış gibiydi: metres kadınların, harikulade giysilerin ve muhteşem eğlencelerin dünyasına.

“Evet, lordum.” Clarissa, Jasper’a yöneldi ve dizlerini bükerek reverans yaptı.

“Pekâlâ Clarissa,” dedi Jasper gülümseyerek, sonra da Clarissa’nın pelerinini aldı. “Teşekkürler Hortense. Daima olduğu gibi tüm beklentilerin ötesindesin.” Pelerini Clarissa’nın omuzlarına örttü. “Her şey hazır olduğunda, Moon Sokağı’ndaki eve yollarsın.”

Hortense başını sallayarak, anladığını ifade etti. Kont metres değiştirmişti. “Bir hafta içinde hazır olacağını tahmin ediyorum lordum.”

Jasper onaylar anlamda başını salladı. “Bu harika, Bayan Ordway cumartesi gününden itibaren orada yaşayacak. Eğer herhangi bir şey için ona ihtiyacın olursa, eminim senin için daima müsait olacaktır.” Bunu söylerken Clarissa’ya baktı.

“Elbette,” diye mırıldandı Clarissa, eldivenlerini giyerken. Terziye gülümseyip, alelaide bir reverans yaptı. “Vakit ayırdığınız için size teşekkür ederim Madam Hortense. Ve tabii ki muhteşem bakış açınız için de. Bir de kendi giysilerimi geri alabilirsem eğer...”

“Elbette, Amanda şimdi gidip getirecek onları.” Hortense başıyla kıza işaret verdi. Kız aceleyle gitti ve birkaç dakika içinde Clarissa’ya takdim etmek üzere, özenle paketlenmiş bir paketle geri döndü.

Jasper, King Sokağı’na dönüş yolunda pek konuşmadı. Bakışları yola sabitlenmişti ve kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Clarissa bu hoş tınıyı, adamın aklından geçenlere uygun olarak dudaklarında beliren belli belirsiz gülümsemesine bakarak tahlil etti. Ancak bu Clarissa’yı oldukça tedirgin etti.

“Sen ve Madam Hortense sevgili misiniz?” diye sordu, pat diye. Lordun düşüncelerini kendi üzerine çekmek istemişti.

Başarılı da olmuştu. Jasper mırıldanmayı kesti ve sert bir şekilde ona baktı. “Ne diyorsun sen?”

Bariz bir umursamazlıkla omuz silkti Clarissa. “Sizi birlikte izlerken, hissettiğim bir şey yalnızca. Çok yakın görünüyorsunuz.”

Jasper, demek istediğini anlayarak başını öne doğru hafifçe eğdi. “Yakındık, çok yakındık. Geçmişte.”

“Fakat şimdi değil.”

“Arkadaşız, yakın arkadaşız.”

“Kaç yıl önce sevgiliydiniz?”

Jasper kaşlarını çatarak, “Neden bu kadar meraklısın?” dedi.

Clarissa biraz kızardığını hissetti. “Bilmiyorum. Gerçekten. Sadece merak ettim. Çok hoş bir kadın.”

“Evet, kesinlikle öyle.” Geçmişî hatırlayınca bir tebessüm dudaklarında asılı kaldı.

“Senden bir hayli yaşlı görünüyor.” Clarissa, neden bu kadar uzattığını bilmiyordu ama bir kere başlamıştı ve duramıyordu.

Jasper başıyla onayladı ve muzipçe, “Ne kadar da meraklı oldun. Fakat evet, Hortense benden büyük. Bana aşk ve şehvet hakkında birçok şey öğretti. Bu yüzden de ona daima müteşekkîr olacağım,” derken kıza keyfi yerinde bir bakış attı.

“Umarım diğer sevgililerin de öyle olurlar.”

Jasper sesli bir kahkaha attı. “Bu konuyu burada, sen kendini tam bir patavatsız olarak değerlendirmeden önce kapatalım, olur mu?”

Clarissa sakinleşti. Konuyu kapatmaktan gayet mem-

nundu. Jasper gözlerini yola sabitledi ve başka hiçbir şey söylemedi. Zihni tamamen doluydu. Kızın bu masumiyeti bir tür taktik miydi yoksa gerçekten hakiki miydi?

10

“Kim dedin?” Luke Astley uşğa kuşkulu gözlerle bakıyordu. Oyun masalarında geçen bir gece ve bol miktarda konyak, şakaklarında bir zonklamayla allak bullak bir beynin bırakmıştı. “Evet, konuş be adam.”

Uşak efendisinin bu gibi zamanlara has tabiatına alışkındı ve eli kapı kolunun üzerinde kaçmaya hazır, Luke’un yatak odasının önünde dikiliyordu. Luke ise yatakta doğrulmuştu ve sararmış benzi, içinde bulunduğu duruma yeni bir kanıttan başka bir şey değildi.

“Danforth adında bir bey efendim. Bir avukat olduğunı söyledi. Sizinle aciliyeti olan bir hususta konuşmak istiyormuş.”

Luke’un benzi daha da sarardı. “Ne halt istiyormuş?”

“Aciliyeti olan bir mevzu olduğunu söyledi efendim,” diye yineledi uşak ve usulca kapının kolunu yavaşça indirdi.

“Ona rahatsız olduğumu... bu aralar ziyaretçi kabul etmediğimi söyleyebilirdin.” Luke, adama dik dik bakıyordu. “Tamam, işine bak. Ne bekliyorsun?”

Uşak gerisin geri çıktı. Luke ise kendini yastıklara bıraktı. Danforth ondan ne istiyor olabilirdi? Adamı tanı mıyordu, sadece vasiyetnamenin okunduğu zaman tanışmışlardı. Vasiyetle ilgili bir şey miydi? İlk okuduğunda

gözden kaçan bir ibare, bahsetmeyi unuttuğu önemli bir konu muydu?

Her ne ise kötü gibi görünüyordu. Avukat Danforth'un, eski arkadaşının kardeşine dostane bir ziyarette bulunması için herhangi bir sebebi olamazdı. Luke'un başı daha da şiddetli bir şekilde zonklamaya başladı ve midesinin bulandığını hissetti.

Sabahları olabilecek, bu gibi acil durumlar için yatağının yanında hazır bulundurduğu, konyak bardağına uzandı. Eli o denli titriyordu ki bardağı ağzına götürdüğünde bardak dişine çarptı. Konyak elinin titremesini durdurdu, bulantısı da azaldı. Ancak başındaki ağrı dinmedi ve gözlerini dikip şal desenli yatak örtüsüne odaklamaya çalışırken, görüşü hâlâ bulanıktı. İlk başta bu deseni sevmişti fakat bu gibi birçok sabah sayesinde parlak kırmızı, mavi, yeşil tüylü kuşların görüntüsünden tiksiniyordu.

"Ne var?" diye homurdandı kapının bir kez daha tıklatılması üzerine.

Uşak yeniden içeri girdi. "Bay Danforth, yatak odanızda sizi ziyaret etmekten mutluluk duyacağını söyledi. Ya da siz ona katılana dek aşağıda sizi bekleyeceğini ilettiler."

Luke bir anlığına gözlerini kapadı. "Bay Danforth'a bir saat içinde ona katılacağımı söyle."

"Peki efendim. Ziyaretçimize hafif bir öğün ikram edeyim mi?"

"Elbette, seni geri zekâlı."

"Kahvaltınızı yukarıya getireyim mi efendim?"

Yemek fikri, yeni ve taze bir bulantı dalgasına neden oldu. "Hayır, sadece konyak sürahisini doldur ve sıcak su getir."

Adam boş sürahiyi aldı ve aceleyle odadan ayrıldı. Luke yeniden yastıkların üzerine yığıldı ve bacaklarını yatağın kenarından indirmek için gayret etti. Acı bir iniltiyle ya-

tağın kenarına doğru manevra yapmayı başardı, oda etrafında dönüyordu. Uşak bir sıcak su kâsesi ve yeniden doldurduğu konyak sürahiyle geri döndüğünde, Luke artık ayaklarının üzerindeydi; titreyerek de olsa en azından doğrulmuştu.

“Sizi tıraş edeyim mi efendim?” Uşak kasti olarak efendisinin ellerine baktı.

“Hadi bitir şu işi. Ama başlamadan önce bana bir kadeh konyak doldur, sinirlerimi yatıştırıyor.”

Yatışmaya ihtiyacı olan sinirleri değil aslında, diye düşündü uşak usturayı deri kayışın üzerinde keskinleştirmeye başlamadan önce bardağı efendisine doğru götürürken.

Luke gözlerini kapattı ve adamın işini yapmasına müsaade etti. Ilık su ve usturanın teskin edici darbeleri bir nebze de olsa iyi geliyordu. En sonunda giyindi ve ziyaretçisiyle yüzleşmek için kendini yeterince hazırlıklı hissediyordu.

Uşağın boyun bağını bağlamasına izin verdi, bu hassas işlemi kendi başına yapabileceğinden emin olamamıştı fakat aynada yansımasını incelediğinde tatmin oldu. Uzun, ince silueti hatrı sayılır doğal bir şıklığa sahipti, ayrıca şatafatlı kıyafetlerin içinde Luke, kimliğine daha kolay büründü. Oldukça sıksa olan baldırları son modaya uygun işlemeli çorapların içinde o kadar iyi görünmüyordu fakat bu tarzı için ufak bir detaydı. Ne olursa olsun bir erkek, modaya uygun giyinmeliydi. Eline, fildişinden çubukları olan deriden yapılmış bir yelpaze aldı ve koku kesesini beline sabitledi. Boyun bağını son kez çekti ve aheste aheste salona gitmek üzere aşağıya indi.

Avukat Danforth sabırlı bir adamdı ve ev sahibini beklerken, kendini odanın içindekileri inceleyerek meşgul tutmuştu. Kitaplar ve dergilerin, sadece moda dünyasındaki dedikoduları tartışmayı mühim sayan, moda takıntısı olan hoppa bir tipin ilgisini çekecek eften püften şeyler

olduğuna hüküm verdi. Sanat eserleri vasattı, sanatla ilgili birçok eşya da vasattı. Ev, sahibi olan kişi tarafından bir müzayededen döşenmiş gibi görünüyordu. Bariz bir şekilde eğreti duran bir şeyler vardı. Evin, aristokrat Londra'lıların ikamet ettiği, şehrin revaçta olan bölgesinden tuhaf bir şekilde uzakta kalışı Danforth'u hayrete düşürmüştü. Nihayetinde, Bay Astley'in varlıklı bir adam olmadığına karar verdi. Fakat en küçük kardeş olması bu durumu şaşırtıcı olmaktan çıkarıyordu. Yine de daha küçük yaştaki erkek evlatlar için bile gelirlerini arttırmanın birçok yolu vardı. Miras sahibi bir kızla evlenmek en sık karşılaşılan şeydi.

Küçük bir bibloyu yerine bıraktı ve kapının açılmasıyla, reverans yaparak ev sahibini selamlamak üzere arkasını döndü. "Bay Astley, iyi sabahlar. Hastayken sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ancak konunun bir miktar aciliyeti vardı."

"Evet, anlıyorum Bay Danforth." Luke reveransa karşılık verirken, sesi eften püften bir şeye kızmış gibi algılanıyordu. "Uşağım size içecek bir şeyler ikram etti mi?"

"Kahve istemiştım ve o da bir demlik getirecek kadar yardımcı oldu."

"Lütfen, oturun. Sizin için ne yapabilirim? Ağabeyimin vasiyetiyle ilgili bir şey mi?" Luke oturdu, kapalı olan yelpazesini hafifçe dizine vuruyordu.

Avukat ayakta kalmayı tercih etti. Bacakları hafif açtı, ayakları yere sabitlenmişti ve şömineye paralel duruyordu. "Anladığım kadarıyla Clarissa sizi ve kardeşini ziyarete gelmiş," diye belirtti.

Luke soğuk bir ter bastığını hissetti. Çekimser bir şekilde tebessüm edip yelpazesini açtı ve yelpazeyi sallamaya koyuldu.

"Ancak uşağınızın dediğine göre, Clarissa bu çatının

altında değilmış,” dedi Danforth. “Clarissa, Francis’i özel bir eğitmen ve ailesinin yanına yerleştirdiğinizi söylemişti. O da orada onunla birlikte kalıyor olabilir mi?”

Luke bir anlığına soruyu duymazlıktan geldi. “Oğlanın konumuna uygun olan eğitimi almasının, iyi aileden kişilerle arkadaşlık etmesinin doğru ve uygun olduğuna kanaat getirdim.” Karışık ifadesinde, sersemlemiş beynindeki çılginca yarışı belli edecek hiçbir ipucu yoktu.

“Evet, o konuda sizinle hemfikirim. Hepimiz öyleyiz.” Danforth hafifçe topuklarının üzerinde sallandı, elleri belinde birbirine kenetlenmişti. “Bu hususta Clarissa’nın bile sizinle münakaşa etmiş olacağını sanmıyorum.”

Bu durumla başa çıkabilmek için avukatta başka bir şeyler duymayı beklerken, renk vermez bir tebessüm daha belirdi Luke’un dudaklarında.

“Clarissa, bir haftayı geçkin bir süre evvel evden ayrıldı. Evdekilere, sizinle birlikte kalıp Francis’i ziyaret edeceğini söylemiş. Francis için çok endişeleniyordu. Anladığım kadarıyla, Francis’e yolladığı mektuplar cevapsız kalmış.” Danforth sallanışını kesti, dirayetli bakışlarını ev sahibine sabitledi.

“Yeğenime, mektuplarının Francis’i üzdüğünü açıkladım. Mürebbiyesi, yerine alışana kadar, onu mektuplardan alıkoyma fikrinde benimle hemfikir oldu.” *Clarissa’nın burada kendisiyle birlikte olması bekleniyordu. Peki şu anda neredeydi?*

Danforth usulca başını salladı. “Clarissa’yı görmeyi çok isterim. Öyle palas pandiras ve evdekiler dışında kimseye tek kelime etmeden ayrılmış ki herkes çok endişeli. Clarissa söz konusu olduğunda, düşüncesiz davranışlar pek de olası değildir. Endişelendiğimizi tahmin etmiş olmalı.”

“Söyleyebileceğim tek şey, yalnızca Francis’i düşünüyordu,” dedi Luke, konuşmanın gidişatı karşısında artan

bir özgüvenle. “Buraya geldiğinde biraz gergindi... aslına bakacak olursanız, neredeyse beni, kardeşine iyi davranmamak ve kasten onu kendinden ayrı tutmakla suçluyordu.” Luke’un gülümsemesi şefkat doluydu. “Elbette yaşlı bir evladın bu tepkisini anlayışla karşıladım ve hiç gücenmedim. Francis’i ziyaret etti ve her ikisine de Francis’in özel eğitmeniyle -ailesi ve Francis’in akranları olan diğer talebelerle- birlikte Bath’e eğitim içerikli bir ziyaret yapmalarına müsaade ettim. İnanıyorum ki Roma tarihi, klasik eğitimin en önemli bölümüdür.”

Avukat başını kaşıdı, sonra da burnunun ucunu. Bunların hiçbirisi için bir suçlamada bulunamazdı ama ifade edilemeyecek biçimde huzursuzdu. Dostlarının endişeleri hususunda düşüncesizce davranması, Clarissa’nın tabiatına o denli aykırıydı ki. Nezaket kuralları hakkında iyi bir tahsil görmüştü. Babasının eski dostları için hiçbir sevgi beslemiyor bile olsa, onlara karşı saygılı davranırdı ve Danforth, Clarissa’nın kendisi ve Doktor Alsop için duyduğu sevginin düzeyini çok iyi biliyordu. O ve doktor, sevgili babasının yerini doldurmuşlardı fakat avukat yetersiz birer yedek oyuncu olduklarını kavrayan ilk kişi olmuştu.

Baba ve kız arasındaki bağ sıra dışı şekilde güçlüydü. Clarissa ve annesi arasındaki bağdan bile kuvvetliydi. Leydi Lavinia kızının bir kontun torununa yaraşır türden bir evlilik yapıp yapmayacağı konusunda çok endişe duyardı. Zaten kızını tanımaya pek vakti de olmamıştı. Eğer bunun için daha fazla vakti olsaydı kızını kendi hayalindeki kalıba sokmaktan vazgeçerdi, diye düşündü Danforth. Clarissa, hep ama hep kendine özgü bir kişi olmuştu.

Belki de erkek kardeşi hakkındaki endişelerini ciddiye almamakla hata etmişlerdi ancak eğer gerçekten bir şeylerin ters gittiğini düşünüyor olsaydı, Clarissa onlara daha fazla baskı yapardı. Danforth salonu yeniden inceledi, ev

sahibine baktı ve kıt kanaat geçinen bir adamdan başka hiçbir şey görmedi... uşağın eskiden kalma üniforması, Ludgate Hill'deki fakir ikametgah, bayat kahve.

"Ne zamana dönmelerini bekliyorsunuz Bay Astley?"

Luke, belli belirsiz bir şekilde yelpazesini dalgalandırdı. "Vesayetimdaki yeğenimin eğitimine müdahale etmem Bay Danforth." *Vesayet* kelimesinde yanılıgsız bir vurgulama vardı, bariz bir şekilde avukata gücün kimde olduğunu hatırlatma amacı taşıyordu. "Clarissa da aynı zamanda benim vesayetimde, bildiğiniz üzere." Luke güldü ve ufak bir hareketle omuz silkti. "Ama Clarissa'nın babasının, ona verdiği özgürlüğü kısıtlamayı doğru bulmuyorum. Ölçüsü konusunda, ağabeyimle hemfikir olmasam da..." Bir kez daha omuz silkti. "On aydan az bir zaman sonra reşit olacak."

"Elbette." Danforth kaşlarını çatarak, ayakucuna baktı. "Pekâlâ, sizi rahatsız ettiğim için affınızı diliyorum. Haklı endişemi mazur göreceğinizi umut ediyorum." Bay Astley'in tek başına dilediğini yapabileceğini düşünmesine izin verilmemeliydi.

"Lakin elbette..." Luke, ziyaretçisine kapıya kadar eşlik etmeye hazırlanmak üzere, ayağa kalktı. "Clarissa döndüğünde düşüncesizliğinin nelere neden olduğundan onu haberdar edeceğim."

"Lütfen fazla üstüne gitmeyin." Danforth, oldukça hızlı bir şekilde ön kapıya ilerlerken, konuyu kapattı. "Şehre başka işlerim olduğu için de gelmiştim zaten."

Danforth elini kapıya uzattığında beklemekte olan uşak zaten kapıyı açmıştı. Danforth dışarı adımını attı ve şapkasını nazikçe çıkararak ev sahibine reverans yaptı.

Luke da reverans yapıp, bir adım geri attı ve kapı kapandı. Ancak bundan sonra Luke rahatlayarak, derin bir nefes alabildi. Tabii bu sadece geçici bir rahatlamaydı. Baş

belası avukattan kurtulmayı başarmıştı ama Clarissa hangi cehennemdeydi? Kendine hiç gelmemişti, haftalardır da mektup yazmıyordu... aslında en son ne zaman ondan mektup aldığını bile hatırlamıyordu Luke. Mektuplarını derhal ateşe atmıştı. Hem kendine hem de Francis'e gelen mektupları. Astley'lerin servetini ve malikânelerinin mirasçısı olduğunu garantilemek için on aydan az bir vakti vardı. Eğer bu lanet olası kız bir yerlerde bir iş karıştırıyorsa...

Nasıl yapacaktı ki? Londra'yı hiç bilmiyordu. Burada kendi başının çaresine bakamazdı ve görünüşe göre, ahbablarından da herhangi bir yardım veya koruma talep etmemişti. Başına bir bela açmadan bu seyahati yapmayı becerdiyse bile şehrin derinliklerinde bir yerlerde kaybolmuştu. Ve gerçekten öyleyse, Luke'un başına bir bela açamazdı. Muhtemelen bir ara sokakta, boğazı kesilmiş bir halde yatıyor olmalıydı ya da daha beteri.

Luke bir nebze eski haline döndüğünü hissetti. Avukatı iyi idare etmişti. Clarissa bir sorun olmaktan uzak gibiydi. Eğer bir şekilde, kapısına dayanmayı başarabilirse o zaman onunla ilgilenecekti. Hiçbir iz bırakmadan ayrılmıştı ve herkes bu tehlikeli şehrin ara sokaklarında onun başına bir kaza geldiğini düşünecekti. Fakat kaygısını yatıştırmak için Luke yeniden salona girerken, bağırarak uşağı çağırdı.

"Tepenin başındaki ahıra haber yolla... Seyis Ed'i buraya getir. Bir şey yapmasını isteyeceğim... Ah, Clara'ya bana kahvaltımı getirmesini söyle... jambon, ekmek ve yumurta."

"Baş üstüne efendim."

Luke, yere düşmüş bir kütüğü tekmeleyerek şömineye gönderdi.

Uşak, Ed'i yemek odasına getirdiğinde Luke yarım saatir kahvaltı yapmaktaydı. "Beni istemişsiniz efendim."

“Evet istedim.” Luke bir dilim ekmeğe yağ sürdü. “Kendine bira doldur.” Büfede duran testiye işaret etti.

“Teşekkürler efendim.” Ed bir maşrapa doldurdu ve büyük bir yudum aldı. Usta bir boksörün omuzlarına ve devasa ellerine sahip, gençten bir adamdı. Uyluklarındaki kaslar, deri pantolonun altından yükselmişlerdi ve döşünün bir ucundan bir ucuna gerilen deri yeleğinin düğmeleri ise zor kavuşuyorlardı.

“Wapping’deki eve geri gitmeni istiyorum. Oğlanın nasıl olduğuna bak. Bir aydan fazla dayanamayacağını söylemiştin. Ne kadar süreceğini bilmem lazım.”

Seyis usul usul kafasını salladı. “Eğer çok uzun sürecek olursa, onu baca temizleyiciliğine gönderebilirsiniz efendim.”

Luke başını salladı. Bunu yapamazdı, tehlikeleri çok fazlaydı. Baca temizleyicileri muhakkak ölürdü, bu doğrudu ancak bir çocuğun ölümü, eğer ki üst tabaka arasından her şeye burnunu sokan iyiliksever birilerinin evinde olursa, bir kovuşturma Luke’u ele verebilirdi. Pek muhtemel olmasa da riske atmaya değmezdi. Mamafih, hastalığın ve yetersiz beslenmenin sebep olacağı sessiz sedasız bir ölüm kimseye mal edilemezdi. Hiç kimse ölümün nedenini sorgulamadan çocuğun cesedini kapalı bir tabutta alır, özenli bir cenaze töreni yapılır ve hepsi geçip giderdi.

Fakat Clarissa... O hangi cehennemdeydi? Bunu öğrenmeden tam olarak huzura erişemeyecekti Luke. Bir firt bira aldı ve ağız dolusu filetoyla konuşarak, “Bir de etraftakilere sor... Bilinmedik birileri görülmüş mü öğren. Gizlice aranan birileri. Anlaşıldı mı?”

“Baş üstüne, efendim. Yeterince açık.” Ed maşrapasını bıraktı. “Fakat yolluğa ihtiyacım olacak. Wapping’e gitmek hemen hemen bir peniye mal olur. Özellikle de nehirde... Bir şiline ihtiyacım olacak.”

Luke suratını buruşturdu. “Bir şilin mi? Bu soygunculuk.”

“O kadar tutuyor.” Ed, Luke cebini karıştırıp nihayet masaya bir şilin bırakıncaya kadar sebatla ona baktı. Onaylar anlamda bir kafa sallayışıyla, parayı cebine koydu. “Kısa sürede geri dönerim.”

“Görelim bakalım.” Luke ekmeğini yumurta sarısına bandırdı ve gitmesini işaret ederek elini salladı.

Jasper, terziye yaptıkları ziyaretten sonra, Clarissa’ya King Sokağı 32 numaraya kadar eşlik etti. “Saat üçte geri döneceğim Clarissa. Bu Londra sosyetesinin parkta yürüdüğü ve turladığı saatlerdir. Ne olursa olsun sosyetik bir insan, günde en az bir kez görünmelidir.”

Sesinde bir aşağılama vardı fakat Clarissa meraklı bir şekilde baktığında tekdüze bir şekilde konuşmaya devam etti: “Ahaliye Hyde Park’da yapacağımız bir turda katılacağız ama konuşma ya da tanışma için durmayacağız. Yine de meraklı insanlar bunlar için orada olurlar. Bu alıştırmaların amacı, merakı arttırmak ve dedikoducuları harekete geçirmek.

“Dolayısıyla yeni elbisemi...” diye mırıldandı, Clarissa.

“Dolayısıyla yeni elbiseni giyeceksin,” diye onay verdi, Jasper. “Ayrıca sana yakışıyor, canım,” diye ekledi. “Senin de gayet farkında olduğundan eminim.” Keyif dolu bir gülümseme yorumuna eşlik etti ve Clarissa kıkırdamaktan kendini alamadı.

“Çok hoş bir elbise ve size teşekkür ediyorum efendim.”

“Oh, inan parasını kazanacaksın,” dedi hiç düşünmeden Jasper. “Bu konuda hiç şüphem yok.”

Clarissa sadece kalkan tek bir kaşla idare etti. “Özgüveninizi ayakta alkışlıyorum lordum.”

Jasper güldü. Kahya açık kapıda ayakta beklerken, hızlı bir öpücük için kızın çenesini hafifçe yana yatırdı. “Tam saat üçte. Unutma.”

“Hazır olurum.” Kâhya Clarissa’nın ardından kapıyı örter örtmez, Clarissa kâhyaya hızlı bir teşekkür tebessümü verip, hızla adamı geride bıraktı. Kendi odasına vardı ve kapısı tıklatıldığında yeni elbisesinin dantelleriyle mücadele içindeydi. Ziyaretçiye hevesli değildi, özellikle de Nan Griffiths’e ve ağzında bahaneleri hazır kapıyı açmaya gitti. Maddy ve Emily -arkalarında bir grup genç kadınla eşikte dikiliyorlardı.

“Hikâyeyi öğrenmemiz lazım... Ah, ne hoş bir elbise.” Maddy odaya damladı ve diğerleri de onun arkasından girdiler. “Mama Griffiths bize tek kelime anlatmaz fakat kızların iyi talihleri hakkında konuşmaktan da doğal olarak gayet mutluluk duyar.” Maddy yatağa kuruldu, terlikli ayaklarını sallıyordu. “Haydi Clarissa, her şeyi anlat. Kont nasıl biri? İyi mi? Nazik mi... haşın mı? Ne tür şeyler istiyor?”

Clarissa anlık bir şaşkınlıkla başını salladı. Bu soruların herhangi birine nasıl cevap verecekti ki? Hepsi büyük bir heyecanla elbisesine yoğunlaşmışlardı. Kumaşa dokunuyorlar, canlı bir insanın üstünde değil de terzideki cansız bir mankeninin üzerindeymiş gibi tartışıyorlardı.

“Evet Clarissa, bizden hiçbir şey saklayamazsın,” dedi Emily araya girerek. “Kont yatakta nasıl?”

Clarissa derin bir nefes aldı. Erkekler ve zaafıları hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilen bu kadınları tatmin edecek nasıl bir tasvir icat edeceği hakkında ufacık bir fikri bile yoktu. “Bilmiyorum, çünkü henüz bir şey olmadı,” dedi. Hayret dolu bir sessizlik yayıldı ortama. Hepsi

gözlerini Clarissa'ya dikmiş huşu içinde bakmaktaydılar. "Sen... sen onu geri mi çevirdin?" dedi Maddy en sonunda.

"Hayır... tam olarak öyle değil. Bana... biraz kur yapması için ondan beklemesini istedim." Bu kulağa pek olası bir şey gibi gelmiyordu, hatta Clarissa'nın kulağına bile. Hepsi birden kahkahayı patlatınca, Clarissa buna hiç şaşırmadı.

"Ah, kes artık Clarissa," diye bağırdı Em, kahkahayla karışık. "Elbette böyle bir şey istemedin. Hadi artık gerçeği anlat."

"İstedim," dedi sakince Clarissa. "Biriniz bana şu danteller için yardım edebilir mi?"

Oldukça çekingen görünümlü bir kız hiç düşünmeden öne çıktı ve Clarissa'nın elbisesinin bağcıklarını çabucak açtı. Clarissa elbiseden çıktı ve katlanan yerlerini sallayarak düzeltti. "Çok tatlı, değil mi?" dedi, haylaz bir gülümsemeyle.

"Ödüllendirilmemiş bir âşıktan gelemeyecek kadar sevimli," dedi kadınlardan biri. "Burada oyun oynamıyoruz kızım. Yenisin ve anlayış gösteriyoruz. Ancak kurallar vardır ve bunlardan biri de müşteriler hakkında bildiklerimizi birbirimizle paylaşmamızdır. Hepimize bir nebze de olsa bir himaye sağlar bu. Adamı ne kadar tanırsan, onunla baş etmen de o kadar kolay olur. Ve tüm erkeklerle... O yüzden bize gerçeği anlat."

Clarissa, bu istekte bir tehdit olup olmadığını düşündü. Konuşan kadında bir tür Amazon havası vardı. Büyük elleri ve lekeli bir yüzü vardı. Cevap vermeden önce sabahlığını giydi. Sanki seyircisi tarafından uğradığı tehdidin tamamıyla bitmesini beklemek için zaman kazanmak istiyordu. "Aslında gerçek bu. Eğer onu bekletirsem, kontun ilgisini garantiye alacağımda karar kıldım. Oyunu biraz

şimdi, biraz da daha sonra oynamayı ama her şeyin sonunda olup bitmesini istedim.”

“Ve o da kabul etti?” Hepsi şaşkınlıkla gözlerini açıp dik dik bakıyordu artık.

“Görünüşe göre öyle,” dedi Clarissa, sakince.

“Muhtemelen artık kaldıramıyordur,” dedi Amazon. “Hiçbir dinç erkek, Mama Griffiths ile bir kızın hizmetleri için anlaşma yapıp da sonradan bu hizmetleri elinin tersiyle kenara itmez. Artık kılıcının sertliğini kaybettiği gerçeğini bir metresi varmış gibi yaparak gizlemeye çalışıyor olmalı.”

Clarissa, adamın erkekliği hakkında gayet doğal bir şekilde yürütülen bu tartışmayı, Jasper’ın duyması halinde nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Tuhaftı ama bir şekilde sanki ihanet ediyormuş gibi hissetti kendini.

“Benim böyle bir izlenimim olmadı,” dedi Clarissa. “Bana yeterince kanlı canlı geldi. Bence o da bu oyundan zevk aldı. Erteleme oyunundan... Bu öğleden sonra, onunla birlikte gezintiye çıkacağım.”

“Pekâlâ. Eğer gerçekten ona dilediğini yaptırıyorsan bile fazla zorlamaman senin için daha iyi olur,” dedi Amazon. “İşler ters gidip, sert bir hal alabilir. Hepimiz bunları yaşadık.”

“Ben temkinliyim,” dedi, Clarissa. “Yine de tavsiyen için sağ ol. Söylediklerini dikkate alacağıma söz veriyorum.” Bu sözler kadını biraz sakinleştirdi ve hafifçe başını sallayıp, Clarissa’nın sözlerini takdir etti.

“Mama Griffiths’in oynadığın oyundan haberi var mı?” diye sordu Maddy.

“Ona söylemedim,” diye yanıtladı Clarissa. “Bunun onu ilgilendireceğini düşünmüyorum. Eğer Blackwater Kontu söylemeyi tercih ederse de benim için sorun olmaz.”

“Umarım ağzını kapalı tutar,” dedi çekingen görünümlü kız. “Aksi takdirde sorun olur. Mama Griffiths kendi kurallarımızı koymamızı pek hoş karşılamaz.”

“Aynen öyle. Ateşle oynuyorsun kızım. İşte buraya yazıyorum.” Amazon konuşurken bir yandan da kapıya ilerledi. “Bitirmemiz gereken bir kart oyunumuz var.” Emily ve Maddy hariç diğerleri de onunla birlikte odadan çıktılar.

“Oldukça korkutucu birine benziyor,” dedi Clarissa, saçlarını taramak üzere tuvalet aynasının önüne geçmişti.

“Ah, Trudy’ye aldırış etme. Aslında sert görünümünün altında kocaman bir kalbi vardır,” dedi Emily. Erkeklerin zorbalıktan nasıl keyif aldıklarını görsen, şaşarsın. Trudy onların hakkından alısıyla geliyor. Adamlar hangisinin sonuca ulaştıracağını kestiremeyecek hale gelene kadar, onları aşağılar sonra da şımartır. Bundan hoşlanıyorlar... gelmeye devam ediyorlar. Mama Griffiths onu çok tutuyor.”

Clarissa fırçayı saçlarında ritmik vuruşlarla hareket ettirirken, gecenin kadınlarından daima öğrenilecek yeni bir şeyler olduğunu düşündü.

“Lord hazretleriyle dışarı çıkmadan önce saçlarını bukle yapmamı ister misin?” diye sordu Emily. “Bir dakika bile sürmez.”

“Yapar mısın gerçekten?” Clarissa minnet duyarak gülmüseddi. “Çok naziksin.”

“Lafını etmeye bile değmez,” dedi Emily neşeyle ve bukle maşasını kapıp getirmek üzere dışarı çıktı.

Mama Griffiths davetsizce odaya girdiğinde, Clarissa’nın saç yapımı yarılanmıştı. Bir şapka kutusuyla, ambalajlanmış bir paket taşıyordu ve yüklerini yatağın üzerine bırakırken, adeta az evvel yarım kalmış bir konuşmayı devam ettirir gibi konuşmaya başladı. “Ah, çok iyi Emily. Biraz bukle hiçbir zaman boşa gitmez. Beyefendiler bunu severler.” Mama, Clarissa’yı eleştirel gözlerle inceledi.

“Evet, bukle yüzünü yumuşatıyor canım. Şimdi sana neler gelmiş ona bakalım.”

“Kimden?” Clarissa’nın arkaya dönmesi üzerine, Emily yaptığı işleme ara verdi.

“Sanıyorum Blackwater’ın adamıydı.” Nan hızla, şapka kutusunun kurdelelerini çözdü. Kapağını açıp siyah kadife kurdeleli krem rengi, hasır bir şapka çıkardı. “Ah, son moda.” Şapkaya şöyle bir uzaktan baktı. “Lord hazretleri daima enfes bir zevke sahip olmuştur. Dene canım ve Emily de lüleleri kulaklarının etrafında toplayıp düzeltsin. Büyüleyici görüneceksin.”

Clarissa daha uzanamadan Emily şapkayı kaptı. Ellerinin arasında şapkayı evirip çevirerek, dikkatle inceledi. “Çok hoş ve siyah kurdele senin saçın için göz alıcı bir tezatlık yaratacak.” Şapkayı Clarissa’nın kafasına oturttu ve şapkanın siperinin altında kalan çehreyi çevrelemek üzere lüleleri ustaca ince ince ayarladı. Kadife kurdeleyi Clarissa’nın çenesinin altından bağlayıp, tatmin olmuş bir onaylamayla kafasını sallayarak kenara çekildi.

“Evet nefis,” dedi Nan, diğer paketi açarken. Paketten bir çift koyu yeşil, oğlak derisi, yarım çizmeyle ona uygun bir çift eldiven çıktı.

Şapka, çizme ve eldivenler, Hortense’in elma yeşili elbisesiyle uyumlu olacak, diye düşündü Clarissa. Jasper, cemiyete ilk girişindeki kıyafetlerini kesinlikle fazlasıyla önemsiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, moda hakkında geniş bir bilgiye sahipti. Aslında bu, o kadar da şaşırtıcı bir şey değildi. Büyük ihtimalle, Hortense onu iyi bir âşık olma yolunda çok iyi yetirmişti. Clarissa elbiseyi gardıroptan aldı ve ayakkabılarla eldivenlerin yanına, yatağın üstüne yerleştirdi.

“Çok hoş.” Nan onaylar şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Bu kadar saygıdeğer ve cömert bir haminin ilgisini

çektığın için, ne kadar talihli olduğunun farkındasındır umarım Clarissa.”

“Ah, durumumun gayet farkındayım,” diye mırıldandı Clarissa, şapkanın kurdelesini çözerken. “Saat üçte lord hazretleriyle birlikte parkta tura katılmalıyım. Sanıyorum ona yakışır şekilde giyindiğimden emin olmak istiyor.”

Nan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yani bu halkın gözü önünde bir hadise olacaktı. Nan’ın işinde sermaye, bütünüyle ticari ve gizli cinsellikten ibaret olduğu için böyle alenen yapılan işler onun camiasında oldukça sıra dışı kabul edilirdi. Ne var ki Jasper bu kadar kısa zamanda kıza âşık olmuş olamazdı. Böyle bir şeye kendini kaptırmayacak kadar bu yollarda deneyimi vardı.

“Peki, mümkün olduğunca iyi görün ve lordu bekletme.” Kendine özgü bir şekilde, giderayak son taşı attı ve süzülerek odadan çıktı.

Clarissa, “Odaya girmeden önce kapıyı çalmaz mı hiç bu kadın?” diye sordu.

“Bir erkekle birlikteysek sadece,” diye yanıtladı Maddy. “Eğer yalnızsak, dilediği zaman damlar.”

“Burası onun evi,” dedi Emily.

“Bu nezaketsiz davranmasını gerektirmez,” dedi Clarissa.

Her ikisi de Clarissa’ya aklından zoru varmış gibi baktılar. Nezaketin ne zamandan beri sürdürdükleri hayatta bir yeri olmuştu ki? “Buraya gelmeden önce neredeydin?” diye sordu Maddy.

“Taşrada, bir ailenin yanında çalışıyordum,” diye uydurdu Clarissa. “En küçük oğulları bana âşık olduğunu ve benimle evlenmek istediğini söyleyene kadar, bana oldukça iyi davranıyorlardı. Fakat sonra beni kapının önüne koydular. Ben de geçimimi sağlayabilmek için birkaç gün Londra’da gezinip durdum. Ardından da soluğu burada

aldım.” Uydurma konusundaki kabiliyeti kendini şaşırtmaya devam ediyordu.

“Şanslıymışsın öyleyse,” diye fikrini belirtti Emily. “Kendini çok daha berbat yerlerde de bulabilirdin.”

Clarissa sadece onaylar şekilde başını salladı ve kızlar daha fazla abuk subuk sorular sormadan konuyu değiştirdi. “Sabahtan beri hiçbir şey yemedim. Açlıktan ölüyorum.”

“Bir şeyler isteyelim.” Emily kapının yanındaki zili çaldı. “Hizmetçiler farklı saatlerde servis yapmaya alışıklardır. Bir zamanlar, öğleden sonra üçte akşam yemeği isteyen bir müşterim vardı. Tam bir yemek, anlıyor musun? Üç çeşit, her biri özel uşaklar tarafından sunulan...” Emily sırtarak, “Üzerimizde sadece dizlerimize örttüğümüz kâğıt peçetelerden başka bir şey olmaksızın, anadan üryan masaya otururduk,” dedi.

Emily kahkahayı bastı, Maddy de gülüyordu ve Clarissa da onlara katıldı. Bu kızların hayatlarına bakış açılarında asla yılmayan bir yan vardı. Kendilerini erkeklerin ihtiyaçlarını karşılamaları için alınıp satılan, esir köleler gibi görmektense iyi yönleri görmeyi -en kötü durumdan bile bir nimet bulmayı- başarıyorlardı.

Emily kapının sürgüsüne uzanıp, “Hadi Maddy, kırmızı elbisemdeki yırtık yeri dikmeme yardım edeceğine söz vermiştin. Bu gece lazım olacak. Sana bahsettiğim şu genç adamdan bir ziyaret bekliyorum. Hani şu tam doruğa ulaşmadan önce hıçkırıklara boğulan. Hep daha başlamadan bitmiş oluyor. Kırmızı renk de onu o kadar heyecandırıyor ki ondan daha hızlı kurtulmuş oluyorum. Sonra görüşürüz Clarissa,” dedi. İkisi çene çalarak koridorda ilerlerken kapı da arkalarından örtüldü.

11

Jasper'ın faytonu, hiç gecikmeksizin saat tam üçte kapının önündeydi. Clarissa, salonda beklemekte ve sokağa bakmaktaydı, Jasper'ı görür görmez hole çıktı. Kâhya, kıza kapıyı açtı.

Jasper kibarca faytondan indi. "Dakikliğini takdir ediyorum," dedi tebessümle. "Ve şapka konusunda yanılmadığuma sevindim. Harikulade bir şekilde tamamlamış seni."

"Zevkinize sadece saygı duyabilirim lordum." Clarissa arabaya adımını atarken, eldivenli elini Jasper'a uzattı. "Umarım çok soğuk olmaz. Pahalı kılık kıyafetimi pelerinin altında tutarak, meraklı gözlerden saklamamamı talep edersiniz diye düşündüm. O yüzden, eğer sizi memnun edecekse, soğuktan buz tutmaya bile hazırım." Clarissa koltuğa kuruldu, konuşurken bir yandan da eteklerini düzeltiyordu. Sesindeki muzip ton bir şekilde adama sunduğu hınzır gülümsemeye pek yakışmıştı.

"Senin üşüdüğünü görmek gibi bir arzum yok doğrusu," diye yapmacık bir ciddiyetle yanıt verdi Jasper. Kara gözlerindeki parıltı, kızın gözlerindeki yansımaya uymuştu. Koltuğun altına uzanıp, yün bir örtü çıkardı ve Clarissa'nın bacaklarının üzerine yerleştirdi. "İşte oldu, Bilmelisiniz ki sizin rahatınız, daima benim için en öncelikli konudur hanımefendi."

Clarissa gayri ihtiyari kıkırdadı. Lordun ses tonu o denli kibirli ve ifadesi öylesine ciddiydi ki dayanılacak gibi değildi. Birdenbire Clarissa, kendini ailesi dışında hiç kimsenin yanındayken hissetmediği kadar rahat hissettiğini fark etti.

Bu farkındalık Clarissa'yı sersemletti ve gülmesi kesildi. Jasper ona hızlı ve sorgulayan bir bakış attı. Eldivenli parmaklarıyla, diz örtüsüyle Clarissa'nın bir şeye şaşırmış görüldüğünü düşündü.

Clarissa, onun baktığını fark edip kafasını kaldırdı ve utangaç bir pembelik, elmacık kemiklerini ortaya çıkardı. "Bir sorun mu var lordum?"

"Hayır. Daha önce de belirttiğim gibi, benim bir adım var ve o adı kullanmanı istemem dışında bir sorun yok." Kupkuru bir açıklamaydı. Dizginleri kaldırıp kamçıyı hafifçe şaklattı ve atlar hareket ettiğinde seyis arkadaki sandığın üzerine atladı.

"Bazen *lordum* ifadesi söylemek için daha kolay oluyor." Adamın ses tonundaki yavanlık Clarissa'nın itidalini yeniden kazanmasını ve bu garip, gerçek dışı düşünceleri kafasından atmasını sağlamıştı. "İlişkimizin gerçek tabiatına daha uygun geliyor kulağa."

Jasper'ın dudakları düz bir çizgi şeklini aldı ve kaşları hızla çatıldı ama bu kez Clarissa ile tartışmamayı tercih etti. Piccadilly'yi tırıs inip, parka dönene kadar tek kelime dahi konuşmadılar. Yanda, atlarını ve kendi fiziklerini sergileyen binicilerle hınca hınç dolu olan tabakhane boyunca uzanan sürüş yolu çakıllıydı. Yayaların büyük çoğunluğu sürüş yoluyla tabakhanenin arasındaki çimenli köşede gezinip duruyorlardı.

Clarissa büyülenmiş halde manzarayı seyretti. Kesinlikle bir şölendi... bir merasimdi. Son moda giyinmiş kadınlar, yüksek ökçeli ayakkabılarıyla hassas adımlar atıyor, altın topuzlu bastonlarını savuran beyler onlara eşlik edi-

yorlardı. Blackwater Kontu'nun bu gösteriş düşkünlerine pek benzemediğini düşündü Clarissa. Görünümünde dik-katleri üzerine çeken hiçbir unsur yoktu fakat belki de onu diğerlerinden ayıran şey tam olarak buydu. Tartışmasız, mütevazı derecede şıktı ve yine su götürmez bir şekilde at arabasını sürerken ki tavırları, sanki etraftaki serginin bir parçası olmayı hiç umursamazcasına, ihtimamdan uzaktı. Jasper'ın ellerini inceledi. Parmakları uzun ve zarifti. Atları idare ederken, yuların üzerindeki ellerinin hareketi fark edilemeyecek kadar azdı. Arada bir uzun kırbacını şaklatı-yordu.

"Jasper... sakın burada değilmişim gibi beni geçip gitmeye kalkma." Tabakhaneden içerlemiş tonda bir ses yükseldi. Şatafathı, kestane renkli bir atın üzerindeki binici Jasper ve Clarissa'yı yakaladı. Jasper alaycı bir şekilde iç çekerek, teslim oldu. "Ah, kardeşim nasıl da seni görememe gafletinde bulundum." Jasper kaşını kaldırarak, kardeşinin atına baktı. "Bu beygire ne kadar verdin? Çok fazla, değil mi?"

"Pekâlâ, burada yanıliyorsun sevgili ağabeyim. Benim değil. Ona tek bir peni bile ödemedim. Bir arkadaşın hatırına biniyorum... ders veriyorum da diyebiliriz. Yine de çektiğim zahmete değiyor."

Bakışları, Clarissa'ya takıldı ve yuların üzerinden eğile-rek reverans yaptı. "Tanışıklığımızı tazelememizden mutluluk duydum hanımefendi. Ağabeyimin iyi bir sürücü olduğunu düşünüyor musunuz?"

"İyiden öte..." Clarissa bu adamın ikizlerden hangisi olduğunu hatırlamaya çalışırken tebessüm etti.

"Ben Sebastian," dedi hızlı ve bu duruma alışkın bir gülümsemeyle. "Kötü hissetmenize gerek yok hanımefendi. İkizimle bir arada değilsek ancak birkaç kişi bizi birbirimizden ayırt edebilir."

Clarissa'nın kanı anında genç adama ısındı. "Beni bağışlayacak kadar nazıksınız efendim."

"Hiç önemli değil." Sebastian, Clarissa'ya bir kez daha gülümserken bakışlarında tevazu vardı. "Bu şapkanın size kaç mal olduğunu sorabilir miyim?"

"Sorabilirsiniz elbette. Ancak iltifatları ağabeyinize etmelisiniz," diye yanıtladı Clarissa, kendine has tebessümüyle. "Üzerimdeki her şeyden o sorumludur; hem tercih olarak hem de tutar olarak. Bu konuda benim hiçbir katkım olmamıştır."

Bu cevap karşısında Sebastian'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Göz ucuyla Jasper'a baktı ve ağabeyinin ılımlı bir teslimiyetle oturduğunu görünce güldü. "Jasper, dostum, büyük voleyı vurdun sanırım." Şapkasını çıkarak bir kez daha selamladı Clarissa'yı. "Tebrikler hanımefendi."

"Ne demek istedi?" diye sordu Clarissa, genç adam atını tırısı geçirirken izlemekteydi. "Ne volesi vurmuşsun sen?"

Jasper anında eski tavrına geri döndü. "Sebastian kesin olarak senin oyunu sonuna dek oynayabilecek kabiliyete sahip olduğunu düşündü. Elbette, senin zaten oyunun bir parçası olduğunu henüz bilmiyor. Senden onun bu şekilde habersiz kalmasını sağlamamı rica ediyorum," dedi sakince.

"Tabii ki," diye kabul etti, kız. "Fakat bu neden önemli ki?"

"Çünkü dolap çeviriyorum," diye yanıtladı, Jasper. Yüzüne sevimsiz bir ifade yerleşti. Çocukluğundan beri Jasper'a, aldatmanın en küçüğüne bile tenezzül etmemesi öğretilmişti. Fakat bu olayda, amcasının iğrenç pazarlığının eşit değerde iğrenç bir yanıtı hak ettiğine karar vermişti.

"Nasıl?" Clarissa lordun yüzündeki memnuniyetsizlik

ifadesini bu onursuz davranışa bağlamakta zorlanmadı. O da aynı terbiye ile büyütülmüştü. Babası dalavere için kırbaç bile atabilecek bir adamdı.

Jasper, “Anlaşmanın doğru şekilde ilerlemesi için söz konusu kadınlar bu yollardan kurtarılmalılar,” dedi kısa keserek.

“Kadınlar mı?”

“Evet amcamızın mirasına sahip olabilmek için, kardeşlerimin de kendilerine ait kayıp bir ruhu mucizevi biçimde kurtarması gerekiyor.” Ses tonu da kelimeleri kadar alaycıydı.

Clarissa bir süre kafasını tamamıyla buna verdi. “Peki kardeşlerin de seninle aynı fikirde mi?”

“Umarım öyledirler.” dedi Jasper, kısa keserek. “Herhangi birimizin amcamın müstehcen oyununda piyon olduğunu düşünmek beni gücendirir. Tek yol kendi oyununda onunla oynamak. Şimdi, bize doğru gelen arabanın içinde üç kadın var. Yolumuza devam ederken onlara selam verip geçeceğim ve senden bakışlarını tam karşıya sabitlemeni istiyorum.”

“Pekâlâ.” Araba kendilerinininkiyle aynı hizaya geldiğinde, Clarissa gözlerini tam karşıya dikti fakat Jasper’ın selamına yelpazelerinin ardından gülümseyerek karşılık verirken üç çift gözün onu didik didik ettiğini hissedebiliyordu.

“Peki, neden onlara bakamıyorum?”

“Gizem canım. Dedikoduyu alevlendirecek bir gizem yaratmak istiyorum. Bu akşamdan itibaren, senin kimliğinle ilgili tahminler salonları ve tüm şehri hızla saracaktır.”

“İnsanlar hep senin yaptıklarınla alakadar mı oluyorlar yani?” Clarissa şüphe içinde baktı. “Sen bu denli önemli biri misin?”

“Eğer ukalalık taslama niyetiyle söylenirse, bu söz had-dini aşar,” diye bilgilendirdi, Jasper. “Ben kendimi önemli biri olarak addetmiyorum fakat benim yaşında ve benim gibi müstakbel bir servete sahip olma eşiğinde olan biri, evlilik yarışında olan her kadın ve onun annesi için mak-bul bir bekârdır. Hangi kadınla görünürsem görüneyim, hepsi nasıl bir yarışın içine girdiklerine kafa yormaya baş-layacaklardır. Emin ol, birlikteliğimizin haberi gazeteye gönderildiğinde çok mutlu olacağım.”

Clarissa kaşlarını çatı. “Hiç servetin olmadığını, bu ne-denle amcanın oyununu oynadığını sanıyordum.”

“Bu doğru. Vikont Bradley’in mallarından bana ait olan pay almazsam Blackwater hazinesi iflas eder. Fakat kardeş-lerim hariç, ailemin birçok mensubu -ki her daim benden bir miktar bağış beklerler- bunun bilincinde değil. Birçok insan sadece etiketi görüyor. Londra’daki ev, malikâneler ve Northumberland’de sefalet içinde, rahatsızlık verici fa-kat etkileyici bir sülale. Onlar da uygun bir birleşmenin talihli olacağını var sayıyorlar.”

“Madem öyle, o zaman artık çöpçatan annelerden ve sosyeteye karışmak üzere olan kızlarından rahatsız olma-man gerek,” diye belirtti Clarissa.

Jasper ufak bir kahkaha attı. “Nasıl bir şaşkınmışsın sen. Eğer servetimin olmadığı gerçeği açığa çıkarsa, babamdan kalan borçların alacaklılarından oluşan o uzun kuyruktaki her bir kişi tarafından izim sürülür. Muhtemelen alacaka-ranlıkta kendimi hapisshanede bulurum.”

Clarissa kendisine şaşkın demesine kırılmıştı fakat bu durumda, gerçekten hayatın gerçeklerinden bihaber oldu-ğu anlaşılıyordu. “Hiç evlenmeye yeltenmedin mi yani?”

Jasper kıza yan yan baktı. “Hiç böyle bir ihtiyaç içinde olmadım. Özellikle de hayatımı, şu fakirliği paylaşacak bi-rini.”

“Bu çok asil bir davranış.”

Jasper omuz silkti. “Hiç de değil ve emin ol, bir eşin yokluğundan dolayı muzdarip olmadım hiç. Kusursuz derecede hoş yedek oyuncular vardı.”

“Metreslerini mi kast ediyorsun?”

“Evet, kast ettiğim tam olarak bu.”

Clarissa adamın ses tonundan üstü örtülü bir uyarı sinyali aldığını hissetti. Konuşma sona ermişti. Clarissa artık çenesini kapadı ve gezintinin geri kalanına, yoldaki arkadaşlarla selam, el sallama, gülümseme ve teyit etme manasında kafa sallama alışverişlerinde bulunarak devam ettiler. Jasper selamlara koltuğundan yaptığı nazik reveranslarla ve hafif bir gülümsemeyle karşılık veriyordu. Clarissa gözlerini tam karşıya dikmiş ve çenesini kapatmıştı.

Bir saat sonra parktan çıktıklarında, Jasper sıradan bir şekilde, “Birlikte yemek yiyeceğiz. Kurlaşma işini biraz ilerletme niyetindeyim,” dedi.

Clarissa yutkundu. *Bu ne anlama geliyordu. Ne kadar ilerletecekti?* Fakat istese de onunla birlikte yemek yemeyi geri çeviremezdi. Artık Mama Griffiths’in çatısı altındaki diğer kadınlar kadar o da bir anlaşmayla bağlanmış esir bir köleydi. “Nasıl isterseniz efendim.”

“Kesinlikle istiyorum.” Jasper kaşlarını çatı. “Sen istemiyor musun Clarissa?”

Elbette istiyordu ve hayatta hiçbir şey onu daha memnun etmezdi. Ancak kendi kasabasında olsaydı, beşinci Blackwater Kontu, Jasper Sullivan’ın dikkatini çekemezdi. Asla onun sahasına giremezdi.

Fakat annesi yaşıyor olsaydı, o zaman farklı olabilirdi. Leydi Lavinia büyük ihtimalle kızının iyi bir koca edinmesi umuduyla resmi bir takdime girişmekte ısrarcı olurdu. Ne var ki Lavinia’nın ölümünden sonra babası bunun konusunu sadece bir kez açmıştı ve Clarissa’nın bu fikri

geçıştirmesinin üzerine içi rahatlamıştı. Haliyle Clarissa da bu konuyu tamamıyla unutmuştu.

Ev işlerini idare etmek ve Francis'e bakmak onu yeterince meşgul ediyordu. Babasının kasabayla ilgili olan tüm uğraşlarını -at binme, avcılık, hatta vahşi hayvan avcılığını- miras edinmişti ve yerel eyalet kurumu için yeterli olduğu kanısındaydı. Lakin, artık kendinde hissettiği bu yeterliliği sorguluyordu. Geriye dönüp baktığında, yaşamını bir tür trans hali içinde -hayatının durağan tabiatından bihaber şekilde- sürdürdüğünü fark ediyordu.

Planladığı oyunun nihai amacından -bir an bile hedefini şaşırmaması gereken amacından- ayrı bir şekilde ilerleyen, artan zevk ve bağıllık hissini durdurmanın yolunu bulmalıydı bir şekilde.

"Nerede yiyeceğiz?" diye sordu Clarissa. Jasper'ın daha az özel, Mama Griffiths'in çatısı altında dönen faaliyetleri daha az hatırlatacak bir mekan tercih etmesinden yana umudunu halen yitirmemiş olmasına rağmen, sanki bu duruma oldukça kayıtsızmış gibi davranmıştı.

"Bugün akşam yemeğini benim evimde yiyeceğiz. Artık cemiyette görüldüğümüze göre, senin King Sokağı'ndaki ortaklığını sona erdirmenin de vakti gelmiştir. Artık seni orada ziyaret etmeyeceğim ve sen de cumartesi günü Half Moon Sokağı'na taşınacaksın."

Jasper'ın evi. Bu King Sokağı'ndan daha mı iyiydi yoksa daha mı kötüydü? Bilmiyordu. Ama pek yakında öğreneceğini biliyordu.

Luke ateşin karşısında kestiriyordu. Ed döndüğünde, gece âlemine akınadan önceki baş ağrısını da uykuya dalarak atlatmıştı. Ed, şapkasını dolgun ellerinin arasında çe-

virirken, kapının eşiğinde dikiliyordu. “Çocuk orada, her şey yolunda efendim.”

Luke rahat bir nefes aldı. Her ne kadar imkânsız gibi görünse de tüm gün boyunca Clarissa’nın kardeşini bulabileceği ve onu kaçırabileceği düşüncesiyle kıvranmıştı. “Nasıl peki?”

“Solgundu.”

“Hasta mıydı?” Kalbi yerinden fırladı sanki.

“O kadar da değil efendim ama yaza çıkmaz. Hiçbir zaman sağ çıktıkları görülmemiştir.”

Luke başını salladı. “Tamam.” Bir şey daha aklına gelmeden önce adama bir el hareketiyle çıkmasını işaret etmişti. “Civarda bir yabancı var mıydı? Sorular soran herhangi biri?”

Ed başını sağa sola salladı. “Özel olarak birinden bahsetmediler efendim. Oraya işi düşmeyen kimse yokmuş yani. Eagle&Dove’daki mülk sahibine bir kadın gelmiş- ”

“Ne kadını?” Luke birden dikleşti.

“Hamile bir kız efendim. İşini kaybetmeden evvel çocuğu atacak bir yer arıyormuş. Hizmetçiymiş sanırım. Bertha bunda bir bit yeniği olduğunu düşünmüyor. Hep böyle başı dertte olan kızlar geliyormuş ona.”

Luke başparmağının tırnağını ısırды, gözlerini dikmiş, ateşe bakıyordu. Bu denilen kişi kulağa Clarissa gibi gelmiyordu pek. Kendini bilen kimse Clarissa’nın bir hizmetçi olduğuna inanmazdı. Bunun yanı sıra, hamile de değildi. Zaten Kent’in kırsal derinliklerinde olup da Wapping’daki bir çocuk çiftliğini nasıl işitmiş olabilirdi ki? O kadar kapalı bir hayat yaşıyordu ki böyle işletmelerin var olduğundan haberinin olması muhtemel bile değildi.

Yo, böyle bir tanımın ona uymasının imkânı olmadığına karar verdi Luke. Clarissa Wapping Merdivenleri civarında görünmemiştir. Ateşe bir parça tırnak tükürdü

ve kafasını kaldırıp hâlâ orada dikilmekte olan Ed'e şöyle bir göz attı. "Neden hâlâ buradasın?" diye çıkıştı iri kıyım adama.

"Bu işi yürütmek, beni üç saat kendi işimden alıkoydu efendim." Ed kımıldamıyordu. Bir süreden beri Luke'un nasıl biri olduğunu, ne kadar cimri olduğunu anlamıştı. Eğer ondan bir şey talep ediyorsan, savaşman şarttı.

Luke derin bir of çekti ve zorla sandalyesinden kalktı. Masanın çekmecesinin kilidini açıp el yordamıyla para kesesini buldu. "İşte... girdiğin zahmet için..." Parayı odanın diğer köşesine fırlattı.

Ed ustaca parayı yakaladı. Şöyle bir baktı ve ardından küçümser bir homurdanmayla parayı cebine attı. Odadan çıktı ve kapı arkasından şiddetle çarptı.

Luke bir süre dudaklarını ısırarak ayakta dikildi. Adamını kızdırmayı göze alamazdı. Ed, göz açıp kapayıncaya kadar onu öldürebilirdi. Ona daha ciddi bir meblağ ödemek zorundaydı. Eğer bu gece kumarda kazanırsa, o zaman makul bir meblağ ayırmaya yetecek kadar parası olabilirdi.

At arabası Upper Brook Sokağı'ndaki bir malikânenin önünde durdu. Siperli fenerler, çift kanatlı kapıların her iki yanından eve açılan tırabzanlı basamakları aydınlatıyordu. Lambanın ışığı kapıların her iki yanındaki uzun pencereleri ve üzerlerindeki pencereyi açığa çıkarıyordu. Bu miktarda ışık kullanmanın, pahalı bir teşebbüs olduğunu düşündü Clarissa. Kontun fakirlik masalına inanmak güçtü.

Clarissa kaldırırma adımını attı. Başını kaldırmış, ihtişamlı binaya bakıyordu. "Eviniz muazzam lordum."

“Bir kontun konutuna uygun olacak şekilde, öyle,” dedi Jasper, meraklı bir şekilde kaşını havaya kaldırarak.

“Kesinlikle ama yoksul bir kont için de uygun olup olmadığı soruyorum kendime.”

“Beklentilerime göre yaşıyorum,” dedi Jasper. “Salonuma buyurun.”

Clarissa ve Jasper daha son basamağa varmadan kâhya kapıyı açtı. Devasa şamdanların aydınlattığı mermer döşeli bir hole girdiler. Billur avizenin sarkıtları sayısız mumların ışığıyla parlıyor ve dans ediyordu. Şatafatlı bir şekilde süslerle bezenmiş merdiven, holün tam ortasından yukarı dal gibi uzanıyordu.

“Şampanya hazırdır sanırım.” Jasper kapüşonlu sürücü kabanını, beklemede olan bir uşağa uzattı. “Bunu kütüphaneye götür Crofton. Bir saat içinde küçük yemek odasında yemek yiyeceğiz.”

“Elbette lordum. Kâhya haşmetli bir edayla holün diğer yanına geçti ve arka taraftaki çift kanatlı kapıyı açtı. Kapı, kitaplı raflardan oluşan, mum ışıklı, rahat ve antika mobilyalarla döşenmiş ve parıldayarak yanan bir şömine ile ısıtılan bir odaya açıldı.

Odamın Kent’teki evlerinin kütüphanesine benzediğini düşündü Clarissa ve bir anda odayı rahat ve güven verici buldu. Dışarıdaki buz gibi ihtişamın sebep olduğu beklentiden eser yoktu burada.

“Ne kadar samimi bir oda.” Şömineye doğru ilerleyip eldivenleri çekip çıkardı ve ellerini ısıtmak için yanmakta olan ateşe doğru uzattı. “Daha resmi bir oda bekliyordum.”

“Ah, öyle odalar da var.” Jasper eldivenleri Clarissa’nın elinden alıp bir kenara bıraktı. Usulca şapkasının kurdesini açtı ve şapkayı da eldivenlerin yanına koydu. Clarissa’nın saçlarını okşuyor, saç buklelerini parmağına do-

luyordu. Gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. Ardından, kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve düşünceli bakışların yerini bir kıvılcım aldı.

“Evin o bölümlerini sadece ihtiyacım olduğunda kullanıyorum. Kabul odalarının birçoğu tozlu bir şekilde kapalı duruyor ve hiç gün ışığı görmeden yıllık bahar temizliği zamanını bekliyorlar.”

“Ne yazık,” dedi Clarissa umursamazca. Ellerin adamın ellerinin arasından çekmeye çalıştı. “Eminim oldukça güzellerdir.”

“Öyleler.” Jasper parmaklarını sıktı. “Kaçmaya çalışma Clarissa.” Gülümsüyordu ancak kara gözlerinde kararlılık vardı. “Flörte razı oldum ve sözümü şereflelendireceğim. Ancak senin de kendininkini şereflelendirmen gerek.”

Clarissa’nın hiçbir şey söylememesi üzerine çatık kaşı bakışlarını kararttı ve ses tonu birdenbire haşınlaştı. “Eğer beni itici buluyorsan, eğer tarafımdan sana dokunulması fikri seni iğrendiriyorsa, o zaman şimdi söyle bunu.”

Clarissa başını sağa sola salladı. “Yo... yo, ondan değil.”

“Öyleyse ne? Eğer bu ücretini arttırmak için oynadığın bir oyunsa, sana direkt olarak söylüyorum; bu işe yaramaz. Birçok kez denendi- ” Clarissa’nın yüzündeki dehşet ifadesini görünce aniden sustu Jasper. “Bu da değil, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Nasıl böyle bir şey düşünürsünüz?” Jasper’ın bir anlığına dikkatinin dağılmasını fırsat bilip, ellerini hızla çekti Clarissa. “Ne tür iğrenç birisi- ”

“Şaşarsın,” dedi Jasper alaycı bir tebessümle. “Fakat haydi, senin o tiplerden olmadığında hemfikir olalım.” Jasper içeri giren kâhyaya ve sessiz bir telaşla açılıp dökülen şampanyanın sesine yöneldi.

Crofton odadan girdiği gibi ihtiyatlı bir şekilde ayrıldı ve Jasper da Clarissa’ya saman rengi şampanyayı uzattı.

“Haydi baştan başlayalım.” Jasper kadehini kaldırdı ve içkisini yudumladı. Sonra da şöminenin yanındaki eskimiş kanepeye oturup, elini hafifçe vurarak yanına gelmesini işaret etti.

Clarissa denilen yere oturdu ve Jasper da kolunu onun omzuna atıp kendine doğru çekti. Clarissa ona yaslandığında huzurlu, tehditten oldukça uzak bir his duydu. Başını Jasper’ın omzuna yasladı. Jasper’ın eli Clarissa’nın göğsünün kabartısını buldu ve parmağıyla nazikçe kızın ipek elbisesinin altındaki meme ucuyla oynamaya başladı. Clarissa meme uçlarının dikleşmesinden anlık bir utanç duyup kaskatı kesildi. Fakat sonra, lord kulaklarını öpüp kulak memesini hafifçe ısırınca, utanma duygusunu tamamiyle kaybetti ve bedeni hareketlenip cevap vermeye başladı.

Jasper onu öperek hareket halindeki dilini onun ağzından içeri sokmaya çalıştı. Clarissa ise ağzını keşfe çıkmış olan güçlü varlığı hissedince istemsizce zevk solukları vererek dudaklarını araladı. Dili kendi diliyle adeta dans ediyor, dişlerinin arasında dolanıp, tatmak üzere, yanaklarının yumuşak derisine değiyordu. Clarissa’nın meme uçları iyice dikleşmişti. Biraz yan döndü, böylece adamın göğsüne boylu boyunca yan yatmış oldu. Jasper’a sokuluyordu.

Jasper elini elbisesinden içeri daldırdı ve Clarissa’yı kucağına doğru çekip, daha da derinden öperken onu iyice yana döndürdü. Clarissa’nın memeleri Jasper’ın göğsüne sıkı sıkıya yapışmıştı. Clarissa kalçalarında tuhaf bir baskı ve karnının alt kısmında daha da garip bir his duydu. Tuhaf olduğu kadar zevkli de olan, sanki suya daldırılıp çıkarılma gibi bir his olmasıydı.

Ardından, gerçekler bir kova buzlu su gibi üzerine döküldü. Eğer bu işi şimdi durdurmazsa kaçınılmaz son

gelecekti. Bir yanı bu yoğun heyecanın yaşandığı anlarda bekâretini kaybedeceğini zerre kadar umursamazken, bey-
ninin ihtiyatlı, fiziksel ihtiyaca boyun eğmeyen ufak bir
bölümü, bunun olmasına izin verirse adamın yalan söyle-
diğini anlayacağını hatırlatıyordu ona. Clarissa bir bakirey-
di ve kızlığını kaybetmek acılı ve kanlı bir olaydı ya da öyle
olduğunu duymuştu. Böyle bir şey olursa, artık bakire ol-
duğunu gizleyemeyecekti ve bir bakire Blackwater Kon-
tu'nun hiçbir işine yaramazdı. Jasper pazarlıkta hile yapı-
yor ve bundan zaten nefret ediyordu. Bir bakireyi, doğru
yola döndürmeye çalıştığı fahişesi olarak amcasına takdim
etmek gibi büyük çaplı bir sahtekârlığa asla sıcak bakmaz-
dı. Jasper için bu oyunu oynayacak sayısız fahişe vardı.

Kendini Jasper'ın göğsünden geri çekti ve kayarak yeni-
den kanepeye oturdu. Gözleri hâlâ arzulu bir hülya için-
deydi. Yanakları pembe, bukleleri darmadağın olmuştu.
Yine de kendine çeki düzen vermek üzere doğruldu. "Ka-
çınılmaz sona doğru acele ederek koşmamayı tercih ede-
rim efendim. Yavaşlayabilir miyiz?"

Jasper yanında duran şampanya kadehine uzanıp du-
daklarını büzdü. "Tempoyu belirlemen konusunda se-
ninle hemfikir olmuştum, en azından şu an için belirle-
yebilirsin." Şampanyadan bir yudum aldı; kıza biraz kafası
karışmış bir halde bakıyordu. "Sen de benim kadar istek-
liydin Clarissa. Kaçınılmazı ertelemek neden bu kadar
önemli ki?"

"Beklentinin zevki müthiş arttırdığını işitmiştim," dedi
Clarissa, kendi ataklığı karşısında hayrete düşerek. Hiç bu
tür bir şey duymamıştı fakat Jasper onun tuhaf bir şey söy-
lediğini düşünmüyor gibi görünüyordu. Clarissa da kendi
bardağını kaldırdı. Köpükler burnuna değdi ve anlık zafe-
ri, rezil olduğu hissiyle bir mendil arama çabasına girişti-
ğinde sona erdi.

Jasper hâlâ aynı kafa karışıklığıyla kızın mücadelesini izliyordu. Bu işte feci şekilde ters olan bir şeyler vardı ve bunun altına imzasını atardı. Kız birdenbire teslim olmuştu. Bedeni yumuşak, esnek ve dokunuşlarına hazırды. Fakat aniden bir şeyler, gem vurulan bir at gibi onu ayaklandırmıştı.

Ancak Jasper'ın doruklardaki şehveti artık aceleci değildi ve zamanını beklemeye hazırды. Bu bilmecenin sonunu yakında görecekti. Ve bu esnada da -Clarissa hapsuruk, öksürük ya da gülme krizine girmediği zamanlarda- Clarissa'nın eşliğinden sonsuz keyif alacaktı. Olduğunu sandığı kişi için dili fazla keskin, zekâsı ise oldukça kıvraktı. Clarissa'nın hikâyesinde çok fazla tezatlık vardı.

Fahişeler at binmez, bir erkeğin sürüş kabiliyeti hakkında eleştirel yorumlarda bulunmaz ve adeta kraliçenin kabul salonunda, ilk kez sosyeteye katılmış bir genç kızın kusursuz resmiyetiyle reverans yapmazlardı.

Ve kesinlikle toplumdaki yerini -hiç kimseye boyun eğmeyen bir mertebede olduğunu- bilen bir kadının doğal kibrine sahip bir eda takınmazlardı.

Öyleyse, Clarissa'yı fahişeliğe sürükleyen şey neydi? Eğer, Jasper'ın artık inandığı üzere özenle yetiştirildiyse, nasıl Mama Griffiths'in randevuevinde sonlanmıştı hikâyesi?

12

Jasper şimdilik birlikte olma fikrini akışına bırakmaya karar verdi. Samimiyet içinde birlikte yemek yediler ve Jasper, Clarissa'nın geçmişi hakkında mümkün olduğunca fazla şey öğrenme işine girişti. "Bedfordshire'da mı yetiştin?" Kıza bir tabak enginar uzatırken, alelade sorduğu bir soruydu. "Ailen oralı mı?"

Clarissa kendine sebze servisi yaptı. Zihni hızla çalışıyordu. Artık tam bir hikâye uydurma vakti gelmişti; bu mesleği ve King Sokağı'ndaki ikametini seçmesini açıklayabilecek ikna edici bir hikâye. Kesinlikle hiçbir deneyime sahip olmadığı bir yer olan Bedfordshire hakkında neler bildiğini hatırlaması için beynine yüklendi. Daha ziyade bildiği şey, Bedford'un ilçe merkezi olduğuydu.

"Ben bebekken ailemin küçük bir çiftliği varmış. Ben oraları pek hatırlamıyorum. Bedford'un dış kesimlerinde bir kasabadaymış. Ve sonra bir şey olmuş, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ve babam çiftliği kaybetmiş." Bir dilim tavuk göğsü kesip tabağına aldı. Jasper'a da vermek üzere ona baktı. "Ailem babamın iş bulabileceğini düşünerek, Bedford'a taşınmışlar fakat sonra orada veba salgını olunca, her ikisi de ölmüş."

"Sen kaç yaşındaydın?" Çıtır çıtır kızartılmış bir tabak patates uzattı Jasper, onu pür dikkat dinlerken.

Clarissa omuz silkip bir patates aldı. İştahına boyun eğmenin, hikâyesinin hüznünü azaltmamasını umuyordu. “Üç ya da dört... Bir kiliseye kaydedilip, sonra da bakım-evine yollandım. Beş yaşına kadar filan biz küçükleri çalıştırmıyorlardı. Sonra yemekhanelerde ve çamaşırhanede çalışmaya başladık. Arada bir şık giyimli kadınlar gelirdi ve biz de onların önünde sergilenirdik ve eğer kızlardan birini gözlerine kestirirlerse, onu hizmetçi olarak alırlardı.”

Jasper’ın zeki bakışları Clarissa konuşurken, bir an bile kızın yüzünden başka yöne kaymıyordu. “Bu sana da oldu mu?”

“Evet oldukça çabuk. Bedford’dan avukat bir aile geldi. Kadın yetiştirmek üzere, tüm işleri yapacak bir hizmetçi arıyormuş.” Clarissa hikâyesini ilmi ilmi işlerken, hep gözünde o küçük kızın görüntüsünü canlandırıyordu. Kahvaltısız, dondurucu soğukta çatlamış elleriyle merdivenleri ovan, yanakları pütür pütür olmuş kızı. “Yeterince anlayışlı olan bir kâhya vardı ama evin hanımı sertti.”

“Okumayı kim öğretti sana?”

Clarissa irkilerek baktı Jasper’a. Böyle bir soru beklemiyordu. Elbette uydurduğu hayat hikâyesine sahip bir kadın okuma yazma bilemezdi fakat Jasper, onun kendi adını yazabildiğini biliyordu ama buna bakarak, ille de tam olarak okuma yazma bildiği savunulamazdı. “Bildığimi nereden biliyorsun?”

Jasper kısa bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Beni ne sandın Clarissa?”

“Aptal değilsin,” diye yanıtladı hızla Clarissa, ikna edici bir açıklama yapmaya hazırlıklı bir şekilde.

Jasper bunun doğruluğundan şüphe etmeye başlamıştı fakat baskıya devam etti. “Öyleyse sorumu cevapla.”

“Bir oğulları vardı, benden yedi yaş büyüktü. Bana kanı kaynamıştı. İlk başlarda okuma yazma bilmediğim için

benimle alay ederek bana sataşıyordu. Ancak sonra bana okuma yazma öğretmeyi teklif etti.” Clarissa hikâyesine ısınıyordu, gideceği istikameti biliyordu. Bakıcı Bertha’ya anlattığı hikâyeyi biraz daha süsleyecekti. “Oğlan çoğunlukla hastaydı, o yüzden aile onu okula yollamamıştı. Özel bir mürebbiyesi vardı. Bir süre sonra da derslerini benimle gizlice paylaşmaya başladı.”

Clarissa arkasına yaslanıp bir yudum şarap aldı. Hayal gücünün ne kadar verimli çıktığına bir kez daha hayret etmekteydi. Bu tarz inandırıcı hikâyeler anlatacak kapasitesi olduğunu hiç bilmezdi. Dinleyicisine attığı kısa bir bakış, bu yalanlar dizisine inanmadığını gösteren hiçbir işaret olmadığını anlamasına yetti. Ancak inandığını belli eden herhangi bir belirti de yoktu. Jasper’ın ifadesi hiçbir şeyi açığa çıkarmıyordu.

Ağız dolusu bir lokma tavuk eti daha aldı. Oldukça leziz olan portakallı bir sosla servis edilmişti. “Yoksul bir soylu adam olabilirsiniz efendim ama latif bir mutfağa sahipsiniz.” Tavuğun üzerine biraz daha sos döktü.

Jasper gülümsedi. Kâğıt peçetesiyle ağzına küçük vuruşlar yaptı. “İltifatların Bayan Hogarth’a. Mutfak adeta elinde bir kızılık sopasıyla yönetir. Ebeveynlerimizin de aşçısıydı ve işlerine gereken alakayı göstermezsek benim ve kardeşlerimin canına okur.” Kızın artık boş olan tabağına şaşkın bir şekilde kaşını kaldırarak baktı. “Bu nedenle endişe duymana gerek yok. Hiç tereddütsüz senden memnun kalacaktır.”

Clarissa biraz kızardı, usulca savunmacı bir şekilde, “İştahım daima açıktır. Belki de küçük yaşlarımda hep aç olduğum içindir.” *Deha patlaması.*

Kim aklıktan kıvranan bir çocuğun haline dayanabilirdi ki?

“Şüphesiz.” Jasper, Clarissa’nın şarap kadehini doldur-

mak üzere masanın diğer tarafına uzandı. “Evet, lütfen hikâyene devam et.”

“Ah... Pekala. Bahsetmek gitgide zorlaşıyor.”

“Tahmin edebiliyorum.” Jasper’ın ses tonu kupkuruydu. Sandalyesinde kaykılmış, kadehinin sapını aylak aylak parmaklarının arasında çevirip duruyordu. Bakışları hâlâ Clarissa’nın yüzündeydi. “Seni Londra’ya getiren şey neydi Clarissa?”

Clarissa alt dudağını çiğnerken gözlerini tabağına dikmiş öylece bakıyordu. “Küçük oğulları, arkadaşım... bir gece...”

“Sana tecavüz etti.” Jasper dümdüz, duygudan yoksun sözlerle sözünü tamamladı. Uydurmakta olduğu masalın aşikâr sonucu buydu ve Jasper da Clarissa’nın daha yaratıcı bir sonuçla devam edemeyecek kadar hayal kırıklığı içinde olduğunu farkındaydı.

Clarissa başıyla onayladı ve kadehine uzandı. “Kendimi bebekle birlikte dışarıda buldum... Beni sokağa attılar. Elbette benim suçumdu. Sevgili oğullarının değil.” Hikâyeye kendi de inanmaya başlamıştı. Sesindeki acı tek kelimeyle katıksızdı. Bunun, birçok kadının yaşadığı bir hikaye olduğunu fark ettiğinden, an itibariyle kendi de bu olayları onların gözünden görebiliyordu. “Gidecek hiçbir yerim yoktu, yardım isteyecek kimsem... Oğlan elime biraz para tutuşturmuştu. Sanırım günahının bedeliydi. Böylece bir süreliğine aç kalmadım.”

“Bebeğe ne oldu peki?”

“Kaybettim... şükür ki... her ikimiz için de...” Hemen Jasper’a baktı göz ucuyla. Sarsılıp sarsılmadığını merak ediyordu ama ifadesi eskisi kadar soğuk ve anlaşılmazdı.

“Londra’ya geldim ve ucuz bir oda buldum. Fakat sonra bebeği kaybettim ve haftalarca hasta yattım. Para da kısa süre içinde doktora ve ilaçlara harcandı. Artık kalacak yer,

yiyecek ya da herhangi bir şey için ödeyecek param kalmamıştı.” Clarissa daha fazla ağdalandırmanın, yalnızca inandırıcılığını düşüreceğini hissederek konuşmayı kesti.

“Üzücü bir hikâye,” dedi Jasper. “Fakat sık rastlanır türden değil.” Kâhya ve uşağın içeri girmesiyle, Jasper kapağı doğru baktı.

Clarissa konuşmaya ara verilmesinden dolayı biraz rahatladı. Tüm zihinsel ve duygusal gücünün tükendiğini hissetti. Uydurma gücünün bu gecelik daha fazla mesai yapabileceğini sanmıyordu. Başlangıç tabağı kaldırılıp, yerine bir kâse kaymaklı elmalı turta ve peynirli puding konurken şarabını yudumladı.

“Bayan Ordway, Bayan Hogarth’a iltifatlarını göndermek istiyor,” diye bilgilendirdi Jasper, Crofton’ı.

“Evet. Lütfen teşekkürlerimi ve övgülerimi Bayan Hogarth’a iletin Crofton. Bir akşam yemeğinden nadiren bu kadar keyif duyarım.” Clarissa çok doğal davranıyor ve sevecen gülümsemesiyle cana yakın ses tonunun, kâhyanın üzerinde yarattığı etkiyi fark edemiyordu. Adam hiçbir metresin -hele de bu denli sevimli olanının- adeta malikânenin hanımı gibi doğal bir rahatlıkta konuştuğunu işitememişti. Crofton, bakışlarını kayıtsız bir surat ifadesiyle karşılayan beyine yöneltti.

“Benim için bir zevk efendim.” Crofton reverans yapıp, odadan kendinden önce çıkmaya çalışan uşağa sabırsızca birkaç mimikte bulundu.

Bir kez daha başbaşa kaldıklarında, Jasper önlerindeki tabağı işaret ederek, “Sana ne ikram edeyim?” dedi.

Clarissa kaşık dolusu puding aldı. “Bana Half Moon Sokağı’ndaki evden bahsedin.”

“Oldukça küçük ama zarif olduğunu düşünüyorum. Aşçı ve ev işlerine bakan kâhya, evle ilgili ihtiyaçlarını karşılayacaklardır. Sally senin şahsi hizmetçin. Bildiğim kada-

ryıla, dikişte ve ütöde çok maharetli, son moda saç stilleri konusunda da oldukça bilgiliymiş”

“O hizmetçi kızı ne zaman tuttun?”

“Bir süre evvel.” Jasper, meyveli turtadan bir ısırık aldı.

Clarissa kaşlarını çatı. “Nasıl? Tam olarak anlayamadım. Çok kısa bir süre önce tanıştık. Daha biz tanışmadan, nasıl benim için özel bir hizmetçi tutabildin?”

Jasper isteksiz bir şekilde tebessüm ederek baktı. Nazikçe, “Evde oturan başka kişiler de oldu. Umarım bu sana sıkıntı vermez Clarissa,” dedi.

Elbette. Ne kadar da aptaldı. Half Moon Sokağı’ndaki ev, aşk anlaşmaları süresince tüm metreslerini barındırdığı yerdı. Hizmetçiler de himayede olan metres hangisi olursa olsun ona hizmet ediyorlardı.

“Tabii ki olmaz,” diye belirtti Clarissa, şarabını yudumlar. “Ben mantıklı düşünemedim.”

“Ancak evin senin için özel olarak döşendiğinden emin olabilirsin... eski sakini hatırlatacak hiçbir talihsiz anı yok. Ve hizmetçiler iyi eğitim almışlardır. Bana ve sadece evin yegâne hanımına hizmet ederler.”

Clarissa gülümsemeyi becerebildi fakat pek de candan değildi.

“Ev yarın, senin için hazır olacak. Arabacım seni alıp oraya ulaştıracak. Eşya olarak fazla bir şeyin olmadığını tahmin ediyorum.” Tek kaşı havaya kalktı.

“Bir küçük bavul. Ağır bir şeyim yok.”

Jasper onaylayarak başını salladı. “Eğer yemeğini bitirdiysen, şömine ateşine doğru yaklaşmayı öneriyorum.” Jasper sandalyesinden kalktı ve Clarissa da ayağa kalkarken onu tuttu.

“King Sokağı’na dönüp, yarınki taşınma için hazırlanmalıyım,” dedi Clarissa, çekinerek Jasper’dan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerlerken.

“Zamanı gelince,” dedi Jasper yumuşak başlı bir tavırla. “Birlikte yemek yiyip sonra da kaçmak büyük kabalık canım. Her ne kadar senin huyun böyle gibi görünüyor olsa da.”

“Değil,” diye altını çizdi Clarissa. “En azından şu anda değil lordum. Yarın arabacı geldiğinde ne kadar erkenden hazır olursam Half Moon Sokağı’nda da bir an evvel birlikte olabiliriz diye düşünmüştüm.”

Jasper kısa ve kuşku dolu bir kahkaha attı. “Ah kelimenin tam manasıyla çok zalimsin Clarissa. Ne cüretle beni bu şekilde yönlendirmeye çalışırsın? Ne türden bir budala olduğumu sanıyorsun?” Kolunu Clarissa’nın omzuna attı ve kızı holün diğer ucundan kendine doğru çekip kütüphaneye götürdü. “Bu yaptığınız bir cezayı hak ediyor hanımefendi.”

Clarissa tedbirli bir bakış attı Jasper’a. Kahkahası hâlâ gözlerindeydi ancak orada başka bir şey de vardı; korkutucu kadar harekete geçiren, derin bir yoğunluk. Clarissa kendini, karnındaki o hisse, teninin her yerine yayılan sıcaklığa ve kan dolaşımındaki hızlanmaya yanıt verirken buldu.

Jasper, Clarissa’ya bir adım yaklaştı. Omuzlarını tutuyor, gözlerinin derinliklerine bakıyordu. “Gerçekte ne olduğunu merak ediyorum,” diye mırıldandı, kızı öpmeden saliseler önce.

Jasper’ın öpüşü yavaş ve derindi. Sanki ağzındaki tatla, teninin kokusuyla sorusuna cevap bulabilecekmiş gibiydi. Elleri Clarissa’nın bedeninde dolanıyordu, belinden aşağıya iniyor kalçalarını avuçluyordu. Onun bedenini kendine -Clarissa’nın kasıklarına karşı başkaldırmış erkekliğine-sımsıkı dayamıştı.

Clarissa’nın nefesi kesildi ve artık onun elleri de hareket ediyor, Jasper’ın ceketinin altında kaliteli kumaştan

gömleğini boydan boyya okşuyor, teninin sıcaklığını hissetmek için geziniyordu. Elleri Jasper'ın belinde kaydı; sert omurga çizgisi boyunca ilerleyip omuzlarındaki kasları, sonra da kalçalarındaki sımsıkı adaleleri hissetti. Bu keşfin mahremiyeti Clarissa'nın nefesini kesiyordu ve hiç bitmesini istemiyordu. Clarissa'nın gözleri kapalıydı ve Jasper'ın bedenini elleri ve parmak uçları yardımıyla öğreniyordu. Daha da fazlasını istiyordu. Tenini, kendi bedenine değen bedenini istiyordu.

Ve bu defa ilk geri adımı atan Jasper oldu. Clarissa'nın öpülmekten kızarmış dudaklarına parmak ucuyla dokundu. Yanaklarının kıvrımını avcuna aldı, ardından parmaklarını kulak kıvrımlarında gezdirip, serçe parmağının ucuyla Clarissa'nın tüylerini diken diken eden, küçük ve kışkırtıcı vuruşlar yaptı. "Hadi hadi," diye mırıldandı Jasper. "Nasıl da derin bir tutkuyu saklıyormuşsun benden tatlım. Beklemek gerçekten de heyecanı arttırıyormuş."

Clarissa fazlasıyla sarsılmıştı, hâlâ cevap veremeyecek kadar kendinden geçmiş vaziyetteydi. Jasper eğilip usulca dudağının kenarını öptü. "Artık seni eve göndermeliyim galiba. Sanıyorum bu iş nihayete erdiğinde daha fazla keyif alacağız. Yarın akşam Clarissa."

Jasper kapıyı açtı. "Crofton, ahıra fırlayıp arabayı getir. Bayan Ordway eve gidiyor. Ah, arabada sıcak bir tuğla ve örtünecek bir battaniye olduğundan da emin ol."

"Derhal lordum." Crofton'ın ifadesi şaşkınlığını bir nebze bile ele vermiyordu. Lordun gecenin kadınlarından birine, işi bitmeden önce yol verdiğine hiç şahit olmamıştı.

Clarissa derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Şapkam... eldivenler...?"

"Holde. Henry getirir." Bir kolunu Clarissa'ya dolamış vaziyette kıza dışarıya kadar eşlik etti. Uşak ise hâlihazırda

kapının önünde dikilmiş, hasır şapka ve nazik eldivenleri Clarissa'ya vermek üzere bekliyordu.

“Alabilir miyim?” Jasper şapkayı alıp, Clarissa'nın başına oturttu. Tebessüm ederek kurdelayı çenesinin altından bağlamadan önce, şapkanın kenarlarını düzeltti. “Son derece çarpıcı ve uçarı bir parça bu şapka.”

Clarissa eldivenlerini taktı. Parmaklarının bir miktar titrediğinin farkındaydı. Ellerini sıkıca kapadı ve Jasper'a parlak bir gülümsemeyle baktı. “Arabacınızı saat kaç gibi beklemeliyim yarın?”

“Saat kaç uygun olur?” İfadesi tamamiyle ağırbaşlıydı.

“Kuşluk vaktinde hazır olurum.”

“Öyleyse arabacımın orada olacağı vakit odur.” Jasper ön kapıya ilerledi. Kolları yine Clarissa'nın omuzlarındaydı. Beraber dışarıdaki geceye adımlarını attıklarında, at arabası dışarıda beklemekteydi. Özel üniformalı arabacı araçtan atlayıp derhal kapıyı açtı. Duruşa geçip, Clarissa'ya basamaklardan inerken eşlik eden Jasper'a reverans yaptı.

“Bu güzel akşam için teşekkür ederim lordum.” Clarissa elini Jasper'a uzattı. “Yarın görüşürüz.”

“Ah, görüşeceğimizden kesinlikle emin olabilirsiniz.” Kızın elini dudaklarına götürdü. Clarissa'nın arabaya adımını atmasıyla kendi de bir adım geri çekildi. “İyi uykular Clarissa.”

Bu söylediğine karşı aklında hazır bir cevap olmadığından, Clarissa tebessüm etmekle yetindi ve kapı kapanınca el salladı. Kapı, Clarissa'yı üstü kapalı arabanın samimi loşluğuna kapatmıştı. Ayaklarının altında sıcak bir tuğla ve yanındaki minderli deri koltuğun üzerinde de koyun postundan bir battaniye duruyordu. Sıkıca sarındı ve ardından, arkasındaki minderlere yaslandı ve gözlerini kapatıp, içine düştüğü keşmekeşle yüzleşmeye koyuldu.

Ya sabah King Sokağı'ndan kaçacak ya da Jasper'a bekâ-

retini verecekti. Ya kardeşini sağlama alabilecek dört dörtlük bir plandan vazgeçecek ya da kontun her ikisini de himayesi altına almasını bekâretiyle ödeyecekti.

Zor tercihlerdi fakat kalbinin derinliklerinde, hiçbir tercih yoktu. Zaten olmasını da istemiyordu. Clarissa'yı içine alan şehvet ve tutku dalgası, onu afallatmış ama içini derin bir zevkle de doldurmuştu. Bu hislerin ışığında bakireliği önemi olmayan bir konu gibi görünüyordu. Bekâretinin kaybı da kardeşinin güvenliğini sağlayabilmek için tek emin yol olduğundan, en iyisi bunu kabullenmeli ve kontun bir bakireyle yattığını anlamasına izin vermeden bu işi nasıl başarıya ulaşacağı üzerinde çalışmalıydı.

“King Sokağı, 32 numara hanımefendi.”

İrkilerek, arabanın artık hareket etmediğini ve arabacının da an itibariyle açık olan kapının önünde dikildiğini fark etti. “Ne çabuk... Teşekkür ederim.” Battaniyeyi üzerinden attı ve gönülsüzce ayaklarını sıcak tuğladan çekip, sokağa inmek üzere arabacının elini tuttu. Ev her zaman ki gibi ıslıl ısıldı. Ön kapı, bariz bir şekilde sarhoş olan iki beyi içeri almak üzere açıldığında, müzik sesleri ve kahkahalar sokağa saçıldı.

Clarissa arabacıya gülümsedi ve iyi geceler dileyip kapıya doğru koşturdu. Hizmetçi onu içeri buyur etti ve Clarissa koşarak odasına çıktı. Odanın soğuk ve karanlık olacağını tahmin etmişti. Ancak ateş yanıyor, mumlar parıltıyordu ve yatak da davetkâr bir biçimde hazırlanmış onu bekliyordu. Ev, herhangi bir zamanda bir beyefendinin, bir hanımı özel odasında ziyaret edebileceği varsayılarak işletiliyordu.

Şapkasını ve eldivenlerini bir kenara bırakıp yatağın kenarına oturdu. Tavsiyeye ihtiyacı vardı. Maddy ve Emily'den başka kim yardımcı olabilirdi ki? Zilin ipini çekti.

“Sizin için ne yapabilirim küçük hanım?” Hizmetçi kapıda duruyordu ve özellikle yatağa bakmaktan kaçınıyordu.

“Emily... ya da Maddy... Şu anda beylerle birlikteler mi?”

“Bayan Em, değil. Salonda. Bayan Maddy ise meşgul.”

Clarissa, King Sokağı’nda geçirdiği süre boyunca öğrenmişti ki bir kız bir erkekle birlikte olmadığı zamanda salonda beklerdi. Aklında belli bir kadın olmayan beyefendiler, o anda sokaktan geçerken uğrayıp bir kadeh şarap içer ve üstünkörü muhabbet döndürüp sonra da uygun olan hanımlar içinden kendilerine bir eş seçerlerdi.

“Emily’ye bir mesaj iletebilir misin?”

Kız şüpheyle baktı. “Belki.”

“Eğer bu gece boş vakti olursa beni ziyaret etmesini söyle... Maddy’ye de, eğer sonradan boş kalırsa- ”

“Bayan Griffiths ön kapıyı bugün dörde kadar kapatmayacak,” dedi hizmetçi.

“Bundan haberim var. Fakat her ikisinden biri şans eseri boş kalırlarsa, buraya benim yanıma gelmelerini söyleyebilir misin? Çok önemli.”

Kız omuz silkti. “Yapabilirsem söylerim. İstedığınız başka bir şey?”

Clarissa başını iki yana sallayıp, “Hayır teşekkürler,” dedi.

Kız dışarı çıktı ve Clarissa da usul usul soyundu. Aynanın karşısında çıplak vaziyette durdu, bir erkeğin kendini bu halde görürse ne hissedeceğini merak ediyordu. O da şu anda görmekte olduğu şeyi mi görecekti? Zayıf, hatları belirsiz göğüslere, sıska kalçalara ve uzun, ince bacaklara sahip bir kadın. Vücudunun şehvet uyandıracak bir yanı yoktu. Ama belki de bir erkek onun göremediği bir şeyi görürdü.

Sabahlığını giyip yatağa tırmandı. Maddy ya da Emily gelene kadar uyuyabilseydi bari. Ne var ki uykusu gelmiyordu. Alevlerin yansımalarının yüksek tavandaki kıpırtılarını izliyor, ateşten gelen hışırtı ve patırtıları dinliyordu. Yarın gece bu zamanlar ne hissediyor olacaktı? Yataktan çıkıp penceredeki geniş oturağa gitti ve aşağı sokaktaki sahneleri izlemeye başladı, içinde durdurak bilmez bir enerji vardı. Zevk düşkünleri genellikle iyi huylu insanlardı ama aralarından bir-iki tane itişip kakışan da çıkıyordu ve bekçinin düdüğü arada bir eğlence seslerinin arasından yükseliyordu.

Zavallı kardeşi uyuyor muydu acaba? Cinden sarhoş olmuş bir şekilde, dondurucu çatı katında, boş midesi karnına yapışmış bir halde miydi? Pazara -yarından sonraki güne kadar- onu alamayacaktı. Onu götürecek sağlam bir yeri olmalıydı, gücünü yeniden toplayacağı, sıcak ve rahat bir yeri. Kalbi amcasına duyduğu nefretle dolup taşıyordu. İmkânı olsa onu öldürürdü. Ama her şeyin bir zamanı vardı. Francis bir gün daha dayanmalıydı, dayanmak zorundaydı.

Kaygı dolu düşüncelerin içinde öylesine kaybolmuştu ki Emily nazikçe konuşana kadar, kapının açıldığını fark etmemişti. “Bir sorun mu var Clarissa?”

“Hayır... aslında yok.” Clarissa birden ona doğru döndü. Oturduğu yerden kalkıp elleri ziyaretçisine uzanmış olarak, derhal odanın diğer ucuna gitti. “Geldiğin için teşekkür ederim Em. Çaresizce tavsiyeye ihtiyacım var. Oldukça...” Utangaç bir gülümsemeyle, Emily’nin elini tutup onu şöminenin başına çekti. “Oldukça hassas bir mevzu ve açıklaması da oldukça güç.”

Emily şaşkın görünüyordu ama merak ederek oturdu. “Anlat bana.”

Clarissa tereddüt etti. “Bir kadeh şarap ister misin?...

Sanırım ben içeceğim.” İçinde bir sürahi ve kadehlerin bulunduğu tepsi, ayaklı sehpanın üzerindeydi. Clarissa iki kadeh madeira doldurdu ve getirdi.

Emily kendi kadehini bir teşekkür tebessümüyle kabul etti. “Anlat bana,” diye yineledi.

Clarissa derin bir nefes aldı. “Bu çok garip gelecek kuşağına ama bu gece bekâretimi kaybetmem gerek.”

Emily az kalsın elinden bardağı düşürecekti. “Bu da ne demek şimdi?”

“Açıklayamadığım bazı şeyler var Em fakat gerçek bu.”

Emily ağzı açık vaziyette dinliyordu. Clarissa mümkün olduğunca kısa kesmeye, gerçek geçmişini anlatmamaya çalışıyordu. Kendiyle ilgili mecburi ailevi nedenler dolayısıyla, Blackwater Kontu ile bir anlaşma yapmaya razı olduğundan ve anlaşmanın şartlarına uymak zorunda olduğundan neredeyse hiç bahsetmedi.

“Mama Griffiths bakire olduğunu biliyor mu?” Emily hâlâ fal taşı gibi açılmış gözlerle şaşkınlık içinde bakıyordu.

Clarissa başını iki yana salladı. “Eğer bilseydi, eminim şimdiye kadar böyle bir sorun kalmazdı. Bir bakire neden bir adamın metresi olmak üzere, bir genelev sözleşmesini kabul eder ki? Ancak benim geçerli sebeplerim var Em,” diye ekledi hızla. “Üzgünüm ama bunları açıklayamam.”

“Pekâlâ, hepimizin bir takım sırları vardır,” dedi Emily, hafifçe omuz silkerek. “Ve bunları kurcalamayız.” Ayağa kalktı. “Desteğe ihtiyacımız var. Trudy şu an meşgul değil. Onu alıp geliyorum.” Em hızla odadan dışarı fırladı.

Clarissa oturup şarabını yudumladı ve King Sokağı sakinlerine bu kadar fazla sırrını verip, onlara güvenmekle doğru bir şey yapıp yapmadığını merak etti fakat başka bir seçeneği yoktu.

Emily beş dakika içinde, yanında merak içinde olan Maddy ve kuşkuyla bakan Trudy ile geri döndü.

“Maddy’nin erkeği henüz ayrılmış, o yüzden onu da getirdim,” dedi Emily. “Onlara pek bir şey bahsetmedim, o yüzden bana az önce anlattıklarını onlara da anlatsan iyi olur.”

Clarissa da öyle yaptı. Yüz ifadelerini bir miktar endişeyle izliyordu. İfadeleri endişeden şaşkınlığa nihayetinde de eğlenen bir hal aldı. Clarissa’nın sözleri bitince, Trudy gülmeye başladı. Geniş omuzlu ve iri kemikli cüssesinin titremesine yetecek kadar derin bir kahkaha attı. Bir süre sonra Emily ve Maddy de ona katıldılar.

Clarissa durumunda komik olan bir yön aradı ama bulamadı. Bu nedenle de kahkahaları dinene kadar sabırla bekledi. Trudy, gülmekten yaşaran gözlerini ovuşturdu ve en sonunda, “Peki, bu yeni bir tür, değil mi kızlar?” derken hâlâ omzu titremekteydi. Trudy, Emily’nin kadehini alıp ışığa tuttu. “Madeira... Bir bardak alabilir miyim Bayan Bakire? Mümkünse tabii.”

Clarissa bir kadeh madeira şarabı doldurdu ve Trudy’ye uzattı. “Ee, bir çözüm öneriniz var mı?” Ses tonunda bir miktar sabırsızlık belirtisi vardı. Her ne kadar itiraf etmese de kahkahalar biraz germiştii Clarissa’yı.

“Biz tam tersi sorunları çözmeye daha alışkınız,” diye açıklamaya başladı Emily. “Müşteri bir bakire istiyorsa yeniden bekâreti geri getirmek zorunda kalırız. Hepimiz bunun nasıl yapılacağını biliyoruz ama bu oldukça farklı bir durum.”

“Geri getirmek mi? Bekâreti nasıl geri getiriyorsunuz?” Clarissa bu ilginç mevzunun karşısında bir anlığına kendi sorununu unuttu.

“Ebeler suni bir zar oluşturmanın yollarını biliyorlar. Sadece bir miktar kaliteli ince bez ve karyola direğinde küçük bir şişe kan bulundururuz. Adamların hepsi de şehvetlerinin içine öylesine batmış olurlar ki zara ulaştıklarını

hissettikleri an, adeta kale kapısından girmeye çalışan askerler gibi iteleyip dururlar. Aletleri engeli aştığında haykırdıkları sevinç çığlıklarını bir duysan.”

Trudy aşağılayıcı bir kıkırdamayla, başını iki yana salladı. “Hepsi de aptal. Onlar çığlık atarken, şişeyi açıp kanla lekeliyoruz. Ah, bir bakirenin bekâretini bozduklarını sanmak erkeklik gururlarını nasıl da okşuyor. Bazıları ciddi ciddi, kadınların ilk deneyimlerini, ondan sonraki her işlerinde hatırlayacaklarını sanıyor. Bu onlara öylesine gurur veriyor ki!” Dudakları, tüm erkekler için iğrenen bir küçümsemeyle kıvrıldı.

Clarissa gözlerini kocaman açmış onu dinliyordu. Görünüşe göre, dünya düzenbazlarla doluydu. Ve Clarissa da diğerlerinden ne daha iyi ne de daha kötüydü. “Peki, bunun tam tersini nasıl yapabilirim Trudy?”

“Çok kolay.” Trudy ayağa kalktı. “Bir dakika içinde dönerim.”

Clarissa, o odadan ayrıldığında, “İkinizden biri bunu daha önceden yaptı mı?” diye sordu. “Yani bakire gibiymiş gibi yaptı mı?”

“Ah, ben bir kere yapmıştım,” dedi Maddy. “İlk başta acıdığımı düşünmeleri için solumak ve acı çığlıkları atmak yerine deli gibi kahkaha atmak gelmişti içimden ancak sonradan gerçek ilk deneyimimi hatırladım ve bu işleri kolaylaştırmıştı.” Kızın surat ifadesi bulutlandı. Genelde mutlu bakan gözleri aniden hatıralarla gölgelendi. “Tam bir hayvandı.”

Emily halden anlayan bir tavır içinde elini onun dizine koydu. “Ben daha şanslıydım. Mama Griffiths bekâretimi açık arttırmada satmıştı ama alan adam tam bir beyefendi. O tarihten sonraki bir yıl boyunca beni himayesine almıştı.”

Canı yanarken ve korkarken, nasıl rahatça yapabiliyor-

muş gibi yapabilirdi ki? Trudy'nin içeri girmesiyle, Clarissa işi rahatlayarak ona baktı.

"Sadece bunu kullanacaksın," dedi Trudy ve uzun, sivri uçlu bir şey uzattı.

Clarissa onu aldı ve boş gözlerle baktı. "Bu ne?"

Üçü de gözlerini dikmiş Clarissa'ya bakıyorlardı. "Bu bir dildo. Daha önce görmedin mi hiç?" diye sordu, Maddy.

Clarissa başını iki yana salladı. "Ne işe yarar?"

"Hayal gücünü kullan," diye anlatmaya koyuldu Trudy, hevesle. "Bakireliğini bozman gerek..."

"Bununla mı?" Clarissa ince, uzun nesneyi evirip çevirdi. Fildişinden yapılmıştı, çok kaygan ve soğuktu. "Bunu alıp..."

"Evet, aynen öyle," dedi Maddy. "Tek ve hızlı bir hareketle her şey olup bitecek. Acıyacaktır ama en azından sen kendine yapıyorsun bunu."

"Tabii senin için yapmamı istemiyorsan." Trudy elini uzattı. "Sadece birkaç saniye sürecektir."

Clarissa kafasını iki yana salladı. "Hayır... teşekkür ederim. Teklifine minnettarım ama kendim yapmayı tercih ederim."

"Öyleyse seni yalnız bırakalım." Trudy kapıya doğru gitti. "Hadi hanımlar. Mama etrafta geziyor ve birazdan neden salonda olmadığımızı bilmek isteyecektir."

Diğer ikisi Trudy'yi izlediler. Emily kapıyı örtmeden önce, "İyi şanslar" diyecek kadar uzun kaldı kapıda.

Clarissa fildişi dildoyu inceledi. Bir kadeh madeira daha içti ve yatağa çıktı.

13

Çok az miktarda kan geldiğini fark edince Clarissa oldukça rahatladı. Ve çok az acı duymuştu, yalnızca bir kesik sızısı. Bir tür kayıp hissine kapılmıştı ama kendinde yaptığı değişiklik sonucunda, bir son bulma duygusuna kapılacağını bekliyordu. Ancak ilginç bir şekilde, işlem tamamlanır tamamlanmaz derhal uykuya daldı. Ve daha da ilginç, güneşin doğuşundan bir saat önceye kadar derin ve kâbussuz bir uyku çekti. Tatlı bir rehavet içinde uyandı. Kol ve bacakları ağırlaşmış, kuştüyü yatakta rahatlamışlardı. Neden bir beklenti, tuhaf bir heyecan içinde olduğunu merak ediyordu.

Sonra hatırladı. Yastıklara sırtını yaslayıp, şöminenin rafındaki saate dikkatle baktı. Saat sekizdi. Nadiren bu kadar geç saate kadar uyurdu. İçinde bulunduğu evin ölüm sessizliğinde olduğu ve caddeden de çok az ses geldiği düşünülüğünde, bu o kadar da şaşkınlık verici değildi. Hele de dün geceki heyecanlardan sonra.

Yataktan doğrulup, yavaşca ayağa kalktı. Çekinerek lavaboya doğru adım attı. Bu sabah hiçbir farklılık hissetmiyordu. Yalnızca az biraz sızı... ve bu da sıcak bir banyoyla hafifletilebilirdi. Aylardır böyle bir konforun içinde bulunmamıştı. Zilin ipini çekmeyi düşündü ama sonradan zavallı bir hizmetçinin, ateşin önündeki bakır küveti dol-

durmak için, bir yığın sıcak su testisini yukarıya taşıyacağı fikri vicdanına ağır geldiğinden vazgeçti. Fakat bir testi sıcak su istemek fazla olmazdı. İpi çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde hızla cevap geldi. “Zili mi çaldınız küçük hanım?”

“Evet.” Clarissa, kapı eşiğinde tereddüt içinde dikilen genç kıza gülümsedi. “Bana bir testi sıcak su getirir misin? Ve biraz da sıcak çikolata, belki biraz da kahvaltı.”

Kız başını aşağı yukarı sallayıp kayboldu. On dakika içinde, buharı tüten bir testiyi şifoniyerin üzerine koydu. “Kahvaltıyı alıp geliyorum hemen.” Yeniden gözden kayboldu.

Clarissa iç gömleğini kafasına çekip sıcak suyu küvette döktü. Lifi suya batırıp kendini sabunladı. Uyluğunun iç kısımlarında kan lekeleri vardı ama bunun haricinde bekâretini kaybettiğine dair hiçbir görünür kanıt yoktu. Kız elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeri girdi ve derhal ateşi canlandırmaya koyuldu.

Clarissa mis kokular yayan sıcak çikolatayı porselen bardağa doldurdu. King Sokağı inkâr edilemez bir suç yatağıydı ama günah işlemek için de en seçkin ve büyüleyici ortamı sağlıyordu. Fakat Clarissa’nın, Half Moon Sokağı’nda bundan daha azı olacağını düşünmesi için hiçbir nedeni yoktu.

Babası kızının bir kapatma -sayısız kadınla birlikte olmuş bir kontun metresi- olmak üzere olduğunu ve varisi olan oğlunun da kontun aşk yuvasına saklanacağını bilse mezarında ters dönerdi. Ancak Francis için daha güvenli bir yer yoktu. Jasper kimi himaye ettiğini bilmese de o da Clarissa kadar kontun himayesi altında kalacaktı. Himayesindeki yeğenlerini burnunun dibindeki Londra sosyetesinde aramak, Luke’un aklının ucundan bile geçmezdi. Ve yeğeninin Blackwater Kontu’nun metresi olduğu fikri

öylesine düşük bir ihtimaldi ki, bu ihtimali aklına getirebilecek hiçbir durum olamazdı.

Bugün Jasper'a, onun metresi olma işine adanmalıydı. Beklediği şey, biraz dehşet biraz da heyecanla içini ürpertiyordu... yoksa bu ikisi ayırt edilemeyecek gibi miydi? Ruhuna ne kadar derinlemesine bakarsa baksın, atmak üzere olduğu adım için en ufak bir tereddüde dahi rastlamıyordu. Belki de özünde gerçekten fahişeydi. Bu düşünce, bekâret engelini fiziksel olarak halletmesine rağmen, nasıl davranacağını bilmediğini fark edinceye kadar sırtmasına neden oldu. Şehvet yollarında deneyimli olan kadınların ne yaptıklarına ya da ne söylediklerine dair zerre fikri yoktu.

Sonra yapabileceği hiçbir şeyin olmadığı bir konuda endişelenmenin hiçbir anlamı olmadığını hatırladı. Sadece içgüdülerine güvenmeli ve bazı şeylerin doğuştan içine işlemiş olduğunu ve bir şekilde ortaya çıkacağını ummalıydı. Bu kandırmacanın nedenine odaklanmak zorundaydı. Bir gün daha ve sonunda Francis'i o fare deliğinden çıkarabilecekti.

Peki ya bu bir gün içinde ona bir şey olursa? Göğsündeki bildik sıkıntı yumağını ve midesindeki bulantı dalgasını yine hissetti. Böyle düşünmemeliydi. Bugün yapacağı tek yanlış hamle, her şeyin son bulmasına neden olabilirdi. Gözünü de aklını da amacından ayırmamalı ve öyle ya da böyle konta karşı rahat ve hafif meşrep biriymiş gibi davranmalıydı.

Lakin yumurta, ekmek ve tereyağına bakınca, kahvaltı için artık iştahının olmadığını fark etti. Merhametli seyyar bir satıcı tarafından kendine verilen bir parça zencefilli çöreklerle idare etmek zorunda olan zavallı kardeşini düşündü.

Bir gün daha Francis. Bir gün daha.

Kontun arabacısı o sabah saat onda eve ulaşmıştı. Bayan Griffiths, odasına geldiğinde, Clarissa da tam minik bavulunu kapatmak üzereydi. “Evet, bizi terk etmeye hazır mısın canım?”

“Sanırım, her şeyimi topladım.” Kadının yüzüne bakmak üzere arkasını döndü. “Misafirperverliğiniz için size teşekkür ederim Bayan Griffiths.” *Bedeli ödenmiş bir teşekkür bu*, diye düşündü ama yine de bu düşüncesini kendine sakladı.

“Hiç önemli değil canım.” Nan görmüş geçirmiş bakışlarıyla Clarissa’yı süzdü. “Jasper’ın aldığı elbiseyi giymekle iyi yapmışsın. İşlemeli muslini sana vermeyi önerecektim ama ihtiyacın olacağını sanmıyorum artık. Blackwater haddinden fazla cömerttir. O kadar sade bir şeye artık hiç ihtiyaç duymayacaksın.”

Clarissa, Nan’in gerçekten işlemeli muslini elinden çıkaracağı masalina inanmamıştı. Satış tamamlanmıştı ve Nan de bu satıştan payını almıştı. Fazladan cömertliğe hiç gerek yoktu artık. Elbise başka bir masumu, doğru müşteri için giydirmek üzere saklanmalıydı. Clarissa sadece gü-lümsedi ve aynada başındaki şapkayı düzeltti.

“Emily ve diğerlerine veda etmek istiyorum. Bana karşı çok naziklerdi.”

“Onları dinlenmelerinden alıkoymazsan, sen de onlara nezaket göstermiş olursun,” dedi Nan. “Ancak her zaman ziyarete bekleriz. Kapım sana daima açık ve herhangi bir tavsiyeye ihtiyacın olursa, ben hep buradayım. Rahatsızlık duyduğun veya emin olamadığın bir konu olursa hiç tereddüt etmeden gelebilirsin. Lord hazretlerini iyi tanırım ve konu onu memnun etmekse, sana iyi yönde etkisi olacak tavsiyeler verebilirim.”

“Bundan şüphem yok efendim.” Clarissa’nın gülümsemesi cansızdı. “İhtiyaç duyarsam, nazik teklifinizden faydalanmakta tereddüt etmeyeceğime söz veriyorum.” Clarissa küçük bavulunu kaldırdı.

“Ayrıca lord hazretleri senden sıkılınca da burada yerin hep hazır,” diye garanti verdi Nan, kıza kapıya kadar eşlik ederken. Kâhya, Clarissa’nın bavulunu alıp arabaya götürdü ve arabanın kapısında dikilmekte olan arabacıya teslim etti. Ardından, Clarissa’ya yarım yamalak bir selam verdi ve eve geri dönüp, kapıyı King Sokağı’na kapattı.

Clarissa sıcak bir tuğla ve kürk kenarlı bir diz örtüsünün kendini beklediği arabaya bindi. Arabacı, Clarissa’nın bavulunu karşısındaki oturağa koyup kapıyı kapadı ve araba hissedilir bir hızla kalkışa geçti. Great Piazza ve Covent Garden civarındaki sokaklardan geçerlerken Clarissa, pencereden bakmak için öne eğildi. Geri dönecekti bundan emindi fakat bu kez yalvaran kişi olarak değil. Londra sosyitesiyle birlikte tiyatro ve operaya iştirak etmek için geri dönecekti buralara. Beşinci Blackwater Kontu’nun koluna girerek gelecekti. Yine içindeki o hafif heyecan kıpırtısını hissetti.

Half Moon Sokağı, Curzon Sokağı ve Piccadilly arasında uzanan, küçük, sevimli bir sokaktı. Sosyete Londra’nın tam kalbindeydi ve hal böyle olunca, Clarissa arabadan inerken gözüne tıpkı cennet gibi göründü. Arkasındaki Piccadilly’den gelen koşuşturma seslerini işitebiliyordu ve tam önünde duran Curzon Sokağı’ndan aşağıya doğru inen bir at arabasını gördü. Ancak kendisi küçük evlerle sıralanmış, sessiz bir caddenin üzerinde durmaktaydı. Pencerelelerin birçoğu sonbahar bitkilerini sergileyen saksılarla güzelleştirilmişti.

Bir adam, sokağın karşısındaki evden dışarı adımını attı. Şapkasını çıkarıp, Piccadilly’ye doğru yürürken Clarissa’yı

selamladı. Bir hizmetçi, iki ev aşağıdaki evin piring al-
şımalarını cilalıyordu. Yanında dadısı olan bir çocuk, Gre-
en Park yönünden gelmekteydi ve sokağın kenarında bir
çember yuvarlıyordu. Clarissa, Francis'in de aynı şeyi yap-
tığını hayal etti. Francis'in Green Park'ta oynadığı, çember
çevirdiği, gölette oyuncak bir gemi yüzdürdüğü geçti göz-
lerinin önünden. Hızla ve azimle gözlerini kırıp, araba-
cının ışıldayan piring tokmaklı evin kapısını çaldığı tarafa
döndü.

Clarissa kapıya varır varmaz kapı açıldı. "Günaydın Ba-
yan Ordway." Genç bir hizmetçi kız dizlerini kırarak reve-
rans yaptı. "Sizi bekliyorduk. Lord hazretleri öğleden önce
burada olacağınızı söylemişti." Bir adım geri çekilip, Cla-
rissa'ya küçük, kare bir hole girmesi için yol verdi. Arka
kısmından dar bir merdiven yükseliyordu.

"Sen Sally olmalısın." Clarissa gülümsedi.

"Evet hanımefendi." Sally, Clarissa'ya pek de gizleye-
mediği bir merakla bakıyordu. "Size evi gezdireyim mi?"

"Evet, rica etsem. Fakat öncelikle, evin kâhyasıyla ta-
nışmak isterim." Clarissa, evin idaresinden sorumlu ka-
dının karşılama bulunmayışını, kendisinin zorlu sosyal
konumuna karşı yapılan bir bildiri olup olmadığını merak
etti. Eldivenlerini çıkarıp gayet iyi döşenmiş olan girişi in-
celedi.

"Ah, Bayan Newby kasapla biraz münakaşa etti hanı-
mefendi. Koyun etinin yavan gerdan kısmını, boynun en
iyi yeriymiş gibi kakalamaya çalışmış. Siz daha iyi bilirs-
niz." Sally içten gelen bir tavırla içini açmıştı. "Hiç kimse
Bayan Newby'yi tongaya bastıramaz. Şimdi size alt katta
ne nedir onu göstereceğim, sonra da üst kata çıkarız. Ba-
yan Newby kasabı paylar paylamaz burada olacaktır."

"Öyleyse, Bayan Ordway'in bavulunu buraya bırakı-
yorum Sally." Arabacı valizi içeri, hemen kapının önüne

bıraktı. “Hepsi buysa efendim...” Clarissa’nın olduğu istikamete doğru, yarım bir selam vererek alına dokundu.

“Evet, teşekkür ederim.” Clarissa bir tebessümle adamı yolladı. Bunların hepsi tanıdık ve çoktan kendi gibi hissetmeye, yetkili gibi hissetmeye başlamıştı. Nasıl bir fahişe gibi davranılacağını bilmiyor olabilirdi ama bu gibi durumlarda nasıl davranılacağını biliyordu.

“Burası yemek salonu hanımefendi.” Sally ön girişin sağ köşesindeki kapıyı açtı. “Fazla büyük değil ama lord hazretleri burada pek eğlence tertip etmezler.”

Clarissa, bu sözleri sessizlik içinde yuttu. Half Moon Sokağı’ndaki mevcut pozisyonu, misafir ağırlamasını uygunsuz hale getiriyordu anlaşılan. Kapatma kadınlar hakkında daha ne kadarını öğrenecekti? Clarissa görev duygusuyla odaya dikkatle baktı. Hoştu; tam bir yemek salonundan beklenir şekilde döşenmişti. Oldukça büyük bir merakla bavulu yukarı çıkarmakta olan Sally’yi takip etti.

“Burası kabul salonu hanımefendi. Şu anda biraz farklı görünüyor.” Sally kapıyı, evin ön cephesindeki bir odaya açtı.

“Efendim?” Clarissa, Sally’nin yanından geçerek odaya içeri girdi.

“Ah Bayan- ” Sally aniden sustu, kıpkırmızı kesilmişti. “Lütfen bağışlayın hanımefendi.”

“Hiç sorun değil Sally.” Clarissa etrafa göz gezdirdi ve hızla odaya kanı ısındı. Abartısız bir zarafet ve rahatlığın karışımıyla döşenmişti. Uzun pencerelerdeki masmavi damasko perdeler, altın renkli püsküllü iplerle arkaya tutturulmuştu. Aksminster halısının içindeki renkler de altın ve maviyi yansıtıyorlardı. “Daha önce nasıl görünüyordu?” Soruyu sormaktan kendini alamadı.

“Ah, oldukça oryantaldi,” dedi Sally. “Her yerde ipek minderler ve kanepelerin üstünde sırmalar vardı. Ve her

yerde de ufak tefek şeyler. Tozunu almak tam bir işken-
ceydi. Hanımefendi tüm o eşyaları yanında götürdü. Şük-
kür ki gittiler.”

Clarissa gülümsemesini gizledi. Ev şaşalıydı belki ama
hizmetçi bir hayli gerçekçiydi. Tam evin kâhyasıyla tanış-
ma isteğini bir kez daha dile getirecekti ki kadının kendisi,
nefes nefese ellerini önlüğüne silerek odadan içeri girdi.

“Ah, sizi karşılayamadığım için bağışlayın Bayan Or-
dway fakat kasap- ”

“Koyun etinin yavan gerdan kısmını, boynun en iyi ye-
riymiş gibi kakalamaya çalışmış,” diyerek kadının sözünü
tamamladı Clarissa, sıcak bir tebessümle. Elini uzattı. “Ba-
yan Newby, öyle değil mi?”

“Evet öyle.” Kadın kendisine uzatılan eli bir nebze te-
reddütle tutup dizlerini kırarak, reverans yaptı. “Bu kasap
yeni... bir daha ki sefere daha iyi anlamış olur.” Başıyla
yaptığı ciddi bir onaylama hareketi ve haşin bir gülümse-
me sözlerine eşlik etti.

“Eminim öyle olur.” Clarissa odayı kolaçan ediyordu.
“Evde yardımcı olarak başka kim var Bayan Newby?”

“Sadece Sammy. Tüm ufak tefek işleri yapar. Ayakka-
bıları temizler, kömür getirir ve kuzineleri grafitler. Eğer
ağır iş için yardıma ihtiyacımız olursa, lord hazretleri ken-
di hizmetçilerinden birini yollar. Sally ve ben de geri kalan
işleri oldukça iyi idare ediyoruz.”

Samimi, küçük bir yuva, diye düşündü Clarissa. “Uma-
rım yükünüze daha da fazlasını eklemem.”

Kadın, Clarissa’nın yüzüne hoşnut bir şaşkınlıkla baktı.
“Hiç sorun olmaz Bayan Ordway. Siz sadece ihtiyacınızı
söyleyin.” Fısıltıyla, “Son hanım tam bir pasaklıydı, hem
de en kötüsünden,” diye ekledi.

Clarissa gülümsemesini gizledi ve meraklanmasına rağ-

men, daha fazla kurcalamadı. “Evin geri kalan kısımlarını da görebilir miyim?”

“Sally size göstereyim. Ben akşam yemeğine gireceğim. Eğer bir fincan kahve isterseniz, Sally’yi aşağı yollayın.” Bayan Newby koşturarak uzaklaştı.

“Evet, şimdi nereye Sally?”

“Yatak odası holün sonunda hanımefendi.” Sally kabul salonunun karşısındaki kapıya ilerleyip, gösterişli bir hareketle kapıyı açtı.

Clarissa içeri adımını attı. Kabul salonuna çok benzer bir tarzda döşenmişti. Rahat, hatta fazlasıyla konforluydu ama ihtişam konusunda biraz eksikti. Soluk gül rengi damasko yatak örtüsü penceredeki perdelere uymuştu. Halı ise koyu zümrüt yeşiliydi. Pencerenin hemen altındaki kanepeler elma yeşili kapitone ile döşenmiş ve zümrüt yeşili minderlerle süslenmişti. Şöminenin iki yanındaki koltuklar ise minderlerle uyum içindeydi.

“Bu oda da farklı mıydı?”

“Ah, evet hanımefendi. Oldukça farklıydı. Tüm ev bambaşkaydı. Dün bütün gün çalıştılar. Sabahın köründen gece yarısına kadar. Hoş olmuş, öyle değil mi?” Sally, adeta dönüşümden sadece kendisi sorumluymuş gibi ısrarla saçıyordu. “Giyinme odası da şurada.”

İlerideki duvarda bulunan kapıyı açtı. Clarissa, kızı takip etti ve lavabo, aynalı bir şifoniyer, giysi dolabı ve bir gardıropla döşenmiş küçük, samimi bir odaya girdi. Clarissa’nın ilk düşüncesi, buranın Francis için harika bir oda olacaktı. Köşedeki kanepede uyuyabilirdi, hatta daha da iyisi bir karyola getirtilebilirdi... Bu şekilde döşemek oldukça basit olacaktı. Hep yanında olacak afacan bir çocuğa duyduğu elzem ihtiyacı nasıl açıklayacağı konusunda henüz bir hazırlık yapmamıştı ama uydurma yeteneğine güvenmeye başlıyordu.

“Bu çok hoş Sally. Madam Hortense’den beklediğim giysi dolabı geldiğinde, kusursuz bir yer bulacak kendine.”

“Ah, muhakkak öyledir hanımefendi. Ben de ütü ve diğişte ustayımdır, yani her işin üstesinden gelirim.”

“Geleceğinden eminim Sally.” Clarissa yatak odasına dönmeden önce, şapkasını çözüp komidinin üzerine bıraktı. “Banyo yapmak istiyordum,” dedi. “Bunun bir yolunu bulabilir miyiz Sally?”

“Ah, evet hanımefendi. Halihazırda kuzinenin üstünde kazanlar bulunmakta. Sammy’yi birkaç testi getirmesi için çağırayım.” Sally girintili yüklüğün kapısını açtı ve çekeerek, bakır bir banyo teknesini dışarı çıkarttı. Sürükleyerek şöminenin önüne getirdi. “Hemen, zemin için gereken döşemelik kâğıtları alıp, geliyorum.”

Sally teknenin altına kalın kâğıtları yayarken, Clarissa da yatağın ayakucundaki uzun sandukaya oturdu. Genç bir çocuk içeri girdi. Clarissa’ya mahcup bir şekilde tebesüm ederken, perçemine dokundu ve küvete sıcak su döktü. Sally mutfığa gidip biraz daha su ısıtmasını ve ihtiyaçları olduğunda onu tekrar çağıracağını söylediğinde, çocuk buharı tütmekte olan testilerle dört tur yapmıştı.

Clarissa, Sally’nin soyunmasında kendine yardım etmesine müsaade etti ve oh çekerek küvetin içine ayağını daldırdı. Sıcak suyun içine kayıp gözlerini kapadı.

“Lavanta yağı var dilerseniz.” Sally minik bir şişenin tıpasını çekerek açtı. “Biberiye de var. Saçınızı yıkamak isterseniz, durulama suyu olarak portakal çiçeği suyu da var.”

“Hepsinden isterim. Teşekkür ederim,” dedi Clarissa hayal meyal ve saçlarını ıslatmak üzere iyice suyun içine gömüldü.

Jasper topuğu üzerinde döndü ve üçlü seri hamlesini yaparak öne geçişini hızlandırdı. Çeliğe vuran çeliğin çınlaması ile Jasper'ın butonlu ucu düğmeli kılıcı rakibinin kılıcının altından kayıp, adamın kolunun alt kısmını sıyrarak geçti ve adamın etine hafif bir baskı uyguladı. Rakibi bir adım geri çekilip, kılıcını teslim manasında havaya kaldırdı. "Hey Jasper! Güzel hamle. Hamlenin geldiğini görmemem kahrolası bir sersem olduğumu gösteriyor. Bu, daima senin en iyi hamlen olmuştur."

"Yanıltma hareketlerin sayesinde bana karşı avantajlıydın." Jasper, havluyla alındaki teri silip görevlilerden birine fırlattı. Ucu düğmeli kılıcını, eskrim salonunun duvarındaki rafa yerleştirip gömleğinin kolunu açtı.

Rakibi de aynı hareketi yaptı ve ikisi ayakkabılarını giymek üzere, uzun ve dar odanın kenarlarında boylu boyunca uzanan sıraya oturdular. "Şimdi nereye Robert?" Jasper ayağa kalkıp, bekleyen görevlinin tuttuğu ceketine uzandı.

"Antrenman sonunda bir hayli susadım," dedi Robert ceketini giyerken. "Bir galon kırmızı şarap içmek üzere White's'ta olacağım. Geliyor musun?"

Jasper başını iki yana salladı. "Ah, olmaz. İlgilenmem gereken çok daha acil bir mevzu var." İnce bir tebessüm ilişti Jasper'ın dudaklarına ve Robert'ın gözleri kısıldı.

"Bu bakışı bilirim, seni hıznır şeytan. Eminim bir hanım bekliyordur seni."

Jasper kahkaha atıp, "Ah, olabilir," dedi havai bir tavırla. Duvardaki raftan kendine ait olan kılıcı alıp kalçasındaki kınına soktu. Eskrimdekinden farklı olarak, bu iş için kullanılan keskin bir kılıçtı. "Seninle Piccadilly'ye kadar yürüyeyim." Jasper şapka, baston ve eldivenlerini aldı.

İki adam dar bir merdiven boşluğundan aşağıya inip,

Albamarle Sokağı'na çıktılar. Grafton Sokağı'nın köşesinde canlı bir rüzgâr esiyordu ve Jasper kafasını kaldırıp bir araya toplanmış bulutlara şöyle bir baktı. "Yağmur yağacak gibi."

Arkadaşı söylenene hiç aldırmadan, "Ee, kim bu hanım Jasper? Yeni bir metres mi edindin?" dedi.

"Sana bunu düşündüren ne, Robert?"

"Zavallı Mallory'den bıktığını herkes biliyor."

"Ah, onun benden bıkmış olması daha olası," diye düzeltti, Jasper.

Robert kıkırdadı. "Onun gözü dışarıdaydı. Bu konuda seni onaylıyorum. Anladığım kadarıyla genç Lassiter son kurbanı oldu."

Jasper omuzlarını silkti. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor Robert."

Ses tonunda, Robert'ın doğru bir noktaya parmak bastığını belli eden bir ipucu vardı. Robert eski dostunun çok güçlü ahlak kurallarına sahip olduğunu bilir ve onu asla onur kırıcı bir münakaşanın içine çekmezdi. Bilhassa mevzu, bir zamanlar kendi himayesi altında yaşamış bir kadını ilgilendiriyorsa.

Piccadilly'ye ulaştıklarında yolları ayrıldı. Robert yürüyerek James Sokağı'ndaki kulübüne, Jasper ise Piccadilly'den aşağı devam ederek, Half Moon Sokağı'na doğru gitti. Oldukça hızlı yürüyordu ama sert rüzgârı neredeyse hiç hissetmiyordu. Zihni, hoş bir şekilde Bayan Ordway'le geçirdiği son anlarla meşguldü.

Evden içeri girdi. Sally, Jasper'ın ayak seslerini işitir işitmez mutfak bölmesinin kapısında belirdi. "İyi günler lordum."

"İyi günler Sally." Jasper, reverans yapan kıza tebessüm edip kılıcının kemerini çözdü. "Bayan Ordway sağ salim geldi mi?"

“Ah, evet efendim. Üst katta... odasında, efendim. Hemen koşup geldiğinizi bildireyim kendisine.”

Jasper elini kaldırıp, “Hayır, bunu yapma. Ben kendim bildiririm,” dedi.

Kılıcını kapının yanındaki, meşe ağacından yapılmış oturağa koydu.

Sally’nin eli ayağına dolaşmış gibi bir hali vardı. “Fakat Bayan Ordway banyoda lordum.”

Jasper şapkasını ve bastonunu kıza teslim ederken, etkileyici bir şekilde tek kaşını havaya kaldırıp, “Bunun şu an için bir önemi olduğunu sanmıyorum pek,” dedi. Eldivenlerini çıkarıp hafifçe avcuna vurdu. “Sence?”

“Yo...yo. Tabii ki hayır efendim.” Sally aceleyle uzaklaştı. Jasper ise gülümseyerek, merdivenleri çiftler çiftler çıktı. Bir süre Clarissa’nın yatak odasının kapısında durup içeriyi dinledi. Gülümsemesi derinleşti. Clarissa, banyoda şarkı söylüyordu. Sessizce kapıyı açıp odaya girdi.

Şöminenin önüne gerilmiş olan perde, kapıdan gelecek olan cereyana ve gözetlemede bulunabilecek meraklı gözlere karşı, küvetin olduğu kısmı muhafaza etmekteydi. Oda pencerenin yanı başında ve şöminenin iki yanında duran masaların üzerindeki kollu şamdanlarla süslenmişti. Jasper usulca odanın diğer tarafına yürüdü ve perdenin üzerinden içeri baktı.

Küvet, Clarissa’nın sırtını kapıya vereceği şekilde yerleştirilmişti ve röntgencilere karşı ihmalkârca konumlandırılmıştı. Jasper’ın gözleri Clarissa’nın suyun altında kıvrılan belinin kavisini seyretti. Bükük olan dizleri suyun yüzeyinden dışarı çıkmışlardı ve Jasper dikkati tamamıyla dağılmış bir halde, dizlerinin de her yeri kadar güzel olduğunu düşündü. Islak tutamlar halinde, kıvrımlı omuzları ve belinin yarısına kadar pürüzsüzce dökülen saçlarına

su dökmek üzere kollarını kaldırdı kız. Jasper, sevimli kol hatlarına ve ön kolunun zarif kıvrımlarına gözlerini dikti.

Clarissa'nın hareketleri birden sabitleşti ve kolları aşağıya indi. "Sen misin Sally?"

"Hayır ama sana onun kadar iyi hizmet etme önerisinde bulunmayı göze alıyorum," diye yanıtladı Jasper, kollarını perdenin üstüne yaslayıp. Clarissa usulca ona bakmak üzere başını çevirirken, lord gülümsemekteydi.

Clarissa'yı sıcak bir utanç dalgası bastı ve içgüdüsel olarak biraz daha suyun içine gömüldü. Oturaklı tekne de tam olarak batmayı başarabilmek imkânsızdı ve Clarissa, göğüslerinin tamamıyla suyun üzerinde olduğunu fark etti. Utandığını bir şekilde saklamalıydı. Bir fahişe, bu gibi durumlarda çıplak oluşunu önemsemezdi.

"Ben hallediyorum, teşekkür ederim." Ses tonu kulağına biraz sertmiş gibi geldi ve göğüslerini örten ellerini indirmek için epey bir mücadele verdi. Aslında Jasper göğüslerini daha evvel görmüştü. Bunun yerine ellerini, uyluklarının bitim noktasındaki koyu tüyleri örtmesi için suyun altına daldırdı ve dizlerini daha da kendine çekti.

"Sırtını sabunlayabilirim." Jasper mevcut duruşunu hiç bozmadan, perdeden aşağıya iyice eğildi. Kara gözleri Clarissa'nın görünür hatlarını adeta yalayıp yutuyordu.

"Hayır... gerek yok... zaten sabunlandım..." Clarissa, itirazındaki sarsaklığa son vermek için, yan tarafına -Sally'nin şömüne siperine astığı havluya- uzandı. Yumuşak kumaşa sarmalanırken aynı anda ayağa kalkmayı başarabilirse, belki bir nebze de olsa utancını muhafaza edebilirdi.

Jasper perdenin etrafından dolandı ve Clarissa'nın elinden havluyu kapıverdi. "Ayağa kalk da seni kurulayım." Havluyu davetkâr bir tavırla tutmaktaydı.

Clarissa'nın başka çaresi yoktu. Üzerinde su damlacık-

larıyla ayağa kalktı, sırtı Jasper'a dönük halde havluyu almak üzere arkaya uzandı.

"Bir dakika," dedi Jasper nazikçe. Havluyu kızıdan uzakta tutuyordu. Aç bakışları Clarissa'nın sırt çizgisinden kaydı ve kalça çıkıntılarının, baseninin enfes kıvrımlarının ve uzun bacaklarının üzerinde gezindi. Bunun kesinlikle beklemeye değer olduğunu düşündü Jasper. Hayal gücü, Clarissa'ya hakkını verememişti. Havluyu kızın omuzlarına örttü ve aynı anda yüzünü dönmesi için onu kendine doğru çevirdi. Clarissa anında havluya sarındı.

"Bu oyunu oynamaya devam etmek zorunda mıyız Clarissa?" Jasper sitemkâr bir ifadeyle başını iki yana sallayıp, havlunun kenarlarını sıkıca tutup açtı. Clarissa talepkar bakışların karşısında hareketsizdi ve buz kesmişti.

"Tanrım. Çok güzelsin," diye mırıldandı, Jasper. "Hayal ettiğimden bile daha güzelsin."

Clarissa'nın boyun çukurundan aşağıya -göğüslerinin arasına- doğru parmağını kaydırды. Parmağı kızın göbük deliğinde daire çizip, dümdüz karnının üzerinde kaydı.

Jasper'ın parmak uçlarının; Clarissa'nın kasıklarının arasında gezinip yumuşak kadınlığını bulması ve daha da ileriye, artan bir hızla ilerlemesi Clarissa'nın tüylerini ürpertti. Ancak bu kez tuhaf ve ahlaksızca bir zevkle. Clarissa bu hisler karşısında adeta son nefesini vermek üzereydi. Bir sıcaklık, bir soğukluk; karnında hissettiğı şu suya dalıp çıkma hissi... Bacakları dermansız kalmışlardı ve Clarissa içgüdüsel olarak uyluklarını sıktı ve hissetmekte olduğı duygu daha da büyüdü. Başını kaldırıp Jasper'a, dudaklarındaki belli belirsiz tebessüme baktı. Jasper kesinlikle ne yapmakta olduğunu ve ona neler olduğunu iyi biliyordu. Clarissa ise muhteşem bir şey olduğı dışında hiçbir şey bilmiyor ve hiç bitmesini istemiyordu.

Hissettikleri onu kuşatmış ve gafil avlamıştı. Clarissa

haykırdı. Jasper'ın kollarını adeta fırtınalı havada nehirde sürüklenen bir ağaç dalıymış gibi sıkı sıkıya kavradı ve başı onun göğsüne düştü. Nihayet dalgalanma hissi ortadan kaybolurken, Jasper'ın düzenli kalp atışlarını fark eder hale geldi. Ve yavaş yavaş kendine geldi. Çevresindekilerin, sırtından vuran ateşin sıcaklığının, mum ışığının kızzılığının, Jasper'ın gömleğinden gelen lavanta kokusunun farkına vardı.

Havlu yere düştü fakat Clarissa bir anlığına bunu fark etmedi. Ta ki Jasper ellerini, usul bir okşamayla sırtından aşağıya indirip onu kendine bastırana kadar. Clarissa, Jasper'ın pantolonun kumaşının altından sertleşmiş olan erkekliğini hissetti. Karnına baskı uyguluyordu ve Clarissa kendine yaşattığı zevk karşılığında ona bir şeyler vermesi gerektiğini düşündü.

Çekinerek, Jasper'ın dirilmiş erkekliğini avuçlamak üzere elini uzattı. Nabız gibi atışını elinde hissediyordu. Başını Jasper'ın göğsünden kaldırıp, yarı sorgular biçimde adama baktı.

Jasper başıyla onaylayıp, Clarissa'yı kaldırdı ve yatağa götürdü. Onu yatak örtüsünün üzerine yatırdı. Gösterişli, pembe ipek kumaşa işlenmiş soluk yeşil tonların üzerinde çırılçıplak yatan bembeyaz vücuduna ve hâlâ ıslak olup, yüzünü çevreleyen kızıl-kahve saçlarına bakıyordu. Jasper kasti olarak yavaşça soyundu. Ceketini ve gömleğini çıkardı. Ayakkabılarının tokasını açmak ve çoraplarını çıkarmak üzere, yarı çıplak yatağın kenarına oturdu.

Clarissa arsız bir merak içinde Jasper'ın göğsünün genişliğine, üst kollarındaki pazıların çıkıntısına bakıyor, bilek ve uzun beyaz ellerindeki gücü ilk defa fark ediyordu. Bu ellerin, Jasper'ın amcasının elleri olduğunu düşündü alakasız bir şekilde. Jasper ayağa kalkıp pantolonunun ipini

çözdü. Bir önceki kasti yavaşlığının tersine, tek ve hızlı bir hareketle pantolonu kalçasından aşağı sıyırdı.

Clarissa, Jasper'ın göbeğinden uyluklarına kadar bir çizgi halinde uzanan siyah kılların arasından çıkan penise bakıyordu. Daha önce hiç çıplak bir erkek görememişti, bir an bu et parçasının devasa ebadı ve gücü karşısında ırkıldı.

"Dokun bana." Jasper'ın sesi kısıktı ve biraz da sabırsız geliyordu kulağa. Clarissa doğrulup erkekliğini eliyle kavramak üzere öne eğildi. İri damarların nabzını avcunun içinde hissediyor; seğirmesiyle penisin canlılığını fark ediyordu. Nihayet içgüdü öne geçmişti. Hiç yönlendirilmeksizin, boşta olan eliyle adamın uyluklarının arasına uzanıp tek bir hamlede erbezlerini kavradı. Lordun mırıltıyla karışık, nefes alışını işittiğinde gülümsedi.

Clarissa başını eğip penisin başını öptü. Sonra yeniden kendini yatağa atıp kollarını adama doğru uzattı.

Jasper ona doğru geldi, dizlerini iterek kızın bacaklarını birbirinden ayırdı. Dirseklerinin üstünde doğrulup Clarissa'nın gözlerinin içine baktı. İrdeleyici ve keskin bakışlarla karşılaştı. Sonra ellerini Clarissa'nın kalçasından aşağı kaydırıp onu kaldırıp içine girdi.

Clarissa'nın bedeni bu istila karşısında bir anlığına kasıldı ancak tahrik olmuştu ve hazırды. Bilinçsizce Jasper'ın ahengine uygun biçimde hareket etmeye başladı. Sanki zirveye ulaşıyormuş, ufukta harika bir şey bekliyormuş gibi hissettiği bir an gelip çattı. Gözleri kocaman açık halde Jasper'ın yüzüne baktı. Jasper gülümsüyordu ve bir anlığına hareketlerini yavaşlattı. Onun da gözleri çok uzaklardan gelen bir ışıkla parlıyordu. Jasper, Clarissa'nın bedeninin en uç noktasına erişti, orada kaldı ve gözlerindeki hayreti izledi.

Clarissa elini düz bir şekilde belinin çukuruna koydu.

Teninin altında hareket eden kasları hissetti. Eğer bu fahişelikse asla buna doyamayacağını, düşündü.

Jasper yavaş yavaş onun içini kapladı. Ta ki içeride en dip yere gömülene kadar. Clarissa, Jasper'ın erkekliğini çevreleyen iç kaslarının içgüdüsel olarak kasıldığını hissetti. Jasper bir kez daha usulca geri çekilip kendini de Clarissa'yı da yaklaşan mucizelerin eşiğinde nefessiz bırakmıştı. Fakat bu mucizelerden bazılarının gelişinin kaçınılmaz olduğunu öğrenmişti Clarissa. Ve aniden Jasper hareketlendi. Daha hızlı, daha da derine. Clarissa'nın kalçaları Jasper'a çarpıyordu ve zirveye mi ulaştı yoksa büyük bir çatlaktan içeri mi düştü anlayamamıştı Clarissa. Hangisi olursa olsun, kendiyle olan bağını kaybetmişti.

Jasper ağır ağır çözüldü ve yuvarlanarak, Clarissa'nın yanına, yatak örtüsünün üzerine uzandı. Bir kolu başının üzerine yaslıydı, diğeryse Clarissa'nın karnının üzerinde duruyordu. Clarissa'nın yanaklarının kıvrımına bakmak üzere usulca kafasını çevirdi. Gözleri kapalıydı ve kalın kahverengi kirpikleri, muazzam bir şekilde kızarmış olan pudramsı teninin üzerinde yarım ay şekli oluşturmuşlardı. Kimdi bu Clarissa Ordway? Neydi? Jasper'ın artık hiçbir kuşkusu kalmamıştı.

14

Clarissa gün ağarmadan hemen önce, garip bir yoksunluk hissiyle uyandı. Yatağın yan tarafına elini uzattı. Boştu ve yatağın perdeleri çekilmişti. Şöminenin rafında tek bir mum yanıyordu ve dirseğinin üzerinde doğrulup gözleriyle odayı kolaçan etti. Gölgelemin arasında, şöminenin önüne çömelmiş bir karartı, küllenmiş közü canlandırıyordu.

“Jasper? Ne yapıyorsun?”

Kavın sesiyle şömineden bir ateş yükseldi. Jasper doğruldu ve yatağa geldi. “Senin için ateşi canlandırıyordum. Şu anda içerisi soğuk.”

Clarissa uykulu uykulu gülümsedi. “Çok yönlü bir adamsın.”

Jasper’ın gözleri Clarissa’ya bakarken kısıldı. “Ve sen de canım, çok daha fazlası bir kadınsın.”

Clarissa bunun iltifat niyetiyle söylenmediğine dair huzursuz edici bir hisse kapıldı. Fakat adam gülümsüyordu ve tavırlarında da tehlike işareti veren hiçbir şey yoktu. Giyinmiş olması dışında. “Çıkıyor musun?” Ses tonundaki hayal kırıklığını gizleyemedi.

“Güne kendi yatağında başlamayı tercih ediyorum.” Jasper yatağın olduğu yöne gelip yatağın köşesine, Clarissa’nın yanına oturdu. “Sanırım tuhaf bir tercih.” Kızın

yüzüne dökülen saçlarını düzeltti. “Biraz daha uyu. Geleceğinde çılgın geceler olduğunu görüyorum.” Ani bir gülümseme ile Jasper’ın dişleri parladı. Eğilip Clarissa’nın önce ağzının kenarını, sonra da burnunun ucunu öptü. “Bugün için planın var mı?”

Bir tane var. Clarissa başını iki yana salladı. “Pek sayılmaz. Belki yürüyüşe çıkıp komşu semti dolaşırım.”

“Paraya ihtiyacın var mı? Senin aylık ödemen için bankamdan düzenli bir ödeme emri çıkartmaya vaktim olmadı henüz. Ancak dükkânlarda ilgini çekebilecek bir şeyler için yeterli bir miktar bırakabilirim.”

Clarissa hedeflediğinden daha sert bir tavırla başını iki yana salladı. “Hayır, senin parana hiç...” Jasper’ın kaş çatışıyla, alnının kırışması üzerine alalecele kendini topladı. “Hayır, teşekkür ederim. Gün içinde ihtiyacım olacak kadar var. Ne zaman geri döneceksin?”

Jasper’ın çatık kaşları bir süre o şekilde kaldı ama Clarissa’yı yanıtlarken, ses tonu gayet neşeliydi. “Birlikte yemek yiyeceğiz. Dört gibi bekle beni.” Clarissa’yı öpmek üzere eğildi. “Şimdi uyumaya çalış. Döndüğümde seni dinlenmiş olarak bulmak istiyorum.”

“Eğer tek talebiniz buysa lordum, bir metresin hayatı oldukça kolay gibi görünüyor,” diye mırıldandı Clarissa, örtülere sarınıp sarmalanırken. Kapıyı ardından kapattıktan sonra Jasper’ın kahkahası yankılandı.

Clarissa, artık tamamıyla ayılmış olarak yatakta yatıyor, gecenin hatıralarının tadını çıkarıyordu. İçgüdülerine güvenmekle doğru bir şey yapmış gibi görünüyordu ama aynı zamanda, Jasper’ın düşünceli bir sevgili oluşundan dolayı ne kadar şanslı olduğunu da biliyordu. Tecrübesizliğine rağmen Clarissa, içgüdülerinin kendine rehberlik etmesine izin verdiğini Jasper’ın fark ettiğini anladı. Clarissa, zorba ve aceleci bir açlık hissinin, muhteşem bir deneyimi

nasıl rezalet ve acı dolu bir deneyime dönüştürebileceğini öğrenmişti.

Birden doğruldu. Olağanüstü anıları düşünme vakti değildi. Tüm günü kendine ayırmıştı ve saat dörtte eve döndüğü sürece yokluğunu sorgulayacak kimse de yoktu. Artık zihni, Francis'in kurtuluş planına odaklanmak üzere serbestti. Hiç velvele yapmamalıydı. Luke, Francis'in yokluğunu ne kadar uzun sürede fark ederse, o kadar güvende olurlardı. Bunun olması için de Bertha'nın Luke'un talimatıyla çocuğun sözde bakımeviden alındığına inanması gerekiyordu.

Para, Bertha'nın kalbine giden kesin ve mutlak tek yoldu. Clarissa yatak örtüsünü kenara itip ayağa kalktı. Para kesesi valizinin en dibinde saklıydı. Keseyi çıkarıp, varını yoğunu ortaya serdi. Bertha'ya ayda altı peni ödeniyordu ve Francis'in barınması karşılığının peşin olarak ödendiğini ifade etmişti. Ne kadar süreliğine peşin? Altın bir gineye dokundu. Haftada altı peniden bir yıl. Yirmi altı şilin. Luke, Bertha'ya bir yıl için peşin ödeme yapmış olamazdı -Francis'in o kadar uzun süre yaşamayacağını umuyordu. Yani bir gine, yirmi bir şilin kesin olarak çocuğun özgürlüğünü elde etmeye yeter de artardı bile. Hem ne kadar tutacağını hiçbir önemi yoktu. Yeterince parası olduğu sürece para mühim değildi.

Ancak Francis'i sağ salım aldıktan sonra, çocuğun evdeki varlığını açıklayacak ikna edici bir sebep bulma derdine düşebilirdi. Paraları tekrar cüzdanına koydu ve yeniden valizdeki gizli yere yerleştirdi. An itibarıyla, nereye gideceğini artık kesin olarak biliyordu ve nehirden geçmekle vakit kaybetmeye hiç gerek yoktu. Piccadilly'ye yürüyerek ve bir at arabası tutacaktı. Sürücüler paradan anlardı ve Clarissa'nın da bu yolculuğun farkını ödemeye yetecek kadar parası vardı. Kendi Francis'i alırken, adamın da

orada beklemesini sağlayacaktı. Sonra da sürücü ikisini Piccadilly dolaylarında bir yerlere bırakacaktı. Half Moon Sokağı'na yürürken dolambaçlı bir güzergâhları olacak ve kimsenin ruhu bile duymayacaktı.

Clarissa, aniden bastıran bir uyku haliyle esnedi. Karanlıkta hiçbir şey yapamazdı ve soğukkanlılığını korumak için de yeterince dinlenmiş olması gerekiyordu. Muma üfleyip yeniden yatağa döndü.

Kilise çanlarının sesiyle uyandı. Elbette bugün pazardı. Gün ışığı penceredeki perdelerin arasından görüldü ve Clarissa, kapı kısaca çalınıp Sally içeri girmeden önce perdeleri çekmek için yataktan kalkmak üzereydi. "Günaydın Bayan Ordway. Sıcak çikolatanızı getirdim. Bu sabah kiliseye gidip gitmeyeceğinizi kestiremedim." Tepsiyi yerine bırakıp hızla perdeleri açmaya gitti. "Soğuk bir gün ama farklı olarak güneşli." Cansız alevlere rağmen, hâlâ ışık saçan şömineye döndü. "Ah, tüm gece yanımış."

"Birkaç saat evvel çıkmadan önce lord hazretleri yeniden yaktı." Clarissa doğrulup, yastıklara sırtını dayadı. Eliyle esnemesini bastırmaya çalıştı. "Saat kaç Sally?"

"Yedi buçuk. Tören saat dokuzda St. Barnabas'da olacak." Sally, Clarissa'nın sıcak çikolatasını doldurdu. "Bu çevrede oldukça rağbet görür ve lord hazretleri de eğer gece evde kalmışsa, bazen bu törenlere katılırlar." Clarissa'ya sıcak çikolata kupasını uzattı.

"Ah, anladığım kadarıyla genellikle tüm geceyi burada geçirmez." Clarissa kupayı alırken şaşkınlığını gizleyemedi.

"Ah, bazen geçirir," diye yanıtladı Sally neşeli bir şekilde. "Genellikle cumartesileri."

"Anladım. Daha evvel yanlış anlamış olmalıyım." Clarissa sıcak çikolatasını yudumladı ve tedirginliğini tebesümünün altına sakladı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Neyi

yanlış yapmış olabilirdi? Jasper için yeterince macera dolu değil miydi... yeterince pervasız? Fahişeliğin hiçbir hilesini bilmiyordu. Acaba Jasper bunları beklemiş ve hayal kırıklığına mı uğramıştı? Fakat hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Hatta tam tersi bir hali vardı. Yine de Clarissa'dan gün ağarmadan, henüz karanlıkken ayrılmıştı.

Sally minderleri düzeltmek ve şömineye kömür atmak üzere odada dönüp dururken, Clarissa'ya hızlı bir bakış attı. "Kahvaltınızı yemek odasında mı yoksa burada şöminenin başında mı yaparsınız hanımefendi?"

"Burada, şöminenin önünde." Clarissa kupasını bırakıp yataktan kalktı. "Ben bugün arkadaşlarla bir davete katılacağım fakat senin ve Bayan Newby'nin St Barnabas'a gitmek isteyeceğinizi düşünüyorum. Büyük ihtimalle öğleden sonraya kadar dönemem. Lord hazretleri saat dörtte yemek için gelecekler."

"Pekâlâ hanımefendi. Ben sıcak su getireyim. Saç maşasını da getireyim mi?"

Bir saat sonra Clarissa evden çıkıp, Piccadilly'ye doğru hızlı bir şekilde yürümeye koyuldu. Yeni elbisesini giymişti. Henüz yapılmış bukleleri hasır şapkasının altından yüzünü çevreliyordu. Yeşil oğlak derisi çizmelerini giymiş ve eldivenlerini takmıştı. Mahzun ve mazlum hamile kıza olabildiğince zıt olan bu halinden de gayet memnundu. Amacının içeriği bilinmediği sürece, duruşu ve tavırlarıyla her şeyi halledebilirdi. Tam olarak olduğu kişi -bakımevinden bir çocuğu çıkarmaya yetecek kadar mevki ve servete sahip, varlıklı bir kadın- gibi görünüyordu.

Elbette Luke'a tarif edildiğinde, Francis'i kimin aldığını anlayacaktı ama o zamana kadar, iş işten geçmiş olacaktı. Luke onları asla bulamayacaktı.

Clarissa gördüğü ilk arabayı tuttu, adresi sakın ve ayrıntılı bir şekilde verdi. "Ben içeriden birini alırken, sizin

beni dışarıda beklemeniz gerekiyor. Sonra da bizi geri getireceksiniz.” Kapıyı açtı. “Hiç endişelenmeyin, ödemeniz yapılacaktır.”

Adam şüphıyla Clarissa’ya baktı. “Oraya gitmek istediğinizden emin misiniz hanımefendi? Hem de bir başınıza. Orası, şehrin nahoş bir kesimidir.”

At arabasına binip kapıyı örterken, “Kesinlikle,” dedi Clarissa, kesin bir tavırla. Arabaya bindikten sonra, arabacının gitmek istediği yere götürmeyi reddetmesi pek muhtemel olmayacaktı.

Adam omuz silkip kırbacını şaklattı ve araba gürültüyle harekete geçti. Arabacı önce Londra sosyetesinin yoğun olduğu caddelerde, sonra da East End’in yoksul sokaklarında hızla ilerlerken, Clarissa arkasına yaslanamayacak kadar tedirgindi. Pencereden geçip giden manzaraları seyretti. Sokaklardan kıvrılarak giderken, nehir bir görünüyor bir kayboluyordu. Clarissa, Londra Köprüsü ve Londra Kulesi’ni anımsadı ve yaklaşıklarını anladı.

Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Eldivenlerin içindeki elleri soğuğa rağmen, ıslak ve yapış yapış olmuşlardı. Clarissa eldivenlerini çıkarıp, yavaşça dizine vurmaya başladı. Araba gürültülü bir şekilde nehrin kıyısına yaklaştı ve arabacı, “Burası Wapping Merdivenleri hanımefendi. Buradan nereye gideceğiz şimdi?” diye seslendi.

Clarissa pencere boşluğundan ileri uzanıp, “Scandrett Sokağı’nın üst tarafına, sonra da çayırın kenarından sağa döneceğiz. Sağda Dundee Sokağı’na çıkacaksınız.”

Birkaç dakika sonra araba durdu. “Pekâlâ, işte geldik. İsteğinizin bu olduğundan emin misiniz?” Sürücünün ses tonunda hâlâ kuşku vardı.

Clarissa, adımını araçtan aşağıya atıp eldivenlerini taktı. Omuzları dik ve başı yukarıdaydı. “Evet, bu doğru. Beni burada bekleyin. Çok uzun kalmayacağım. Daha önce dediğim gibi size iyi bir ödeme yapılacaktır.”

“Olabilir,” dedi arabacı, şüphe içinde etrafa bakınırken, “Yine de ihtiyacınız olursa, hemen seslenin. Burası sizin gibilere uygun bir yer değildir.”

“Doğru söze ne denir.” Clarissa, adama minnetle gülümsedi. Adamın güvencesi rahatlatıcıydı. “Bir sorun çıkmayacaktır. Eminim.”

“Pekâlâ, öyle umalım.” Ses tonu hâlâ kuşku dolu geliyordu kulağa.

Clarissa kararlılıkla kapıyı çaldı. Daha evvel geldiğindeki çocuk, kapıda dikkatle Clarissa’ya bakıyordu. Clarissa, gülümsemeden çocuğa baktı. “Annen evde mi çocuk?”

“Kim arıyor?”

“Bu seni ilgilendirmez.” Clarissa, ses tonunu soğuk ve kibirli tutmaya gayret gösteriyordu. Küçük kıza tepeden bakıyordu ve görmeyi umduğu şey kızın korku dolu olmasıydı. Kesinlikle daha evvel ki haliyle hiçbir benzerliği olmamalıydı. “Anneni çağır, derhal.”

Çocuğun tereddütlü bir hali vardı. Elbisesinin koluna burnunu sildi ve sonra da aniden koşarak uzaklaştı. Kapıyı yarı aralık bırakmıştı. Clarissa kapıyı iterek açtı ve dar koridora girdi. Yine aynı hırıltı, inleme ve ağlama sesleri geliyordu yukarıdan. Koridor ise buz gibi soğuktu.

Bertha koridorda belirdi. Ziyaretçisine bir nebze düşmanlıkla baktı. “Ne istiyorsun benden bakalım?”

Clarissa soğuk, yarım yamalak tebessüm etti. “Francis isimli çocuğa bakan kadın sen misin? Birkaç hafta evvel, amcası tarafından sana bırakılmış.”

“Öyleysen bile bundan sana ne?”

“Onu almaya geldim. Vasisi onu almam için beni gönderdi.”

“Ben vasi masi bilmem.” Bertha kapıyı işaret etti. “Senin gibileri burada istemeyiz. Şimdi ikile bakalım.”

Clarissa direnmeye devam etti. “Sanırım bu hakka sa-

hibim... Bertha. Beni sonuna kadar dinlersen iyi edersin. Mutfğa geçelim mi? Bu taraftan mı?" Clarissa holün arka kısmında kalan karanlık alanı işaret etti.

Bertha'nın cüretkâr tavrı bir nebze de olsa kırılmıştı. Döndü ve ayağını sürüyerek mutfğa doğru yürüdü. Clarissa da onu takip etti. Kalbi deli gibi atıyordu. Arkasında açık olan kapının -ve kapının ardında da arabacının- bulunduğu holde çok daha güvende hissediyordu fakat bu batakhaneenin içine girmekten başka şansı yoktu.

Mutfak tıpkı aklında kaldığı gibiydi. Cinle sarhoş olan adam, hâlâ ateşin başındaki ha kırıldı ha kırılacak sandalyesinde oturuyordu. Kafasını kaldırıp baktı ve sersem sepelek bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Bu da kim? Hoş bir hanım bizi ziyarete gelmiş. Bu bir devrim." Çatlak kahkahası sinir bozucuydu. Hızla kahverengi şişeye uzanıp, oturduğu sandalyede kaykıldı. Nefesi hırıltılıydı.

Clarissa, kapının eşiğinde durarak, arkasında duran rahatlatıcı özgürlük hissini muhafaza etmekteydi. "Oğlanın velisi, onu eve götürmem üzere gönderdi beni. Zararınız için size bir gine ödemekle yetkilendirildim."

Clarissa pelerininin cebine uzanıp altın gineyi çıkardı. Gine, masanın üzerindeki mumun ışığıyla parladı. "Çocuğu vermeyi reddediyorsanız, o vakit sulh hâkimini getirmekten başka çarem kalmayacak elbette. Hâkim, velisinin yetkisiyle çocuğu alır ve siz de tazminat olarak tek bir peni dahi alamazsınız. Aslında himayenizdeki çocukların, kendileri için ödenen paraya rağmen ihmal edildiklerine dair bir kanıt bulunursa, o zaman hapishaneyi boylayacağınızı sanıyorum."

Bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu Clarissa'nın. İşin aslı, yetkili makamların bu terk edilmiş çocukların geleceği için iki peni bile harcamayacağını düşünmekteydi. Fakat söylediği şey yeterince göz korkutu-

cuydu ve Clarissa da Bertha'nın yasalarla herhangi bir münasebetten kaçınmak için her şeyi yapabileceğinden gayet emindi.

Clarissa bekledi. Para hâlâ tüm cazibesıyla elinde parıldıyordu. Clarissa'nın gözleri, soğuk ve sabit bir şekilde Bertha'nın yüzüne odaklanmıştı. Bertha'nın, korkusunu ve çaresizliğini sezmemesi için dua ediyordu. Hayvanların korkunun kokusunu aldıkları söylenirdi. Muhtemelen bu rezil mahlûkat da aynı yetiye sahipti ve Clarissa çok korkuyordu.

“Ver ona şu veledi Bertha.” Sandalyedeki adam kendini doğrultmaya zorladı. “Bu belaya değmez ve sen de çocuğu burada tutarak asla bu ginenin bir benzerini göremezsin. Velede daha ne kadar dayanacağını sanıyorsun ki?”

Bertha elini uzatıp, “Ver öyleyse.” dedi.

Clarissa başını iki yana sallayıp, “Önce sen çocuğu ver. Yaşadığını ve sağlıklı olduğunu görmeliyim,” dedi.

Bertha dik dik baktı ve adam sandalyesini iterek, “Eğer sen getirmezsen, bunu ben yaparım... ve bunu yaptığım için de o gineyi ben alırım,” dedi.

“Cesedimi çiğnemen lazım.” Bertha, Clarissa'yı iteleyerek geçti ve merdivenlere yöneldi. Clarissa da onu takip etti. Herhangi bir terslik olmaması, Bertha'nın bir dolap çevirmemesi için dua ediyordu.

Bertha kuvvetli adımlarla merdivenlerden tırmanırken, Clarissa da en alt basamakta dikiliyordu. Bertha'nın sesi aşağıya kadar ulaşıyordu. “Hey sen, velet. Gel buraya. Evet sen, sana diyorum... Francis ya da o cici adın her neyse. Sağır falan mı oldun?”

Tüm kasları koşarak merdivenleri çıkmak ve Bertha'yı tekmelemek için kasılmış halde olmasına rağmen, Clarissa olduğu yerde durabilmek için kendini zorladı. Kendini kasti ve nihayet Bertha bir kez daha göründü. Francis'i

kolundan çekiyordu. Çocuğu Clarissa'nın önüne iteledi. "İşte... senin için gelen biri var. Aşağı in."

Francis korku dolu gözlerle ablasına baktı ama ilk başta onu tanımamış gibi bir hali vardı. Clarissa, kalbini ters düz eden bir sızlamayla, tek kelime etmeden kollarını Francis'e uzattı. Francis merdivenlerden aşağı koştu ve Clarissa'nın kollarına atıldı. O kadar hafif, hırpani gömleğinin altında o denli çelimsizdi ki Clarissa buna sebep olanları öldürmeyi istedi. Önce yavaş yavaş Luke'u, sonra da yüzü cinden kızarmış olan kadını.

Clarissa, gineyi alt basamağa atıp arkasını döndü ve koşarak evden çıktı. Kollarını Francis'e sımsıkı dolamıştı. Ya arabacı gittiye? Elbette gitmemiştir. Adam yol parasını talep edecekti.

Sürücü sanki hiçbir derdi yokmuş gibi, sandukasının üzerinde oturmuş piposunu tüttürmekteydi.

"İçeri gir." Clarissa kardeşini arabanın karanlık iç bölümüne tıktı. Hâlâ bir şeylerin ters gitmesinden endişeleniyordu... Bertha kapıdan fırlayıp yaygara koparabilirdi... Sokak öfkeli insanlarla dolabilir, hepsi de Clarissa'yı durdurmaya teşebbüs edebilirlerdi.

Ancak öyle olmadı. Francis'in ardından hemen kendisi de arabaya bindi ve kapıyı çekip kapattı. Ve araba da anında harekete geçti. Herhangi bir kovalama sesi ya da öfkeli bir haykırış yoktu. Yalnızca Francis'in hıçkırıkları duyuluyordu.

Clarissa titreyen ellerle uzanıp Francis'i kucağına doğru çekti. Kardeşini sımsıkı tutup, bakımsız ve feci kokan saçlarını okşadı. Onu kucağında sallarken, usul usul şarkılar mırıldanıyordu.

Bir müddet sonra Francis'in gözyaşları dindi. Doğrularak ablasının yüzüne baktı. "Neden daha önce gelmedin?"

Çocuğun suçlayıcı ses tonu Clarissa'da deli gibi ağlama

arzusu uyandırdı fakat nazikçe, “Gelemedim aşkım. Elimden geldiği kadar çabuk geldim. Luke bana nerede olduğunu söylemedi. Seni bulmam uzun zaman aldı,” dedi.

Çocuk kızarmış, iltihaplı dudaklarını kemirirken, bu söyleneni düşünüyor gibi bir hali vardı. “Ben açım.”

“Evet biliyorum. Arabadan iner inmez, bir turtacı bulacağız.” Clarissa bir kez daha bağrına bastı kardeşini. Onu sağ salim alabildiğine inanamıyordu. Araba arnavut kaldırımında tıkırdayarak ilerlerken, Francis de artık ablasının kucağına yatacak kadar tatmin olmuş görünüyordu.

“Sizi nerede indirmemi istersiniz hanımefendi? “Arabacı oturduğu yerden eğilip arkaya doğru bağırdı.

“Piccadilly’de... Beni aldığınız yerde.”

“Geldik sayılır. Bir dakika içinde orada oluruz.”

Francis bir kez daha doğruldu. “Luke Amca’ma ne olacak? O bir şeytan Rissa. Neden beni oraya götürüp terk etti?”

“Bu konuyu daha sonra konuşacağız canım.” Arabanın durmasıyla Clarissa kardeşini kucağından kaldırdı.

Arabacı kapıyı açtı ve Francis’i tutup aşağı indirdi. Bir saniyeliğine çocuğu havada tutmuştu. “Zavallı, küçük yavruca. Ne olmuş bu çocuğa böyle. Bir deri bir kemik kalmış.” Clarissa ters bir cevap yapıştırmamak için kendini zor tuttu. Adam çok nazik davranmıştı ve o olmasa, Dundee Sokağı’nda o denli cesur davranamazdı. O yüzden, bunun yerine sadece gülümsedi. “Biliyorum ama iyi olacak. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.” Clarissa adama altın bir para uzattı.

Adam parayı dişledi ve başını aşağı yukarı sallayıp perçemine dokundu. “Öyleyse size iyi şanslar hanımefendi. Ve küçüğe de. Biraz etlenip butlanmaya ihtiyacı var.”

“Derhal bunu başarmak niyetindeyim zaten.” Clarissa, Francis’in elini tuttu. “Şimdi bir turtacı arayacağız.”

“Size de bu yakışır zaten hanımefendi,” dedi şoför. Yeniden arabaya çıkmadan önce Francis’in iskeleti çıkmış omzuna hafifçe vurdu. Atları dehledi ve araba Piccadilly’den aşağıya doğru inmeye başladı.

Sokaklar pazar gününe yaraşır biçimde hayli sessizdi. Yine de Clarissa Piccadilly’den geçip Green Park’a doğru ilerlemeye devam etti. Orada börek çörek satan bir satıcı ve iki ineği güden sütçü bir kız buldular. Yumurta sarısı ahşap süt kovası ağzına kadar doluydu. Clarissa, Francis’e bir etli börek ve bir fincan süt aldı ve çocuğun her ikisini de bir çırpıda silip süpürüşünü seyretti. Konuşmaları için özel bir yer bulmak amacıyla, Francis’i ağaçlıkların olduğu tarafa şefkatle yönlendirmeden önce fincanı yeniden doldurttu ve kardeşinin onu da içmesini izledi. Çıplak dalların altında kayın ağacından yapılmış bir bank buldular.

“Hâlâ açım,” diye şikâyet etti Francis.

“Çok yakında doğru düzgün bir akşam yemeği yiyeceksin. Fakat şimdi sana anlatmam gereken şeyler var.”

Francis bankın üstüne tünedi. İncecik gömleğinin altında tir tir titriyordu. “Kıyafetlerine ne oldu?” diye sordu Clarissa, çocuğu kendi pelerinine sarıp sarmalarken.

“Bilmiyorum. Bertha kıyafetlerimi çıkarıp yerine bunu verdi. Kokuyorlar.” Burnunu kırıstırarak ekledi: “Hep kokuyorlardı.”

“Pekâlâ, çok geçmeden düzgün kıyafetler buluruz sana.” Clarissa kardeşine baktı, nasıl en iyi başlangıcı yapacağını kestirmeye çalışıyordu... daha doğrusu nereden başlayacağını. “Luke’tan saklanmamız lazım Francis.”

Francis şiddetle onaylar manada başını salladı. “Sana demiştim. O bir şeytan.”

“Evet öyle ve oradan kaçtığını öğrenir öğrenmez seni aramaya koyulacaktır... ikimizi de. Şimdi ben, bizim için, Luke’un asla bakmayı akıl edemeyeceği bir yer buldum.

Ancak akıllı olmalısın Francis. Benim hatırladığım kadar akıllı olmalısın.”

Francis ablasına dikkatle bakıyor ve dinliyordu. Artık açlıktan ölme raddesinde değildi ve odaklanabilecek kadar da ısınmıştı. Ruhunun, son birkaç haftanın zorluklarından dolayı henüz tükenmemiş olan bir kısmı geri dönmüştü. Ablası yakınlarda bir yerlerde, kendiyile birlikte bir evde yaşayacağını söylüyordu ona. Bir beyefendiye aitti bu ev ve Francis bu beyefendiyi tanı mıyordu, hatta belki onunla hiç karşılaşmayacaktı bile. Eğer karşılaşacak olursa, sadece selam verip ortadan kaybolacaktı.

“Kim bu beyefendi?”

“Blackwater Kontu, tatlım.”

“İyi de sen nereden tanıyorsun onu ‘Rissa? O bir lord.”

“Evet, senin büyükbaban da öyleydi.” Clarissa anında söylediğine pişman oldu. İhtiyacı olan son şey, Francis’in bir kontun torunu gibi davranmasıydı. Derin bir nefes aldı ve tekrar başladı.

Francis dinledi. “Ben bir baca temizleyicisi miydim?” Francis, öyküyü belli belirsiz kakhaha ciyaklamasıyla böldü. Olayın ciddiyetini vurgulama ihtiyacını arttırsa da bu kakhaha, Clarissa’nın kalbini ısıttı.

“Neredeyse olacaktın,” dedi Clarissa. “Bir şeyi çok iyi anlamam lazım Francis. Luke asla seni bir daha *bulmamalı*. Kim olduğun, benim kim olduğum, ailemizle ilgili her şey hakkında sessiz kalmalısın. Bunu anlıyor musun?”

Francis başıyla onayladı, ciddileşmişti. “Eğer beni bulursa, yine o yere dönerim. Bir daha oraya dönmeyeceğim.” Düşünceli bir şekilde bacaklarıyla tekme savurdu. “Belki de dilsiz olmalıyım, konuşamıyormuş gibi davranmalıyım. Bu işe yarar, değil mi?”

“Yarar.” Clarissa gülümseyerek onayladı kardeşini. “Fakat bunu uzun süre devam ettirebileceğinden şüpheliyim

ve rolünü bir kez bırakırsan, bu daha da fazla sorgulamaya neden olur.”

“Bence de. Kazara konuşabilirim, hiç fark etmeden ve sonra da herkes meraklanmaya başlar.”

“Evet meraklanırlar.” Clarissa ayağa kalkıp elini uzattı. “Haydi, eve gidelim.”

Yürürlerken Clarissa, Francis’e Sally ve Bayan Newby’den bahsetti. “Ve bir de evdeki ağır işleri gören, Sammy diye bir oğlan var. Senin de biraz yardımda bulunman gerekiyor aşkım. İlk bakışta tuhaf gelebilir fakat Silas’ın ahırda işlerine yardım ettiğin zamanki gibi farz et. Senden istenildiği gibi neşeli bir şekilde davranır ve herhangi bir sorun çıkarmazsan, öyle ya da böyle bu işten sıyrılırız.”

İçinden bir ses, kardeşinin kendi kendini hiç olmadığı birine dönüştürme yeteneği hakkında aşırı iyimser olduğunu söylüyordu. Fakat elinden geldiğince gözleyecek ve erken davranıp, olası bir sorunu önlemeye çalışacaktı. Eğer işler kötüye giderse, o vakit evden ayrılmak ve kendi rüştünü kazanana kadar sayfiyede, kardeşini saklayabileceği bir yer bulmak zorunda kalacaktı.

“İşte geldik.” Clarissa, evin dış cephesinin önünde durdu. “Pelerini bir dakikalığına geri almam lazım aşkım.” Pelerini omuzlarına aldı ve kapıya doğru bir adım atıp, bir anda durdu. Kapının anahtarının kendinde olmadığını daha yeni fark etmişti. Buna çare bulunabilirdi, tabii evin anahtarlarının evin gelip geçici sahiplerine verilmesi usuldense. Clarissa aslan başlı kapı tokmağını çaldı.

Sally anında kapıyı açtı. Selamlamak üzere ağzını açtı ama kelimeler ağzından dışarı çıkmadı. Clarissa’nın yanındaki kişiye dik dik bakıyordu. Francis ablasının elini sıkıca tutmuştu ve öylece dikiliyordu. Gözlerini yere in-

dirdi kendini ufaltmak ve göze batmayacak bir hale getirmek gayretiyle, Clarissa'ya iyice sokuldu.

Clarissa, Francis'i de yanına alarak hole adımını attı. "Sally bu çocuğu sokakta buldum. Adının Frank olduğunu söyledi. Bacaya çıkmadığı için sahibi tarafından feci şekilde dövülmüş. Sammy'ye yardımcı olması için işimize yarayabileceğini düşündüm."

Sally çocuğa bakıp, kaşlarını kaldırdı. "Biraz cılız değil mi?"

"Biz şişmanlatınca öyle olmayacaktır."

"Lütfen hanımefendi. Açım," diye mırıldandı Francis, kafasını kaldırıp yaşarmış gözlerle bakmaktaydı. "Midem feci şekilde gurulduyor."

Sally'nin ifadesi yumuşadı. "Pekâlâ, bunu kolayca halledebiliriz. Banyo yapma gereksinimi var gibi görünüyor."

"Evet, benim odamda Sally. Böylece Bayan Newby'nin de mutfaktaki işlerini engellemez. Bir de ona temiz birkaç kıyafet de bulabilir miyiz? Üzerindeki paçavralar yaz esintisinden bile koruyamayacak türden."

Sally çocuğa bakıyordu. "Onunla aynı bedende bir erkek kardeşim var. Belki annem eski giysilerinin en iyisini feda edebilir."

"Ah ben de kardeşine yeni bir kıyafet almaktan mutluluk duyarım." Clarissa, kontun vaat ettiği cep harçlığı olmaksızın, ne kadar idare edebileceğini merak etmeye başlamıştı. "Öyleyse hadi bu çocuğu ısıtıp, bir an evvel yeniden tertemiz yapalım."

"Ben önce banyo teknesini alayım hanımefendi, sonra da koşarak anneme gideyim. Bir saat ya sürer ya sürmez. Zaten lord hazretlerinin akşam yemeğinden evvel gelmesini beklemiyoruz."

"Hadi yap öyleyse Sally. Gel Frank." Clarissa kardeşini

aceleyle üst kata, kendi odasına çıkardı. “Bu çok zekiceydi, aşkım. Her zaman böyle konuşabilir misin?”

“Tabii ki,” dedi Francis, biraz küçümser bir tavırla. “Evin ahırındaki oğlanlar gibi ve aynı o korkunç yerde herkesin konuştuğu gibi.”

“Güzel. Benimle yalnız olduğun zamanlar hariç bunu bozmamaya özen göster. Hadi şu kirli kıyafetleri çıkaralım üstünden.”

Clarissa, minik kardeşinin neredeyse iskelete dönmüş bedenini görünce hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tuttu. Kir tabakası çocuğun bütün kıvrımlarına işlemişti. Francis oturaklı banyo teknesine sevinçle atladı. Hatta ablası bit olup olmadığına bakmak için saçlarını didik didik etmesine rağmen hiç itiraz etmedi. Clarissa, şaşırtıcı bir şekilde hiç bit bulamadı. Francis banyosu bitip de ablasının sabahlığını giyince, şöminenin başına oturdu. Bir kâse sütlü ekmek, bir haşlanmış yumurta, ısıtılmış ekmek ve kalın bir dilim meyveli kek yedi. Bayan Newby, kurtarılmış baca temizleyicisi masasına annevi bir ilgiyle yanıt vermişti. Çocuğun banyodaki halini bir kez görmesi bile içini burkmuş ve hemen mutfığa koşturmuştu.

Clarissa şöminenin başında oturduğu sandalyede iki büküm olmuş, Francis’in yemek yiyişini izlerken, minik kardeşinin ellerinin arasından kayıp gittiğini öğrendiği günden beri hep içinde olan dehşetin son gerilimlerini hissediyordu. Bir daha asla kardeşinin kendinden alınmasına izin vermeyecekti. Luke, bunun için önce onu öldürmeliydi ve Jasper’ın saat üçte metresinin yatak odasına girdiğinde karşılaştığı sahne buydu. Erken gelmesi nedeniyle karşılama merasiminin eksikliğinden dolayı zaten canı sıkılmıştı. Ne Clarissa ne de Sally holde neşeli bir şekilde onu karşılamak üzere aşağı inmemişlerdi ve Jasper üst kata tek başına çıkmak zorunda kalmıştı. Oysa Clarissa’yı ken-

dini memnun etmek üzere giyinmiş vaziyette kabul salonunda bulmayı beklemişti.

Bunun yerine karşısında bu sahne vardı. Jasper'ın kolları adeta alnının tepesine kadar kalktı. Bir sabahlığa sarınıp sarmalanmış küçük bir çocuk, şöminenin başına oturmuş, devasa boyutta bir dilim meyveli keki yiyordu ve süt bıyığı da üst dudağına renk katmıştı. Ve metresi Clarissa, Jasper'ın tüylerini diken diken edecek bir şekilde, karşıdaki sandalyeye rahatça kurulmuş çocuğu sahiplenici bir memnuniyet içinde izliyordu.

“Bu da ne böyle?”

15

Clarissa sıçradı. Bakışları doğrudan şömine rafının üzerindeki saate kaydı. “Ah, lordum... Jasper... Seni bu kadar erken beklemiyordum.”

“Evet,” diye onayladı Jasper yavan bir şekilde. “Öyle görünüyor zaten. Bu kim?”

Ablasının sabahlığının kıvrımları arasından Francis, yeni gelen kişiye fal taşı gibi açılmış gözlerle tedirginlik içinde bakıyordu. Adam onu gördüğüne pek memnun olmuş gibi görünmüyordu.

“Sokakta bulduğum bir çocuk sadece.” Clarissa, sandal-yesinde doğrulup ayağa kalktı. Ayaktayken duruma daha hâkim olabileceğini hissetmişti. “Ona çok gaddarca davranan, baca temizlikçisi sahibinin elinden kaçmış. Zavallı küçük şey, fareler yüzünden bacalara çıkmaya korkuyormuş... Onu o adamın ellerine bırakamazdım. Tanrı aşkına, o daha bir çocuk. Kendini savunamaz. Üstelik neredeyse açlıktan ölmek üzereydi. Ne kadar zayıf olduğuna baksana.”

Jasper, Clarissa’nın bu coşkulu konuşması karşısında kaşlarını çatı. “Olabilir ama sahibinden yasal çıraklık hakkını alamazsın.”

Bu garip olduğu kadar kalpsizce yorum Clarissa’yı derinden sarsmıştı. “Belki *siz* alamadınız lordum ama ben

kesinlikle alabildim,” diye belirtti, Clarissa. “Hem bunun yasal bir ıraklık hakkı olduğunu nereden biliyorsunuz. Bu baca temizlikilerinin çocukları nerede bulurlarsa aldıklarını duymuştum. Eminim, Frank’ın başına gelen şey de buydu.”

Jasper başını iki yana salladı. “Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Başlangıç olarak onu doyurmak. Ayağa kalk Frank.” Clarissa, ocuğun elini tuttu ve ayaklarının üzerine basmasını sağladı. “Ne kadar zayıf olduğuna baksana Jasper.” Sabahlığı açtı. Havanın ıplak vucuduna temas etmesiyle ürperdi Francis ama sabırla konta bakıp, cılız kollarını yanlarda tuttu. Bu adamın kendine acıması önemli gibi görünüyordu.

Jasper’ın kaş atması iyice derinleşti. Bu şekilde ihmal edilmiş çocukların şehirde kaybolmuş olması onu şaşırtmamıştı, dengesini sarsan tüm kaburgaları sayılabilecek kadar zayıf bir çocuğun karşısında dikiliyor oluşuydu. Yeniden kafasını iki yana salladı. “Tanrı aşkına, şifayı kapacak rt şu çocuğu.”

Clarissa denileni yaptı ve tekrar Francis’i sandalyeye yerleştirdi. Francis sabahlığın içine kıvrılıp, meyveli keki yemeye devam etti. “Sally ona erkek kardeşinden bir iki kıyafet getirmeye gitti.”

“Anladım. Tüm ev halkımın, insanlığın bu hazin rneği için seferber olduğunu farz edebilirim yleyse?”

Clarissa’nın yeşil gözleri adeta alev aldı, ses tonu da buz gibiydi. “Bu evin sakinlerinin, bir nebze de olsa -sizde bariz şekilde eksik olan- insani merhamete sahip olduğunu farz edebilirsiniz efendim. Onu yeniden sokağa mı atacaksınız?”

Jasper savunmacı bir hareketle ellerini kaldırdı. “Ben böyle bir şey demedim Clarissa. Eğer çocuğu burada tut-

mak istiyorsan, yap o zaman. Onu besleme ve barındırma masraflarını karşılayabileceğimi sanıyorum. Tabii o da kendini işe yarar kılmalı. Elbette sahibi, kapıya sulh hâkimiyile dayanmadığı sürece.”

“Gülünç olma,” dedi Clarissa keskin bir ifadeyle. “Sahibi onun nerede olduğunu nereden bilecek?”

“Umarım haklısındır ve ne yaptığını biliyordur. Bu çocuk belki de bir hırsızdır.”

“Değilim,” dedi Francis ağız dolusu kekle, gücenmiş bir şekilde.

Jasper, Clarissa’ya dönmeden önce bir bakış atarak çocuğu yatıştırmaya çalıştı. “Eğer bir şeyler kaybolmaya başlarsa, nereye bakacağını biliyorsun.”

“Anladım,” dedi, Clarissa öfkeyle. “Hemen yargısız infaz... Pekâlâ lordum ama izninizle sizin adalet duygunuz hakkında pek iyi şeyler düşünmediğimi söylemek isterim.”

“Ah, Tanrı aşkına Clarissa, gerçekçi ol. Çocuğun bu kadar zaman hayatta kalmasının sadece çalarak mümkün oluşu oldukça akla yatkın bir şey. Bunun için onu suçlamam ama eski alışkanlıkların zor bırakıldığını söylüyorum. Ancak gerisi sana kalmış.” Jasper arkasını dönüp odayı terk etti ve kabul salonuna gitti.

Kendine bir kadeh madeira doldurdu ve şöminenin başına geçip, öfkesini bastırma çalışırken gözünü alevlere dikip, ayağının birini demir altlığa, kolunu da şöminenin rafına dayadı. Eğer günün en iyi bölümünü bu kadar kötü geçirmemiş olsaydı, muhtemelen Clarissa’nın açlıktan ölmek üzere olan bir evsiz barksızı kurtarma hayırseverliği karşısında bu denli öfkelenmezdi. Aslında baştan aşağıya tükenmiş olmasaydı, büyük ihtimalle, bu davranışı alkışlardı bile. Fakat metresinin bu gece kendisine ait olmasına ve onun tüm ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

Sabahın erken saatlerinde yatağından kalkmıştı ve ne

yapacağını bilmiyordu. Henüz seviştiği sözde fahişenin, doğduğu günkü kadar bakire oluşunun farkındalığı Jasper'ı tamamıyla sarsmıştı. Fakat bir hayli tuhaf bir şekilde, Clarissa'nın onu bu denli hayati önemi olan bir konuda aldatabileceğini düşünmesi kadar etkilememişti. Böyle bir düşüncenin aptallığına sadece gülünebilinirdi. Deneyim sahibi bir adamın, bir bakireyle sevişmekte olduğunu anlamayacağını düşünmüş olabilir miydi gerçekten? Bozulacak bir kızlık zarı yoktu, kesinlikle ama hiçbir erkek de aşk dolu bir şekilde onun vücuduna dokunmamıştı. Hiçbir erkek o dar, bekâret kalkanından içeri girmemişti.

Clarissa'nın kendi hakkında anlattığı her şey yalan gibi görünüyordu. Jasper, onun görüldüğü kişi olmadığına zaten önceden ikna olmuştu ve bu durum onu fazlasıyla şaşırtmıştı ancak kızın onu bu denli aldattığını hiç tasavvur etmemişti. Ve birkaç dakikadır, dokunuşlarına Clarissa'nın verdiği tutkulu cevaptan da şüphe duyduğunu fark etti. O da mı yalandı? Fakat kalbinin derinliklerinde, kızın kendisine gerçek bir ihtirasla karşılık verdiğini biliyordu. Hiç kimse -bir fahişe ne kadar uzmanlaşmış olursa olsun- böyle bir karşılık verirken taklit yapamazdı. Ve Clarissa Ordway, önceden her ne olursa olsun bir fahişe değildi. Ya da Jasper onun hizmetini satın alana kadar değildi. İyi yetiştirilmiş genç bir hanımı bir Covent Garden randevu evi çalışanına dönüştüren şeyin ne olabileceğini daha önce de sormuştu zaten kendine. Ve henüz bu karmaşayı çözmeye başlayamamıştı. Eğer Clarissa, Nan için çalışmıyorduyorsa, taş kalpli kadın neden ona barınacağı bir yer vermişti? Ve bu şaşaalı oyunun altında nasıl bir gerçek vardı?

Jasper'ın tüm gün boyunca dikkati dağınıktı ve an itibariyle de bu muammayı çözmeye bir adım bile yaklaşmamıştı.

Clarissa, Jasper'ın arkasında yumuşak bir ses tonuyla

konuşmaya başladı. “Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm Jasper. Çatının altındaki küçük bir çocuğun seni bu denli üzeceğini düşünmemiştim.”

Jasper şömineye arkasını döndü. Clarissa kapının önünde duruyordu. İfadesi sakindi ve gözleri yalnızca az evvelki öfke alevinin korlaşmış ateşiyle parıldıyorlardı. Saçları serbest bırakılmış ve kadife bir kurdeleyle arkadan tutturulmuştu. “Gerçekten onun varlığını fark etmen için bile bir nedenin yok.”

Jasper kadehinden bir yudum aldı. Bardağın üstünden Clarissa’ya bakıyordu. “Evi fakir fukarayla doldurmayacağına söz verdiğin sürece, sanırım bu dediğin doğru olabilir.” Bardağını bıraktı ve kollarını uzatıp, “Gel buraya,” dedi.

Clarissa oldukça hazır bir şekilde Jasper’ın yanına gitti. Clarissa’nın başını ellerinin arasına aldı. Parmakları, kızıl-altın rengi saçlarını okşadı ve onu öptüğünde, içindeki karmaşa ve öfkeye rağmen -ya da belki bu yüzden- sonsuz bir sahiplenme duygusuyla onu yeniden almayı istedi. Bu arada Clarissa’nın çocuğa bakış şeklini ve onları kuşatmış olan köklü arkadaşlık bağını düşündü... Nereden ileri geliyordu bunlar?

Clarissa, Jasper’ın sert öpüşüne, kendi ihtiyacı doğrultusunda yanıt verdi. Öpücüğün yoğunluğu dudaklarında adeta alev alev yanan bir mühür gibiydi. Jasper’ın dili, vahşi bir sahiplenmeyle Clarissa’nın diliyle oynuyordu. Clarissa kendi öfkesinin kırıntılarını hissederken, Jasper’ın hiddetini de hissedebiliyordu.

Nihayet Clarissa’nın suratındaki öfke ifadesi yumuşadı ve Jasper’ın elleri, onun kalçalarını sarmak üzere sırtından aşağıya kaydı. Clarissa’nın dudaklarına temas eden dudakları yumuşadı ve dili ağzının içini nazikçe keşfe çıktı. Artık istila etmiyordu. Jasper başını kaldırdığında, parmak ucuy-

la Clarissa'nın şişmiş dudaklarına küçük vuruşlar yaparken gözleri hüznü bir tebessüm barındırıyordu.

"Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," dedi Clarissa usulca. "Fakat tüm gün seni düşündüm." Düşünceleri sevecen olmamasına rağmen, bunun kesinlikle hakikat olduğunu düşündü Jasper.

Clarissa, Jasper'a doğru eğilip, bir anlığına başını göğsünde dinlendirdi ve onun kalp atışını dinledi. Bir şekilde, Jasper'ın yakınlığından güç buluyor gibi bir hali vardı. "Bütün gün seni özledim." Clarissa tam da bunu söylediği anda, bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Tamamıyla Francis'e odaklanmış olmasına rağmen, aklının bir köşesinde Jasper'ın sabah kendisini bırakıp gittiğinde duyduğu hissin, huzursuzluğu vardı. Onu tekrar görme ihtiyacı... Aralarında bir şeylerin değişmemiş olduğundan emin olma gereksinimi...

Kabarmış birkaç saç tutamını Clarissa'nın kulağının arkasına sıkıştırırken, "Avare baca temizleyicilerini kurtarmadığın zamanlarda," dedi Jasper usulca. "Çocuk nerede şimdi?"

"Hâlâ yatak odamda. Giyinme odasına onun için bir yatak hazırlayacağım."

"Ah, hayır, bu olmayacak," diye kesin bir şekilde tavrını koydu Jasper. "Zalim olduğuma dair istediğin suçlamayı yapabilirsin fakat o çocuğu -hiçbir çocuğu- yatak odasına bitişik bir odada uyutmam. Hizmetçilere ait yerde uyuyabilir. Yeterince rahattırlar ve şu ana kadar uyuduğu yataklarla kıyasladığında, oranın bir saray olduğunu düşüneceğinden eminim."

Clarissa, Jasper'ın haklı olduğunu kabullendi. Francis'in giyinme odasındaki varlığı en kibar şekliyle engelleyici olurdu. Başını Jasper'ın göğsünden kaldırıp bir adım geri attı. "Sally ile konuşayım."

Jasper zilin ipine uzandı. “Eğer bu geceye asıl niyet ettiğimiz şekilde devam edeceksek, yeniden başlamanın vakti gelmiş demektir.”

Sally elinde bir bohçayla, zile yanıt verdi. “İşte kıyafetler, Bayan Ord- Ah, lordum. Sizin de burada olduğunuzu bilmiyordum.”

“Beni karşılamadığından, bu pek de şaşırtıcı değil,” dedi Jasper, kupkuru bir tebessümle. “Eminim artık görevlerine devam etmeye hazırsındır.”

Sally’nin uğradığı bozumu fark edince, “Jasper bu hiç adil değil,” diye itiraz etti Clarissa. “Sally’nin burada olması benim hatamdı. Ayrıca söylediğinden, bir saat erken geldin.”

“Bariz bir şekilde alışkanlığa dönüşmemesi gereken bir şey.” Jasper birdenbire gülümsedi. Her zaman olduğu gibi gülümsemesi yine simasını bambaşka birine dönüştürmüştü. “Bağışla Sally. Sadece şakalaşıyordum.”

Sally diz bükerek selam verdi, kıpkırmızıydı. “Tabii lordum. İşte kıyafetler Bayan Ordway.” Bohçayı uzattı.

“Teşekkür ederim. Hemen şimdi giydireyim.” Clarissa bohçayı aldı.

“Hayır, giydirme.” Jasper, Clarissa’nın elinden bohçayı alıp Sally’ye verdi. “Sally çocuğa sen bakar mısın? Onu aşağı götür ve hizmetli yatakhanesinde ona bir yatak ayarla.”

“Ah, zavallı küçük yavrucak benimle uyuyabilir.” Sally bohçayı aldı. “Evdeyken kardeşimle birlikte uyuruz. Ben ona bakarım, siz endişe etmeyin.” Aceleyle kapıya ilerleyip omzunun üstünden, “Ah, eğer sizin için uygunsa, Bayan Newby yemeğin beş dakika içinde servis edilebileceğini söyledi efendim,” dedi.

“Evet, bu tatmin edici bir çözüm,” dedi Jasper, kapı Sal-

ly'nin ardından kapanınca. "Sence de öyle olduğuna inanıyorum." Sorgulayıcı bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Clarissa belirsiz bir şekilde tebessüm etti. "Eminim Sally'nin yanında çok rahat edecektir."

Jasper biraz somurttu. "Daha fazla sokak çocuğu beklemeli miyim?"

"Belki benim ona yardım etmek istememi tuhaf karşılıyorsun fakat onu gördüğüm an aklıma kaybettiğim çocuk geldi. Çocuğumun başı dertte olsa, birilerinin ona iyi davranmasını ne kadar çok isteyeceğimi düşündüm." Aslında bunun tamamıyla yalan olmadığını telkin etti Clarissa kendi kendine. Kesinlikle böyle hissedeceğinden emindi.

Jasper bunun yeterince makul olduğunu düşünebilirdi, tabii bu evsiz barksız çocuk hikâyesinin uydurma olmadığından emin olabilseydi. Clarissa neyi saklamaya çalışıyordu? Bir kaçak mıydı? Aranıyor muydu? Clarissa'ya baktığında bu sorular saçma geliyordu fakat kızın ağzından çıkan her söz hayal gücünün canlı bir ürünü gibi göründüğünden, hiçbir şey çok da abes değildi.

Acaba Jasper onunla yüzleşmeli miydi? Fakat içgüdüleri tamamıyla Clarissa'yı yanında tutmak istiyorsa, henüz ona meydan okumak için çok erken olduğunu söylüyorlardı. Ve Jasper'ın emin olduğu tek şey Clarissa'yı kaybetmek istemediğiydi. Kız bir kumpas kurmuştu ama hoşnut etmeyi de biliyordu. En önemlisi, amcasının mirasına giden yolun hâlâ Clarissa'dan geçmesiydi. Jasper uygun zamanı bekleyecek ve talihine güvenecekti. O nedenle Clarissa'ya kolunu uzattı. "Yemeğe inelim mi hanımefendi?"

O akşam, King Sokağı'nda bekleyen at arabası çok eskiydi. Geniş ve hantal araba, dört at tarafından çekiliyordu. Şehrin dar ve kalabalık sokaklarından geçmek için tasarlanmamıştı. Yüksek sandukasının üzerine tünemiş olan

sürücü, yoldan geçerken arabaya bakakalıp eliyle arabayı işaret eden ve kahkahayı basan her yayada lanet okuyordu. Adam, arabanın yaldızlı kenarlarını sürtmeden Great Piazza'nın etrafında arabayı yönlendirmek için savaş veriyordu.

Arabanın içindeyse Vikont Bradley, sürücünün yaşadığı zorluklardan habersiz, kürklü battaniyelerin altına kurulmuş, ayaklarının altında sıcak bir tuğla, ellerini ayı postu bir manşonun içine tıkmış rahat rahat oturmaktaydı. Nihayet araba durunca uşak, arabanın arka kısmındaki yerinden sıçrayıp, kapıya açmak üzere koştu ve ayak iskemlesini aşağıya indirdi. Kasıp kavuran fırtınaya rağmen, arabacı alının terini sildi ve canı sıkkın bir şekilde dönüş yolculuğunu düşünmeye koyuldu.

Lord Bradley, uşağın arabanın içine tıktırdığı kucak örtüleriyle biraz sorun yaşadı. Lord hazretleri kalın bir atkıyla kulaklıkları olan bir şapka takmış ve ağır bir kürk pelerin giymişti. "Kapıyı açtır sersem," diye çıkıştı uşağa. Adam kapıya koşturdu ve zilin ipini canla başla çekti.

Sağlam, gümüş topuzlu bir bastona abanmış olan vikont, tam da kâhya kapıyı açtığı anda, gutlu ayağının üzerinde topallayarak kapıya kadar gelmişti. Uşağını ve kâhyayı iterek, önlerine geçti ve evin içine girdi. Kâhya kapıyı örterken, vikont sert bir tavırla ayakta dikiliyordu.

Kâhyanın vikontu derhal tanımamış olması talihsizlikti. "Sizin için ne yapabilirim, efendim?" diye sordu, yeni gelen kişiye bir miktar merak içinde bakarken. King Sokağı'nın ziyaretçileri genelde bu dayanıksız, yaşlı adamdan bir hayli zinde olurlardı.

Vikont, kâhyaya ters ters baktı. "Ben Bradley, seni sersem. Hanımına burada olduğumu söyle ve bana bir kadeh sıcak şarap getir." Beklemeden yönünü küçük salona çevirdi.

Nan, kabul salonunda, kendilerine hizmet vermeyi bekleyen genç hanımları nasıl seçeceklerine karar vermeye çalışan iki genç adamı ağırlıyordu. Kâhya, Nan'ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Nan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüce Tanrım, Lord Bradley... burada mı?" diye mırıldandı. "Onu nereye yerleştirdin?"

"Küçük salona gitti hanımefendi. Sıcak şarap istedi."

"Öyleyse derhal götür." Müstakbel müşterilerine dönüp, "Beyler, beni mazur görün... acil bir iş... Eloise ve Natalie'nin dudak ısırtacak biçimde sizlerle ilgileneneğinden eminim." Süzülerek odadan çıktı. Desenli şalının püskülleri de ardında uçuşuyorlardı.

"Lord Bradley, ne hoş bir sürpriz." Salondan içeri girer girmez konuşmaya başladı.

Vikont küçük şöminenin önünde, hâlâ atkısı, şapkası ve pelerinine sarılı vaziyette, oturmaktaydı. "Nan... bir daha beni kapını aşındırırken görmeyi ummadığına bahse girerim." Kıkırdadı ve elini kadına uzattı.

Nan, vikontun elini kabul edip reverans yaptı. "İnanın bana lordum, şeref duydum." Tereddüt edip, "Seçmeniz için genç hanımlarımdan birkaçını getireyim mi?" diye sordu.

Vikont yine kıkırdadı. "Gururumu okşuyorsun Nan. Ah, eskiden aynı anda üçünü birden tatmin edebilir ve sonra da gecenin ilerleyen vakitlerinde diğer bir üçünü de..." Vikont anıların etkisiyle başını iki yana salladı. "Sıcak şarap nerede? Nahos bir içecek ama tüm hekimler yalnızca ona müsaade ediyor."

"Ben getireyim hemen." Nan kapıya doğru ilerledi. Bu esnada kâhya, elinde gümüş bir tepsinin içinde üzerinde buharı tüten bir kadehle koridorun diğer tarafına geçmekteydi. Nan, adamdan tepsiyi aldı ve vikonta sunmak üzere

onun yanına götürdü. "Atkınızı alabilir myim? Hatta... pelerininizi de? Burası bir hayli sıcak lordum."

"Öyle mi?" Vikont başını iki yana salladı. "Ben bugünlerde hiç ısınamıyorum. Atkıyı ve eldivenleri alabilirsin." İkisini de Nan'e verdi ve ardından, kadehi uzun, beyaz ellerinin arasına alıp baharatların rayihasını içine çekti. "Pekâlâ, en azından bu beni ısıtacaktır."

Nan oturup, vikontun ziyaretinin sebebinin açığa çıkmasını bekledi. Vikont, şarabını yudumladı ve ardından, "Yeğenim, geçtiğimiz gün beni ziyarete geldi... yanında da oldukça iyi bir parça getirmişti... Anladığım kadarıyla onu buradan almış," dedi.

"Clarissa Ordway'den bahsediyorsunuz," diyerek başıyla onay verdi Nan. "Kont Blackwater, onu himayesi altına aldı. Sanırım şu anda, Half Moon Sokağı'ndaki evde yaşıyor."

"Mmm." Yaşlı adam başını aşağı yukarı salladı. "Göz alıcı, genç bir şey gibi görünüyordu. Her zamankilerden farklıydı."

"Kesinlikle güzel bir kız ve hoş bir endamı var," diye hemfikir oldu Nan, ihtiyatlı bir şekilde.

Bradley elini 'geç bunları' der gibi salladı. "Ah, bunun doğru olduğunu söyleyebilirim ama onda başka bir şey daha vardı, tam olarak adlandıramadığım bir şey. Nereden gelmişti?"

Nan kelimelerini özenle seçiyordu. "Bana sokaktan geldi. Covent Garden evlerinde iş arıyordu. Onu bakışları için işe aldım. Pek çok kızım kadar deneyimli değildir ama bundan hoşlanan erkekler de var. Ona bir şans vermeye degeceğini düşündüm."

"Sen daima işini bilirsin Nan." Yaşlı adam, Nan'e baktı. Bakışları keskin ve kurnazcaydı. "Hikâyesi neymiş."

Nan pişmanlık içinde başını iki yana salladı. "Bilmiyo-

rum lordum. Kasabadan çıktığını ve zor zamanlar geçirdiğini... söylemişti.” Nan omuz silkti. “Bu bilindik hikâyedir. Günde on kez dinlerim bu hikâyeyi. Onda sıra dışı bir şeyler vardı, bu nedenle onu işe kabul ettim. Yeğeniniz onu Piazza’da görmüş ve ona vurulmuş.”

“Tamam, şimdi anladım.” Yaşlı adam sandalyesinde hafifçe sallandı. “Pekâlâ, yeğenimin ne yaptığı beni ilgilendirmez ama bu kız hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Sence buradaki diğer kızlara kendi öyküsüyle ilgili daha fazla sır vermiş midir?”

“Bilmiyorum lordum. Kont Blackwater onu çıkarmadan önce kısa bir süredir buradaydı. Kendine sırdaş bulacak kadar vakti olduğunu pek sanmıyorum.”

“Peki, sen yine de soruştur Nan. Herhangi bir şey öğrenirsen, hemen gönder bana. Herhangi bir bilgi için iyi meblağda ödeme yapacağım.”

Vikont sandalyesinden kalkmak için mücadele vermeye başlayınca, Nan de yardım etmek üzere ayaklandı. Artık biraz kafası karışmıştı. Neden koskoca vikont, yeğeninin metres olarak tuttuğu kızla bu kadar ilgileniyordu ki?

Yaşlı adam atkısını boynuna doladı. “Diğer müşterilerin de kızı tatmin edici bulmuşlar mıydı?” diye sordu, parmaklarını eldivene yerleştirirken.

Nan tereddüt etti. Eğer Clarissa’nın kontun dışında başka müşterisi olmadığını itiraf ederse, bu kızın satışı için Jasper’dan komisyon talep etme hakkına sahip olup olmadığına dair rahatsız edici sorulara neden olabilirdi. “Hiç şikâyet işitmedim,” dedi Nan, oldukça yuvarlak bir şekilde konuşarak.

Vikont yine keskin bir bakış fırlattı. Sonra da omuz silkip bastonunu aldı. “Şu benim uşağa buraya gelip, bana yardım etmesini söyle.”

Nan reverans yapıp aceleyle koşturdu. Clarissa Or-

dway'in hizmetine dair kendi sahiбелиğini tehlikeye atacak herhangi bir şey söylememiş olmayı umuyordu. Eğer kızı biraz daha tanımış olsaydı, bunun şu an kendine yardımcı dokunurdu. Ancak Jasper'la olan alışverişin hengâmesi içinde, bunun önemi olmayan bir konu olduğunu düşünmüştü.

Vikont Bradley arabasına bindi. Ayak taburesini kaldırıırken, guttan dolayı şişmiş olan ayağına hafifçe çarpan uşağı küfrü bastı. Köşesine kurulup kaşlarını çattı. Kızın geçmişî hakkında, Nan'in bu kadar az şey biliyor olması şaşırtıcı değildi. En azından fahişe kız işini iyi yapıp, eve para getirdiğı müddetçe bu, onu ilgilendirmemiş olmalıydı. Fakat kızda esrarlı bir şeyler vardı.

Jasper yataktan kaydı ve sessizce odanın diğer tarafına yürüyüp şömineye biraz daha odun attı. Şömine rafında hâlâ tek bir mum yanmaktaydı.

Clarissa ansızın konuşmaya başladı. "Yine mi erken çıkıyorsun?"

Jasper arkaya döndü. Çıplak bedeni ardında yanmakta olan alevlerin ani parlamalarından dolayı aydınlandı. "Erken çıkmayı tasarlamamıştım." Jasper'ın bakışları, dirseklerine yaslanarak geriye kaykılmış ve kocaman yeşil gözleriyle Jasper'ı süzmekte olan Clarissa'nın üzerinde gezindi. Çarşaf Clarissa'nın ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı ve teni, alevlerin parıltısında şeftali ve krem rengiydi. Meme uçlarının pembeliğı de Jasper'ın bakışlarının odağıydı.

"Erken çıkmamı mı isterdin?" Jasper yatağı doğru geldi ve Clarissa'nın üzerine eğilip parmağını göğüslerinin ara-

sında gezdirip, sertleşen meme uçlarının çevresinde daireler çizdi.

Clarissa başını sağa sola salladı. “Hayır fakat dün gece erken ayrılmıştın. Kendi yatağında uyanmayı tercih ettiğini söylemiştin.”

“Doğru, bazen,” diye ona katıldı Jasper. “Ama her zaman değil.”

Clarissa’nın içi rahatlamış gibiydi. “Ben de bir şeyler ters mi gitti diye merak etmiştim. Sen başka bir şeyler söylemene rağmen, Sally genellikle senin geceleri kaldığını söyleyince, acaba yanlış bir şey mi yaptım diye...”

Jasper doğruldu. O sırada öfkeliydi ama artık Clarissa tarafından aldatılıyormuş gibi hissetmiyordu. İdare edildiği hissiyatı nedeniyle öfkelenmişti ancak artık durumun kontrolünü ele almıştı. O an için Clarissa’nın kurduğu kumpasın devam etmesine müsaade edecekti.

“O sabah bitkindim. Seni rahatsız etmek istememiştim.” Jasper sesini alçalttı. “Fakat şimdi bir kase panç istiyorum. Gerekenleri mutfaktan alıp gelsem, sen de bana katılır mısın?”

“Gece yarısı ziyafeti mi?” Clarissa, çarşaftan tamamen kurtulup bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı. “Ben de seninle geleyim. Açım.”

“Gördüğüm kadarıyla sen ve şu velet benzer bir iştaha sahipsiniz,” diye gözlemini belirtti Jasper. Gardıroba doğru dönüp, hep orada asılı duran ropdöşambrını aldı. Arkası Clarissa’ya dönüktü, bu nedenle kızın korkudan yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini görmedi.

Clarissa da kollarını kendi sabahlığının içine daldırdı. Kızarıp bozarmasının geçtiğini hissedene kadar yüzünü başka yöne çevrili olarak tuttu. Bu türden masumane tepkiler vermemeyi öğrenmesi gerekiyordu. Fazla uzun sürmezdi. *Süremezdi.* “Aradaki fark, o açlıktan ölmek üzerey-

ken ben değilim. Muhtemelen sonunda yağ tulumu gibi olacağım.”

Jasper kapıyı açarken, omzunun üzerinden alaycı bir şekilde gülümsedi. “Genel olarak, olmamanı tercih ederim. En azından yeni elbise dolabındakileri giyip eskitene kadar.”

Clarissa güldü ve mutfğa doğru giden Jasper’ı takip etti. Jasper, rafların ve kilerin yolunu gayet iyi biliyor gibi görünüyordu. Panç kâsesi, kepçe, bir portakal, bir limon, karanfil tanesi, Hindistan cevizi ve konyak şişesini aldı.

“Panç yapımında uzman mısın?” diye sordu Clarissa, kileri kolaçan ederken.

“Şimdiye kadar pek çok defa hazırlamışımdır.” Jasper tırtıklı bir bıçak aldı ve meyvenin kabuğundaki ispirtoyu soymaya koyuldu. “Babam pançı severdi. Ben daha küçükken, yapılışını öğretmişti. Sonra elden ayaktan kesilince, ne zaman okuldan dönsem kendisine bir kâse hazırlamam için ısrar ederdi. Başka da kimse yapmazdı.”

“Öldüğünde kaç yaşındaydın?” Clarissa kilerden, elinde soğuk iki tavuk buduyla çıkageldi. Meraklı gözlerle Jasper’a bakıyordu.

“On iki.” Jasper omuz silkti. “Kontluk unvanı için bir hayli gençtim. Ne kadar yoksulluk içinde olursak olalım, kardeşlerimin akıbeti için büyük bir sorumluluk duygusuna sahiptim.” Jasper soyulmuş meyveyi panç kâsesine koydu.

“Peki ya annen?” Clarissa, mutfak masasının kenarına tünemiş, kayıtsız bir şekilde, tavuk budunu kemiriyordu.

“O da birkaç yıl sonra vefat etti.” Jasper meyvenin suyunu kâsenin içine sıkmaya başladı. “Uzun süre hastalıkla uğraştı. Çocuklarının hayatlarında tam bir gölge gibiydi. Ölümü, bizlerin günlük yaşamında pek de bir şeyi değiştirmemişti.”

“Yani, sen ve kardeşlerin bir hayli yalnız kaldınız?”

“Birbirimiz vardık,” dedi Jasper, gülümseyerek. “Bu yetiyordu.” Jasper, pançın muhtevalarını tepskiye istiflemeye başladı. “O açıdan, senden daha şanslıymışız. Ebeveynlerinin ölümü, seni tamamen ailesiz bırakmış.” Jasper bu yorumu, hiçbir cevap almayı beklemeden öylesine yaptı. Ne de olsa Clarissa daha önce, ebeveynlerinin kendisi henüz bebeklik yaşından biraz daha büyükken vefat ettiğini söylemişti. Jasper’ın, Clarissa’nın ürettiği zırvaların arasında bu konunun doğruluğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de gerçekliğinden şüphe ediyordu.

Merdivenlerden çıkan Jasper’ı takip etmeye başlamadan önce, Clarissa’nın tek yaptığı, kocaman bir peynir dilimi kapıp, “Evet, sanırım öyle,” demek oldu. Göz ucuyla çatı katının merdivenlerine doğru bakıp, Francis’in, Sally’nin rahat bedenine sokularak ısınmış ve derin bir uyku çekiyor olmasını diledi.

Jasper, şöminenin üstünde pançı ağır ağır karıştırdı. “Yeni elbise dolabının yarın gelmesini umuyorum. Bu öğleden sonra, Tattersalls’tan güngörmüş bir hanımefendinin atını senin için satın aldım. Yani ata binmek için uygun olursan, yarın öğleden sonra seninle parkta birlikte ata binmek istiyorum. Yine hiç kimseyle bir diyaloga girmemeni istiyorum. Yalnız bu kez, kendine mahsus bir şekilde selam vererek karşılık vermelisin. Sadece başını hafifçe öne eğerek. Bunu becerebilir misin?”

“Oldukça kolay geliyor kulağa.” Clarissa ses tonundaki alayı gizleyememişti.

Jasper sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi. Kâsenin içine hindistan cevizini koyup karıştırdı. “Akşam da tiyatroya gideceğiz. Yine orada da her türlü tanışmadan kaçınmalıyız. Tam birinci perde başladığında yeni varmış olacağız ve millet locayı ziyaret etmeye başlamadan önce

oradan ayrılacağız.” Jasper gülümsedi. “Tüm şehir, dedikodularla sarsılıyor olacak.”

Clarissa, ufak bir heyecan ürpertisi duydu. Büyük bahsi olan bir oyun oynuyorlardı ve Clarissa kendine düşen rolü en iyi şekilde oynayacağından emindi. “Kimse benim bir- ” Durdu ve kelimelerini tekrardan seçip, “Genelevden geldiğimi biliyor mu?” diye sordu.

“Bilecekler,” dedi Jasper sakince, Clarissa’nın dilinin sürçtüğünü fark etmemiş gibi davranmıştı. “Bunun duyulduğundan emin olmak zorundayım ama senin, Lord Bradley’e daha önceki gibi davranmana gerek yok. Sen yalnızca üslup ve görgüye sahip bir hanımefendiye yaraşır kusursuz tavırlarda bulunarak, herkese gösteriş yapacaksın.”

“İslah olmuş bir fahişe olarak, benden başka ne şekilde davranmamı beklerler?” diye mırıldandı Clarissa, yenmiş bir tavuk budunu bir kenara bırakırken.

“Hakikaten, başka ne tür şekilde..?”

Clarissa keskin bir bakış fırlattı fakat kepçe yardımıyla pançı kadehlere doldurmadan önce Jasper’ın ifadesi gayet sakindi.

Jasper kadehini kaldırdı. “Riskli görevimize Clarissa.”

“Riskli görevimize.” Clarissa pançını içti. Francis üst katta güvendeydi. Kendi de buradaki rolünü, ne kadar süre oynaması gerekiyorsa o kadar süre oynayacaktı.

Ertesi gün, sabahın geç saatlerinde bir araba, Clarissa’nın elbiselerini teslim etmeye geldi. Jasper atlarla birlikte geri döneceğini söyleyerek, kahvaltıdan sonra evden çıkmıştı. İki uşak, prova konusunda Hortense’e yardımcı olan iki genç kızın talimatlarına uygun olarak, elbiseleri

üst kattaki yatak odasına çıkardılar. Kızlar elbiselerin kıvrımlarını düzelterek dolaba astılar.

Clarissa, elbiselerin miktarı karşısında şaşakalmıştı. Hortense ve Jasper'ın, gerekli olduğunu düşündükleri kataloğun içeriğini dinlemişti ancak kast ettiklerinin böyle bir şey olduğunu demek ki hayal etmeyi pek becerememişti.

Sally şevkle elbiselerin asılmasına, şalların katlanmasına ve şapkaların raflara yerleştirilmesine yardım etti. Francis ise gölgelerin arasında dikilmiş, ağzı açık bir şekilde yapıları seyrediyordu. Sade ve kaliteli bir gömlek, kalın ama dayanıklı yün kumaştan bir ceket ve pantolon giymişti. Kaliteli çoraplar ve ayağına biraz dar gelen botların içinde, parmak uçlarını kasmak zorunda kalıyordu. Yine de yeni durumuyla son derece mutluydu ve mutfak civarıyla hizmetçi odasını hızla keşfediyordu. Bayan Newby'yi bir dilim kek için nasıl tavlayacağını çok iyi öğrenmişti ve çoktan Sammy ile kömür kovalarını kimin daha çabuk dolduracağına dair tatlı bir rekabet içine girmişti.

Jasper bir kez daha hiçbir karşılama merasimi olmadan eve giriş yaptığında, Hortense'in elemanları evden ayrılmışlardı. Fakat bu defa çok da şaşırmadı ve yatak odasından gelen sesleri takip ederek üst kata çıktı.

Clarissa, ayaklı bir aynanın önünde durmuş, biniş için dikilmiş koyu yeşil yün kumaştan yapılmış yeleşin düğmelerini ilikliyordu. Aynadan, içerideki sahneyi izleyen Jasper'ı gördü ve şuh bir tebessümle, "Evet lordum, ne düşünüyorsunuz? Bu öğleden sonra sizi mahcup eder miyim?" Clarissa kollarını uzattı ve böylece Sally dar kesimli ceketin içine girmesinde Clarissa'ya yardımcı olabildi.

Jasper gülererek içeri girdi. "Hepsi gelmiş mi?"

"Ah, bu kadarını bir arada görmemişsinizdir," dedi savurgan bir havayla elini sallayarak. Jasper, Clarissa'yı yaka-

layıp, havaya kaldırdı. “Beni mahcup etmezsin sen.” Jasper, Clarissa’nın ayakları yeniden yere basana kadar onu yavaşça bıraktı. “Hadi giyin de Green Park’ta ufak bir tura çıkalım.” Odadan çıkmak üzere arkasını döndü ve bakışları şaşkınlıkla Francis’e takıldı. “Ne halt ediyorsun sen burada?”

Francis başı yerde, durduğu köşeden fırlayarak, tek kelime etmeden kapıdan uzaklaştı. Jasper, Clarissa’ya baktı. “Bu velet ne zamandır burada?”

Clarissa önemsemeyerek omuz silkti. “Ah, bilmiyorum. Sally içeriye girdiğinde, onu takip etmiş olmalı. O sadece bir çocuk Jasper. Bir zararı dokunmaz.”

“Nesinin dokunup, dokunmayacağı umrumda değil. Fakat onu, bir daha hizmetçi odasının dışında başka bir yerde görmezsem iyi olur. Bunu anlamasını sağlaman, onun iyiliğine olur.”

Clarissa dilinin ucuna gelen itiraz sözcüklerini yuttu. Kısık sesle, “Nasıl isterseniz lordum. Sally, sen Frank’in alt katta kalmasını sağlar mısın?” dedi.

“Baş üstüne Bayan Ordway. Bir dahaki sefere göz kulak olurum.” Sally, dehşete kapılmış gözlerle sadece bir baş işareti yapıp, ağır adımlarla odadan çıkan konta baktı.

“Ah, canım,” diye mırıldandı Clarissa. “Sanırım lord hazretleri çocuklara karşı pek de sevecen değil... Botları uzatsana Sally.” Clarissa şifoniyer aynasının önüne oturup narin ayağını öne uzattı.

“Sanırım lord hazretleri çocuklara alışık değil.” Sally, Clarissa’nın ayağı saran, dar binici botlarını giymesine yardım etti ve marifetli elleriyle bağcıklarını bağladı.

“Pekâlâ, belki biz nazıkçe alıştırırız onu.” Clarissa diğer ayağını uzattı. Eleştirel bir tavırla, botları inceliyordu. “Bir hayli rahatlar. Sence nasıl görünüyorlar Sally?”

“Çok şık hanımefendi. Son moda,” dedi Sally, hayran-

lık duyarak. “Buyurun, bu da şapkanız.” Sally, tatlı bir yeşil tüyle süslenmiş, uzun tepelikli siyah, kastor şapkayı getirdi. Tüyleri parmaklarıyla düzeltti. “Bayan Hortense’in harika bir zevki var.”

“Öyle görünüyor,” diye hemfikir oldu Clarissa. Oturduğu tabureden dönerek, aynaya baktı ve başındaki şapkayı düzeltmeye başladı. Clarissa, şapkanın siperinin altındaki saç lülelerinin son derece göz alıcı olduğunda karar kıp, eldivenleri Sally’den teslim almak üzere aynaya arkasını döndü. “Evet, şimdi lordumun ne tür bir binek at seçtiğini göreceğiz.”

Jasper’ın güngörmüş hanımın atı hakkında söylediklerinden sonra, Clarissa oldukça geniş sırtlı, vakarlı ve yaşı olan bir kısırak beklerken, sokakta bir seyisin gözetimindeki alacalı kısırağı görünce memnun edici bir şaşkınlık yaşadı. Seyis, aynı zamanda Jasper görüldüğünde, başını silkerek ayağını yere vuran, iğdiş edilmiş güzel bir atın da dizginlerini elinde tutuyordu.

“At mutlu oldu,” diye gözlemini belirtti Clarissa, kısırağın yanına gelince. Kısırağın kadifemsi burnunu hafifçe okşayıp, bir elini hayvanın boynunda gezdirdi. “Çok sevimli, Jasper. Bir adı var mı?”

“Adı Dansçı sanırım. Onu sevdin mi?”

Clarissa başını attan çevirip Jasper’a gülümsedi. “Güzel ve çok zarif. İsmi ona uymuş.”

“Pekâlâ, hadi seni bindirelim ve nasıl gittiğine bakalım.” Jasper avcunu açıp, Clarissa’yı eyerin üzerine çıkardı. Clarissa’nın bu manevrayı nasıl yaptığını izlerken, Jasper’ın bakışları keskinleşmişti. Sanki bunu yapmak, Clarissa için çok doğal gibiydi. Eyere yerleşti, çizmeli ayaklarını üzeninin içine kaydırıp deneyimli ellerle dizginleri aldı. Clarissa bunları yaparken Jasper da belli etmeden seyrediyordu. “Üzengiler nasıl?”

“Biraz kısaltılmaları gerek.”

Jasper onaylayarak başını salladı. “İlgilen Tom.” Jasper kendi atına bindi ve dizginleri eline aldı.

Seyis kısağın üzengilerini ayarlayıp, eyeri kontrol etti. “Böyle daha iyi mi hanımefendi?”

“Evet, harika. Teşekkür ederim.” Clarissa dizleriyle kısağı iki yanından dürtünce hayvan ileri atıldı. Atlarını Green Park’a doğru sürerlerken, Clarissa Jasper’ın dikkatli bakışlarının farkındaydı. Piccadilly’den karşıya geçerlerken, Jasper atını kısağın hemen yanına doğru sürdü. Kalabalıkta Clarissa’nın ürkebileceğini göz önünde bulundurarak, her an dizginleri elinden kapmaya hazırlıklı olduğu fark edilebiliyordu.

“Bu konuda oldukça iyiyim,” dedi ılımlı bir ses tonuyla Clarissa. “Eğer irkilecek olursa, onu tutabilirim.”

“Mmm.” Onay vermeyen bir ses tonuydu bu. “Ata binmeyi nereden öğrendin? Belki de o delikanlıdan öğrenmişsindir?”

“Henüz çalışmıyorken, ahırların civarında gezinirdim. Atları daima sevmişimdir. Bana biniciliği öğretmek seyislerin hoşuna giderdi,” dedi, alalede bir şekilde omuz silke- rek. “Ve evet, o çocukla da bazen at binerdik. Bu çok mu tuhaf?”

“Kesinlikle alışılmışın dışında.”

Clarissa alt dudağını ısırıldı. Bu aldatma işinde, yutabileceğinden fazlasını kopardığını hissetti. Fakat Jasper kendine açık açık meydan okumadıkça, bir-iki uydurmayla bu işin üstesinden gelebilirdi.

16

Ed, Bertha'nın mutfağında rahatça oturuyordu. Ayağını siperliğe dayamış, devasa yumruğuyla bira masrapasını avuçlamıştı. "Ee, senin şu ihtiyar hanım ne zaman döner Dirk?"

"Yarım saat içinde dönmüş olacağını söylemişti. İskele-nin oralarda, bir kızın doğumu için yardıma ihtiyacı var-mış. Belki Bertha bebekle birlikte döner." Dirk cin şişesini ağzına dayadı. Bir bebeğin feryat figan ağlama sesi mutfağı delip geçti ve Dirk küfrü basarak haykırdı. "Hey, Jude... seni tembel piç... Şu gürültüye bir çare bul."

"Tamam, tamam." Genç bir kız, elinde bir kova kö-mürle, yalpalayarak mutfaktan içeri girdi. Kovayı şömine-nin önüne ağır ve gürültülü bir şekilde indirdi. Elleri kö-mür tozundan dolayı kapkaraydı. Koluyla cansız saçlarını gözünün önünden çekti. "Bir dakika içinde kendiliğinden çenesini kapatacaktır."

"Yukarı çık ve sen sustur şunu," diye homurdandı ba-bası, tehditkâr bir şekilde yumruğunu havaya kaldırırken.

Kız başını eğerek mutfaktan dışarı çıkıp, -artık diğەر-lerinin de katılımıyla koro haline dönüşmüş olan- ağlama seslerinin geldiği yöne doğru seğırtti.

"Lanet piç kuruları," diye yakındı Dirk, kayınbirade-rine. "Gece gündüz cırlıyorlar. Bir adamın kendi evinde

biraz huzur ve sükûnet bulmaya hakkı olmalı, diye düşünüyorum.”

“Kesinlikle. Çok haklısın.” Ed koca bir yudum bira alıp, “Ama Bertha’mızın yürüttüğü de ufak ama iyi bir iş. Seni cin ve rehavete boğuyor, seni şanslı pislik,” diyerek sırttı.

Mutfak kapısı hızla açıldı ve içerisi dondurucu havayla doldu. Bertha da kuvvetli rüzgârla birlikte içeri girdi. İncecik ve eski püskü bir battaniyenin içinde kundaklanmış, sıska bir şey taşımaktaydı. “Evet, bu fazla yaşamaz. Annesi öldü.” Bertha, kundağı şöminenin yanındaki hasır sepete yerleştirdi. Battaniyeden tiz tonda bir ağlama sesi geliyordu. Sonra ses kesildi. “Yarın sabaha gömeriz,” diyerek Ed’e kafa salladı Bertha. “Uzun zamandır seni göremiyordum Ed.”

“Evet, yoğundum,” dedi, Ed. “Sen nasılsın Bertha’m?”

“Şikâyetim yok, ya sen?”

“Eh, şikâyetçi değilim. Lordumun senin yanına yerleştirdiği şu oğlanı sormaya gelmiştim. O nasıl?”

“Beyin mi? Ed, o çocuk dün gitti. Senin lordun da çok iyi bildiği gibi, dün onu alması için birini yollamıştı.”

“Ne?” Ed yerinden sıçrayıp, “Niye onu kontrol etmem için beni yolladı öyleyse?” dedi.

“Nereden bilebilirim?” diyerek omuz silkti Bertha. “Tek bildiğim, o cicili bicili kadın gelip lordunun oğlanı geri almak istediğini söyledi ve ben de çocuğu ona verdim.” Kocasına, ikaz dolu bir bakış attı. Eğer erkek kardeşi, altın gineyi öğrenirse çocuğu birinci elden onların yanına yerleştiren kişi olarak kendi payını talep ederdi.

“Onu öylece, kadına verdiniz, öyle mi?” Ed’in kuşkulu bir hali vardı. “Herhangi bir mektup bırakmadı mı?”

Bertha, tabaklığa dönüp bira testisini aldı. “Zaten tek kelime bile okuyamayacağımdan, bu pek de işe yarar bir şey olmazdı.”

“Pekâlâ, lord bunu duyunca bir hayli sarsılacak.” Ed maşrapasını uzattı. “Biraz doldur kızım.”

Clarissa, Jasper’ın elini tuttu ve Drury Lane Tiyatrosu’nun önündeki arabadan inmek üzere adımını attı. Tiyatro severlerin oluşturduğu kalabalık, fuayeye açılan kapının önünde itişip kakışmaktaydı. Orkestradan gelen müzik sesleri, tiyatronun en kuytu köşelerine kadar yayılıyordu.

Jasper göz ucuyla Clarissa’ya baktı. Onun gergin olup olmadığını merak ediyordu. Eğer gerginse bile hiç belli etmiyordu. Eğer köklü genelevlerden herhangi birinin mensubuyorsa -asıl ilgilendikleri oyunun kendisinden ziyade fahişeler olan tiyatro severler arasından kendine müşteri edinmek amacıyla- tiyatronun göbeğinde birçok akşam geçirmiş olmalıydı. “Sanırım birçok akşam geçirdin burada,” diye fikrini beyan etti Jasper; Clarissa’nın kolunu tuttu, kalabalığın içinden kapıya doğru ilerlemede ona kolaylık sağlamak istemişti. Bu tahmini, Clarissa’nın nasıl savsaklayacağını merak ediyordu.

“Yo,” Clarissa başını iki yana salladı. “Hiç bulunmadım. Neden öyle düşündün ki?”

“Hayat kadınlarının müşteri, müşterilerin de hayat kadını bulmaları için çok popüler bir mekândır.”

“Ah, pekâlâ. Elbette. Fakat dediğin gibi müşteri bulmak için gelmemiştim.” Clarissa, hızlı bir toparlama yaptığını düşündü ve Jasper’ın bıyık altından gülümsemesi, ona aksini düşünmesi için hiçbir neden bırakmıyordu.

Tiyatro, sayısız şamdan ve yaldızlı duvarlarda asılı olan apliklerdeki mumlar sayesinde ısıltılı parlıyordu. Uğultu ve gürültü, kulakları sağır edecek türdendi. Orkestra

gösterişli bir edayla kendini duyulur kılmaya gayret ederken; seyircilerin oluşturduğu kuyruktaki insanlar karşılıklı konuşup bağrışıyor, el ilanı satıcıları ve fahişe tacirleri bu hengâmenin içinde geziniyorlardı.

Jasper, Clarissa'yı kıvrımlı bir merdivene doğru yöneltti. Koridor boyunca ilerlediler ve doğrudan sahneyi görerek, orta kısmın üstüne denk düşen bir bölmeye açılan küçük bir kapıdan geçtiler. Jasper pelerinini aldı ve geniş, minderli bir balkonun tirabzanının hemen yanına konuşturılmış, yıldızlı kolları olan kadife kaplama oturaklardan birinin üzerine yaydı.

"Otur ve etrafa bak," diye talimat verdi Jasper, nazik bir tonla. "Fakat kimseyle göz teması kurmamaya çalış. Unutma, bugün gizemli olacağız. Oyundan sonra herkesin konusunun sen olmasını istiyorum. Yelpazeni kullan... Evet, aynen böyle." Clarissa yelpazesini açıp sadece gözlerini net bir şekilde görünürde bırakacak kadar yüzünü yelpazeyle kapatırken, Jasper da onun bu hareketini tasdik eder şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"Ya birisi yanıma gelmeye karar verirse?" diye mırıldandı Clarissa, öne eğilirken.

"Birinci perdenin başlamasına çok az kaldı. Biz ise aradan hemen önce buradan ayrılacağız." Jasper, kendisine yelpazesini sallayan, karşı balkondaki kadına el kaldırarak selam verdi.

"O kim?"

"Bayan Mondrain. Müzmin bir dedikoducu ama arkadaş olarak da işe yarar bir kadın. Pek yakında onunla tanışacaksın." Tiyatronun dört bir yanından gelen gülümsemeleri ve el sallamaları kabul ederken, Jasper'ın gülümsemesi dudaklarına sabitlenmişti. Konuşma esnasında sallanan kafaların, gizli saklı bakışlarla, sohbetten kayarak kendilerine yönelmesini keyifle izliyordu Jasper. Oyunun

ilk perdesi başlayınca, orkestra sustu ve tiyatronun içindeki uğultu tamamen olmasa da bir nebze azaldı.

Clarissa'nın seyircilere olan ilgisi sona erdi ve tüm dikkati sahneye yöneldi. Tiyatro her zaman olduğu gibi yine apaydınlıktı ve oyuncular, seyircilerin pür dikkat oyunu izlemeleri için mücadele vermek zorunda kalıyorlardı. Konuşmalar sürüyor, portakalcı kızlar aralarda bir aşağı bir yukarı dolanıp, gerekli olan parayı sıranın diğer ucuna iletebilen alıcılara meyve fırlatıyorlardı. Oyunculardan bazıları arada bir sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kalıyordu.

"Bu çok vicdansızca," diye fısıldadı yelpazesinin altından Clarissa, öfkeli bir tavırla. "Madem oyunla ilgilenmeyecekler, neden buraya geliyor ki bu insanlar?"

"Görmek ve görünmek için geliyorlar," diye yanıtladı Jasper. "Ve son oyunda, -oyuncu, opera, müzisyenlerle bulunduklarını teminat altına almak için. Bu insanoğlunun doğası canım. Fakat Garrick oynadığında, yaprak düşse duyarsın."

"Onu sahnede görmek isterdim." Clarissa'nın ses tonu özlem dolu geliyordu kulağa.

"Zaten göreceksin," diye altını çizdi, Jasper. "Zamanı gelince."

Clarissa yelpazesini hafifçe sallayıp, bir kez daha tiyatrodakilere şöyle bir baktı. Sallanmakta olan yelpazesi bir an durakladı. Bölmenin gölgesinin ardına doğru bir miktar geri çekildi. Luke, orta yerde oturuyor ve gözündeki, tek cam gözlüğüyle, localara bakınıyordu. Clarissa'nın kalbi yerinden oynadı fakat sonra, içinde bulunduğu şekilde -saçları tüylerle süslenerek kabartılmış şekildayken, son moda altın nakışlı siyah tafta kumaştan gece kıyafeti üzerindeyken ve tabii ki kavalyesi yanındayken- Luke'un onu

asla tanıyamayacağını kendine hatırlattığında kalp atışları da yeniden normal ritmine döndü.

Clarissa, saklanılacak en iyi yerin daima arayan kişinin burnunun ucu olduğunu hatırlattı kendine. Birçok kişi görmeyi beklediği şeyi görürdü ve Luke'un asla köylü yeğenini, Blackwater Kontu'nun yanında, Covent Garden'ın bir tiyatro salonunda görebileceğini aklının ucundan geçirmeyeceğine emindi. Clarissa, biraz daha güven duygusu içinde ileri doğru eğilip bakışlarını seyirciler üzerinde gezdirdi.

Jasper, Clarissa'nın hızla geri çekilişini, aniden benzinin sararışını ve sonradan tekrar toparlanışını fark etmişti. O da öne doğru eğilip, kollarını balkona yasladı ve etrafı tek cam gözlüğüyle izlemeye koyuldu. Sıra dışı hiçbir şey göremiyordu. Öyleyse, Clarissa'nın bu haline sebep olan neydi?

Orkestra perde arası için çalmaya başlamadan hemen önce, Jasper, Clarissa'nın koluna girdi. "Gel hadi." Clarissa'yı alelacele locadan çıkarıp fuayeye indirdi ve Drury Lane'in dışına çıktılar. Jasper'ın sürücüsü birkaç metre uzakta beklemekteydi. "Diğerleri de birazdan çıkarlar ve ben alıkonmak istemiyorum."

Clarissa, arabaya bindi fakat Jasper onun arkasından binmedi. "Benim başka bir randevum var. Jake seni eve götürecektir."

"Ah." Clarissa birden yoksunluk hissetti. "Sen sonra mı geleceksin?"

Jasper başını iki yana salladı. "Hayır, bu gece değil. Arkadaşlara sözüm var; fakat yarın sabah sana birkaç ziyaretçi getireceğim. Sen de ona uygun giyin." Jasper, Clarissa'ya öpücük atıp arabanın kapısını kapattı ve arabacı atları harekete geçirirken, bir adım geriledi.

Clarissa arkasını yaslanıp, Covent Garden'ın göz kır-

pan ışıklarını seyretti. Jasper'ın her geceyi, kendi yatağında geçirmesini beklemenin hiçbir mantığı yoktu ve böyle bir şey umduğu için de kendine hayret etti. Elbette Jasper'ın arkadaşları ve Half Sokağı dışında bir yaşantısı vardı... Ancak onun kollarında bir gece daha geçirmeyi ne kadar istediğini inkar edemezdi. Son iki gündür haz duyarak yattığı yatakta tek başına olacağını bilmek, Clarissa'da umutsuzluk ve hayal kırıklığı hissi yaratmıştı.

Araba köşeden dönene kadar, Jasper orada bekledi. Daha sonra, King Sokağı'nda dolaşmaya başladı. Nan Griffiths'e birkaç ciddi soru sormanın vakti gelmişti.

Sahne arasında Luke, arkadaşlarıyla birlikte tiyatrodan ayrıldı. "Kadınlar mı oyun mu?" diye sordu Lucien Talbot, tıpkı av kokusu arayan bir tilki gibi Covent Garden'ın havasını burnuna çekerek. "Grek dükkânı mı genelev mi?"

"Neden her ikisine de gitmiyoruz?" diye sordu sırık fasulyesi gibi bir genç adam, caddeyi boydan boya gözleriyle taramıştı. "Hadi Charles Sokağı'ndaki Archer's'a gidelim. Faro masalarında yüksek bahisler dönüyor ve kadınlar birçok yerdekinden daha iyiler." Ellerini havaya kaldırıp müstehcen bir resmi işaret etti.

Luke zihninde, mevcut birikimlerinin muhasebesini yaptı. Archer's fazlasıyla pahalıydı. Birçok masa elli pound ya da daha fazlasına açılıyordu. Fakat tek bir kesin vuruş, o ay için ona yeterince para getirirdi. Ve faro da onun oyunuydu. Luke başıyla onay vererek teklifi kabul etti ve kü-

çük grup, kendini Russell Sokağı'na, oradan da Charles Sokağı'na attı.

Charles Sokağı'nın ketum bir mekânında, üniformalı ve perukalı bir uşak tarafından karşılandılar. "Hoş geldiniz beyler." Uşak pelerinlerini ve şapkalarını alıp, adamların kılıçlarını çıkarmalarını bekledi. Silahların masalara götürülmesine izin verilmiyordu. Uşak, grubu oyun salonlarından birine yönlendirdi.

Luke, masaların yanından geçerken, oyuna bakıyor ve hangisinin kendisine şans getireceğini hissetmeye çalışarak, bahis çağrısında bulunan adamları dinliyordu. Bir garsonun tepsisinden, ağzına kadar rom pançı dolu bir kadeh aldı ve nihayet oyuna başladı.

Gecenin geri kalan kısmı sarhoş olarak ve azar azar içine doğan felaket hissiyle geçti. Luke, senetleri birbiri ardına ortaya koyuyordu. Banker, hiç itirazsız hepsini kabul ediyor ve Luke da az miktardaki kâğıt tomarının artışını izliyordu. Arkadaşlarından birinin yanında dikildiğini fark etti.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diye azarladı Lucien. "Hepimiz avcumuzu yaladık. Şimdi kaybımızı tatlı kızlarla telafi etme zamanı. Gel hadi Luke. Bırak artık."

Luke elini sallayarak adamı savuşturdu. "Bir tane daha. Bir sonraki el kazanacağımı hissediyorum. Siz devam edin. Sonra görüşürüz."

Lucien omuz silkip orayı terk etti.

Luke bir sonraki eli aldı ve üç el daha oynadı. Hepsini de kaybetti ve en sonunda kaybının miktarını algılayamayacak halde masadan kalktı. Fakat hayal meyal de olsa felaketle karşı karşıya olduğunu farkındaydı.

Yalpalayarak dışarıya -soğuk geceye- çıktı ve aynı anda başı dönmeye başladı. Dünyasının dönmesi bitene kadar, duvara yaslı olarak kaldı. *Şu piç kurusu geberir gebermez, her*

şey yoluna girecek. Astley mirasının ona ait olduğu ilan edilir edilmez, alacaklıları bir adım geri çekilecek ve ona, dilediği kadar kredi teklif etmekten mutluluk duyacaklardı.

Luke, Piazza boyunca yürüdü. Etrafında olup bitenin pek azını görebiliyordu. Eğer, Francis henüz gebermediyse, bunun olmasını hızlandırmak için artık bir şeyler yapmak zorundaydı... ve bunu bir an evvel yapmalıydı.

Luke araba çağırdı. Arabadan aşağı adımını attığında evin ışıklarının yanmadığını gördü. Arabacının parasını ödeyip, kendini antreden içeri attı. Erimiş ve sönmek üzere olan bir mum, evdeki tek ışık kaynağıydı. Luke, hizmetçisinin ihmalkârlığına küfretti. Mum kalıntısını alıp, sendeleyerek yatak odasına çıktı. Yatağının başucundaki mumu yakıp, ayakkabılarını çıkarmak üzere oturdu. Daha fazla dayanamadı ve hızla uykuya daldı.

Luke, zonklayan başı ve kurumuş ağzıyla öğlen vakti uyanana kadar kimse onu rahatsız etmedi. Yatakta doğruldu ve iğrenerek buruşmuş kıyafetlerine baktı. Sendeleyerek ayağa kalkıp, omuzlarını silkerek ceketini çıkardı ve hızla zilin ipini çekti.

“Buyurun efendim.” Luke’un uşağı, kapı eşiğinde göründü. O da omuzlarını silkerek, kendi ceketini giymektedir. Daldığı hafif uykudan henüz uyanmış olduğu gayet aşikârdı.

“Şu kıyafetleri çıkarmama yardım et.”

Adam denileni yaptı. “Geç saatte geldiniz değil mi efendim?”

“Eğer sen işini yapmış ve beni beklemiş olsaydın, bunun cevabını bilirdin,” dedi Luke, sinirli bir şekilde.

Adam, alaycı bir şekilde burnunu çekerek karşılık verdi. Aldığı komik maaş karşılığında, -tabii alabildiği zamanlarda- başka kimse bu evde çalışmazdı. Ayrıca hiç pahasına çalışan bir adamı, dilediği gibi işten kaydardığı için kim

suçlayabilirdi ki? “Dün akşam Ed buradaydı.” Efendisinin yeleğini alıp kırıksıklıkları düzeltmek üzere silkeledi.

“Ne istiyormuş?” dedi Luke, bir bezi soğuk suya bastırmakta olduğu lavabodan dönerek.

“Benimle konuşmak için gelmemiş efendim. O yüzden bilmiyorum. Sadece acil olduğunu söyledi.”

Luke soğuk bez parçasını alına yerleştirdi. “Acil mi?” Bu her şeyi yoluna koyacak olan haberi getirdiği anlamına mı geliyordu? “Ahıra haber yolla... Hemen gelmesini söyle.”

“Meşgul olup olmadığına bakayım efendim.”

“Bir de biraz sıcak su ve konyak getir bana.” Luke, geri kalan kıyafetlerini çıkarıp, ropdöşambrını giydi. Başının ağrısı her geçen saniye daha da azıyordu ama iyimserliğin yavaş yavaş içine yayıldığını hissedebiliyordu. Tüm bunların sona ereceği an gelmişti.

Uşak, elinde bir konyak şişesi ve sıcak suyla geri döndü. “Çocuğu ahıra yolladım efendim. Sizi tıraş edeyim mi?”

Luke şişeyi ağzına dayadı. O bildik sıcaklığın zihnine yeniden canlılık ve denge getirdiğini hissedebiliyordu. “Hadi, o zaman.”

Yarım saat sonra Ed geldi. “Çocuk artık orada değil.”

Luke’un donuk gözlerinin önünde şimşekler çaktı. “İyi. Ölmüş yani.”

“Neden onu alması için birini yollayıp, sonra da nasıl olduğuna bakmam için beni oraya gönderdiniz ki?” Ed’in mağdur ses tonu, tuhaf kelimeleri kadar Luke’un kafasını karıştırdı.

“Ne demek istiyorsun? Açık konuş be adam.”

Ed acıyarak Luke’a baktı. “Tam olarak efendim, dediğim şeyi söylüyorum. Bertha, çocuğu alması için birini gönderdiğinizi ve o da çocuğu verdiğini söyledi.”

“Ne? Kimseyi göndermedim... Kimi göndermişim?”

“Züppe kadının biri olduğunu söyledi Bertha. Çocuğu almış, sizin onu alması için gönderdiğinizi söylemiş.”

Luke’un dünyası yıkılmaya başladı. Tıpkı dağılmakta olan bir yapboz gibi. “Nasıl biriymiş şu kadın?”

Ed omuz silkti. “Tam olarak bilmiyorum efendim. Bir hanımefendi gibiymiş. Bertha’nın tek söylediği buydu.”

Clarissa? Bu, Clarissa olabilir miydi? Fakat nasıl olup da Francis’i bulmuş olabilirdi ki? Bu mümkün değildi. Amcası ve Ed dışında kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Luke seyisin üzerine yürüdü. “Ne yaptın sen? Kime söyledin? Bana ihanet ettin, aşağılık köpek. Seni hapse tıktıracağım... Seni sürdüreceğim... Tanrım. Senin bu sebepten, asılışını izleyeceğim.”

Ed, yumruk yaptığı ellerini havaya kaldırdı. “Kendine hâkim ol! Beni bu şekilde tehdit edemezsin sen. Ben senin yapmam için bana para ödediğin şeylerin dışında hiçbir şey yapmadım. O da zaten azıcık bir paraydı. Çocuğu Bertha’ya götürüp orada bıraktım.” Ed’in gözleri kısıldı. “Eğer bana soracak olursan, kanunların alakadar olacağı asıl kişi sensin... zavallı bir çocuğu -hem de kendi yeğeni- ni- bu şekilde öldürmek isteyen, sen...”

Luke hızla uzaklaştı, onu öfkeliendirmeyi göze alamazdı. Ed çok şey biliyordu. “Evet, öyle olabilir,” dedi zorla. “Hiçbir şey için seni suçlamak değildi niyetim Ed. Bana karşı iyi bir hizmet sunduğunun bilincindeyim. Ablan sana bu kadınla ilgili herhangi bir tarifte bulundu mu? Saç rengi, tipi ya da herhangi bir şey işte? Çocuk gönül rızasıyla mı gitmiş onunla?”

Ed başını iki yana salladı. “Hayır... sormadım. Zaten o da bir şey anlatmadı. Geri gitmemi ister misiniz?”

“Evet, bugün... hemen. Hayır... bekle. Ben kendim gideceğim.” Kendi başına daha iyi sonuç alabileceğine karar

verdi. O kadının oraya nasıl gittiğini, nereye kaybolduğuna dair herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını... çocuğun onu nasıl karşıladığını... ne giydiğini... ve özellikle de saç rengini öğrenmesi lazımdı. Ne tüm bu mühim soruları Ed'in sorup sormadığına güvenebilir ne de oturup, tırnaklarını kemirirken adamın geri dönmesini beklemeye katlanabilirdi.

"Oraya nasıl gidildiğini söyle bana." Kılıç kemerini alıp, beline bağlamaya koyuldu.

"Bu sana bir çeyreğe patlar," diye hatırlattı Ed, sorusunu yanıtlamaksızın.

"Daha sonra." Luke pelerinini aldı. "Bana adresi ver."

"Çeyreği almadan olmaz." Ed kollarını göğsünde birleştirip, uysal uysal baktı Luke'a. "Eğer şimdi o çeyreği almazsam önümüzdeki Noel'e o paranın ucunu ya görürüm ya görmem."

Luke, öfke ve küçük düşmüşlük hissiyle yanıp tutuştu. Bu tezek kokulu adam bile soyluluğunu sorguluyordu.

Ed sükûnet içinde bakmaya devam etti. Luke ise yutkundu ve arkasını dönüp, acil durumlar için sakladığı küçük keseyi dolabında aramaya başladı. Bir çeyrek çıkardı ve yavaşça adama uzattı.

Ed çeyreği aldı, bir fiske atıp havaya fırlattı ve ustaca yeniden yakaladı. Çeyreği ısırды ve ardından, kafasıyla onay vererek, cebine attı. "Wapping Merdivenleri'ne git ve Dundee Sokağı'nın en tepesindeki üçüncü evde, Bertha'yı bul. Kime sorsan gösterir... Artık benlik bir iş kalmadı." Ed kapıya yöneldi.

Luke da hemen Ed'in ardı sıra merdivenlerden koşarak inip, uşağa seslendi. "Atımı getir ahırdan."

Londra'nın doğu yakasının fakir sokaklarına ulaşmak, birçok yanlış dönüşten sonra Luke'a bir saate mal olmuştu. Nihayet, Wapping Merdivenleri'ni bulmuş ve iki ki-

şıye sorarak Dundee Sokağı'ndaki eve varabilmişti. Luke kafasını kaldırıp eve baktı. Hiç bu kadar iğrenç ve çarpık çurpuk bir ev göreceğini zannetmemiştir.

Luke attan inmedi -atını bırakmaktan deli gibi korktu- ve attan inmek yerine, kapıyı kırbacıyla şaklattı. Kapıyı açıp ufacak bir aralıktan kendine bakan küçük kız, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

"Bertha. Ona buraya gelmesini söyle." Luke sabrı tükenmiş bir şekilde konuşuyordu. Sokağı bir uçtan bir uca kolaçan ederken her an birilerinin üstüne çullanabileceğinden endişeleniyordu "Hemen."

Kız hızla kapıyı kapattı. Kapı birkez daha açılıp, kollarını göğsüne kenetlemiş güçlü kuvvetli bir kadın kapıya çıkana kadar Luke kırbacını şaklatıp durdu. "Herkesi uyandırmak mı istiyorsun sen?"

"Sen Bertha mısın?"

"Kimin sorduğuna bağlı."

"Sana bir oğlan çocuğu bırakmış ve bakımı için üç aylık peşin ödeme yapmıştım. Ed, onu bir kadına verdiğini söyledi bana. O kadın hakkında bilgi almak istiyorum."

"Bu sana biraz paraya malolur."

"Hiç de olmaz, lanet olası," diye haykırdı, Luke. "Sana peşin ödeme yaptım ve şimdi de çocuk sende değil. Seni gözaltına aldırtmadan önce, hemen bana o kadının nasıl biri olduğunu anlat."

Bertha bu söyleneni biraz düşünüp taşındıktan sonra, alaycı bir kahkaha attı. "Yaparsan senin için daha iyi olur," dedi ama yine de kadının detaylı sayılabilecek bir tasvirini, elinden geldiğince yapmaya çalıştı. Luke ise artan bir öfke ve çaresizlikle onu dinledi.

Luke atını sürüp Bertha'nın evinden uzaklaştı. Clarissa'nın kardeşini aldığından zerre şüphe duymuyordu artık. Kızın, Francis'i nasıl bulduğu hakkında tahmin yü-

rütemedi ama onu bulmuştu. Peki ya şimdi hangi cehennemdeydi? Oğlanla şehirde bir yerlerde olmalıydı... Tabii eğer Clarissa Kent'e, babasının arkadaşlarının koruması ve desteğine sığınmak üzere geri dönmediyse. Danforth ve doktor. Bu, Clarissa'nın yapabileceği en mantıklı hamle olurdu. Ona destek çıkmaları konusunda Clarissa onlara güveniyordu. Ancak Clarissa'nın çizdiği resim ne kadar karanlık olursa olsun, yasalar hâlâ Luke'tan yanaydı. Her ikisinin de resmi vasisi Luke'tu. Danforth bile vasiyeti bozamazdı. Clarissa reşit olana kadar, Luke'un onları mutlak denetleme hakkı ve yetkisi vardı. Luke, Kent'in yolunu tutup, orada yetkilerini ileri sürebilirdi ve hiç kimse de buna itiraz edemezdi.

Peki ya, Clarissa asla reşit olamasa... nasıl olurdu? Bu fikir öylesine sarsıcıydı ki Luke, gayri ihtiyari dizginlere asıldı; atı ise yüksek sesle kişneyerek şaha kalktı. Yirmi bir yaşına girmeden önce, Clarissa'nın başına bir iş gelirse, o zaman Luke'un Francis üzerindeki vesayeti çocuk reşit olana kadar devam ederdi.

Luke'un, vesayetindeki çocuğun mirasını sağlamak için on bir yılı daha olurdu o zaman. Bakım ve beslenme giderleri... eğitim... ah, Francis'in defterini dürmeden de bu işten yakasını sıyrmanın birçok yolu vardı. Ve bu yöntemler çok daha az riskli ve daha az göze batacak cinstendi. Luke, herkesin göreceği şekilde kendini yeğenine adanmış amca ve veliyi oynayabilirdi. Genç bir kızı yeryüzünden silmek o kadar da zor olmayacaktı. Tabii nerede olduğunu bulduğunda.

Luke hemen Kent'e gidip, yetkilerini öfkeden çok elem içinde iddia edebilirdi. Yanlış anlaşıldığını, kötü bir iftiraya uğradığını öne sürebilir ve her ikisini de beraberinde Londra'ya götürmek için ısrarcı olabilirdi. Eğer avukat ve doktor itiraz ederlerse, kanunun verdiği tam yetkiyi kullanarak istediğini yapabilirdi.

17

Sebastian Sullivan, ikizinin eşliğinde Half Moon Sokağı'nda aylak aylak dolaşırken, bastonunu korkuluklara sürerek ilerliyordu. "Sence Jasper ne zaman açıklama yapacak Perry?"

"Bilmiyorum... ve Seb, Jasper bize böyle bir şey yapmamızı söylemeden kızı ziyaret etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Bu kız Jasper'ın sorunu, bizim değil."

"Saçma," dedi Sebastian. "Ne zaman darda kalsak, Gwendolyn'i ziyaret ederdik. Jasper da buna asla itiraz etmezdi. Ayrıca Bayan Ordway ailenin bir ferdi olacak, tabii Jasper'ın bu konuda bir isteği varsa. Ağabeyimizin nişanlısına şöyle bir alıcı gözle bakmak isterken, onu ziyarete gitmemiz gayet doğal."

Peregrine onaylamayarak başını iki yana salladı. "O Jasper'ın nişanlısı değil, bunu biliyorsun. Jasper'ın senin onayını umursayacağını sanıyorsan, aklın beş karış havada demektir. Ben müstakbel gelinimi ne senin ne de Jasper'ın onayına sunmam."

"Kimmiş o?" İkizi, kardeşine sorgulayıcı bir sırtıslarla bakmak üzere başını ona doğru çevirdi.

"Bunu söylemek için henüz hazır değilim. Seninki kim?"

Sebastian'ın sırttan ağzı daha da genişledi. "Ah, oldukça

iyi biri Perry. Onu, tam da ölümsüz ruhunu kaybetmek üzereyken, günah mağaralarından çekip çıkaracağım.”

“Bradley Amca gördü mü onu?”

Sebastian’ın gizemli bir havası vardı. “Pekâlâ, görmüş de olabilir görmemiş de. Duruma göre değişir.”

“Ne durumu?” diye diretti Perry.

“Amcamın neyi hatırladığına göre. Sen kendi gelinini götürdün mü ona?”

Peregrine başını iki yana salladı. “Henüz değil. Benimkinin zaman bulması zor oluyor.”

“Niye? Zamanını başka ne iş yaparak geçiriyor ki?”

Perry yine başını sallayıp, “Sana henüz bir açıklama yapmayacağım. Geldik,” dedi ve Jasper’ın kapısının önünde durdu. “Hiç haber vermeden eve gelmemizin nezaket-sizlik olmadığından, emin misin?”

“Neden öyle olsun ki? Bir sabah ziyareti için son derece saygın bir vakit. Eğer bir kontes olacaksa, toplum kurallarını da yerine getirmesi lazım. Ziyaretçi kabul etmekten daha normal başka ne toplum kuralı var ki?”

“Pekâlâ, umarım haklısındır. Jasper’ın kara listesinde olmak istemem.”

“Olmayacağız.” Sebastian, kaygısızca basamakları tırmanıp kapıyı çaldı.

Sally kapıyı açtı. Aslında Lord Blackwater’ı bekliyordu. Lord hazretlerinin kardeşlerini görünce gözlerini kırptı-tırdı. “Günaydın efendim. Lord hazretleri burada değil.”

“Onu görmeye gelmedik,” dedi Sebastian, neşeli bir şekilde. “Bayan Ordway’e saygılarımızı sunmaya geldik.”

“Ah,” Sally biraz kararsız kalmış gibi görünüyordu. “Eğer salonda beklerseniz, hanımımıza burada olduğunuzu bildirebilirim.”

“Ah, onu şaşırtmak istemiştik.” Sebastian, Sally’yi hafifçe itip, yolu açtı. “Salonda mı şu anda? Gel Perry.” Se-

bastian, mutfaktan salona fırlayan bir çocuk gibi merdivenleri çıkmaya başladı.

“Sally, yolun aşağısındaki işportacıyı bulmaya gidiyorum. Henüz buradan ayrılmış ve Bayan Newby pazar günü için istediği pembe kurdeleyi almayı unutmuş. Ben de şimdi onu almaya gidiyorum. Sen söyler misin ab- ” Francis, gelen yabancıları fark etmesiyle birlikte aynı saniye sustu. “Sen hanımefendiye söyle.” Sözlerine çok daha kısık bir tonda son verdi ve kapının koluyla cebelleşmeye başladı.

“Tamam, ben söylerim ama sen de fazla gecikme. Sana yaptıracağım işler var,” dedi Sally. “Ve arka kapıdan çık. Ön kapı bizler için değil. Bunu öğrenemedin mi hâlâ?”

Çocuk dudaklarını ısırıp ve ardından arkasını dönüp, mutfığa açılan arka kapıya doğru kaçtı.

“Bu yeni biri sanırım,” diye yorum yaptı Peregrine. “Diğer çocuğa ne oldu?”

“Ah, o da hâlâ burada,” dedi Sally iç geçirerek. “İkisi bir arada, hiçbir işe yaramıyorlar. Tek yaptıkları birbirlerini cesaretlendirmek.”

“Jasper onları yakalamazsa iyi,” dedi Sebastian, kıkırdarak. “Küçük çocuklar onu sinirlendirebilir. Kuzen Julia’nın oğlunu hatırlıyor musun Perry? Blackwater Malikânesi’ndeki silah odasından Jasper’ın silahını almış ve gölete atmıştı. Ah, kıyamet kopmuştu. Kuzen Julia, kuzu-cuğunun önünde, onu korumak için kollarını açmış, Jasper ise öfkeden küplere binmiş, bin bir türlü ceza tehdidi savuruyordu.”

“Biz onu hiç kızdırmadık ama değil mi?” diye yorum yaptı Peregrine.

“Ah, bundan o kadar emin değilim. Dough Crag’e tırmanmak üzere yola çıkıp, orada mahsur kaldığımızı ve sa-

atin bir hayli geç olduğunu hatırlamıyor musun? Tanrım, bizi bulduğunda adeta kıvılcımlar saçıyordu.”

“Onu korkudan delirtmiştik de ondan.” Peregrine, kardeşinin önü sıra neşe içinde tırmandı merdivenlerden.

İki kardeşin kabul salonundan içeri girdiklerinde, Clarissa da yazı masasının başına oturmuş, avukat Danforth’a çaba gerektiren bir mektup yazmaktaydı. Aceleyle, mektubun üzerini kapattı. Hiçbir detaya girmeden avukata, hem kendi hem de Francis için her şeyin yolunda olduğunu söylemek, şeytana pabucunu ters giydirmek kadar zordu. Fakat vicdanı gereği de ahbablarını daha fazla endişe içinde bırakamazdı. Çoktan korkudan deliye dönmüş olduklarını tahmin edebiliyordu. Clarissa, avukatın kendine cevap yazması için bir adres vermeliydi ve an itibariye tek adresi Half Moon Sokağı idi. Bu nedenle Clarissa, amcasının evinin pek büyük olmaması ve bir bekâr evi oluşundan ötürü, kibar bir pansiyoner hanımın yanında kaldığı yalanını uydurmak zorunda kaldı. Her şey yerli yerine oturmuştu ve Clarissa, hikâyesinde avukatı kuşkulandıracak hiçbir sebep bulamadı.

Clarissa, karmaşık görevinin derinliklerine öylesine dalmıştı ki kapının çalındığını duymadı. Davetsiz ziyaretçilerinin çıkagelişini afallamış bir şaşkınlık içinde karşıladı.

Clarissa ayağa kalktı. Önce Jasper’ın kardeşleriyle birlikte geldiğini düşündü. Bu sabah kendisine birkaç misafir getireceğini söylemişti. “Beyler... ağabeyiniz yanınızda değil mi?”

“Hayır hanımefendi. Biz sizi tek başımıza ziyaret etme özgürlüğümüzü kullandık. Yoksa gitmemizi mi istersiniz?” Sebastian’ın gülümsemesi pek bir sevimliydi.

“Tabii ki hayır. Her ikiniz de hoş geldiniz. Buyurun, oturun lütfen.” Clarissa kanepeyi işaret etti. “Size ne ikram edeyim? Sherry... ya da dilerseniz kırmızı şarap?”

“Ah, sanırım, Jasper’ın kırmızı şarabından bir kadeh alırım. Peki ya sen Perry?”

“Aynısından. Teşekkür ederim. İzninizle, hanımefendi.” Peregrine, şarap sürahisini aldı. “Siz de bize katılır mısınız Bayan Ordway?”

“Şu anda değil. Teşekkür ederim.” Clarissa, kanepenin karşısındaki tek koltuğa oturdu ve iki kardeşi düşünceli bir şekilde süzdü. “Evet, ziyaretiniz beni onurlandırdı beyler. Bu ziyaretin özel bir amacı var mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi, Sebastian. “Fakat dün akşam sizi tiyatrodaki gördük ve şunu söylemeliyim ki hanımefendi, tüm şehir şu soruyla çalkalanıyor: Blackwater’ın kolundaki güzel kim?”

Clarissa başını sağa sola sallayıp, “İltifat ediyorsunuz,” dedi. Görünüşe göre Jasper, Clarissa’nın özenle hazırlanmış ilk sahneye çıkışı hakkında yanılmamıştı.

“Kardeşimin adına konuşmam Bayan Ordway.” Peregrine gülümseyip, “Lakin ben olsam, iltifat etme amacı olmaksızın aynı kelimeleri seçerdim,” dedi.

“Ah, beni mahcup ediyorsunuz,” dedi Clarissa.

“Bana güvenin Bayan Ordway, tüm sözlerim hakiki-
dir.”

Clarissa gülümsedi. Bu ikili, ağabeylerinden bir hayli farklılardı fakat ayırt edilemez dış görünüşlerinin haricinde, kendi aralarında da oldukça farklılardı.

“Beni fazlasıyla onurlandırdınız.” Clarissa, tam başka bir şeyler daha söyleyecekken, alt kattan sesler geldiğini duydu. “Sanırım ağabeyiniz geldi.”

İkizler bakiştılar. Kapı açıldı ve Jasper, yanında iki kişiyle beraber içeri girdi. “Sebastian... Peregrine... bu ne beklenmedik bir sürpriz böyle,” diye mırıldandı Jasper. “Sevgili Clarissa, umarım bu gevezeler seni sıkmamışlardır.”

“Aslında lordum, beni sıkacak kadar uzun süredir bura-

da değiller,” diye yanıtladı Clarissa, gülümseyerek. Clarissa bir açıklama beklerken, gülümsemesi Jasper’ın yanındaki iki adama doğru yöneldi.

“Hanımefendi, izninizle size Lord Varley ve Lord Delaney’i takdim etmek isterim.” Jasper mırıldanarak, “Şeref duydum hanımefendi,” diyerek reverans yapan arkadaşlarını işaret etti.

Clarissa da dizlerini bükerek selam verdi. “Size ne ikram edeyim beyler? Sanırım kırmızı şarap sizi memnun edecektir.”

“Evet,” dedi Jasper. “Hatta benim bu işe yaramaz kardeşlerimi fazla bile memnun eder.” Jasper büfeye gidip, kadehleri doldurdu. “Clarissa, sen de bir kadeh madeira alır mısın?”

“Hayır, teşekkür ederim efendim.” Clarissa zili çaldı. “Kahveyi tercih ederim.” Sally gelir gelmez Clarissa kahve istedi ve gayet doğal bir şekilde, “Umarım oğlanlar rahat duruyorlardır Sally. Bu sabah bir hayli şamatacılardı,” dedi. Nedendir bilinmez, sık aralıklarla kardeşinin nelerde olduğunu kontrol etme ihtiyacı duyuyordu. Ona kalsa, Francis’i sürekli yanında tutardı fakat bu pek de uygulanabilir bir çözüm değildi; özellikle de an itibariyle Jasper evdeyken.

“Ah, evet öyleydi fakat küçük Frank, Bayan Newby’nin bir işini halletmek üzere çıktı. Yani bir süreliğine evde olmayacak.”

Clarissa’nın benzi sarardı. “Ne... Ne tür bir iş?”

“Bayan Newby, onu işportacının peşinden gönderdi. Adam bu sabah geldiğinde, Bayan Newby kurdelesini almayı unutmuş,” dedi Sally, neşe içinde. “Ben hemen kahvenizi getireyim hanımefendi.”

Clarissa kendini zor tutuyordu. Francis sokaklardaydı ve bir anda Luke’un kucağına düşebilirdi. Clarissa’nın bü-

t n kasları, dışarıya koşup Francis'in arkasından koşturmak ve onu eve getirmek üzere kasıldı. Fakat yapamadı. O an yapamazdı. Clarissa, usulca başını misafirlerinden tarafa çevirdi ve Jasper'ın kendine bakmakta olduğunu fark etti. Tabii ki kafası karışık bir şekilde bakıyordu ama Clarissa'yı son derece huzursuz eden bakışlarındaki tuhaf ve düşünceli parıltıydı.

Clarissa umursamaz bir kakhaha attı. "Ah, bu  ocuk, hep bir yaramazlık peşinde." Oturup ellerini kucağında birleştirdi. "D n akşamki oyunu gördünüz mü Lord Varley?"

Jasper pek konuşmadı. Clarissa'yı, kardeşleri ve misafirlerini ağırlaması için kendi haline bıraktı. Clarissa'nın bu tür bir sohbet ortamına hayli alışkın olduğu gün gibi ortadaydı. Geçen gece Jasper, Clarissa'nın King Sokağı 32 numarada bilindik yöntemlerle  alışmıyor olduğuna dair olan şüphesini, Nan'in son anda ve bir hayli gönülsüzce onaylamasının dışında pek bir şey öğrenememişti. Fakat Nan, Clarissa'nın önceki hayatı hakkında somut hiçbir şey bilmiyordu. Sadece, şehirde bir başınaymış gibi g r nm sine rağmen parasız olmadığını biliyordu.

Peki  yleyse, kimdi bu kız? Clarissa'nın bu kadar içine işlemiş olan bu  ocuk hakkındaki gerçek neydi? Çocuğun sokaklarda başıboş dolaştığı düşüncesi, bir anlığına Clarissa'nın dehşete kapılmasına sebep olmuştu. Yeterince  abuk bir şekilde toparlamıştı ger i ama Jasper, bu toparlamanın Clarissa'ya nasıl bir mücadeleye mal olduğunu fark etmişti. Bir yanı, Clarissa'yı silkeleyip ondan gerçekleri öğrenmek istiyordu fakat bu asıl istediği şeyi elde etmesinde ona yardımcı olmayacaktı. Gerçekleri, Clarissa'nın bizzat anlatması gerekiyordu. Kendisi istediği ve Jasper'a yalan söylemeye daha fazla tahammül edemediği için...

Clarissa'nın bu noktaya gelmesini ne kadar çok arzu-

ladığını fark etmişti. Güveninin, korkusunu alt edeceği noktaya, aralarında olan şeylerin Jasper'a yalan söylemeyi devam ettirmesi durumunda gelişmeyeceğini idrak edeceği noktaya gelmesini istiyordu. Kendisine sahip olduğu mirası kazandıran bir kadına âşık olacağını hiç ummazdı. Ancak bu gerçeği kendi içinde görmezden gelemiyordu. Gönlünü, hızla bir muammaya kaptırıyordu.

Clarissa göz ucuyla Jasper'a baktı ve sanki aklından geçenlerin farkındaymış gibi hafifçe gülümsedi. Jasper kerderli bir şekilde, başını iki yana sallayıp misafirlerinin kadehlerini doldurmak üzere arkasını döndü.

Clarissa bu kafa sallayışın manasını merak ediyordu. Sanki düşüncelerinin bir dışı vurumu gibiydi. Adamın yüzündeki ciddi ve hatta neredeyse gamlı sayılabilecek ifadeye bakılınca, düşüncelerinin bir hayli sıkıntı verici olduğu anlaşıyordu. Clarissa'nın içinden, Jasper'ın yanına gidip eline dokunmak, ona sıkıntısını sormak geliyordu. Fakat misafirle dolu bu odada böyle bir şey yapamazdı.

Clarissa'nın başı ağrımaya başladı, artık herkesin kalkıp gitmesini istiyordu. Jasper'ın düşünceli hali bir yana, Francis'in dönüp dönmediğini öğrenmek için de yanıp tutuşuyordu. Eğer dönmediyse, neden dönmemişti? Clarissa hiçbir koşulda, dışarıya çıkmamasını Francis'in kafasına işlemeliydi. Ufak bir ihtimal de olsa, o sokakta koşuştururken Luke'un da Half Moon Sokağı'nda gezinesi tutmuş olabilirdi ve bu hiç de düşük bir ihtimal değildi.

Nihayet ziyaretçiler kalkmak üzere ayaklandılar. Clarissa dizlerini bükerek selam verdi ve misafirlerinin ellerini sıktı. Hepsine geldikleri için teşekkür edip, her daim tebessümünü korudu ve ses tonunu hep sakin tutmayı başardı. Jasper da onlarla birlikte, salondan ayrıldı. Kapı arkalarından örtülür örtülmez, Clarissa hemen koridora çıktı ve mutfığa giden arka merdivenlerin yolunu tuttu.

Kendini karşılayan sıcacık görüntü, Clarissa'nın içini tatlı bir huzurla doldurdu. Kardeşi bir tabureye oturmuş, mutfak masasında azimle patates soyuyordu. Bayan Newby, kuzinenin başındaydı ve Sally de bir yığın çamaşırını ütülemekle meşguldü. Minik Sammy ise çatal bıçakları parlatıyordu.

"Ah, Bayan Ordway, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Sally, Clarissa'nın mutfaka ani girişinden dolayı biraz korkmuş gibi görünüyordu. "Beni çağırmak için zili çalsaydınız keşke."

"Hayır, hiçbir şeye ihtiyacım yok Sally. Sadece Frank'le konuşmak istedim."

"Ah, onu sizin yanınıza gönderebilirdim." Sally, küzinin üzerinde ısıttığı ütüyü diğeriyle değiştirdi. "Sizin zahmet etmenize gerek yoktu hanımefendi."

"Zorlu bir yol değildi," diyerek gülümsedi Clarissa. Eliyle işaret edip, kardeşini çağırdı. Francis tabureden inip, ablasına doğru geldi. Gözleri meraktan fal taşı gibi açılmışlardı. "Hadi biraz dışarı çıkalım." Clarissa kardeşini, mutfakla ön hol arasında uzanan arka koridora çıkardı ve göz göze gelecekleri seviyeye inene kadar eğildi. "Dinle tatlım, bir daha asla evden bu şekilde ayrılmamalısın. Ben yanında yokken, Luke Amca'yla karşılaşabileceğini düşünmedin mi hiç?"

Francis'in gözleri daha da açıldı ama bu kez korkudan dolayı. Şiddetle başını iki yana sallayıp, "Asla... bir daha asla dışarı çıkmayacağım. Rissa söz veriyorum."

"Biliyorum ki bir daha yapmazsın." Clarissa usulca doğrulup, "Beni çok korkuttun," dedi.

"Burada ne kadar kalacağız daha?" diye sordu çocuk. "O adam beni hiç sevmiyor."

"Hangi adam? Kontu mu diyorsun? Bu çok saçma tatlım. Tabii ki seni seviyor."

“O çocukları sevmezmiş. Sally, Bayan Newby’ye öyle söyledi.”

“Çocukları pek tanımadığımı sanıyorum,” dedi Clarissa, kesin bir ifadeyle. “Yine de sen onun karşısına çıkma. Her şey yoluna girecek.”

“Peki burada ne kadar kalacağız?” diye tekrarladı, Francis.

“Henüz bunu bilmiyorum. Güvende olana kadar burada kalacağız. Belki birkaç ay.”

Francis’in hayal kırıklığına uğramış bir hali vardı. “Ben eve gitmek istiyorum. Silas’ı ve midillimi görmek istiyorum. Yeniden kilisedeki okuluma gitmek istiyorum. Burayı hiç sevmedim.” Francis’in sesi dışarıdan duyulacak kadar yükselince, Clarissa parmağını dudağına götürüp susmasını işaret etti.

“Biliyorum aşkım. Bu, senin için bir hayli zor fakat sen çok cesur birisin. Ancak bana güvenmelisin. Bir süre daha burada kalmamız gerekiyor.” Clarissa, kardeşini öpmek üzere eğilip sınıksık sarıldı ona.

Jasper holde -hafif aralık kalmış olan kapının hemen arkasında- duruyordu. Ziyaretçilerini kapıya kadar geçirdikten sonra, salona geri dönmüştü ve hem orada hem de yatak odasında kimseyi bulamamıştı. Giyinme odasında da Clarissa’dan hiçbir iz yoktu. Tuhaf bile olsa, mantıken onu bulabileceği tek yer mutfaktı. Yeniden salona indi ve tam mutfak bölgesine açılan yeşil kapıyı açmak üzere itecekken, Clarissa’nın telaşlı fısıltısını işitti. İlgüdüsel olarak bir adım geriledi ve isteksizce de olsa, kulak misafiri oldu. Ardından vicdan muhasebesini bir yana bırakıp, kapıyı biraz daha aralamak üzere parmağıyla dokundu.

Clarissa, hangi lanet sebepten dolayı bu sıska, küçük velete sarılıyordu ki?

Jasper bir adım gerileyip, merdiven sahanlığına doğru

çıktı. Bu da yeni bir yapboz parçası mıydı? Yoksa sadece -tabii sonradan geliştirse- bir annelik içgüdüsünün dışa vurumu muydu? Clarissa, bu çocuğu sokaktan kurtarmıştı, yani dışarıda yine eski efendisiyle karşılaşmasından veya başka bir zorba tarafından kaçırılmasından korkmuş olabilirdi. Fakat velet de artık bir sokak çocuğu gibi görünmüyordu. Temizdi ve kesinlikle başkasına ait olduğu belli olan sapasağlam kıyafetler içindeydi. Hiçbir zorba, bir yerlere ait olan bir çocuğu kaçırma riskini göze alamazdı.

“Jasper, burada olduğunu fark etmedim. Büyük ihtimalle, kardeşlerin ve arkadaşlarıyla birlikte çıkarsın diye düşünmüştüm.” Clarissa, Jasper’ın arkasından seslenmişti ve adam, ona doğru döndü.

“Sana haber vermeden çıkmam.” Clarissa’ya derinden bakıyordu, serinkanlı bir hali vardı. “Sen mutfakta ne yapıyordun?”

“Frank’in döndüğünden emin olmak istedim,” diyerek gülümsedi ve omuz silkti. “Belki aptallık ediyorumdur fakat yine o zalim, baca temizleyicisi tarafından kaçırılacağına dair, gözümün önünde manzaralar belirdi.”

Bunun yeterince mantıklı olduğunu düşündü, Jasper kendi kendine. Yine de tam olarak ikna olmuş değildi. Fakat sadece, “Dün gece seni çok özledim,” demekle yetindi.

“Seni özledim.” Clarissa merdivenlerden çıkıp Jasper’ın yanına geldi. “Hep bir an çıkıp geleceğini ve uyandığımda yatakta, yanı başımda seni bulacağımı umup durdum.” Clarissa merdivende, Jasper’ın durduğu basamağın bir altındakinde durmaktaydı. Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılmıştı ve gözleri parlıyordu. Clarissa, dilini dudaklarına değdirdi. Jasper içine düştüğü çıkmazı düşünmeyi bir yana bıraktı. Zamanını geçirmenin çok daha zevkli yolları vardı.

Jasper, Clarissa’nın yüzüne dokunmak üzere aşağı

uzandı. Parmak ucunu, Clarissa'nın dudak kıvrımlarının kenarlarında gezdirdi. "Kaybettiğimiz zaman telafi edilebilir."

"Güpegündüz mü lordum?" Clarissa'nın gözleri sahte bir korkuyla fal taşı gibi açıldı. "Bu biraz ahlaksızca olmaz mı?"

"Olabilir fakat bir adam başka hangi nedenden ötürü bir metres tutar ki zaten?" Jasper, ellerini, Clarissa'nın kollarında aşağıya doğru kaydırды ve onu kendi bulunduğu basamağa çıkardı. "Yatağa, sevgili metresim. Çok güçlü arzular duyuyorum." Clarissa'nın kalçasındaki el, onu yukarı çıkmaya şevklendirdi.

Clarissa, Jasper'ın bir adım ötesine geçti. "Önce beni yakalaman gerek." Kahkaha atarak, yatak odasına doğru koştu. Jasper da onun peşinden gidip, odaya girdikten sonra ayağıyla vurup kapıyı kapattı. Clarissa'yı yakaladı ve bedenine bastırarak, kızı havaya kaldırdı. "Evet, seni yakaladım."

"Evet, yakaladın." Clarissa'nın gözleri, Jasper'ın gözlerini ablukaya almıştı. "Peki şimdi ne olacak lordum?"

"Bir sürü cevabı olan ilginç bir soru." Clarissa'nın ayakları yeniden yere değene kadar, Jasper kızı kollarının arasından aşağıya doğru kaydırды. Parmakları, Clarissa'nın elbisesinin dantelinde gezinip korsajını açarken, Jasper'ın gözlerine dumanlı bir renk tonu hakim oldu. Korsajın iki kenarını açıp, Clarissa'nın ince muslin içliğinin ardında kalan boyun çizgisinden aşağıyı -yumuşak ve güzel kokulu göğüslerinin çıkıntısını- öpmek üzere eğildi. Dilini, kızın iki göğsünün arasına değdirdi ve Clarissa, hazla iç geçirdi. Giysinin omuzlarını aşağıya indirdi ve Clarissa'yı beline kadar soydu. Diz çöküp, kızın göğüslerini avuçladı. Meme uçlarını öpüyor ve emiyordu. Dişleri, sert pembe meme uçlarında hafif izler bırakıyordu.

Clarissa, parmaklarını Jasper'ın saçlarının arasından geçirdi. Kulak kepçesinde parmaklarını gezdirip, karnında yükselmekte olan ateşi hissetti. Jasper, Clarissa'nın elbisesini kalçasından aşağıya sıyırdı ve aynısını içliğine de yaptı. Böylelikle Clarissa, nemlenmiş, fırfırlı ipek muslinin içinde ayakta duruyordu. Jasper onun göbeğini öptü, göbek deliğini tattı ve başparmaklarını, Clarissa'nın kalça kemiklerinin sert noktalarına bastırdı. Usul bir inlemeyle, Clarissa halının üzerinde kaydı. Jasper'ın dili, kızın kalçalarının iç kısmına doğru sıcak bir keşfe çıkınca, Clarissa'nın bacakları aralandı. Jasper onun kalçalarını avuçladığında Clarissa'nın elleri onun saçlarına dolandı.

Jasper'ın ağzı, onun haz noktasına ulaşmıştı. Kadınlığın küçük çıkıntısına diliyle vuruyor, bir yandan da yanağını Clarissa'nın göbeğine bastırarak onu tutuyordu. Clarissa, kolları kontun omuzlarında, öne doğru ufak bir hamle yaptı. Clarissa'nın bedeni Jasper tarafından zapt edilmişti.

Birden Jasper ayağa kalktı ve Clarissa'yı yatağa bıraktı. Jasper bir yandan başında duruyor, diğer yandan da üstündekileri çıkarıyordu. Aç bakışları, jartiyerli çorapları dışında, çıplak olan bedenine sabitlenmişti. Nedendir bilinmez, Clarissa'nın çıplak teni, üzerindeki bu beyaz ipek çoraplar ve siyah dantel jartiyerler, Jasper'ın hayal edebileceği her şeyden daha güçlü çekiciliğe sahip gibi geliyordu ona.

Jasper yatağa, Clarissa'nın yanına geldi. Diz çökmüştü. Penisi dimdik ve talepkardı. Clarissa onun erkekliğini ağzına aldı. Eli erkekliğinin üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ederken, dili de nemli ucunda daireler çiziyordu. Jasper'ın nefes alışları hızlandı. Clarissa, eliyle adamın hayalarını ufak darbelerle uyardı. Ağzı erkekliğinin üzerinde durmaksızın hareket ederken, elleriyle Jasper'ın dar ve kaslı kalçalarını avuçladı.

Jasper tuhaf bir şekilde boğuk bir ses tonuyla, “Dön,” dedi.

Clarissa başını yaptığı işten kaldırdı, gözleri heyecandan parıldıyordu. Kalçalarının üzerinde yuvarlandı ve Jasper, ellerini onun kalçalarının altından kaydırıp dizleri üzerine kaldırdı. Jasper’ın elleri, onun poposunu sımsıkı kavramıştı ve içine girdiğinde, Clarissa usulca nefes verdi. Jasper’ın itişleriyle, Clarissa dizlerinin üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Clarissa’nın zevk çığlıkları, yatak örtüsü sayesinde boğuklaşıyordu. Ve bittiğinde, Clarissa alnını yatağa yasladı ve kadınlığını dolup taşıran o his dalgalar halinde yayılırken, kendisi de nefes almak için adeta savaş verdi.

Jasper içinden gülümseyerek onun çıplak boynunu öptü. Clarrisa’da sıradan olanın ötesinde bir şeyler olduğunu düşündü. Usulca kendini çekti ve yuvarlanarak yattı. Eli, Clarissa’nın kasıklarında duruyordu.

Bir dakika sonra Clarissa, Jasper’a bakmak üzere yan döndü. Yanağını Jasper’ın koluna yaslayıp, boşta olan eliyle yüzüne dokundu. “Hâlâ odanın içinde, küçük parçalar halinde uçuşuyorum sanki. Sence sonunda, bu parçalar yeniden bir araya gelir mi?”

“Gelir umarım,” dedi Jasper, yüzündeki gülümsemeye ters düşen hüzünlü bir bakışla.

Bu zevkli faaliyet için daha başka kaç pozisyon bildiğini sormak, Clarissa’nın dilinin ucuna kadar gelmişti ki son anda dilini ısırды. Elbette ki bir fahişe bilinmesi gereken her şeyi bilmeliydi.

“Ne söyleyecektin?”

“Hiç,” diye inkâr etti Clarissa. “Hiçbir şey söylemeyecektim.”

Jasper’ın gülümsemesi kayboldu ve düşünceli bir hal aldı. “Neden sık sık, senin bana tüm gerçekleri anlatmadığını düşünüyorum, Clarissa?”

“Anlamadım?” Clarissa doğrulup, yatağın kenarına ilişti. Böylece Jasper artık sadece, sırtını görebiliyordu. “Benimle ilgili her şeyi biliyorsun. Oynadığımız bu oyunu ilgilendirecek her şeyi.” Ona yüzünü dönüp, her şeyi anlatmayı ne kadar çok isterdi. Ancak o zaman birçok şeyi tehlikeye atmış olurdu. Francis’in uğruna, yalanlarına devam etmeliydi. Fakat her seferinde başka bir yalan uydurmak zorunda kalmak, kalbini adeta ortadan ikiye bölüyordu. Ürettiği yalanların dolambaçlarına hep bir yenisini ekleyerek sanki kendine ait bir şeyleri azar azar yitiriyordu.

Jasper dudak büktü. Clarissa’yı doğruları söylemesi için şöyle bir silkelemeyi ve ona artık oyunun bir amacı kalmadığını söyleyip, onun da bunu anladığını kabul etmesi konusunda ikna edebilmeyi arzuladı. Ancak bunu yapmak yerine sallanarak yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. “Bu öğleden sonra bir ziyarette bulunacağız.” Salınarak gardiroba doğru ilerledi. “Ne giymelisin bakalım hadi.”

“Kimi ziyaret edeceğiz? Umarım yine amcana değildir.”

“Hayır.” Jasper çift kapaklı giysi dolabını açıp, içindekileri incelemeye koyuldu. “Bayan Mondrain. Dün gece tiyatroda görmüştün onu.”

“Beni metresin olarak mı tanıtacaksın?” Sevişmeleri tadını yitirmişti. Clarissa’nın neşesi kaçmıştı ve kendini kötü hissediyordu.

“Buna gerek duymayacağım.” Jasper, dolaptan koyu kahve, kadife bir seyahat kıyafeti çıkardı. “Bence bu.”

“Yani, bunu doğrudan tahmin edeceklerini mi söylemek istiyorsun?” Jasper giysiyi bir sandalyenin üzerine yerleştirirken, Clarissa da onu yarım yamalak bir alakayla izliyordu.

“Elbette. Fakat böyle şeylerin konuşulmasına gerek yoktur. Konuşulmayınca da göz ardı edilebilirler. Zaten, göz ardı edilmeleri de herkes için daha huzur vericidir.”

“Peki... ya senin karın olduğumda da hâlâ göz ardı edilecek midir?”

“Elbette. Evlilik ciddi bir hadisedir. *Gazette*’de saygın bir şekilde ilan verilir.”

“Peki amcan bununla yetinecek mi? Cemiyeti şoke etmen beklenmiyor muydu?”

“Hayır, sadece aile,” dedi Jasper, buruk bir tebessümle. “Bradley Amca cemiyeti zerre umursamaz fakat ailedekiler sıklıkla bunu ona yapmaya çalıştıkları için, o da ailenin burnunu sürtmek istiyor.”

“Ayrıca,” diye ekledi, Jasper, Clarissa’ya üstü kapalı bir bakış fırlatırken, “şayet cemiyet gerçekleri göz ardı edilebilirse o zaman konumun, karım olarak çok daha huzur verici olur. Muhakkak ki bazı anlaşmazlıklar, inatlaşmalar olacaktır. Fakat tüm kalbimle inanıyorum ki canım, sen zamanla hepsinin üstesinden geleceksindir.”

“Zamanla?” Clarissa yavaş yavaş ayağa kalktı. “Ama bu evlilik sürmeyecek ki?”

“Neden?” dedi Jasper, doğrudan Clarissa’ya bakarak. “Feshedilmesi şart değil Clarissa. Tabii biz istemediğimiz sürece.”

Clarissa yutkundu. Gözyaşları sanki gözlerini deliyordu. Hayatının geri kalanını bu adamla geçirmekten daha fazla isteyebileceği hiçbir şey aklına gelmiyordu. Jasper, onu tamamlıyordu. Yanındayken, sanki tamamlandığını hissediyordu. Clarissa Astley’i bir bütün yapan birbirinden farklı tüm özelliklerin, Jasper’ın yanındayken, uyum içinde bir araya gelip, yerli yerine oturduklarını hissediyordu. Onunla birlikte değilken de bir mahrumluk hissi duyuyor ve kendini yapayalnız hissediyordu. Fakat ona gerçekleri söylemeden, onunla ancak saçma bir evlilik oyunu oynayabilirdi. Hayatının geri kalanı boyunca bu yalanla yaşa-

yamazdı. Evlenip de Francis'in selamete çıkmasıyla, ona gerçekleri anlatacaktı. Ancak bu, Jasper'ın kendisine duyduğu hislerin sonunu getirecekti. Salt kendi amacına ulaşabilmek için, kendini kandıran birini nasıl sevebilirdi ki? Eğer, Jasper, Clarissa'yı aldatmış olsaydı daha farklı olabilirdi ama Jasper ona dürüst bir şekilde yaklaşmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı.

Jasper bir cevap almak için bekledi ve alamayınca da zilin ipine uzandı. Belki de yanıliyordu Clarissa, onun hissettiği şeyleri hissetmiyor olabilirdi. Zaten hissetmiyorsa, Jasper ne kadar baskı yapsa da ona güvenip, sırlarını anlatmasını ummak çok anlamsızdı. Ters bir şekilde, "Sally giyinmene yardımcı olacaktır. Ben kabul salonunda bekliyorum," derken, öfkesinin mi yoksa hayal kırıklığının mı daha ağır bastığını anlayamamıştı.

Jasper odadan ayrıldı ve Sally'nin yatak odasına girdiğini işitene kadar, kabul salonunda bekledi. Daha sonra, oradan da ayrıldı ve aşağıya inip mutfağa gitti.

Lordun mutfağında görünmesiyle, Bayan Newby kuzineden masaya götürmekte olduğu demliği az kalsın düşürüyordu. "Ah, Tanrı bizleri kutsasın lordum. Sizin için ne yapabiliriz? Sally, Bayan Ordway'in yanına gitti."

"Farkındayım Bayan Newby." Bakışları, arka kapının önünde öylece duran Frank'e takıldı. "Benim işim bu genç beyle."

"Lordum, çocuk ne kusur işlemiş?"

"Benim bildiğim bir şey yok," dedi Jasper. "Fakat birkaç şey konuşmak istiyorum." Kaçmaya hazır bir hali olan çocuğa yaklaştı. Çocuğu dirseğinden tutup kapıdan geçirdi ve avluya çıkardı.

Frank kafasını kaldırmış Jasper'a bakıyordu ve bakışlarında korku vardı. "Benden hoşlanmıyorsunuz."

"Seni tanımıyorum. Bir bakışta, nefret edecek kadar

mantıksız biri değilim çocuk.” Jasper, çocuğun kafasını, toparlak çenesinin altını tutarak hafifçe yana eğdi. Gözleri yeşilden ziyade, ela denebilecek bir renkteydi. Saçları da kızıl yerine, kahverengiydi ancak güneş ışığı, dağınık ve kalın bir saç tutamının altın renkli parıltısını açığa çıkarıyordu. Çocuğun yüz hatları hâlâ tam oturmamıştı ama kemik yapısı ortadaydı. Çene kemiğinin keskin yapısı, ‘v’ şeklindeki saç çizgisinin altında kalan geniş alnı...

Karman çorman hitap şekline rağmen, çocuk hakkındaki her şey soyluluk kokuyordu. Tıpkı Clarissa hakkındaki her şey gibi.

“Sally, sizin küçük çocukları sevmediğinizi söyledi.”

“Sally’nin böyle bir cümle kuracak bilgiye nasıl sahip olduğunu bilmiyorum.” Jasper kaşlarını çatıp, hizmetçi kızın böyle bir kaniya nasıl varmış olduğunu düşündü. Genel olarak çocuklara karşı ne bir sevgisi ne de bir nefreti vardı. “Aslında beni kızdırmadıkları sürece, küçük çocuklara karşı bir düşmanlığım yoktur. Sen kaç yaşındasın Frank?”

“On.” Francis, çenesini kontun elinden kurtarmaya çalıştı. Bu inceleme, çocuğu rahatsız etmişti.

Peki bu çocuk Clarissa için ne anlam ifade ediyordu? Belki zorbalıkla çocuktan gerçekleri öğrenebilirdi fakat bu en nihayetinde kendine pek de fayda sağlamayacaktı. Bariz bir şekilde, Clarissa her kim ise bu Frank’i delice seviyordu. Bu çocuğun şu kısacık ömründe, daha fazla zorbalığa hiç mi hiç ihtiyacı yoktu. Eğer zorbalıkla gerçekleri birinden öğrenecekse, bu kişi Clarissa olmalıydı. Yine de Jasper, yapbozun bir parçasını yerine oturtmuştu artık. Frank’in evindeki mevcudiyeti, tesadüf değildi.

“Çok güzel.” Jasper elini gevşetti ve Francis de mutfığa kaçtı. Jasper bıyık altından bir tebessümle çocuğun ora-

cıktan ayrılışını izledi. Birden onun yaşlarındayken başına gelen bir anısını hatırladı: Harika bir Haziran öğleden sonrası, ahududuların dallarını kırdığı için dedesinin baş bahçıvanından işte böyle kaçmıştı.

18

Luke Astley, Sevenoaks'ın küçük bir kasabasındaki Coach&Horses'in avlusunda attan indi. Sabırsızlık içinde etrafı kolaçan etti. Birkaç adam, atların yemliklerinin yanında zar atıyorlardı ve avluya gelen birinin olduğunu fark etmeleri birkaç dakika sürdü. Bir tanesi gönülsüz bir tavırla ayağa kalktı ve Luke'un yanına geldi.

"Handa mı kalacaksınız?" Luke'un atının dizginlerini eline alırken, bir tutam saman çekti.

"Sanırım," dedi, Luke. "Ata biraz kepekli lapa ver ve iyice fırçala. Londra'dan bu yana sırtındayım."

"Evet, öyle görünüyor," diye söylendi adam, elini hayvanın boynunda gezdirirken. At terlemişti ve derin derin soluyordu. Sert bir yolculuk geçirdiği belliydi.

"O ne demek şimdi?" diye diklendi Luke.

Adam omuz silkip, saman yığınına atın ayağının önüne denk gelecek şekilde bıraktı. Ardından da hayvanı ahıra götürdü.

Luke uzun adımlarla hanın kapısına doğru yürürken, bir yandan da adamın küstahlığına küfrediyordu. Hayvana, gücünün yeteyeceğinden daha fazla yüklendiğinin farkındaydı fakat yolculuğun orta yerinde hayvanın koşumlarını değiştirecek kadar parası yoktu. Ve yine aynı sebepten, yolda geçireceği bir gece için fazladan para ödemek de istememişti.

Han sahibi barın arkasından çıktı ve reverans yaparak Luke'u karşıladı. "Coach&Horses'a hoş geldiniz beyefendi. Size nasıl bir hizmet verebiliriz?"

"Yemek," diye buyurdu Luke, tersleyerek.

"Elbette efendim. "Fırında pişmiş tavşan etli turta var." Han sahibi, kapıyı bir grup adamın yuvarlak bir masanın etrafında oturup içtikleri yemek salonuna açtı. "Yemekler, on dakika içinde masada olur." Hancı, Luke'u salona buyur etti ve tekrar bara döndü.

Luke, yemek arkadaşlarına kafa sallayıp selam verdi ve bir sandalye çekti. Kendine masanın üstündeki testiden bir maşrapa bira doldurdu.

"Uzaktan mı geliyorsunuz beyefendi?" diye sordu adamlardan biri. Gösterişsiz bir pantolon, deri bir yelek ve ağır binici çizmeleri giymiş çiftçi görünümlü bir adamdı.

"Londra'dan." Luke maşrapayı başına dikti.

"Ah, evet. Uzun bir yolculuk desenize. Sevenoaks'ta bugün pazar kurulur. O yüzden, biz de evlere gitmeden önce akşam yemeğimizi burada yiyoruz," diye bilgi verdi çiftçi. "Uzağa mı gideceksiniz?"

Luke başını iki yana salladı. "Bu gece değil. Sabaha, Shipbourne yolcusuyum. Bir iki arkadaşı ziyaret edeceğim."

"Ah, evet." Masadakilerden biri kafasını maşrapasından kaldırıp Luke'a baktı. "Shipbourne civarlarında, bir şeyler olduğunu işitmiştim."

Luke hızla adama baktı. "Ne gibi şeyler?"

Adam kaşlarını çatıp, "Asilzadelerden, kayıp bir genç kızla alakalı bir takım şeyler," deyip, başını iki yana salladı. "Tam olarak hatırlamıyorum."

Konuşma, hancının beklenen tavşan etli turtayı getirmek üzere içeri girmesiyle bölündü. Turtayı masanın tam ortasına koydu. "Buyurun beyler. Canterbury'nin bu ya-

kasında yiyebileceğiniz en iyi tavşan etli turta. Ayrıca bahse varım ki her birinizin annelerinin yaptıklarından çok daha lezzetli olan iç yağlı muhallebi var.”

Masadakiler, “Shipbourne’da bir toprak lordunun ailesiymiş... Artley mi? Ashby mi? Öyle bir şeyler,” derken, Luke yemeklerini almalarını sabırsızlıkla bekledi.

“Astley,” dedi çiftçi adam, etin suyunu höpürdetirken. “Evet, sanırım şu kayıplara karışan kızın ailesi. Oralar bir hayli karışık. Ulaklara haber salmaktan bahsediyorlardı.”

“Kız dönmüş mü?” Luke bir dilim ekmeği yağa bandırdı.

Adam omuz silkti. “Bildiğim kadarıyla dönmemiş... Fakat ben bir süredir o taraflarda bulunmadım. Bilen var mı?” Adam, sorgulayan gözlerle, masanın etrafını kolaçan etti.

“Evin kâhyası, benim hanımın bir arkadaşı olur,” diye belirtti bir adam. “En son duyduğuma göre kız hâlâ dönmemiş. Köydeki gölette arama yapmaktan söz ediyorlardı.”

Luke başını iki yana salladı. *Hangi cehennemdeydi o zaman?* Francis’le birlikte eve dönmedilerse, o zaman hâlâ Londra’da olmaları oldukça akla yatkındı. Peki onları nasıl bulabilirdi? Clarissa’nın, Danforth’a veya doktora yazmış olabileceğini düşündü.

Luke, handa hiç dinlenemediği bir gece geçirdi. Ertesi sabah ilk işi oradan ayrılıp, kısa mesafedeki Shipbourne’a gitmek oldu. Kırmızı kiremitli bir duvarla çevrelenmiş görkemli malikâne, köyün ana sokağının en sonunda göze çarpıyordu. Demir kapılar, uzun ve alçak sazdan yapılmış çatısı olan uzun geçide açılıyordu. Her şey normal düzeninde görünüyordu. Çimenlik güzelce kesilmiş, çiçek tarhları yabani otlardan arındırılmış, çalılar özenle budanmışlardı. Ancak mekânın tuhaf bir virane havası vardı. Boş

olmadığı halde sanki boşmuş gibiydi. Bir yığın hizmetçi, evi iyi bir şekilde çekip çeviriyorlardı.

Luke tereddüt etti. Sonra bekçinin evine doğru yönelip, kamçısıyla kapıya vurdu. Kapı anında açıldı ve bekçi Luke'a şaşkınlık içinde bakakaldı. "Ah, Bay Astley sizi beklemiyorduk."

"Beklemeniz için herhangi bir neden görmüyorum zaten," dedi Luke. "Eylemlerim hemen hemen hiçbir zaman bir bekçinin alakasını gerektirmez. Eve gideceğim. Kapıları aç."

Adam gerisin geri evine dönüp, sarı bir anahtarla geldi. Ağır demir kapının kilidini açıp, kapıları itti. İki kapının arasından Luke içeri girerken, bekçi de kenarda dikiliyordu.

Luke, ön kapıya gelince atından indi ve tokmağı sertçe vurdu. Kapı, Luke'a önce şaşkınlık, sonra da umut içinde bakakalan bir uşak tarafından açıldı. "Bay Astley? Leydi Clarissa'dan haber mi var yoksa efendim?"

"Haber derken, neyi kast ediyorsun?" Hikâyesine iyice hazırlanmış olan Luke, donakalmış gibi görünüyordu. "Burada değil mi? Clarissa ve kardeşi?"

Adam başını iki yana salladı. "Hayır efendim. Leydi Clarissa birkaç hafta önce ortaldan kayboldu ve Bay Francis'i de siz götürdüğünüzden bu yana hiç görmedik."

"Fakat bu olamaz. Ben iki gün önce, bizzat uğurladım onları. Kiraladığım bir posta arabasıyla... Buraya geleceklerdi."

Uşak tekrar başını sallayıp, "Sırta kadem bastılar efendim," dedi ve bir adım geri çekildi. "İçeri gelecek misiniz efendim?"

Luke kaşlarını çatı. "Madem burada değiller, içeri girmemin de bir manası yok. Bay Danforth'un bir şeyler bilip

bilmediğini öğrenmeye gidiyorum. Bu çok endişe verici.” Luke, yeniden atının yanına döndü.

Atı köyün meydanına sürdü ve avukatın aynı zamanda işyeri de olan, evinin önünde durdu. Düzgün sayılacak türde bir evdi, bakımlı bir avlunun içine oturtulmuştu. Gri ve bulutlu bir sabahı. Evin içindeki samimi ışıklar, pencereden dışarıya vuruyordu. Luke, yol boyunca atını sürmeye devam etti ve nihayetinde attan indi. Atını usturuplu bir şekilde kazığa bağlayıp, kapının tokmağını çaldı.

Dolgun ve pembe yanaklı bir hizmetçi kadın kapıyı açtı ve kısa bir reverans yaptı. “Günaydın efendim. Bay Danforth’la iş görüşmek üzere mi buradasınız?”

“Evet.”

“Kim diyeyim efendim?”

“Bay Astley. Acil bir mevzu.” Luke, kadını bir adım geride bırakıp kare bir hole girdi.

“Şu anda yanında bir müvekkili var efendim. Siz salon-da bekleyebilir misiniz?”

“Hayır, ben burada bekleyeceğim. Hemen git ve ona hayati bir konu için buraya geldiğimi ilet.” Luke işin ciddiyetini vurgularcasına, kırbacını çizmelerine vurarak şaklattı.

Kız, holün sağ tarafındaki bir kapıya doğru koşturup kapıyı çaldı. Girin denmesi üzerine, başını kapıdan içeri uzatıp, “Rahatsız ettiğim için affedin Bay Danforth. Fakat sizi görmek isteyen bir beyefendi var burada. Çok acil olduğunu söyledi. Bay Astley adında biri efendim.”

Danforth hızla hole çıktı, ifadesi kaygı doluydu. “Bay Astley, bir şey mi oldu?”

Luke endişeli görünüyordu. “Aslında efendim, size nasıl bir yanıt vereceğimi bilmiyorum. Clarissa ve kardeşinden haberiniz vardır diye umuyorum. İki gün önce, kiraladığım bir posta arabasıyla Londra’dan ayrıldılar. Francis

evini çok özlemişti ve ben de ablasıyla beraber, burada bir hafta geçirmesinin sağlığı için gerekli olduğunu düşünmüştüm.” Luke, sanki lambrili duvarların ardından çıkacaklarmış gibi, etrafa bakındı. “Malikânede değiller, buradalar mı?”

Avukat, umutsuz bir şekilde başını iki yana salladı. “Gerçeği söylemek gerekirse değiller. Ben de hâlâ sizinle ya da Bath’taki hocayla birlikte olduklarını sanıyordum. Clarissa’nın hiç yazmamış olmasına şaşırdığımı söylemek zorundayım. Ancak günümüz gençlerinin birçoğu gibi, onun da Londra’daki yaşantısının bir hayli keyif dolu olduğundan, eski dostlarını unutmuş olduğu zannına da kapılmadım değil. Doktor Alsop çok tedirgin.”

Luke, kafasının içinde kırk tilki gezinmesine rağmen bir hayli ciddi görünmeyi başarıyordu. Clarissa’nın nereelerde olabileceğine dair birkaç ipucu olmasını ummuştuk ancak avukatın da en az Luke kadar bihaber olduğu aşikârdı. Bu durum, Luke’u başladığı yere geri döndürüyordu.

“Kiraladığınız bir posta arabası dediniz.” Danforth holde volta atarken, bir yandan da çenesini sıvazlıyordu. “Pekâlâ, izlerini sürmek yeterince kolay gibi görünüyor. Sevenoaks’a gelirken, Londra yolunu kullanmışlardır. Bu durumda, Orpington’daki Rose&Crown’da da aktarma yapmış olmalılar. Siz buraya nasıl geldiniz? Atla mı arabayla mı?”

“Kendi atımla geldim.” Luke, adamın kendi başına herhangi bir işe kalkışmasını istemiyordu. “Derhal atıma bineceğim ve Londra yolu boyunca, mola verilen tüm hanları soruşturarak geri döneceğim.” Luke kapıya yöneldi. “Bir şey öğrenirsem size haber yollarım.”

“Yolla, sevgili dostum. Lütfen yolla. Onlar bulunana dek, Alsop ve ben endişe nöbetleri geçirip duruyor olacağız. Zaten tüm köy, Clarissa’nın tek kelime etmeden evi

terk etmesinden bu yana endişe içinde.” Avukat, dışarıya çıkan Luke’u takip etti ve atına binerken orada bekledi. “Tanrı yolunuzu açık etsin.”

Luke veda ederken, elini havaya kaldırdı ve gözden kaybolana dek müthiş bir süratle atını sürdü. Sonra atını dizginleyip, daha uygun bir hızda gitmeye başladı. Hiç var olmayan bir posta arabasını mola verilen hanlarda soruşturmayaya gerek olmadığından, hızlı gitmek de oldukça lüzumsuzdu. Nerede olabilirlerdi. Sırada bakılacak neresi vardı?

Bayan Mondrain, Lord Blackwater ve Bayan Ordway’i ağırlamaktan bir hayli hoşnuttu. O da herkes kadar, tiyatrodaki kontun locasındaki genç, zarif ve güzel hanımefendiyi merak etmekteydi. Yapılan araştırmalar, bu hanımın kontun Half Moon Sokağı’ndaki konutunda ikamet ettiği bilgisini açığa çıkarınca, Bayan Mondrain’de mutlu mesut şu evrensel yargıya varmıştı: Jasper yeni bir metres edinmişti.

“Bayan Ordway’i de ziyaretime getirmeniz ne kadar memnuniyet verici lordum.” Bayan Mondrain tek camlı gözlüğüyle Clarissa’yı incelerken gülümsedi. “Kıyafetiniz enfes Bayan Ordway. Hortense’in elinden çıkmışa benziyor.”

Bu tip kişisel yorumların ve böylesine çıkarıcı sorgulamaların basitliğin zirvesi olduğuna inanılarak yetiştirilmiş olan Clarissa, şaşkınlığını mütevazı bir reverans ve soğuk bir tebessümle gizledi.

“Aslında Bayan Mondrain, Hortense’in tasarımlarının böylesine kolaylıkla ayırt edilebileceğinin farkında değildim. Dikkatimi bu konuya çektiğiniz için teşekkür ederim

size. Sanırım ileride, kendim için alışılmışın biraz dışında bir terzi bulmak zorunda kalacağım.”

Jasper, kadının kaşlarının havaya kalkması üzerine, biraz gönülsüz olarak tebessüm etti ve kendini geri çekti. Meg Mondrain, aklındakileri olduğu gibi söyleyerek kendini gururlandırmıştı ve kimi gücendiriyor olduğu zerre kadar umurunda değildi. Bir dükün büyük kızı olarak, kendini daha değersiz olan sosyal camiadaki pek çok kişinin üzerinde görüyordu. Yine de kişiliğini dengeler biçimde yüksek bir mizah ve eğlence anlayışına sahipti.

Kadın, tek cam gözlüğünün ardından Clarissa’yı incelemeye devam etti. “Seni giydiren her kim olursa olsun, derhal kendine bir sürü müşteri bulacaktır.” Bayan Mondrain, gözlüğünü çıkarıp Jasper’a döndü. “Oldukça büyüleyici Jasper.”

“Çok nazıksınız hanımefendi,” dedi Clarissa, ses tonunda hafif bir öfke emaresi vardı. Ne tek cam gözlük ne de kendini ortamın dışında bırakacak bir sohbetin gelişmesi umrunda değildi.

Bayan Mondrain, yeniden Clarissa’ya döndü. “Ah, canım, şimdi seni gücendirdim işte. Bağışla beni.” Sıcak ve acıma dolu bir tebessümle ellerini Clarissa’ya uzattı. “Aklından geçenleri söylemekten hoşlanıyorum.”

Clarissa, kendine has tebessümüyle kadının ellerini tuttu. “Bende de aynı kusur mevcut hanımefendi. O yüzdeni size darılacak en son kişi ben olmalıyım.”

Jasper, adeta haykırarak kakhaha attı. “Meg canım, galiba senin hakkından gelebilecek birine çattın.”

“Aslında olabilir.” Meg güldü ve elini Clarissa’nın beline dolayıp, onu şöminenin yanındaki sandalyeye doğru götürdü. “Gel hadi bana kendinle ilgili her şeyi anlat. Jasper, hadi git de Mondrain’le beraber piket oynayın. Kütüphanede pinekleyip duruyor.”

Jasper, reverans yapıp acil bir şekilde ayrılmak için izin istedi. Clarissa artık kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlamıştı.

“Ee, anladığım kadarıyla şimdi Half Moon Sokağı’nda kalıyorsun?” Kadın yanı başında duran ufak el zilini çaldı. “Nasıl sevdin mi orayı? Şehrin hoş bir muhiti olarak görmüşümdür oraları hep...Ah, Bateman, şampanya mümkünse” Clarissa’ya gülümsedi. “Öğleden sonra içilen bir kadeh şampanyayı, neredeyse hafif bir şekerleme kadar canlandırıcı bulurum. Öğleden sonraları şekerleme yapmaya çok meyilliyimdir.”

“Doğrudur hanımefendi.” Clarissa’nın aklına başka bir yorum gelmedi.

Meg güldü. “Ee, tabii sen bunu cazip bulmayacak kadar canlısın. Çok gençsin, canım.”

“Reşit olacak yaştan on ay eksikim, hanımefendi. Çok da genç değilim yani.”

Meg, Clarissa’ya anaç bir bakış attı. “Bu, daha ziyade, şimdiye dek sürdürdüğün yaşamla ilgili... Ah, teşekkür ederim Bateman.” Meg, kâhya tarafından ikram edilen kadehi aldı. “Sana canım.” Kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı.

Clarissa da kendi kadehinden bir yudum aldı, geçmiş hakkında bir yığın soruya maruz kalıp kalmayacağını merak etmekteydi. Ancak ev sahibesi, Vauxhall Gardens’taki konserlerden konuşmaya başlayınca, Clarissa da rahatladı. Dikkatle dinliyor ve yerlere saçılmakta olan cemiyet hayatı hakkındaki altın değerindeki bilgileri toplamaya çabalıyordu.

İkilinin baş başa sohbetleri, yaşını başını almış, gösterişli bir dul ve iki kızının gelmesi üzerine bölündü. Clarissa anlık bir panik yaşadı. Onlar da Blackwater’ın metresi olduğunu biliyorlar mıydı? Her kadın, bu ev sahibesi kadar

açık fikirli olmayabilirdi. Clarissa, Leydi Morecombe ile Leydi Eleanor ve Leydi Emily'ye takdim edilirken, reverans yaptı.

“Şehirde yenisiniz,” dedi Leydi Morecombe, eliyle şampanya ikramını geri çevirirken. “Hayır, ben çay alırım. Ordway... adınızı bilmiyorum. Aileniz nereli?”

“Ordway’ler Bedfordshire’dandır,” diye yanıtladı Clarissa. “Bedford’un biraz dışında kalan bir köyü.” Clarissa herhangi bir isim bilmediğinden, söz konusu olan köyün adının sorulmaması için sessiz sessiz dua ediyordu.

Zaten endişelenmesine de gerek kalmadı. Leydi Morecombe burnunu çekip, elini aşağılar bir tavırla salladı. “Ah, küçük bir köy. Sanırım taşradansınız.” Kadın alakasını, katıksız hasedin izlerini taşıyan yarım yamalak tebessümüyle kendini dinlemekte olan ev sahibesini yöneltti. Leydi Morecombe gelenek hastası bir kadındı. Eğer Blackwater’ın metresiyle nezaket sınırları içerisinde çene çaldığını bilse, oracıkta bayılıp kalabilirdi.

“Bayan Mondrain, aslında şu zavallı beygirleri kurtarmak için verilen uğraşı desteklemenizi rica etmek istiyordum. Bira imalatçıları, canlarını çıkarana kadar üzerlerine biniyor, sonra da birkaç peniye onları şu iğrenç al-sat dükkânlarına satıyorlar. Bu tam bir kepazelik. Günlerini huzur içinde geçirecekleri, güzel bir otlak kurmak için bağış topluyorum.” Kadın, kanaatkâr bir memnuniyet içinde başını salladı.

Clarissa, açlıktan ölmek üzere olan kaç baca temizleyicisi çocuğun hanımefendilerinin evine gönderildiğini düşündü. Tahminen, bu kadınlar bacalarının kendi kendilerini temizlediklerini sanıyorlardı. Clarissa şampanyasını yudumladı ve Jasper’ın gelip kendini kurtarmasını diledi.

Nihayet Jasper geldi. Jasper’ın bakışları manzarayı -metresinin yüzündeki gizlenmiş sikkın ifadeyi- hemen

çözdü. Neredeyse ev sahibesinin ifadesiyle tıpatıp aynı olan bakışlarını görünce kahkahasını kontrol altına aldı ve vakur bir tavırla, Leydi Morecombe ve kızlarına reverans yaptı.

“Leydim... Leydi Eleanor, Leydi Emily... saygılarımı sunarım.”

“Blackwater, zavallı beygirlerim için desteğine ihtiyacım var.” Kadın derhal tiradının bir tekrarını yapmaya koyuldu.

Jasper sükûnet içinde dinledi ve sonunda konuşma bitiğinde reverans yapıp, “Onlara karşı bir şefkatim vardır hanımefendi. Ancak ihmal edilen çocuklar, yaralı askerler ve sokaklarda sürünüp başlarını sokacak bir yuvaları, sırtlarına giyecek bir ceketleri veya midelerine girecek bir lokma kuru ekmekleri olmayan terk edilmiş genç kızlar var. Onların, şefkatimi daha fazla hak ettiklerine inanıyorum.” Jasper, elini Clarissa’ya uzattı. “Eğer gitmeye hazırsanız Bayan Ordway, ben, arabamı istettim ve size eve kadar eşlik etmek isterim.”

Clarissa ayağa kalktı, Jasper’ın konuşması karşısında hayrete düşmüştü. Clarissa, vakur bir şekilde reverans yaparak veda etti. Dışarı -hole- çıkar çıkmaz elini, Jasper’ın koluna koyup, “Ah, bravo Jasper. Bu korkunç talihsizliklerden haberdar bile değilsindir diye düşünüyordum. Bu kadın iğrenç. Umarım bir daha kendimi onunla aynı odada bulmam,” dedi.

“Bu imkansız bir dilek canım. Morecrombe’lar her yerde bulunabilirler.” Jasper, Clarissa’nın övgüsü karşısında hissettiği keyif duygusunun derinliği kadar, az evvel yapmış olduğu konuşmanın da şaşkınlığı içindeydi. Clarissa’yı memnun etmek için konuşmamış veya onu memnun ettiğini de düşünmemişti. Ama sonradan, muhtemelen onu memnun etmiş olabileceğini fark etti. Elini uzatıp,

Clarissa'nın arabaya binmesine yardımcı oldu ve ardından kendisi de arabaya bindi.

Jasper, aracın karanlığında hemen Clarissa'yı öptü.

Clarissa mırıldanarak, "Bu akşam da dışarı çıkmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Sabaha kadar yatak odasından hiç çıkmayacağız," dedi Jasper, onu belinden kucağına doğru çekerken bir elini de pelerinin altına daldırmıştı. Göğüslerine ulaşmak için, parmaklarını dekoltesinin altına kaydırды. Jasper, Clarissa'nın göğüslerinin en ufak dokunuşa dahi karşılık vermesini, parmaklarının altında, dikleşen meme uçlarını ve eline temas eden sıcak, ipeksi teni seviyordu.

"Fakat acıktık sanırım," diye fısıldadı Clarissa. Bedenini çevirmesiyle birlikte, kalçaları, Jasper'ın pantolonundaki sertliğe dokundu.

"Korkma sevgilim. Tüm açlığımı doyuracağız." Jasper elini, Clarissa'nın eteğinin altına kaydırıp baldırlarını, kalçalarını ve kalçalarının arasındaki sıcak noktayı okşadı. Clarissa, tüyleri ürpererek karşı koydu.

"Hayır... Jasper... burada olmaz. Bunu yaptığında neler olduğunu biliyorsun."

Bu güçsüz itiraz karşısında, Jasper kıkırdayarak, hünerli keşfine devam etti. Clarissa'yı ne denli çabuk şevke getirdiğinin, neredene zaman isterse kızı delice bir zevk duygusunun içine yuvarlayabildiğinin keyfine varıyordu. Bu ona katıksız bir eril güç hissiyatı veriyordu. Belki de bu Clarissa'nın diğerlerinden çok daha farklı, özel, özgün ve kendine has sırlarla dolu oluşundan kaynaklanıyordu. Ama onu dürüst bir itirafa zorlarsa, bu sırlar karşısında daha az tükendiğini hissedecekti.

Araba evin önünde durduğunda, Clarissa Jasper'ın kucağına uzanmış, nefes nefeseydi. Jasper elini çekip, Clarissa'nın eteğini düzeltti ve doğrulmasına yardımcı oldu.

Darmaduman olmuş saçlarına, pembe yanaklarına, gözlerindeki sersemlemiş ve biraz da kızgın ifadeye bakıp gülümsedi. Jasper, "İntikamımı daha sonra alacağım senden," diye söz verdi ve kapıyı açıp dışarıya adımını attı.

Elini uzattı ve Clarissa bu eli -birkaç dakika önce çaresiz bedeni üzerinde sihirli çalışmalar yapan el olduğunun farkında olarak- kabul etti. Clarissa elini yanağına kadar kaldırıp, kendi kokusunu içine çekti. Gözleri, Jasper'ın gözleriyle buluştu.

Jasper kapıyı kendi anahtarıyla açtı. Clarissa yeniden kontrol hissine kavuşarak, "Aklıma gelmişken," dedi, "ben de bir anahtar istiyorum."

"Neden?" Sesi hakikaten şaşkın geliyordu kulağa. "Salı her zaman seni içeri almak için burada."

Clarissa hayal kırıklığı içinde, başını iki yana salladı. "Buranın benim evim olduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Dilediğim zaman girip çıkabileceğim... Kapıyı çalmak zorunda olduğumdan öyle hissedemiyorum. Kendi evimin anahtarlarına sahiptim ve on iki yaşımdan beri de hep öyle olmuştur." Clarissa, konuşmayı kesti. Gözleri felakete uğramış bir hal aldı. Az önce ne demişti? Gerçekleri, döküp saçmak, neredeyse karşı konulamaz bir hal almıştı ve sözcükler dudaklarında asılı kalmışlardı. "Bu sana biraz tuhaf gelebilir," dedi Clarissa, güçlkle.

"Aynen." Clarissa'nın yüzüne bakarken, Jasper'ın kaşları hareket etmeye başladı.

"Belki de... belki de... sana bunu anlatmalıyım... Pekala, sana geçmişim hakkında anlattıklarım tamamen gerçek değil." Clarissa boğazını temizledi. "Benim için... benim için anlatması çok zor olan şeyler var." Clarissa muallâkta bırakan bir şekilde tebessüm etti. Bu saçma izahatın ne kadar yetersiz olduğunun farkındaydı.

"Anlıyorum." Jasper daha fazla açıklama beklerken, ses-

siz bir şekilde Clarissa'ya bakmaya devam etti. Herhangi bir açıklama gelmeyince de, "Belki başka bir zaman konuşmak senin için mümkün olabilir," dedi.

"Belki de," Clarissa, dudaklarını ısırdı.

Jasper, onay verir şekilde başını sallayıp hole gelen Sally'yi selamlamak üzere yan tarafa döndü. *Yakında*, diye düşündü Jasper. *Yakında her şey açığa çıkacaktı.* Fakat Clarissa'ya baskı yapmayacaktı, kendisi istediği için anlatacaktı. "Yemeğimizi daha sonra yatak odasında yiyeceğiz Sally. Hazır olduğumuzda seni çağırırız." Jasper, hâlâ holde bir heykel gibi dikilmekte olan Clarissa'ya döndü. "Madem senin için bu kadar önemli, sana da bir anahtar yaptırırım." Kolunu uzatarak, Clarissa'yı merdivenlere doğru ilerletmeye davet etti. "Yukarı çıkalım mı hanımefendi?"

19

İki gün sonra Clarissa, sokaktan gelen at arabasının tekerlerinin sesini işittiğinde, yatak odasındaki şöminenin yanı başında sıcak çikolatasını yudumlamaktaydı. Ses, ön kapıda kesildi ve o da merak içinde, fincanıyla birlikte pencereye yöneldi. Hantal ve demode bir araba, dar sokağı enlemesine işgal etmiş gibi görünüyordu. Panellerin üzerindeki armalar tanıdık değildi ve Clarissa, üniformalı uşağın arabanın arka kısmından atlayıp, ön kapıya doğru ilerleyişini dikkatle izledi.

Üniformada tam da seçemediği bir benzerlik vardı: O da tıpkı araba gibi demodeydi. Fakat sonradan aklına geldi; bu üniformayı en son Vikont Bradley'in uşağının üzerinde görmüştü. O sevimsiz yaşlı adam arabanın içinde oturup, bir şeyleri... birilerini mi beklemekteydi? Belki de yeğenin burada olduğunu sanıyordu. Ancak Jasper geceyi evde geçirmemişti. Clarissa'ya tiyatrodaki yeni bir 'görme ve görünme' turu için eşlik etmişti ama bu kez aradan önce tiyatrodan ayrılmamışlardı ve meraklı beylerden oluşan bir katile, localarını ziyarete gelmişti. Birkaçı hanım arkadaşlarıyla teşrif etmişlerdi ancak ziyaretçilerinin büyük bir kısmı, kontun yeni metresiyle tanışmaktan ötürü bariz bir hayranlığa kapılmış damsız beylerden oluşuyordu.

Clarissa, ilgiden bir hayli memnun kalmıştı ve yelpaze-

sini cilveli tavırlarla sallayarak baştan çıkartıcı tebessümler sunup, rolünü en iyi şekilde oynamıştı. Birçok çiftle beraber, Piazza'da bir yemek yemişlerdi ve Jasper, akşamın geri kalanına arkadaşlarıyla devam etmek üzere ayrılırken, Clarissa'yı arabayla eve yollamıştı. Clarissa eve tek dönmekten dolayı pek hoşnut kalmamıştı ve her zamanki gibi kocaman yatağın içinde Jasper'ı özlemişti. Ama yalanları sürdürmek adına, sürekli kelimelerini denetlemeye kısa bir mola vermenin de rahatlığı vardı üzerinde.

Sally'nin odaya girişiyle Clarissa kapıya döndü. "Size bir not var hanımefendi. Uşak aşağıda bekliyor." Clarissa'ya katlanıp mühürlenmiş bir kâğıt uzattı.

Clarissa mühre baktı. Uzun beyaz parmağa takılı olan ağır, mühür yüzüğünü hemen tanıdı ve nedendir bilinmez, bu Clarissa'nın içine bir ürperdi saldı. Clarissa'nın adı, mühürlü kâğıdın ön yüzüne el yazısı ile yazılmıştı. Yani not, kesinlikle doğru yere teslim edilmişti. Peki, Vikont Bradley ne diye ona yazmış olabilirdi ki? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Clarissa, kâğıdı yazı masasına götürdü ve mührü kâğıt açacağıyla kırdı. Dikkatli bir şekilde notu açtı. Yazılanlar kısa ve özdü.

Vikont Bradley, Bayan Ordway'in kendisini bu sabah ziyaret ederek onu onurlandırmasını beklemektedir. Arabası emrine amadedir.

Clarissa, yazıyı birkaç kez okudu. Ancak bu, yanlış yorumlanamayacak kadar açıktı. Gitmeli miydi? Önce Jasper'a mı danışmalıydı? Ne de olsa Bradley onun amcasıydı, ayrıca bu detaylı oyunun da oynanma sebebiydi. Clarissa'dan ne istiyor olabilirdi? Clarissa'nın kim olduğunu biliyordu ya da bildiğini sanıyordu. Mama Griffiths'in randevuevinden çıktığını sanıyordu. Yine bir şekilde ona işkence mi etmek istiyordu? Daha önce yaptığı gibi onu aşağılamak mı istiyordu?

“Uşak siz hazır olana kadar bekleyeceğini söyledi hanımefendi,” dedi Sally, Clarissa’nın kaşlarının çatılması üzerine biraz tereddüt etmişti. “Sizin için bir elbise çıkarayım mı?”

“Emin değilim...” Clarissa, sonradan kararını verdi. “Evet fakat önce adama bir saat içinde hazır olacağımı söyle. Ah, bir de bana kahvaltı için bir şeyler getir Sally.” Acele etmeyecekti. Notta her ne kadar efendice cümlelerle kurulmuş olsa da... Bu kez Vikont Bradley’in huzurunu kaçırmamasına izin vermeyecekti. Ve eğer, kabalık edecek olursa derhal orayı terk edecekti.

Sally, uşağa Clarissa’nın mesajını iletmek için aşağı indiğinde, aklına bir fikir daha geldi. Sally’nin bir kahvaltı tepsisiyle geri dönmesinin üzerine Clarissa, “Senin bana eşlik etmeni istiyorum Sally. Bir hanımefendinin yardımcısı tarafından kendine eşlik edilmesi adettendir,” dedi. Artık bu ziyarette, tamamiyle saygın bir görünümü olacaktı. Eğer, orayı terk etmek zorunda kalırsa, o zaman Sally’nin kuşkulara yer bırakmayacak refakati de kendiyle olmuş olacaktı.

Sally neşeyle başını sallayıp, tepsiyi masanın üzerine bıraktı. “Ah, evet hanımefendi. Zaten bir önceki hanımımın da ziyaretlerinde ona refakat etmeye alışığım. Burada, haşlanmış yumurta, ekmek ve tereyağı var.” Sally giysi dolabına yöneldi “Gri kadife elbisenizi mi giyeceksiniz? Hani şu siyah kurdeleyle süslenmiş olanı?” Sally elbiseyi dolaptan çıkarıp, yatağın üzerine serdi. Hayranlık içinde, bir adım geri çekilmeden önce de katlanmış olan yerlerini düzeltilti. “Çok alımlı. Hele de samur kürk ceketle birlikte...” Kendinden emin bir şekilde onaylayarak başını salladı.

Ekmeğine yağ sürmekte olan Clarissa, Sally’yi onayladı ve yatağın üzerinde serili kıyafeti incelemeye koyuldu. Her şey son bulup da yeniden tarla faresi yaşantısına geri döndüğünde, bu kıyafetleri özleyecekti.

Ancak bitmek zorunda değil. Jasper öyle söylemişti. Bazen bunun gerçek olduğunu hayal etmek için kendine zaman veriyordu ama bunun boş bir umut olduğunu da biliyordu. Jasper gerçekleri öğrendiğinde -Clarissa, Francis tehlikeyi atlattıktan sonra; ona gerçekleri anlatacaktı- artık hiçbir alakasının kalmamasını isteyecekti, bundan emindi. Bir daha asla ona güvenemeyeceğine inanacaktı ve Clarissa, onu bunun tam aksine nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu.

Yalanı sürdürmekten başka çaresi yoktu. Clarissa, bu edepsiz ihtiyarın kendisine atacağı her türlü çamura rağmen, bu yalanı sürdürecekti. Hiç tereddüt etmeden, kahvaltı tepsisini bir kenara itti. “Şimdi giyineceğim Sally.”

Yarım saat sonra Clarissa hazırды. Aynadaki görüntüsünü dikkatle inceledi ve aynada zarif genç bir hanım gördü. Saçları sade bir örgüyle toplanmıştı ve ifadesindeki sertlik yüzünü çevreleyen buklelerle yumuşatılmıştı. Bayan Mondrain’in de hiç şüphesiz altını çizdiği gibi, yolculuk giysisi de bir Hortense ürünü olduğunu her haliyle belli ediyordu. Vikont, bunu böyle kabullense onun için daha iyi olacaktı.

“Sen hazır mısın Sally?”

Pelerin ve bonesini takmış olan Sally, başıyla onayladı. “Hazır sayılırım. Küçük Frank de bizimle gelmek istedi. Sizin uşağınız olarak gelebileceğini söyledi.” Güldü. “Afacan çocuk.”

Clarissa, kardeşinin beynine, evin içinde kalmasıyla ilgili kuralı bir kez daha sokmanın gerekli olup olmadığını düşündü. Elbette onu götüremezdi ama bunun Francis için zor bir durum olduğunu biliyordu. Bu şekilde hapsedilmeyi rahatlıkla kabullenmek için fazla genç ve dinamikti. Clarissa, eve döndükten sonra onunla konuşacaktı ve belki onu etrafta koşturabileceği, top oynayabileceği ya da çember çevirebileceği Green Park’a götürebilirdi.

Üniformalı uşak, holde esas duruşta bekliyordu ve Clarissa da onu beklettiği bir saat boyunca adamın hep bu şekilde dikildiği fikri hâsıl oldu. Bir anlığına suçluluk hissetti fakat arabaya binmesi için uşağın elini uzatmasıyla bu duyguyu üzerinden attı. Bunun sorumlusu kendi efendisiydi. Sally de Clarissa'nın ardından, arabaya bindi ve hantal araç yola koyuldu.

“Hepsi bu peder.” Vikont Bradley, günah çıkartan rahibe fevri bir çıkışla elini salladı. “Cinsel münasebete ihtiyacı olan bir rahibe kadar acınası bir haldesin.”

Peder irkildi. “Buna itiraz etmek zorundayım lordum. Böyle bir üslup... Kiliseyi, kız kardeşlerimizi bu denli saygıdan yoksun terimlerle anıyorsunuz. Sizin günah çıkartan papazınız olarak daha ne kadar size hizmet etmeye devam edebilirim, bilmiyorum.”

“Saçmalama be adam. Hristiyanlık tarihinin görüp görebileceği en itaatsiz günahkârın, kararmış kalbini ıslah etme fırsatı veriyorum sana. İşini yap peder. Tanrı inayetini gösterecektir, eminim.” Yaşlı adamın gülüşü hırıltıya dönüştü ve Peder Cosgrove, adamın ağzına bir fincan su dayadı. “O değil, seni gidi ot kafalı.” Vikont eliyle fincanı itti. “Bu pis şeyle beni öldüreceksin. Bana bir bardak konyak getir.”

Peder denileni yaptı. Eğer bu ihtiyarı daha erken öldürecekse bile, bunun için üzülelemeyecekti. Birkaç dakika boyunca, bu anlık düşünceden pişmanlık duymadı fakat sonra kendi kendine kızdı.

“Kız nerede?” dedi Bradley, huysuz bir halde. “Onu alması için adamı göndereli ne kadar oldu?”

“Bir saati geçti lordum.”

“Ee, nerede öyleyse?”

“Belki de evde değildi efendim.”

“Saçma... Sabahın onunda, başka nerede olacak? Fahişeler öğleden önce yataktan çıkmazlar.”

Peder Cosgrove, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bir süre sonra vikont mırıltıyla, “Ee, tabii, artık yeğenimin metresi. Belki alışkanlıkları değişmiştir.”

“Hiç şüphesiz efendim.”

“Pencereden dışarı bak bakalım, arabadan hiç ses soluk var mı?”

Peder pencereye gidip sokağa baktı. “Gördüm efendim. Şu anda inmektedir.”

“İyi.” Bradley, konyağını da alıp sandalyesine kuruldu. “O geldiği zaman sen çıkabilirsin. Seni bir fahişeye bir arada olmaktan esirgiyorum. Ne de olsa, ölümsüz ruhunu tehlikeye atmak istemeyiz, öyle değil mi?”

Peder Cosgrove hiçbir şey söylemedi. Uşak, Bayan Ordway’in geldiğini bildirmesi ve kızın odaya girip, ev sahibini selamlaması üzerine hemen odadan çıktı.

Vikont, bardağını bırakıp ziyaretçisini incelemeye koyuldu. “Hmm tebrikler Bayan Ordway.”

“Ah, neden efendim?”

“Hatırı sayılır dönüşümünüz için. En son buraya geldiğinizde, tam bir fahişe... bir genelevin kolayca tanınabilecek müdavimi gibi görünüyordunuz. Oysa şimdi... sende bir...” Vikont elini yaklaşık dercesine salladı.

“Hanımefendi görüntüsü mü?” diye sordu Clarissa, kaşlarını havaya kaldırarak. Hafifçe şömineye doğru yaklaştı.

Vikont okkalı bir kakhaha attı. “Aynen öyle, canım. Yeğenim sana evlilikten bahsetti mi hiç?”

Clarissa şaşırmış görünüyordu. “Evlilikten mi efendim? Erkekler, metresleriyle evlenmezler.”

“Ah, evlendikleri de oluyor, inan bana.” Yine elini salladı fakat bu kez, şöminenin diğer tarafında duran kolsuz sandalyeyi işaret etti. “Lütfen otur.”

Clarissa denileni yaptı. Eldivenlerini çıkarıp, ellerini kucacağının üzerinde birleştirdi. Vikontu sakın bir merakla dinlemekteydi. “Beni görmenizi gerektirecek kadar önemli olan şey nedir efendim?”

“Önemli olduğunu kim söyledi?”

“Bağışlayın ama bende öyle bir izlenim oluştu.”

“Seni görmek, bir kez daha gözden geçirmek istedim.”

“Ve artık gördüğünüze göre gitmek üzere izninizi istiyorum.” Clarissa kalkmaya yeltendi fakat adam elini sallayarak oturmasını işaret etti.

“Otur... otur kadın. Henüz bitirmedim.” Clarissa’ya kaşlarını çatarak baktı. Çalı gibi beyaz kaşları, burnunun kemerinin üzerinde, eciş bücüş bir çizgi oluşturmuştu. “Ne zamandır fahişelik yapıyorsun?”

Clarissa, parmaklarını kucacağının üzerinde burarken cevabı düşündü. “Mecbur kaldım lordum. Bir yıl kadar önce.”

“Ah, nasıl yani?” Vikont yeniden bardağını almak üzere öne eğildi.

“Ee...” Clarissa, yeğeni için uydurulmuş hikâyenin amcası için de aynı işe yarayacağına karar verdi. Adamın tepkisini izlerken ona hikâyesini anlattı. Hikâye bittiğinde, vikont -Clarissa’yı meraka salan bir şekilde- homurdandı. En azından inanmaması için bir nedeni yoktu. Yeterince sıradan bir hikâyeydi.

“Bana şu kâğıtları getir.” Vikont, şöminenin yanında duran yazı masasının üzerindeki kâğıt yığınına işaret etti.

Clarissa, kafası karışmış bir halde, adamın söylediğine itaat edip yeniden sandalyesine dönmeden kâğıt tomarını vikonta uzattı.

Adam sayfaları, suratında -artık Clarissa'ya buz gibi gelen- bir tebessümle karıştırdı. Adamın gülümsemesi, sadece nüktedanlıktan yoksun değildi aynı zamanda, kötülük saçıyordu. "Ah, işte burada." Vikont öne doğru eğilip, Clarissa'ya bir iki sayfa uzattı. "Oku bunu canım. En çılgın maceralarımın biri. Bu denli eğlenceli bir oyunda bizzat senin de bulunup bulunmadığını merak ediyorum. Hadi... oku. Yüksek sesle oku."

Clarissa, hemen gardını alıp ilk sayfaya baktı. Yavaş yavaş, ihtiyar adamın neyin peşinde olduğunu anlıyordu. An itibariyle Clarissa ellerinde, vikontun üç kadın ve genç bir oğlanla girdiği cinsel münasebetin tüm ayrıntılarıyla tutulmuş müstehcen kaydını tutuyordu. Hiçbir detay es geçilmemişti ve Bradley, kızın nasıl tepki vereceğini yakinen izlemekteydi. Clarissa sonuna kadar okudu. Az evvel sapkınlığın en iğrenç hallerine dair kelimeler sarf etmiş olsa da yine de dudaklarının kenarına küçük bir tebessüm ilıştirmek için kendini zorladı. Ve sonra da başını kaldırıp, kakhaha attı.

"Anlaşılan çok eğlenceli bir akşam geçirmişsiniz lordum."

Bradley, Clarissa'ya gözlerini kısarak baktı. Bir anlığına neşesi kaçmış gibi göründü ve Clarissa, bundan yabani bir tatmin hissi duydu. "Aslına bakacak olursanız öyleydi. O hanımlar bir erkeği neyin memnun edeceklerini çok iyi biliyorlar. Hiç yasak yok. Onları çocukluktan itibaren yetiştiriyorlar, siz de bilirsiniz. O oğlan, o zamanlar eğitiminin ikinci yılındaydı ama maharetli bir öğrenciydi."

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi Clarissa, midesi tik-sintiden ağzına geliyor olmasına rağmen uysal bir şekilde gülümseyerek. "Mama Griffiths'in sunduğu eğlenceler, böyle bir gecenin yanında, bir hayli masum kalıyor."

"Ah, sanırım, ben senin için böyle bir oyun ayarlaya-

bilirim canım. Eğer meylin varsa, senin de katılabileceğin türden. Piazza'da, bir erkeğin kendisine çekici gelen her türlü faaliyetin hizmetini alabildiği birçok müessese var. Ne yazık ki benim iştirak ettiğim günler çoktan geçip gitti. Artık sadece o günleri anabiliyorum. Ama hâlâ bu tip gösterileri oldukça büyüleyici buluyorum. Sen de böyle bir şeylere katılmak ister misin? Vakit ayırdığına değdiğini göreceksin.”

“Aslında benim bu konuda söylemek istediğim bir şeyler var amca.”

Her ikisi de kapıya doğru döndüler. Jasper orada duruyordu ve cehennem ateşi kadar yakıcı kara gözleri hariç, ifadesi öngörülemez haldeydi. “Sohbetinizi böldüğüm için başışlayın.” Odaya girdi. Jasper’ın bakışları, benzi sararmış ve hareketsiz bir şekilde Clarissa’nın üzerinden geçti.

Clarissa belli etmek istemese de rahatlamıştı. Bir süre sonra kendini şöyle bir tarttıktan sonra, neşeyle, “Ah, lord hazretleri beni son derece eğlenceli bir şekilde ağırlıyor Jasper,” dedi. Kucağında duran kâğıtlara dokundu. “O denli cüretkâr ve utançtan yoksun maceralar ki inanamazsın.”

“Eminim inanırım. Ver şunları bana.” Jasper, Clarissa’nın kucağındaki kâğıtları aldı ve amcasının yanındaki masanın üzerine aşağılar bir tavırla fırlattı. “Sanırım, bir sabahlığına kendinizi yeterince eğlendirdiniz efendim.”

Amcası kahkaha attı. “Ah, bir hayli. Senin şu fahişen çok tatlı.”

Clarissa sandalyesinden kalktı. “Eğer artık bana ihtiyacınız yoksa, müsaademi istiyorum lordum. Alt katta, Sally’ye rastladınız mı Lord Blackwater?”

“Evet, bekliyor. Buyurun.” Jasper reverans yaparak, Clarissa’yı kapıya yönlendirdi ve omzunun üzerinden sessizce, “Dikkatli ol ve çizmeyi aşma amca,” demeden önce,

merdivenlerde Clarissa'nın işitme mesafesinden çıkmasını bekledi.

İhtiyar adam yine kahkaha attı. "Bu pek olası değil sevgili oğlum. Sadece, şartlarımın drstęe yerine getirildiğinden emin olmak istedim."

Jasper, kapıyı vikontun kahkahasının üstüne kapadı ve aşağı, hole indi. Clarissa'nın rengi artık tamamen solmuştu. Eldivenlerini giyerken elleri titriyordu. "Neden beni aşağılamaktan bu kadar zevk alıyor?"

"Ah, kendisine karşılık veremeyecek herkesi aşağılamaktan zevk alır o." Jasper, Clarissa'ya derin derin baktı. "Bence, sen karşılık verdin ama."

"O kazanmadı, kastettiğin buysa."

"Kastettiğim tam olarak bu. Bir daha sana eziyet edeceğini sanmıyorum."

Clarissa başını iki yana salladı. "Etmemesini yürekte diliyorum. Gel Sally." Uşak kapıyı açmış, beklemekteydi ve Clarissa kapıya gitti. Jasper'ın arabası, caddenin üzerindeydi. Seyisi, evin önünde atları yavaş tempoda aşağı-yukarı yürütüyordu.

"Sally, korkarım ki sizin Tom'la yürüyerek dönmeniz gerekiyor." Jasper, arabaya binmesi için Clarissa'ya elini uzattı ve sonra da sandukanın üzerine atlayıp, dizginleri eline aldı. "Başlarını sal Tom." Atlar ileriye atıldı. "Biraz gezinti, yaşlı adamın şeytaniliklerini kafandan silip süpürecektir," dedi Jasper, neşeli bir şekilde. "Tabii sen doğrudan eve gitmek istemiyorsan."

"Hayır," dedi Clarissa, hemen. "Kafamı biraz dağıtmayı çok isterim. Lağım ukuru gibi oldu."

Jasper, anlayışlı bir şekilde başını eğdi. "İşte buna tüm benliğimle inanırım. Amcam iğrenç şeylere bayılır ve her zaman da öyle olmuştur. Ama bana, onu yumuşatmak yakışır. En iyi intikam mirasına konmak olacak."

Clarissa, bu şeytani adamın bağırsaklarını deşmeden herhangi bir intikamın yeterli olabileceğinden pek de emin değildi.

“Bu gece, Ranelagh Gardens’ta bir maskeli balo düzenlenecek.” Jasper, atları parkın kapısına yöneltti. “Gitmek ister misin? Benim de aklımdan küçük bir parti yapmak geçmişti.”

“Ah, evet ama bir maskeli baloda ne giyilir ki?”

Jasper, Clarissa’ya yan yan baktı. “Daha önce hiç maskeli baloda bulunmadın mı? Gecenin kadınları için en revaçta olan buluşma yerlerinden biridir.”

“Gecenin kadınlarından olan bu kadın, hiç bu zevke erişemedi,” diye yanıtladı Clarissa, yüzünü buruşturarak. “Böyle bir fırsat karşıma hiç çıkmadı.”

“Öyleyse, biz de bu duruma bir çare buluruz,” dedi Jasper, cana yakın bir tavırla. “Bir maske ve elbisenin üzerine giyeceğin özel bir cübbe lazım sana. Maskeler gece yarısından sonra çıkartılır. Elbette herkes herkesin kim olduğunu bilir, zararsız bir eğlence işte.”

“Gitmek hoşuma gidebilir.”

“Öyleyse gitmelisin. Bu gece onda, seni almak için geldiğimde maskeyi ve cübbeyi getiririm.”

Clarissa başıyla onayladı ve zihninde ilk sırada yer alan konuya, Lord Bradley ile olan görüşmesine geri döndü. “Bu sabah beni nerede bulabileceğini sana kim söyledi?”

“Şu küçük Frank bana, seni almaya gelen arabanın çok canlı bir tarifini yaptı. Sen ve Sally tarafından terk edilmiş olmak ve sizlerin de son derece acayip bir araç içinde seyahate çıkmanız nedeniyle, sesinde tedirgin bir ton vardı.” Jasper, Clarissa’ya bir kez daha yan yan baktı.

“Bize eşlik etmek istedi ama ben bunu uygun bulmadım,” dedi Clarissa, kusursuz bir soğukkanlılıkla. “Onu korumak için her ikimizin de orada bulunmuyor olması

karşısında biraz korkmuş olması şaşırtıcı değil. Hâlâ baca temizleyicisi adamın onu bulacağını ve alıp götüreceğinden korkuyor.” Aslında bunun pek de yalan olmadığını hatırlattı, Clarissa kendi kendine. Her ikisi de Luke’un bir şekilde onları bulmasından korkuyorlardı.

Jasper başıyla onayladı. “Doğrusu çok dikkatli bir çocuk. Arabanın üzerindeki, yaldızlı yaprakları baştan aşağı, en sonuncusuna kadar tarif etti. Şaşırtıcı olan, bir baca temizleyicisi olarak, tüm harfleri biliyor gibi görünmesiydi.”

“Gerçekten mi?” Clarissa, ses tonuna hayrete düşmüş bir ton katmaya çalıştı. “Nasıl öğrendiğini sormam lazım ona.”

“Hmm. Cevabını öğrenmek benim de ilgimi çekiyor.” Jasper, selam vermek üzere elini kaldırdı ve kendilerine bir faytonla gelmekte olan iki hanıma reverans yaptı. Aynı hizaya geldiklerinde, atların dizginlerini çekti. “Bayan Huffington... Bayan Susan. Sizleri görmek, ne hoş. Bayan Ordway’le tanıştınız mı?”

Bayan Huffington’ın başıyla selam vermeden önce tek cam gözlüğünü çıkarıp, oldukça kaba bir tavırla kendini incelemesinin üzerine, Clarissa da selam verdi. Mahcup tavrılı genç bir hanım olan Bayan Susan, Lord Blackwater’ın kendisine samimi bir tebessüm bahşetmesinin ardından çekingen bir şekilde gülümseyip, derhal başını öne eğdi.

“Bu kadar saf olma kızım,” diye aşağıladı annesi. “Lord hazretlerine doğru düzgün bir şekilde günaydın de. Senin için ne düşünecek yoksa?”

Bayan Susan kıpkırmızı kesildi, ağlamak üzere gibi bir hali vardı. “Gü-gü-günaydın, lordum.”

Jasper vakur bir edayla reverans yaptı. “Kesinlikle. Size iyi günler hanımlar... Bayan Susan.” Jasper kamçısını hafifçe şaklattı ve atlar yeniden harekete geçtiler.

“Bu da sana kancayı takan genç hanımlardan biri mi?” diye sordu Clarissa, merakla.

“Kesin olan annesinin taktığı,” diye yanıtladı Jasper, kuru bir tonlamayla.

“Benim varlığım bu durumu değiştirmemiş midir?”

“Genel olarak metresler, evliliğe mani değillerdir. Böyle pervasız anneler kızlarına, evliliklerinde kocalarının eğlenceyi biraz da olsa evlerinin dışında aramalarına hazırlıklı olmalarını tembih ederler.” Ses tonu alaycı, bakışları ise sönük ve keyifsizdi. Clarissa’nın alışık olduğu kişiye pek benzemiyordu.

“Nişanlandığını açıkladığında ne olacak?”

“Açıklama olmayacak. Herkes bu haberi, evlilik olayımızın açıklanmasından sonra duyacak. O esnada da biz, ailemin Northumberland’deki malikânesinde inzivaya çekilmiş olacağız.”

Northumberland. Clarissa, bu inziva işini ilk kez işitiyordu. Ama harika olacaktı. Luke, asla onları orada bulamazdı. Kuzeye giden yol üzerinde, تنها bir bölgedeydi. Clarissa, reşit olana kadar, o ve Francis orada güvende olacaklardı. Ve sonra da... sonra ne?

“Sorun nedir?” Jasper, Clarissa’ya keskin bir ifadeyle bakıyordu. “Seni üzecek ne dedim?”

“Hiç... sadece... pekâlâ, Londra’dan bu kadar uzaklaşacağımızdan haberim yoktu.”

Asıl sorun bu değil, diye düşündü Jasper, kesin bir hükmle. Yine de yumuşak başlı bir şekilde, “Fakat balayına çıkmalıyız canım. Ne de olsa, öyle olması beklenir. Ve bu balayı, dedikodulara biraz ara verdirtecektir. Dedikodular, olaylardan ayrı var olamazlar ve bu dedikodunun malzemeleri de lezzetli lokmalar olarak ortada görünmezlerse, o zaman tüm çalkantılar son bulacaktır,” dedi.

“Peki, evlilik ne zaman feshedilecek? Şehre dönmeden önce mi sonra mı?”

“Daha sonra konuşulacak bir konu bu bence. Daha evlenmedik, yani şu an için bu belirsiz bir konu.”

“Evet,” diye onayladı Clarissa. “Bence de.” Ses tonu heyecandan uzaktı.

Jasper, Clarissa’yı sarsıp gerçekleri öğrenmek için duyduğu arzuyla baş etmek için sessiz bir savaş veriyordu. Yeniden Half Moon Sokağı’na dönmeden evvel, selamlara karşılık vererek parkın etrafında bir tur daha attılar. Döndüklerinde, Tom evin dışında beklemekteydi. “Bayan Sally içeriye girdi hanımefendi.” Tom, Clarissa’nın arabadan inmesine yardım etti.

“Teşekkür ederim.” Clarissa, hâlâ arabada olan Jasper’a göz ucuyla baktı. “Sen gelmiyor musun?”

Jasper başını salladı. “Atlarımın soğukta beklemelerini istemiyorum.” Normalde, atları, Tom’la ahıra yollar ve kendisi de sonradan yürüyerek eve dönerdi. Ancak parktaki, beyhude konuşmaları, Jasper’ı o denli çileden çıkarmıştı ki birkaç saati, bu konuda aşırı tepki vermeden atlabileceği konusunda kendine pek güvenemiyordu.

“Yoksa seni kızdırdım mı?” Clarissa, tıpkı yaklaşmakta olan bir fırtına gibi, aralarında olan anlaşmazlığı hissetmişti.

“Kızdırmış olman için bir sebep mi var?” Jasper onun yüzüne bakıyordu, yeşil gözlerinde beliren tereddüdü gördü ve bir anlığına, bir umut dalgasına kapılsa da bu pek uzun ömürlü olmadı.

“Öyleyse akşama seni bekliyor olacağım?” Clarissa’nın tebessümü, yaşadığı hayal kırıklığını gizleyememişti.

Tebessümü, Jasper’ın kalbinin en hassas yerine işlemişti fakat henüz öfkesini söndürmeye hazır değildi. Belki tek başına geçireceği bir öğleden sonra, Clarissa’ya fazlasıyla ihtiyacı olan düşünme süresini sağlayabilirdi. “Onda.” Jasper, atlarını sürüp uzaklaşmadan önce, Clarissa’nın eve girmesini bekledi.

Francis, merdiven sahanlığının gölgesine saklanmış holde bekliyordu. “Adam nerede?” diye fısıldadı, koridoru sessiz sesiz adımlarken.

“Atlarını ahıra götüreceksin. Sen niye orada saklanıyorsun?”

“Seninle birlikte gelmiştir diye. Beni görmesini istemiyordum.” Francis, ablasının bacaklarına sarıldı. “Neden Sally ile birlikte gittiniz? Tek başıma çok korktum.”

“Tek başına değildin tatlım. Bayan Newby buradaydı ve Sammy de.”

“Onlar beni Luke Amca’dan kurtaramazlar.”

“Ah, bana kalırsa, Bayan Newby demir bir tava ve merdaneyle çok tehlikeli olabilir.”

Bu, Francis’i güldürdü. Clarissa, kardeşini üst kata çıkardı. Jasper, beklenmedik bir zamanda dönmezdi. Kızgındı ve bunun sebebini biliyordu. Clarissa’nın sırları olduğunu biliyordu ve bunları duymak istiyordu. Onu kızdırmayı göze alamazdı. Bunun yerine, bu güven eksikliğine biraz daha tahammül edebilirdi. Bugün, maskeli balodan sonra yatağa girdiklerinde -Clarissa’nın yüzünü göremeyeceği bir karanlık içindeyken- Jasper’a gerçekleri biraz açacaktı. Tamamıyla, bu oyunun sonunu getirmeyi göze alamazdı. Jasper bu evliliğin hâlâ amcasının taleplerini yerine getirecek olduğundan emin olmalıydı. Fakat yine de gerçeklerden bir miktar bahsedebilirdi.

Clarissa, kardeşinin konuşup eteğini çektiğini fark etti. “Sorun ne Rissa?”

Clarissa, silkinerek kasvetli hayal âleminden kendini soyutladı ve dikkatini çocuğa yöneltti. “Gerçekten biraz ödev yapman lazım Francis.” Çocuğun eğitimi utanç verici derecede ihmal ediliyordu ama yine de Clarissa’nın bu konuda yapabileceği az da olsa bir şeyler vardı. Francis’in hiçbir ders kitabı yanlarında değildi. Clarissa, kardeşini

pencerenin önüne oturttu ve çözmesi için Francis'e birkaç tane matematik problemi verdi. Ardından, bir önceki sabah ziyaretçileri tarafından bölünen ve meşakkatli bir iş olan, Avukat Danforth'a mektup yazma işine geri döndü. Hiçbir şeyi açığa vurmada, onu nasıl ikna edebilirdi? Bu şeytana pabucunu ters giydirmek kadar zordu.

Nihayet mektubu bitirdi. Tam olarak tatmin edici değildi fakat biraz olsun işe yarayacaktı. Kâğıdı katladı ve sonra da adresi yazmadan önce, mühürleyip Sally'yi çağırmak üzere zili çaldı. "Bunu benim için postalar mısın Sally?"

Sally mektubu alıp şaşkınlık içinde, "Lord hazretlerinin bunu sizin için ücretsiz olarak postalamasını istemiyor musunuz hanımefendi?" diye sordu.

"Ah, hayır. Gerek yok. Alıcı, posta ücretini vermekten mutluluk duyacaktır," diye yanıtladı Clarissa, kendine güvenir bir tavırla. "Gece postasına yetişmesini istiyorum."

"Küçük Sammy'yi yollarım. Fırtına gibi hızlıdır." Sally meraklı gözlerle, soru çözmeye çalışırken kalemin ucunu emmekte olan Frank'e baktı. "Bu ne yapıyor?"

"Toplama. Onu özel bir okula ya da o tarz bir yerlere göndermeyi düşünüyorum," diye yanıtladı Clarissa, belli belirsiz bir tonda. "Zeki bir çocuğa benziyor, biraz eğitim onun bu dünyada ayakları üzerinde durmasına yardımcı olabilir."

Sally'nin kuşkulananmış bir hali vardı. Fakat itiraz etmek için doğru konumda değildi. Mektubu aldı ve Sammy'yi bulmak üzere aceleyle çıktı.

20

Jasper, o akşam tam saat ona gelmek üzereyken, Clarissa'nın yatak odasına girdi. Lordun içeri girmesiyle Clarissa, midesindeki o aşına olduğu garip hissi duyumsadı. Kanı daha hızlı akmaya başlamıştı sanki. Jasper, gümüş dantelle süslenmiş, koyu kırmızı ipekten bir ceket giymişti. Danteller boğazına ve bileklerine kadar uzanıyordu. İlk defa saçını modaya uygun şekilde pudralamış ve gümüş bir tokayla ensesinde atkuyruğu yaparak bağlamıştı. Gözleri her zamankinden daha karaydı ancak Clarissa'ya bakarken yoğunluk dolu derin bir parıltı barındırıyorlardı.

"Lordum burada olduğunuzu fark etmedim." Clarissa gülümsedi, önceki öfkesinden hiç eser kalmadığını görünce son derece rahatladı. "Ne kadar yakışıklı görünüyorsunuz."

Jasper yatağın üzerine bir paket bıraktı. "Şunu açarsan çok sevinirim Sally." Clarissa'ya fiyakalı bir reverans yaptı. "Çok nazıksınız hanımefendi. Bu kadar güzel bir hanıma ancak layıkıyla eşlik edebileceğimi ümit edebilirim."

Clarissa güldü, altın bir küpeyi kulağına takmaktaydı. "Boş iltifatlara karnım tok efendim."

"Ah, inan bana bu iltifatlar sana yapıldığında hiç de boş olmuyor." Jasper, Clarissa'nın yanına geldi. "Bunu takma. Senin için başka bir şeyim var." Jasper tuvalet masasının

üzerine kare bir kutu bıraktı. Clarissa'nın önce kutuya sonra kendine boş gözlerle bakakalmasının üzerine Jasper, "Aç," diye araya girdi.

Clarissa kapağı kaldırdı ve hayretler içinde kaldı. İpek bir kumaşa iliştirilmiş bir çift pırlanta küpe, elmas bir gerdanlık ve bunlara uygun bir de tarak vardı. Clarissa kafasını kaldırıp Jasper'a baktı. "Bunlar ne?"

"Neye benziyorlar?" Jasper gerdanlığı kutudan çıkarıp, Clarissa'nın boynuna taktı. Taşlar Clarissa'nın teninde, göz kırpar gibi parıldıyorlardı. "Küpeleri tak."

Clarissa denilene hemen itaat etmedi. Küpeleri bir süre avcunun içinde tuttu. "Çok güzeller... çok zarifler. Kime ait bunlar?"

"Karıma ait olacaklar. Geleneksel olarak, en büyük erkek çocuğa miras kalan Blackwater Kontesi'nin mücevherleri."

"Bunları takabileceğimi sanmıyorum." Clarissa, Jasper'a bakıp başını salladı. "Aslına bakarsan Jasper, bu pek doğru gelmiyor bana."

"Oldukça doğru ve sen de onları takacaksın." Jasper kati bir tavırla konuşuyordu. Tarağı alıp, Clarissa'nın taç şeklinde örülmüş olan saçlarına yerleştirdi. "Haydi küpeleri tak da sana ne kadar yakıştığını göreyim."

Clarissa, ağır ağır küpeleri taktı ve huşu içinde aynadaki yansımasına bakakaldı. Pırlanta, sanki derinliklerinden mavi ışıklar dökülüyor gibi görünüyordu. "İnsanlar ne düşünecek?"

"Tam da düşünmeleri bekleneni." Jasper, olup biteni fal taşı gibi açılmış gözlerle, sessizce izlemekte olan Sally'ye döndü. "Sen tarağı yerleştirebilir misin Sally? Pek düzgün taktığımı sanmıyorum."

"Tabii lordum." Sally saygıyla tarağı tuttu. Buna benzer herhangi bir şey, hiçbir zaman bir önceki metrese hediye

edilmemişti. Sally, marifetli parmaklarla tarağı yerleştirdi ve bukleleri parmağına dolayıp daha sıkıca kıvrılmalarını sağladı. “Çok güzel hanımefendi.” Sally nefes aldı. “Sanki sizin için yapılmışlar.”

Clarissa, içinde bulunduğu durumdan gerçek hayata dönüp dönemeyeceğini düşünüyordu. Annesinin mücevher koleksiyonunda birkaç hoş parça vardı ama hiçbirisi bu kadar harikulade değildi. Kendine ait olan basit takılar takmaya alıştı, tıpkı altın küpeleri gibi. An itibarıyla kendini bir hırsız gibi hissediyordu.

“Ayağa kalk da sana doğru düzgün bir bakayım.”

Clarissa denileni yaptı ve Jasper’a bakmak üzere ağır ağır döndü. Gök mavisi juponunun üzerine dökülen elbisesi, altın renginde bir kumaştan dikilmişti. Elbisenin dirsek boyundaki kolları, geniş dantel fırırlarla son buluyordu. Desenli juponun mavisi, pırlanta gerdanlığın kristal yüzeylerinde adeta dans etmekte olan mavi ışığı açığa çıkarıyor ve Clarissa’nın açık göğüs dekoltesinin krem rengini vurguluyordu.

“Böylesine bir cazibeyi gizlemek, bence ayıp bir şey,” diye mırıldandı Jasper. “Fakat, maskeli balo, maskeli balodur. Getirdiğim cübbeyi buraya getir Sally. Şaşırtıcıdır ki en doğru rengi seçmişim.”

Cübbe soluk mavi kurdelelerle baştan aşağı bağlanmış, koyu mavi ipek kumaştandı. Maskeyse koyu mavi kadifedendi ve yüzün üst bölümünü gizliyordu. “Ne garip,” diye mırıldandı Clarissa, aynadaki görüntüsüne baktığında pırlantaların altındaki rahatsızlığını unutmuştu. “Senin cübben ne renk?”

“Tabii ki siyah.” Jasper, yatağın üzerinde duran giysiyi işaret etti. “Gece kadar siyah ama maske altın rengi.” Jasper surat ifadesi karşısında kahkaha attı. “Ben de herkes kadar, bu oyunları oynayabilirim canım. Haydi, gidelim mi?” Clarissa’ya kolunu uzattı.

Jasper'ın arabası, her zamanki gibi rahatlık veren kürk battaniyeler ve sıcak tuğlalarla donatılmış olarak girişte beklemekteydi. Ranelagh Gardens, Londra'nın biraz dış kesiminde Chelsea kasabasıındaydı. Ranelagh Gardens'ın büyütlü dünyasında gerçekleşecek olan ilk maskeli balosuna giderken, uzun zamandır ilk kez Clarissa Astley gibi hissediyordu.

Soğuk bir geceydi fakat Çin Pavilyonu'na çıkan çakıl döşeli yol sıra sıra mangallarla donatılmıştı. Ağaçların aralarına asılmış olan altın rengi pırıltılar saçan lambalar, ortamı, yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyorlardı. Maskeli insanların farklı renkten cübbelerle, bir kelebek sürüsü gibi patikalarda gezindiklerini düşündü Clarissa. Müziğin melodisi havayı dolduruyordu. Jasper'a baktı ve tuhaf bir bakışla kendisini izlemekte olduğunu gördü.

"Ne oldu?"

"Hiç, sadece senin keyif alman bana keyif veriyor."

Clarissa onun yüzüne dokunmak, göz kapaklarını öpmek ve bedenine sıkıca sarılmak için çok güçlü bir arzu duydu. Ona gerçekten ne hissettiğini, onu tüm varlığıyla ne kadar çok sevdiğini söylemek için yanıp tutuştu. Bir anlığına, sanki Clarissa'nın bu gereksinimlerini hissetmiş gibi Jasper'ın adımları yavaşladı. Fakat Clarissa'nın, hiçbir şey söylememesi ve yapmaması üzerine patikadan aşağı inmeye devam etti.

"Arkadaşların neredeler? Bir parti vereceğini söylemiştin." Aslında Clarissa'nın sormak istediği soru bu değildi ama bir şeyler söylemek adına yalnızca bunları söylemişti.

"Yemek sipariş ettiğim localardan birinde bizi bekliyorlar. Umarım memnun kalırsın." Jasper'ın sesi, sanki az önceki anlık yakınlaşma hiç olmamış gibi alçak ve ortamdandan kopuk bir tondaydı.

Clarissa, bir kayıp hissi duydu. Ancak o an tekrarlan-

mayacaktı ve kendi kendine böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Fakat yine de kendini pek ikna edemedi. Üstü kapalı devasa ve yuvarlak bir alan olan Rotunda'ya girdiler. Burası şömineler aracılığıyla ısıtılıyordu ve içeride yüzlerce mum yanıyordu. Cübbelerle bürünmüş kelekler ise yüksek bir platformun üzerindeydi.

“Dans etmek ister misiniz hanımefendi?” Jasper elini uzatarak, dans teklifinde bulundu. Orkestra dansa uygun bir parça çalıyordu ve Clarissa'nın ayakları çoktan ritim tutmaya başlamışlardı bile.

Clarissa uzatılan eli tuttu ve Jasper onu dans pistine götürdü. Küçüklüğünden beri dans etmeyi severdi ve dans boyunca kendini tamamıyla kaybetti. Tüm korkular, endişeler ve hâlâ devam eden bu aldatmacanın; hepsi sanki dansla silinip gitmişlerdi. Jasper, iyi bir partnerdi; canlı ve kesin adımlarla dans ediyordu. Ve her kavalyenin yapması gereken şeyi yapıyordu: damının kendini en iyi şekilde ortaya koymasını sağlıyordu.

Müzik durduğunda, Clarissa bir süre nefesini düzene koymaya çalıştı. Kendini yelpazeyle yelliyordu. “Teşekkür ederim, böyle dans etmeyeli uzun zaman olmuştu.”

Jasper, ne söylediğini ve neyi açığa vurduğunu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Kendi kendine, Clarissa ne kadar güvende hissettikçe kalkanını da yavaş yavaş indirmeye başladığını fark etmişti. Eğer Jasper sabrederse, yakında bu kalkan yok olacaktı. Tabii eğer bu, safça kurulmuş bir hayal değilse.

Jasper bu karamsar düşünceleri bir yana bıraktı. “Artık yemek locasına geçelim mi? Gruptakileri ve zaten tanışmış olduğun birçok kişiyi seveceğini tahmin ediyorum. Hanımların hepsiyle tanışmış olmayabilirsin fakat onları, oldukça kafa dengi bulacağını düşünüyorum.”

Yemek locası bir mangalla ısıtılıyordu. Üniformalı

uşaklar tarafından servis yapılıyor ve eğlence de küçük bir grup müzisyen tarafından sürdürülüyordu. Üç çift, yuvarlak masanın etrafına oturtulmuştu ve şampanyalarını yudumluyorlardı. Jasper'ın iki kardeşi de onların içeri girmesiyle hemen yanlarına geldiler.

“En içten selamlarımla Bayan Ordway.” Sebastian reverans yaptı. “Benim, Sebastian... beni bu halimle tanımamış olabilirsiniz.”

“Maskeli ya da değil. Yanınızda kardeşiniz olsa da olmasa da sizi tanırım artık,” dedi Clarissa, gülümseyerek. “Yine de vaktinden evvel yaptığınız takdim için size minnettarım.” Clarissa, Sebastian'ın yanındaki adama dönüp, “İyi akşamlar beyefendi. Sayın Peregrine Sullivan sanırım.”

Peregrine bir an için tek kelime etmedi. Bakışları, mum ışığında ışıldayan pırlantalara takılmıştı. Sonra kendini toparladı ve Clarissa'nın elinin üstüne doğru eğilip, “Aynen öyle, Bayan Ordway,” dedi.

Clarissa da reverans yaptı ve bir araya toplanmış olan grubun geri kalanına mırıldanarak selam verdi. Hepsi birden yemek için masaya oturdular. Clarissa kendini ikizlerin arasında buldu. “Ee, tarih belirlediniz mi Bayan Ordway?” diye sordu Peregrine.

“Anlamadım. Ne tarihi?” Bir kez daha, kendini esir almış olan dünyaya geri dönmüştü Clarissa. Kadehinin üzerinden tebessüm etmeye çalıştı.

“Şu anda, Blackwater elmaslarını takıyorsunuz,” dedi Sebastian, haylaz haylaz sırtarak. “Ve yemin ederim, size çok yakışmış. Sanki sizin için yapılmış. Jasper size evlenme teklif etme niyetinde olmasa bunları vermezdi.”

Clarissa şarabından bir yudum alıp, vereceği cevabı düşündü. Bu ikisinin -bilinmesi gereken her şeyi Clarissa'nın bildiğini ve de gönüllü bir iştirakçi olduğunu- bilmesi gerekmiyordu.

“Ağabeyiniz bana bir teklifte bulunmadı beyler. Daha doğrusu evlenme teklifinde bulunmadı demeliyim.” Clarissa her ikisine de gülümsedi. “Muhtemelen, insanların pırlantalar hakkında dedikodu yapması onu memnun edecek. Oyun oynamayı ne kadar sevdiğini biliyorsunuzdur... Eminim yarın yeniden kasaya konacaklardır.”

“İnsanları aptal yerine koymaktan zevk alıyor,” dedi Peregrine, kuşku içinde. Gözleri ikizinin gözleriyle karşılaşınca sesini kesti. Görünüşe göre Jasper, metresini karısı yapmak konusunda ilerleme kaydetmemişti.

“Bence bu resmiyete bir son vermeliyiz,” dedi Sebastian, kadehini kaldırırken. “Sen de ailenin bir parçası olacaksın. O yüzden sana Clarissa diye hitap etme niyetindeyim. Sen de bana Seb diyebilirsin... ya da Sebastian, tabii illa adımı söyleyeceksen. Ve diğer yanındaki de Perry... ya da Peregrine.”

“Zevk duyarım Sebastian ve Peregrine.” Clarissa kadehini kaldırdı ve içti.

Jasper, kardeşleri ve Clarissa’nın birbirlerinden keyif alan hallerinin kendisine ne denli memnuniyet verdiğini fark ettiğinde biraz şaşırdı. Daha evvel kardeşlerinin kendi hayatı hakkındaki fikirlerini öyle ya da böyle, pek de umursamamıştı. Ancak öyle görünüyor ki aslında önemsiyordu. Kardeşleri onun için önemlilerdi. Onların ve ailenin esenliği, daima Jasper’ın gözettiği öncelikli konulardan olmuştu.

Babalarının ölümü üzerine, bir şekilde Jasper, onların gözünde koruyucu ve tüm mühim mevzuların sorumlusu rolünü üstlenmişti. Anneleri velileriydi ama hep hastaydı. Yani oğullarının yetiştirilmesi hususunda, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Jasper kendi çabalarıyla, yetişkinlik dönemine girebilmeyi başarabilmişti. Fakat kardeşlerini büyütmek ve çocukluklarını mümkün olduğunca normal geçirmelerini sağlamak ona kalmıştı.

Kardeşleri, Jasper'ın Harrow'daki son senesinde, onunla birlikte okula gitmişlerdi ve Jasper, yeni gelenlere uygulanan nedensiz şiddet olaylarının birçoğundan kardeşlerini korumuştu. Kendi savaşını vermek zorunda kalmış ve çoğunu da kazanmıştı. Elde ettiğı bu hâkimiyeti, kardeşleri kendi ayakları üzerinde durmaya hazır olana kadar kullanmıştı.

Onlar da Jasper'a kesin bir sadakat, saygı ve şefkat duygusuyla yaklaşmışlardı.

"Gece yarısı, maskelerimizi çıkarmak üzere Rotunda'ya gitmeliyiz," dedi Percy Sutton, havai fişeklerin gökyüzünü aydınlatmaya başlaması üzerine. Diğerkleri gibi o da yemeğoturmak için çıkardığı maskesine uzandı.

"İzninle." Jasper, kendi maskesini bağlamadan önce Clarissa'nınkini bağladı. "Büyük sona hazır mısın canım?"

Clarissa, başını sallayıp ayağakalktı. "Aslına bakacak olursanız, buna can atıyorum efendim." Gruptakiler, locadan dışarı çıktılar ve çakıl döşeli yoldan, Rotunda'ya doğru yürüdüler. Dört bir yanlarında havai fişekler patlıyor, parlak ve renkli ışıklar girdaplar gibi dönüyor, helezonlar oluşturuyor ve sonra da gökyüzünden aşağıya dökülüyorlardı.

Rotunda'ya girmekte olan insan gürhunun arasına katıldıklarında, Jasper Clarissa'nın elini kolunun arasına sıkıştırdı. Orkestra, popüler Fransız dans müziklerinden birini çalıyor ve çiftler, Rotunda'nın içine girdikçe kalabalık mekâna birer birer dâhil oluyorlardı. Tüm ışıklar sönüp de içerisi karanlığa gömüldüğünde, Jasper ve Clarissa dans kalabalığına giriverdiler. Clarissa, Jasper'a ulaşmak istediğinde anlık bir kargaşa oldu. Eli, tanıdık gelmeyen bir kola dokundu. Karanlığın içinde dönüp duruyordu. Dört bir yanından insanlar üzerine abanıyor, nefesleri karanlığın içinden süzülerek üzerine siniyordu. Sonra meşaleler ye-

niden yandı ve kakhaha atan insanlar hem kendi hem de yakınındakilerin maskesini çıkarırken mekân ışıkla doldu.

Clarissa, kendi maskesinin bağcıkları üzerinde birinin parmaklarını hissetti ve bu kişinin Jasper olduğunu tahmin etti. Ve maske gözlerinden çıkınca, aşına olmayan bir simaya gülümserken buldu kendini. “Ah, affedersiniz... Sizi eşim sandım.”

Clarissa arkasını dönüp, Jasper’ı ya da gruptakilerden birini aramaya devam ederken bakışları doğrudan, Luke’un soğuk kahverengi gözbebeklerine sabitlendi. Amcası, yaklaşık on adım uzağında duruyor, maskesi parmaklarının ucunda sallanıyordu. Clarissa’ya bakıyordu, birden kuşkulu bakışların yerini öfke aldı. Ona doğru bir adım attı ve yakalamak üzere ellerini uzattı. Clarissa kaçmak üzere arkasını döndü ve kendini Jasper’ın kollarında buldu.

Jasper onun ifadesini görünce, “Korkmaya gerek yok. Bir anlığına sersemletici gelir, bilirim. Gel haydi çıkalım şu kalabalıktan,” dedi. Clarissa’nın elinden tuttu ve bir şekilde, kalabalığın arasında bir yol yaratıp, gecenin soğuğuna çıktılar.

Clarissa omzunun üstünden baktı. Luke’tan hiçbir iz görünmüyordu. Arkalarında kalan insan yığınının arasında, kaybolmuş olmalıydı. Londra’nın yarısıyla dip dibe olacağı, böyle bir etkinliğe katılmaya baştan razı olmamalıydı. Tiyatrodayken locada herkesten tecrit edilmiş, salondaki halktan bir hayli uzağa konuşlanmıştı. Fakat bunun bile ne denli alınamayacak bir risk olduğunun henüz farkına varıyordu.

Clarissa, bir kez daha omzunun üstünden baktı. Hâlâ Luke’tan bir iz yoktu ve birden güçlü bir umuda kapılarak Luke’u ikinci kez görmeden, oradan çıkıp çıkamayacaklarını düşündü. Belki de Luke, ışıklar yeniden yandığı anda Clarissa’yı görmüş olduğundan o kadar da emin

olamamıştı. Ne de olsa, ani aydınlatma nedeniyle herkes sersemlemiş ve gözleri kamaşmıştı.

Omzunun üstünden bakmakla öylesine meşguldü ki Clarissa'nın ayağı bir taşa takılıverdi. Tökezledi ve eğer Jasper onu tutmasaydı, az kalsın düşüyordu. "İyi misin? Şampanyayı fazla mı kaçırdın?"

"Olabilir," dedi, Clarissa. "Öylesine iyi vakit geçiriyordum ki kaç kadeh içtiğimi fark etmemiş olabilirim."

"Pekâlâ, araba ağaçların altında. Seni derhal eve götürüp yatıralım öyleyse." Jasper'ın sözleri şefkat doluydu ve arzuyla da yoğunlaşmıştı. Ancak Clarissa, bu kez bu sözlerle kendini veremedi. Bir kez daha omzunun üstünden geriye baktı. Işıklandırılmış olan patikadan aşağı gelen birçok insan vardı. Ama Luke'tan hâlâ bir iz yoktu.

Jasper, elini uzatıp onu arabaya bindirdi ve Clarissa, aydınlık pencereden uzak bir köşeye sindi. Bir kez daha, kendi kendine Luke'un gördüğü şeyden o kadar da emin olamayacağını düşündü ama kendini kandırdığının farkındaydı. O an yüz ifadesini görmüştü. Pırlantalara ve cübbesine aldırmaksızın, kesinlikle onun kim olduğunu anlamıştı. Peki Luke onu nasıl bulabileceğini de öğrenebilir miydi?

Dehşet dolu, kara bir bulut Clarissa'nın üstüne çöreklendi ve omzunda hissettiği hafif dokunuşa yanıt vererek Jasper'ın göğsüne yaslandığında, kardeşini Londra'dan çıkarana kadar, Jasper'ın kendisine sadık bir yoldaş olacağını anladı.

Luke, kalabalığa kapılarak kaybolmuş fakat mavi cübbeyi görüş alanında tutmayı da başarmıştı. Peki siyah cübbeli olan kimdi? Adamın yüzünü görememiş, yalnızca kafası-

nın arkasını görmüştü. Kıyafetleri ise sade, siyah cübbe tarafından kapatılmıştı. Her kimse, Clarissa'yı saran kolları fazlasıyla sahiplenene türdendi. Luke, üstü kapalı arabaya binışlerini izledi ve arabanın üstündeki armayı görmek için kalabalığı yarararak ilerledi.

Kaşlarını çatarak, armaları hatırlamaya çalıştı ve ardından hangi aileye ait olduğu aklına geldi. Bu arma Blackwater Kontu'na aitti. *Clarissa bir kontla birlikte ne yapıyordu?* Bu gülünç, hatta deliceydi. Gerçekten Clarissa'yı görmüş müydü? Fakat o saçlar... yanılmış olamazdı. Saçları, pırlantaların saçtığı ışıltı sayesinde daha da çarpıcı görünüyordular. Ve eğer o pırlantalar sahte değilse, yeğeni büyük hazinelerdeki değerli taşlarla donatılmıştı. Buna inanmak çok güçtü. Fazlasıyla gerçek dışıydı. Ortalardan kayboldu kaybolalı, Clarissa'ya neler olmuştu?

Luke hareketsiz bir halde dikilmekteydi. Etrafındaki kalabalığa aldırıksızın, arabanın arkasından bakakalmıştı. "İşte buradasın Luke. Maskeler çıkarılırken, seni gözden kaybettik," dedi allak bullak olmuş bir adam. Adam kalabalığın arsından ite kaka kendine yol açarak ilerledi. Kırmızı cübbesi, şiş göbeğinin üzerinden açılmış ve göbeği dışarı taşmıştı. "Neyin var senin? Hayalet görmüş gibisin." Hafifçe sendeledi ve bakışlarını sabitleyemiyordu.

"Tanıdığım birini gördüğümü sandım," dedi Luke, kaşlarını çatarak. "Ancak bu güruhun arasında emin olmak zor."

"Güruh doğru kelime." Adam aşağılar bakışlarla çevresine göz gezdirdi. "Aralarında bir tane bile elle tutulur bir fahişe yok. Zamanında böyle etkinlikler kucağa düşmeye hazır ve gönüllü kadınlarla dolup taşardı. Ben bu gece hiç bulamadım."

Luke omuz silkti. "İstediğın şey fahişeyse Piazza'ya gidelim. Diğerleri nerede?"

“Onları da kaybettim.” Şişman adam, dudaklarını bü-
züp sıra halinde beklemekte olan arabalardan birini ça-
ğırdı. “Haydi Astley. Kanyağa ve bir kadına ihtiyacım var.
Aynı sırayla olması da şart değil.”

Luke arabaya binen adamı takip etti. “Sen, Blackwater’ı
tanıyor musun Arnet?” Luke arabanın kapısını kapatıp, ya-
kın bir köşeye oturdu. Başparmağının tırnağını, sinirli bir
tavırla kemiriyordu.

“Sullivan ailesini mi kast ediyorsun? Jasper Sullivan
beşinci konttur. Bizim gibiler için biraz fazla havalı kalır
dostum. Neden sordun?”

“Belli bir nedeni yok. Onu arabasına binerken gördüm.
Bir kadınla birlikteydi.”

Arnet bilmiş bilmiş kafasını salladı. “Yeni metresi olma-
lı. Henry Lassiter ile fazla içli dışlı olunca, şu Mallory’ler-
den olan kadınla işini bitirdiğini duymuştum. Blackwater,
Half Moon Sokağı’ndaki sevimli evine yeni bir kız yerleş-
tirmiş. Geçen gece, ben de tiyatroda gördüm. Oldukça göz
alıcı, kızıl saçlı bir hanım. Sıradan tiplere pek benzemiyor.”

Öyleyse yanlışlamıştı. Luke oturduğu köşeye iyice yerleş-
sip, alçalıp yükselen karanlığın içinde pis pis sıırttı. Half
Moon Sokağı. Eğer Clarissa oradaysa, Francis de kesinlikle
onunla birlikte orada olmalıydı. Luke oraya gidip, kanu-
nun kendine verdiği tam yetkiye dayanarak ikisini de ora-
dan alabilirdi. Clarissa bir kontun metresi olabilirdi ancak
Luke’un vesayeti altındaydı. Sulh mahkemesinden imzalı
bir yetki belgesi çıkarabilir ve yasayı uygulaması için bir
vekil tayin ettirebilirdi. Blackwater Kontu bile onu dur-
duramazdı.

Ancak Luke, cemiyetin bu denli güçlü bir ferdiyle çatışmaya girmek ister miydi Blackwater Kontu isterse Luke
Astley’e hayatı dar edebilirdi. Belki de dürüstçe yaklaşmak
en iyi yol değildi...

“Bu çok üzücü ama dikkatini çekemiyor gibiyim.” Jasper, Clarissa’nın bacaklarını arasından başını kaldırarak, sorgular bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. “Neden bu kadar endişelisin Clarissa?”

“Değilim,” diye inkâr etti Clarissa. “Lütfen durma.” Parmaklarını, Jasper’ın saçlarının arasına daldırmak üzere elini aşağıya uzattı.

Jasper parmaklarıyla onun bileklerini kavrayıp, tereddüt etmeden elini başından çekti. Ardından da Clarissa’nın yanına uzanmak üzere yatağa sokuldu. Clarissa’nın gözlerini kaçırır halini fark edince, gözleri endişeyle doldu. Clarissa’nın çektiği ıstırabı -neredeyse, fiziksel olarak acı çekiyor gibi bir hali vardı- hissetti. “Sorun ne aşkım?”

Bu sevgi ifadesi, Clarissa’nın boğazına bir yumru gibi oturmuştu. Jasper ilk kez bu kelimeyi kullanıyordu ve an itibariyle hâlâ kullandığının farkına varmamış gibi görünüyordu. Clarissa ona karşılık vermek, bu sözün kendisini ne denli ısıttığını göstermek için yanıp tutuştu ama tek yapabildiği zoraki bir gülümsemeydi. “Sanırım şampanyayı fazla kaçırdım. Biraz tuhaf hissediyorum.”

“Ya.” Jasper, sırt üstü yattı. Adeta soğuk bir öfke içinde, derinlerde genişlemeye başlamıştı. “Ben bunu tartışmıyorum elbette fakat bunu pek inandırıcı bulmadığımı söylemek zorundayım. Yine de eğer gerçeği söylemek istemiyorsan, hakikaten yapabileceğim hiçbir şey yok.” Jasper doğruldu. “Seni uyuman için yalnız bırakacağım. Umarım sabahleyin daha iyi hissediyor olursun.” Jasper’ın ses tonu buz gibiydi

“Hayır... gitme. Lütfen Jasper.” Kelimeler adeta Clarissa’yı delip geçmişti. Jasper yataktan kalkarken, elini uzattı.

“Bu gece sadece birlikte uyuyamaz mıyız? Uyurken seni yanımda hissetmekten zevk alıyorum.”

Jasper, yatağın yanı başında çırılçıplak durmaktaydı. Gözlerini dikmiş Clarissa’ya bakıyordu ve çenesi kasılmıştı. Kara gözlerinden öfke kıvılcımları çıkıyordu. Bu iş yeterince ileri gitmişti. Artık bu oyunu sürdüremeyecekti. Clarissa her geçen gün kalbinin en derinlerine sokuluyordu ama Jasper, bunun karşılığında ondan hiçbir şey alamıyordu. Daha ne kadar yalan söylediğinin Jasper’ın farkında olmadığını sanmaya devam edecekti? Bunun nedenini anlayamıyordu.

Clarissa tatlı tatlı gülümseyerek, gönlünü almaya çalıştı. Fakat Jasper’ın öfkesi bıçak gibi keskin bir hal almıştı. Clarissa’nın paylaşmaya razı olduğu tek bir parçasını değil, onun tamamını istiyordu. Eğer tamamını vermezse, Clarissa’nın hiçbir şeyini istemiyordu. Jasper başını iki yana salladı. “Beni aptal yerine koymaktan vazgeçeceğini umuyorum Clarissa.”

“Ben... ben, koymuyorum.” Clarissa, kekeliyordu, afallamıştı. “Neyi kast ettiğini anlamıyorum Jasper.”

“Ah, bence biliyorsun.” Jasper eğilip, Clarissa’nın çıplak bedeninin üzerindeki örtülere hafifçe vurdu. Sonra da arkasını dönüp hızla giyindi.

Clarissa, çaresizce ona bakıyordu ve akmayan gözyaşları gözlerini deliyordu. Jasper, onu terk ediyordu ve Clarissa onu nasıl durduracağını bilmiyordu. Jasper’ın daha fazlasını beklediğini biliyordu ve ona bu gece istediğini vermek niyetindeydi. Fakat bu, Luke onu görmeden evveldi. Artık hiç risk alamazdı. Ufacık bile olsa, risk almaya cesaret edemezdi. Aynen bu şekilde oynamaya devam etmeliydi. Luke’tan kurtulmanın tek yolu buydu.

Jasper, giyinmiş halde yatağın yanına geri döndü ve Clarissa’nın tepesinde dikilip, ona bir kez daha baktı. “Peki,

oyunu senin kurallarına göre oynayacağız. Fakat şunu aklından çıkartma; hizmetlerin için para ödedim, hem de iyi para ödedim. Ancak senin güven sorunun sözleşmemizde geçmiyordu, kabul ediyorum. Anlaştığımız gibi evliliğe katlanacağız ama varlığımla sana gereksiz yük olacağıma dair bir korkun olmasın. Belli bir süre sonra, evliliğin feshi için ayarlamalar yaparım ve sen de istediğin yere gitmekte özgür olursun. O zamana kadar, rolünde daha fazla yakın ilişkiye gireceğin bir duruma düşmeden, daha önce de senden istediğim gibi, metresimmişsin gibi davranman her ikimiz için de uygun olacaktır. İyi uykular. Eminim, sabaha daha iyi hissediyor olacaksınız.” Jasper arkasını dönüp, odayı terk etti.

Clarissa öylece kaldı, az önce olanları kavrayamamıştı. Jasper’ın hiddetinin aniliği, öfkesinin acıtan soğukluğu... Luke’u gördüğünden beri içini kaplamış olan dehşet duygusu bile henüz kaybettiği şeyin berbat farkındalığı tarafından silip süpürülmüştü.

Jasper kendini evden dışarı attı. Kapıyı hızla çarpma dürtüsüne karşı koyup, kapıyı usulca kapattı. Sabrı, en nihayetinde aniden taşmıştı. Kızın artık kendi çıkarı her neyse, hâlâ o doğrultuda Jasper’ı kullanmaya devam edebileceğini sanması onu derinden yaralamış ve hüsrana uğratmıştı. Fakat Jasper, canının acısına rağmen onunla asla bu üslupta konuşmaması gerektiğinin de farkındaydı. Nahos konuşması karşısında, Clarissa’nın yeşil gözlerinin acı ve şaşkınlık içinde nasıl açıldıklarını görmüştü. Ancak Jasper kendine hâkim olamamış; kelimeler birden ağzından dökülvermişti. An itibarıyla çektiği vicdan azabına rağmen,

hâlâ Clarissa'nın dik kafalılığı nedeniyle öfkeli ve yılgın bir haldeydi. *Clarissa ona neden güvenmiyordu?*

Hızla yürüyerek soğuk gecenin içine daldı. Kafasındaki kileri boşaltmayı, sakinleşmeyi, alışlagelmiş mantıklı haline geri dönebilmeyi umuyordu. Ama kendi evine girdiğinde, hâlâ öfkeli bir haldeydi. Sabah uyandığındaysa Clarissa'yı bir süreliğine kendi düşünceleriyle baş başa bırakmaya karar vermişti.

21

Clarissa, yarım yamalak uyudu ve berbat bir baş ağrısıyla uyandı. Yorganın altında kıvrılmaktan ve günün geçip gitmesinden daha çok istediği bir şey yoktu. Fakat Sally'nin sıcak çikolatayla içeri girmesi üzerine doğrulmak için kendini zorladı.

"Güzel bir gün hanımefendi." Sally, Kasım ayının cansız güneş ışığını içeri almak için perdeleri açtı. "Soğuk ama temiz bir hava... Gecedен kalma kırağı da var biraz. Hangi elbisenizi giyeceksiniz?"

"Yürüyüşe uygun olacak herhangi bir şey." Clarissa, sıcak çikolatasını yudumladı. "Bana eşlik etmen gerek Sally." Uzun ve huzursuz gecenin bir yerinde Clarissa, bir karara varmıştı. Bu keşmekeşten kurtulmanın tek bir yolu vardı. Hiçbir şey kardeşinin güvende olmasından daha mühim değildi. Kendi meseleleri ikinci planda kalmak zorundaydı. Jasper'la evlilikleri resmiyet kazanıp, Northumberland'e gitmek üzere yola koyulana kadar Francis güvende olmayacaktı. Elbette Clarissa'nın, çocuğu da yanlarında götürmeleri gerektiğine Jasper'ı ikna etmesi gerekiyordu. Bir şeyler düşünecekti artık.

Bu zorluk, Jasper'la dün geceki korkunç yüzleşmelerinden sonra oldukça küçük çaplı kalıyordu. Zaten bu olaydan önce de Jasper düğün yapmak için pek acele edi-

yormuş gibi görünmüyordu. Esasında, öyle arzu etse bile amcalarının mirası, sadece yaşlı adamın ölümünden önce hepsinin şartları yerine getirmeleri koşuluyla paylaştıracığından, kardeşleri de kendi hanımlarını bulana kadar beklemek zorundaydı.

“Frank’i yanıma yolla Sally,” dedi Clarissa, hizmetçi kız saçını yapmayı bitirdiğinde. “Çıkmadan önce onunla konuşmak istiyorum. Ah, gitmeden şu duvaklı mavi ipek şapkayı takacağım.”

“Baş üstüne hanımefendi” Sally şapkayı kutusundan çıkarıp, hayran bakışlarla şapkayı eliyle çevirdi. “Frank tam bir enerji küpü. Daha fazla haylazlığa bulaşmadan enerjisini atması gerek. Bayan Newby bu iki oğlan yüzünden, dün ne yapacağını şaşırmış haldeydi. Onlar gibi çocuklar için bu oldukça normal. Yapacak yeteri kadar işleri olmazsa, her türlü yaramazlığı yaparlar.” Sally ahlayıp başını salladı ve aceleyle odadan çıktı.

Clarissa kardeşinin huzursuzluğunun farkına varmıştı. Kent’te evlerindeyken, Anglikan kilisesi okulunda geçirdiği birkaç saatin haricinde Francis asla yerinde sabit duran bir çocuk değildi. Malikânede gezinir, ahıra sık sık uğrar, hepsinin de gözdesi olduğu tüm mahallelinin evlerine girip çıkardı. Gerçekten de bu denli dinamik, on yaşında bir çocuğu ne kadar süreceği belli olmadan evin içine hapsetmek pek adil değildi. Artık bu konuda bir çözüm bulmalıydı.

Clarissa, tam bu kararı aldığı an Francis de ablasının odasına davetsizce daldı. “Sally beni çağırdığını söyledi Rissa.”

“Evet, çağırdım.” Clarissa, tuvalet aynasının önündeki sandalyede dönüp kollarını çocuğa doğru uzattı. “Beni dikkatlice dinle tatlım. Sanırım, dün gece Luke beni gördü... Hayır, sorun yok. Bu kadar korkma. Nerede olduğumuzu

bilmiyor ama yine de birkaç günlüğüne her zamankinden daha fazla dikkatli olmalıyız. Anladın mı?”

Çocuk canla başla kafasını salladı. Gözleri hâlâ korku doluydu. “Asla dışarı çıkmayacağım... *asla*. Sammy ile beraber bahçeye bile çıkmam.”

Clarissa gülümsedi. “Sanırım bahçede güvende olursun ama bensiz asla başka bir yerde olma.” Wapping’den kurtuldu kurtulalı, Francis biraz toparlanmaya başlamıştı ve Clarissa, çocuğun dayanıklı bedenindeki gücü huzursuz tavırlarında hissedebiliyordu. “Birazdan dışarı çıkmam gerekiyor ama döndüğümde parkta yürüyüşe çıkacağız.” Park yeterince güvenliydi. Amcalarıyla karşılaşacakları en son yer, Green Park’tı. Orası, çocuklar ve dadılarına özel bir mekândı. Şehirdeki erkeklere uygun değildi.

“Tamam,” diyerek başını salladı Francis. “Top da alabilir miyim?”

“Topun varsa yanına alabilirsin.”

“Döndüğümde gideceğiz.” Clarissa ayağa kalktı ve mantosuna uzandı. “Ben yokken Bayan Newby’yi üzmemeye çalış.”

Francis, ablasına sırtıttı ve bu Clarissa’yı allak bullak etti. Neredeyse eski haline dönmüştü. Kardeşini mutfığa yolladı ve kendi de aşağı inmeden önce şapkasının duvağını düzeltti. Duvak yüzünün üst kısmını yeterli derecede kapatıyor, saçını ise tamamıyla kaplıyordu ve bu Clarissa’nın daha az savunmasız hissetmesini sağlıyordu.

Upper Brook Sokağı’na kısa bir yürüme mesafesi vardı. Clarissa hızlı hızlı yürüyordu ve gözleri duvağının altından her köşeyi tarıyordu. Sokakta bir sürü insan vardı. Hepsi de kendi işleriyle alakalı koşturmaca içindeydiler ve kimse kimseye dikkat etmiyordu. Sally, Clarissa’nın hızını yakalamakta biraz zorlanmış, Blackwater Malikânesi’ne ulaştıklarında nefes nefese kalmıştı.

Clarissa, elini kapı tokmağına uzatırken bile hâlâ kuş-
kuları vardı. Belki de Jasper onu görmeyi reddedecekti.
Belki Clarissa'nın her şeyi yoluna koymak, ona içini dök-
mek için geldiğini sanacaktı. Ama Clarissa, bunu yapamaz-
dı. Bu aldatmaca olayında öylesine diplere gömülmüştü
ki basit bir itirafla kurtulamazdı. Clarissa'nın kendini na-
sıl kullandığını öğrendiğinde Jasper anlaşmalarını derhal
feshederse onu suçlamazdı. Francis, Luke'tan kurtulana
kadar aralarındaki bu berbat yabancılaşıma devam etmek
zorundaydı.

En nihayetinde, aslan başlı tokmağı kaldırdı ve bir güm-
bürtüyle bıraktı. Kapı birkaç dakika içinde açıldı ve Jas-
per'ın kâhyası, ziyaretçiyi şaşkın bakışlarla karşıladı. Sabah
ziyareti için erken bir saatti. Metresler için bile olsa. Cla-
rissa gülümsedi ve adamın ismini hatırladığını belli ede-
rek, "Günaydın Crofton. Lord hazretleri evde mi?" dedi.

"Sanırım evde hanımefendi ama henüz ziyaretçi kabul
edip etmeyeceğini bilemiyorum."

"Öyleyse, ona Bayan Ordway'i kabul edip edemeyece-
ğini sorabilir misin?" Clarissa, adamın bir adım önüne ge-
çerek hole girdi ve Sally de hemen arkasından içeri dam-
ladı.

"Kütüphanede bekleyebilirsiniz hanımefendi..." dedi
Crofton, odanın kapısını açarken. "Hizmetçiniz holde
bekleyebilir."

Clarissa, kütüphaneye girerken, Sally de uysal bir ta-
vırla duvara dayalı kanepeye oturdu. Kütüphane, şömi-
nede yanan davetkâr ve parlak alevlerle hatırladığı eski
püskü ama samimi kütüphaneydi. Clarissa'nın bakışları,
Jasper'ın kendisini ilk defa adam akıllı öptüğü kanepeye
takıldı ve bu hatıra, içinin özlemle dolmasına neden oldu.
Bundan sonra yine öyle yakın olabilecekler miydi? Hat-
ta Jasper onu kabul edecek miydi? Tek isteği, kollarını

Jasper'a dolayıp, dudaklarını kendi dudaklarını bastırarak onu tutkuların doruğuna çıkartmakken bir öfke patlamasını daha kaldırabileceğini sanmıyordu.

Crofton, ziyaretçisini haber verdiğinde Jasper giyinme işini bitirmişti. Bir umut hissetti. Nihayet Clarissa gerçekleri anlatmak için kendini hazır hissetmiş miydi? Ona kendini açmak için? Yoksa dün gecedен sonra neden burada olsundu ki?

“Hemen iniyorum Crofton. Kütüphaneye kahve götür.” Jasper, hızla ceketini giyip aşağıya indi. Can atıyor olduğunu gizlemeye çalıştı. Holün diğer tarafına geçip kütüphaneye girdi.

Clarissa, şöminenin önünde duruyordu ve yüzü kapıya dönüktü. Yüzü solgun ama ifadesi kararlıydı ve Jasper, umut dolu hevesli halinin sönüp gittiğini hissetti. Clarissa aralarını düzeltmek için orada bulunmuyordu.

“Ziyaret için erken bir saat seçmişsiniz hanımefendi.” Jasper'ın ses tonu, soğuk ve kuruydu. “Bu beklenmedik lütfu neye borçluyum?”

Karşılama, Clarissa'nın beklediğinden de kötüydü. Buz gibi sözler karşısında, Clarissa kelimelerin boğazına düğümlendiğini hissetti. Jasper'ın kara bakışlarında, alışık olduğu memnuniyet dolu sıcaklıktan zerre yoktu ve aşılması imkânsız birer kale gibiydiler. Zarif ağzı, espriden yoksun bir çizgi halindeydi. Fakat Clarissa yelkenleri suya indiremezdi. Kaderi buysa bunu yaşayacaktı. Tek ihtiyacı olan, Blackwater Kontu'nun himayesini kendine sağlayacak olan evlilik ve Northumberland'e yapacakları geziydi. Yani mutabık oldukları...

“Aramızda geçenlere bakınca lordum, evliliğimiz konusunda acele etmemiz gerektiğini düşündüm.”

Jasper, madeni bir enfiye kutusunun kapağını açıp ahes-te bir tavırla bir tutam aldı. “Aslında... aramızda geçenlere bakınca... Hmm.” Enfiye kutusunu ceketinin derin cebine attı. “Bakalım o meseleler şimdi ne halde?”

Clarissa buna daha fazla dayanamayacaktı. “Ah, lütfen Jasper. İşleri bu kadar zorlaştırma. Senin bu evliliğe ihtiyacın var; benimse bu evliliğin bana vereceklerine.” Evliliğin, Clarissa’ya verecekleri, daha önceden kendine sunulan şeyler olmamasına rağmen bu kesinlikle doğrudu. “Her ikimize de eşit derecede kar sağlayacak bir şeyi ertelemenin ne mantığı var?”

Jasper hiçbir şey söylemedi, sadece hafifçe topuklarının üzerinde sallanırken, Clarissa’ya düşünceli düşünceli bakıyordu. “Eşit derecede?” diye mırıldandı, belli belirsiz bir soru işaretiyle.

“Dün gece, sadece sözleşmemizin asıl maddelerinin yerine getirilmesini istediğini söyledin. Senin de belirttiğin gibi, bu oyundaki rolüm için bir hayli cömertçe ödeme yaptın. Bense yalnızca, -süreci uzatmak, ikimize de zevk vermediğinden- kısa sürede bu işi tamamlamamızı istiyorum.”

Jasper tek kaşını kaldırıp, “Zaman zaman *bana* ciddi anlamda zevk verdi,” dedi.

Clarissa kızardığını hissetti. “Sizin de iyi bildiğiniz gibi lordum bana da verdi. Ama her nedense artık vermiyor ve sözleşmenin gereklerini yerine getirip, kendi yollarımıza gidersek çok müteşekkireceğiz.”

Clarissa, asla istediği şeye bu denli aykırı bir yalan söyleyebileceğini düşünmemişti. Fakat söylenmişti. Jasper’ın yüzünden önce öfke sonra da kibrin geçip gittiğini gördü. “Söylediklerinize ne şüphe hanımefendi. En kısa zaman-

da, gerekli ayarlamaları yapacağım ve en az altı haftalık bir süre boyunca orada kalmanız için ısrarcı olmak zorunda olduğum, Northumberland'deki Blackwater konutuna kadar size eşlik edeceğim.”

“Peki ya sen?” Clarissa'nın sesi hafif çıkmıştı.

Jasper alaycı bir şekilde güldü. “Dün gece dediğim gibi, varlığımla size yük olmayacağımdan emin olabilirsiniz Bayan Ordway.” Jasper, Crofton'un kahve tepsisiyle içeri girmesi üzerine arkasını döndü. “Bayan Ordway çıkıyor Crofton.”

Kâhya şaşkınlığını, anlaşıldı mahiyetinde yaptığı reveransla gizledi. Görünüşe göre metres, lord hazretlerine ciddi anlamda gücenmişti. Kont da biraz kızgındı ama şiddetli öfkesini denetlemekte bir sorun yaşamıyordu. Crofton elindeki tepsiyi bıraktı, başı yukarıda ve gözleri ileri sabitlenmiş olan hanımefendiye kütüphanenin kapısını açtı.

Clarissa hole girdiğinde hizmetçi kız derhal ayağa fırladı. “Çıkıyor muyuz hanımefendi?”

“Evet Sally.” Kâhya kapıyı açarken, Clarissa hafifçe ayağıyla yere vurdu ve süzülerek kapıdan çıkarken, “Teşekkürler Crofton,” diye mırıldandı.

Clarissa, Sally'yi arkasında koşturacak kadar hızlı yürüyordu. Gözü dönmüştü. Jasper'ın, bu derece aşağılayıcı davranması ve hizmetçisinin yanında onu küçük düşürmesi karşısında öfkeden küplere binmişti. Kendini bu karmaşanın içine soktuğu için kendine de öfke duyuyordu. Görünüşe göre, yalanlar mantar gibi çoğalıyordu ve Clarissa, bundan sonra mümkün olsa bile, gerçekleri anlatıp anlatamayacağını bilemiyordu.

Luke, Half Moon Sokağı'ndaki evi pek de zorlanmadan buldu. Küçük bir sokaktı ve tek bir sorgu, ona aradı-

ğı bilgiyi sağlamıştı. Kontun evinin karşısına denk düşen ahırlara çıkan dar bir ara yolda duruyordu. Alt katın ön kapısının bulunduğu cephede pencereler vardı fakat bu pencerelerden eve girmeye teşebbüs edilirse, karşıdaki evler tarafından kolayca görülürdü. Tahminen evin arka cephesi, sokağın üst kısımlarına kadar çıkan, dar ve an itibarıyla, Luke'un durduğuna benzer bir patikaya açılıyordu. Bu patika, ahırların arkasındaki evlere çıkıyor olmalıydı. Ancak kırmak, girmek ve kaçırmak Luke'a pek münasip gelmemişti. Başlangıç için fazla gürültülü olurdu ve Clarissa kesinlikle elinden kurtulmak için mücadele ederdi.

Luke sokağın karşısından iki kadın gelirken, birçok ihtimali kafasında evirip çeviriyordu. Kadınlardan biri kürk bir manto giymiş ve puantiyeli bir duvağı olan şık bir şapka takmıştı. Diğerinin ise hizmetçisi olduğunu tahmin etti Luke. İki kadın kontun kapısının önünde durduklarında, Luke geri çekilerek sırtını geçidin duvarına yasladı. Bunlar, Clarissa ile hizmetçisi olmalıydı. Francis'i evde -yanında- tutuyor, gözünün önünden ayırmıyor olmalıydı.

Kapı ikisinin ardından örtüldü ve Luke olduğu yerde kaldı. Bir sonraki hamlesini tasarlariken, tırnağını kemiriyordu. Birkaç dakika içinde kapı yeniden açıldı ve Clarissa, top sektirerek, heyecan içinde hoplayıp zıplayan kardeşiyle birlikte kapıda belirdi. Clarissa sıkıca kardeşinin elini tuttu ve Piccadilly'ye doğru yürümeye başladılar.

Luke gülümsedi. Artık ikisini de ele geçirmişti. Tek ihtiyacı olan, ikisini de kapıp kaçacağı bir plandı. Clarissa ve Francis, yolun sonundaki Piccadilly'ye varana dek bekledi ve sonra da hızla arkalarından yürümeye koyuldu. Mesafesini korudu ve yayaların arasında kendini kaybederek Piccadilly'ye vardı. Clarissa ve Francis, Green Park'a çıkan, işlek yol üzerinde görüş alanına yeniden girdiler. Onları takip etmedi. Dadılar ve havuzun etrafında koşup

oynayan çocuklar tarafından kolayca fark edilip şüpheleri üzerine çekebilirdi.

Luke, Piccadilly boyunca yürüyüp bir araba çağırırdı.

Clarissa, çimlerin üstünde top oynayan yol boyunca koşuşturan kardeşini izlerken bir nebze de olsa huzur buldu. Francis, havuzun başında ahşap bir kayıkla oynayan ve kayığı sopalarla havuza itmekte olan iki çocuğu imrenerek seyrediyordu.

“Bir dahaki sefere Sammy de gelebilir mi Rissa?”

“Belki,” dedi Clarissa, dalgın dalgın. “Duruma bakmamız lazım. Bayan Newby’nin ona ihtiyacı olup olmamasına bağlı bu.”

Francis başıyla onaylayıp, bahçıvanlardan biri tarafından özenle bir kenara alınmış sararmış yaprak yığınının üstünden sıçradı. Clarissa gülümsedi ve yolu baştan sona kolaçan etti. Gözleri, duvağının altından sürekli etrafı gözetliyorlardı. Luke’un burada olduğunu hayal etmek imkânsızdı ama yine de bir anlığına bile tedbiri elden bırakmayacaktı.

Francis’in bir saat kadar oynamasına müsaade etti ve sonra çocuğu yanına çağırıp, “Artık eve gitmeliyiz tatlım. Neredeyse öğlen oldu,” dedi. Şefkatle gülümsedi. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum,” diye yanıtladı Francis, ablasının elini tutup zıplamaya devam ederken. “Bayan Newby, elmalı turta yapacağına söz verdi.”

“Öyleyse acele etmeliyiz.” Piccadilly’den karşıya geçerlerken, Clarissa kardeşinin elini sıkıca tuttu. Tepeleme, bira fiçileriyle dolu olan bir biracı arabası yanlarından geçerken hızla kenara çekildiler.

Amcası, onu evinden ayırana kadar Sevenoaks'tan daha büyük bir kasabada hiç bulunmamış olan Francis, etrafında olup biteni gözleri fal taşı gibi açılmış halde izliyordu: at arabaları, atlar, faytonlar, ürünlerini satan satıcılar, arabaların tekerlerinin arasından sıvışan sokak köpekleri.

“Yine dışarı çıkar mıyız Rissa?”

“Evet, her gün yürüyüşe çıkmaya çalışacağız.” Clarissa, Half Moon Sokağı'na doğru döndü. Evin önündeki sokağın karşısında bir at arabası bekliyordu. Dingillerin arasındaki iki at, başları aşağıya eğik olarak duruyorlardı.

Clarissa ve kardeşinin yaklaşması üzerine araba harekete geçti. Clarissa, tedbirli bir şekilde izliyordu ama bu sadece sıradan bir at arabasıydı. Sürücünün kırbacım şaklatmasıyla atlar başlarını havaya kaldırdı.

Her şey o kadar ani olup bitmişti ki Clarissa, olayların oluş sırasını hatırlayamıyordu. Tam olarak, aracın hizasına geldikleri anda arabanın kapısı ani bir şiddetle açıldı ve Clarissa bir darbeyele evin duvarına doğru savruldu. Clarissa başını çarptı ve bir süre yıldızları gördü, sonra Francis'in çığlığını işitti. Güçlü eller Clarissa'yı kollarından kavramış, onu arabanın içine çekiyordu. Arabanın ani şekilde harekete geçmesi üzerine, Clarissa dizlerinin üstüne düştü.

Başını kaldırıp, sersemlemiş ve afallamış bir halde baktı. Francis'in ağlamasını işitebiliyordu fakat birden karşısındaki koltukta oturan ve kendisine pis bir sırtışla bakmakta olan amcasını gördü.

Clarissa arabanın zemininden kalkmaya çalışıp, köşeye sinmiş olan Francis'in yanındaki koltuğa oturdu. Amcasına baktı. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

Luke, Clarissa'ya doğru uzanıp aheste bir şekilde, elinin tersiyle kızın suratına tokadı indirdi. “Ah, bundan kuşkuluyum Clarissa. Sen ve kardeşin bana aitsiniz. Her ikinize

dilediğim her şeyi yapacak yasal yetkiye sahibim. Eğer seni hâkimin karşısına çıkarıp, vasisi olduğum çocuğu kaçırmaktan dolayı hakkında yasal işlem başlatırsam, kendini Bridewell’de kenevir toplarken bulursun. Zaten...” Luke gülümsedi. “Ama senin için başka bir çözüm yolum var... daha temiz bir şey.”

Clarissa ürperdi. Yüzü yanıyor ve Luke’un yüzüğünün kestiği ağzının kenarından gelen kanın tadını hissedebiliyordu. Başını çarptığı yerdeki şişliğe dokundu. Francis hâlâ usul usul ağlamaktaydı. Clarissa, kardeşine uzanıp onu göğsüne doğru çekti ve çocuğun yüzünü okşadı. Kardeşi Clarissa’nın korktuğunu fark etmemeliydi. Sadece tavırlarıyla bile olsa, kendi ağrılarını ve iğrenç amcasını göz ardı etmeliydi. Fakat Luke’un tatminkâr hali karşısındaki dehşeti görmezden gelmesi imkânsızdı.

Clarissa, göz ucuyla kapıya baktı. Kapıyı bir anda açıp, kendine sıkı sıkı sarılmış olan Francis’le birlikte dışarı atlamayı geçirdi aklından. Fakat bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Büyük ihtimalle, arabanın tekerlerinin altında kalırlar ve böylece Luke’un sorununu bizzat kendileri çözmüş olurlardı.

Clarissa arkasına yaslandı, hâlâ kardeşinin saçlarını okşuyordu. Bir süreliğine -araba durana kadar- sanki yeryüzünde hiçbir sorunu yokmuşçasına gözlerini yumdu.

Luke’un ileri uzanmasıyla, Francis feryat fıgan ağlamaya başladı. Amcası bir bıçak tutuyordu. Luke, Francis’i ablasının kucağından çekti ve kolunu çocuğun boğazına doladı. Bıçağı, Francis’in kulağının arkasına dayamıştı. “Aşağı in Clarissa ve kıpırdamadan öylece dur orada.”

Luke’un daha fazla ileri gitmesine izin vermemeliydi. Francis ağlamayı kesmişti, kupkuru gözler ve şaşkın bir ifadeyle ablasına bakıyordu. Bıçağın ucu hafifçe teni delmekteydi. Clarissa, kardeşinin beklemekte olduğu

güven verici gülümsemesiyle ona baktı ve amcasının talimatlarına uyarak arabadan aşağıya indi. Luke'un, Ludgate Hill'deki evinin önündeydiler.

Luke, Francis'i göğsüne bastırarak aşağıya indi. Bıçak hâlâ çocuğun, kulağının arkasındaki hassas bölgeye dayalıydı. "Kapıya git ve çal."

Clarissa denileni yaptı. İçgüdülerini, bir kez evden içeri girip de kapı arkalarından örtüldü mü her şeyi kaybedeceklerini söylüyordu. Ancak başka bir çıkar yol da göremiyordu. Luke, bıçağı çocuğun boynunda tuttuğu sürece başka bir şey gelmezdi elinden. Kapı açıldı ve Clarissa, korkunç bir kapana sıkışma hissiyle dar ve küf kokulu bir hole adımını attı.

Luke ve Francis, arkasından geldiler ve kapı kapandı. Holdeki tek gün ışığı, kapının üstündeki, yelpaze şeklindeki pencereden geliyordu. Clarissa etrafına bakındı ve çevresindekileri zihninde tutmaya çalıştı.

"Yukarı." Luke, kafasıyla, dar bir merdiveni işaret etti ve Clarissa da merdivenlerden yukarı çıktı. Amcası ise Francis'i Clarissa'nın ardı sıra itekliyordu. Son basamağa geldiklerinde, Luke ikisini de bir üst kata, yani çatı katına çıkmaya zorladı. Clarissa'ya çeşitli eşyalarla dolu, tavan arasındaki yatak odasının kapısını açmasını söyledi. Kırık dökük eşyalarla döşenmiş -halısız, sadece bir yatak ve kırık bir şifoniyerle yatağın altından ucu dışarı çıkmış lekeli bir lazımlıktan başka bir şey yoktu- oda rüzgârın olduğu gibi içinden geçtiği, derme çatma penceresiyle dondurucu derecede soğuktu.

Luke, Francis'i bırakıp çocuğu yatağın üstüne doğru itti. Sonra da kapıya yöneldi. "Ben, bundan sonraki ikametgâhlarınızı ayarlayana kadar burada kalacaksınız." Clarissa'ya bakıp gülümsedi. "Senin için kusursuz bir planım var, benim her şeye burnunu sokan yeğenim. Fakat devre-

ye sokmak birkaç saatimi alacak. O zamana kadar, eminim burada rahat edeceksindir.” Luke dışarı çıkıp, kapıyı kapattı ve anahtar gıcırdayarak kilidin deliğinde döndü.

Francis kuru gözlerle ablasına bakıyordu. Kulağının arkasındaki beyaz teninin üzerinde birkaç damla kan vardı. “Ne yapacak?”

Clarissa zoraki gülümsedi. “Bekleyip göreceğiz tatlım.” Clarissa, pencerenin yanına gitti. Pencerenin altında üç kat vardı ve dar bir patıkaya bakıyordu. Ne bir atık su borusu, ne tutunacak, ne de ayak basacak bir yer göremedi. Buradan dışarı çıkmanın bir yolu yoktu.

Yeniden kardeşinin yanına dönüp, çocuğun yanına oturdu. Sıkıca Francis’e sarıldı, ta ki çocuk bir süre sonra uykuya dalana dek kardeşini kucağında salladı. Francis’in saçlarını okşadı ve nereye baktığını bilmeden bir yerlere gözünü dikip, öylece kalakaldı. Hayatında ilk kez içinde bulunduğu durumdan kendini kurtaracak bir fikir gelmiyordu aklına. Kasvetli bir hisle, gittiğini fark ettiğinde Jasper’ın ne düşüneceğini merak etti. Bir daha asla onu bulamayacaktı. Hatta arama zahmetine bile girmeyecekti, büyük ihtimalle. Tabii eğer Clarissa ona güvenmiş olsaydı her şey farklı olurdu...

22

Avukat Danforth, uşak mektubu ona getirdiğinde kahvaltısını yapmaktaydı. “Bu, gece postasıyla Londra’dan geldi efendim. Posta masrafı üç peni tutuyor.” Uşak, masanın üzerine mektubu bıraktı. “Bir tane daha tütsülenmiş et getireyim mi efendim? Eğer beğendiyseniz aşçı hazırda fazladan iki tane daha olduğunu söyledi.”

“Evet, bunlar çok lezzetler,” dedi avukat mutlu bir tebessümle. “Aşçıya teşekkürlerimi ilet ve bir tane daha almaktan memnuniyet duyacağımı söyle.”

Tabağının yanındaki mektubu aldı ve bakışları anında keskinleşti. Yazı, Clarissa’nın kendine has el yazısıydı. Avukat, ondan haber alma umudunu neredeyse yitirmek üzereydi. Luke’un Londra yolu boyunca izlerini sürdüğünü fakat arabanın geçirdiği bir kaza nedeniyle, geciktiklerini tahmin etmişti. Bu, bozuk yollarda sıklıkla olan bir durumdu. Pek de açıklayamayacağı önseziyle bir bıçak aldı ve mühürü kırıp yazılmış tek sayfayı açtı.

Clarissa’nın yazdıklarını anlamlandırmaya çalışırken, çatılan kaşları simasını kararttı. Mektupta, evinin özlemini çeken kardeşiyle eve dönüş yolunda yarıda kalmış bir seyahatin veya Luke’un onları aradığına dair herhangi bir açıklamanın hiç bahsi geçmiyordu. Clarissa, amcasıyla beraber kaldığını yazmak yerine Half Moon Sokağı’nda

oldukça saygın bir ev sahibesinin pansiyonuna taşındığını yazmıştı. Luke'un evinin, kendisinin ve kardeşinin rahatlıkla barmamayacakları kadar küçük olduğunu ve Clarissa, kardeşine -en azından doğru dürüst bir yerleşke bulana kadar- yakın olmak istediğinde, bunun oldukça iyi bir düzenleme olacağına karar kıldığını yazmıştı. Mürebbiyesi ve ailesinin henüz kardeşi için uygun olduğuna ikna olmadığından -kardeşi diğer çocuklarla arkadaşlık kurmakta zorlanıyordu- Francis'in amcasının evine geri döndüğünü, şu anda her ikisinin de iyi olduklarını ve Londra'nın keyfini çıkardığını eklemişti. Üç aylık harçlığının, şu anki harcamaları için yeterli olduğunu belirtmiş ve mektubuna son vermişti.

Avukat mektubu bir kenara bırakıp, dikkatini yeni gelen etleri kesmeye verdi. Bu zevkli faaliyet, düşüncelerini düzene koymasına yardımcı olmuştu. Birkaç dakika sonra, tabağının yanındaki el zilini çaldı. "Atımı getirmek üzere ahıra git Paul," diye talimat verdi, çağrıya cevap vermek üzere içeri giren uşağa.

Titiz bir adam olan avukat, bira masrapasını kafasına dikmeden önce son lokmasına kadar yemeğini bitirmişti. Mektubu yeleğinin cebine tıktırıp masadan kalktı. Şapkasını, kırbacını ve eldivenlerini holden alıp dışarıya, ön kapıda kendini bekleyen atın yanına çıktı.

Sert ve güneşli bir kış sabahıydı ama günden pek de keyif almıyordu. Kasaba yolu boyunca atıyla ilerlerken, yanından geçtiği kimselerin selamlamalarını kabul etti yalnızca. Kasabanın karşı yakasında, zengin, kırmızı tuğlalı bir evin önünde atlarını dizginledi. Danforth geldiğinde, kadim dostu Doktor Alsop kamelyalardan oluşan bir çalı yığınına buduyordu.

"Seni bu kadar erken ziyaretime getiren nedir George?" John Alsop, budama makasını salladı. "Umarım ters giden bir şey yoktur."

“Bilmiyorum John.” Avukat inip, atını kapıdaki direğe bağladı. “Clarissa’dan bir mektup... oldukça merak uyandıracak bir mektup. Senin de bakmanı istedim.”

“Sonunda bir mektup ha... Tanrı’ya şükürler olsun.” Doktor Alsop, aceleyle kapıya ilerleyip hole girmeden önce hızla ayakkabısını paspasa sildi. Şömine yanmaktaydı ve havada balmumu ile şifalı bitkilerin kokusu vardı. “Ah, Eleanor canım,” diyerek eve girdikleri anda mutfaktan koşturarak gelen hanımına selam verdi doktor. “George, Clarissa’yı ilgilendiren bir konu için gelmiş. Nihayet kız mektup yazmış.”

“Ah, çok endişelenmiştim.” dedi doktorun eşi, telaşlı göğsüne vururken. “Ne yazmış John?”

“Şimdi öğreneceğiz canım. Şimdi çalışma odama gidiyoruz. Sen içeri kahve yollar mısın... ya da...” John, bilirkişi bakışlarıyla uşağı süzüp, “Daha sert bir şeyler daha iyi olacaktır... soğuşu defedecek bir şeyler,” dedi.

Doktor, arkadaşını ofisine buyur etti. “Şu hoş porto şarabından bir kadeh işimizi görür. Sevgili merhum arkadaşımızın mahzeninden bir şişe... Geçen sene, yılbaşı için altı şişe vermişti bana. İhtiyatlı bir şekilde, her damlasının tadına vararak içiyorum ben de.” Doktor iki kadeh şarap doldurdu. “Francis’e, huzur içinde yatsın.”

İki adam da, merhumun şerefine kadehlerini kaldırıp, şaraplarını içtiler. Sonra avukat, yeleğinin cebinden Clarissa’nın mektubunu çıkarıp, maun ağacından yapılmış masanın üzerine koydu. “Bu sabah gece postasıyla geldi. Bakalım sen ne düşüneceksin?”

Doktor, çift camlı gözlüğünü takıp mektubu okudu. “Bir pansiyon mu? Bu kız, bir pansiyonda ne yapıyor ki? Francis, mezarında ters dönüyordur şimdi.”

“Ben de aynen öyle düşündüm. Şu Half Moon Sokağı... şehrin saygın bölgelerinden biri. Ancak pansiyonlara verilmiyor, bildiğim kadarıyla.”

“Belki Clarissa’ya Astley bulmuştur orayı. Ne de olsa onun vasisi. Onu saygınlıktan uzak bir durumda bırakmak istemez.”

“Belki de öyle değildir.” Danforth’un düşünceli bir hali vardı. “Fakat Clarissa’nın endişeleri göz önünde bulundurulacak olursa...” Avukat, cümlenin devamını getirmede. Doktor ise favorilerini çekiştirip, sanki mektuptaki kelimelerin dışında başka bir şeyler okuyabilecekmiş gibi dikkatle kâğıda baktı.

“Sanırım gidip bizzat görmeliyiz.” Doktor, arkadaşının cümlesini tamamlamakta hiç zorlanmadı. “Ne yönden barksan bak, garip bir durum.”

Danforth başıyla onayladı. “Bitirmem gereken işler var ama bu öğleden sonra, yola çıkmak için hazır olurum. Gece Orpington’da konaklayabiliriz. Yarın kuşluk vakti de Half Moon Sokağı’nda oluruz.”

“Ben de saat iki gibi gelirim. Bu sabah, randevulu birkaç hastam var. Ah, Eleanor canım...” Doktor, bir kahve tepsisiyle kapıdan içeri giren eşini selamladı. “Bu öğleden sonra, George’la beraber Londra’ya gidiyoruz. Lazım olabilecek birkaç eşya ayarlayabilir misin benim için?”

“Clarissa ile mi alakalı?” Eşi, tepsiyi masanın üzerine bıraktı.

“Kendin oku.” Mektubu kadına uzattı.

Birkaç dakika sonra, kadın başını kaldırıp, “Bir an önce giderseniz iyi olur beyler. Burada, doğru olmayan bir şeyler var. Clarissa ve kardeşi için herhangi bir resmi yükümlülüğümüz olmayabilir fakat onlarla ilgilenmek görevimiz. Acele edin,” dedi.

“Jasper, dostum senin sıran.” Charles Ravenswood, dalgın bir şekilde kartlarını parmaklarının ucunda tutan

arkadaşını izlerken, arkasına yaslanıp şarap kadehinin sapını aylak aylak parmaklarının arasında çevirdi. “Senin kafan nerelerde bu günlerde? Üç piket oyununu aldım ve normalde senden ancak bir eli zorla alabilirim.”

Jasper, mırıldanarak af dileyip başını iki yana salladı ve kartlarını masaya atıp, sandalyesini geriye doğru itti. “Affedersin Charles. Kazandıklarını, bu öğleden sonra evine yollarım.” Jasper yürüyerek oradan uzaklaştı. White’s’ın oyun salonundakilerin selamlarını güçbelâ fark etti.

Tüm sabah ve bütün bir öğleden sonra boyunca, kendiyile mücadele vermişti. Kabalığı nedeniyle pişman olmuş, o sözleri hiç söylememiş olmayı dileyip durmuştu. Hâlâ kırgın ve kızgındı ama artık belki de Clarissa’nın ketumluğunun, çok güçlü bir nedeni olabileceğine inanmaya başlamıştı. Clarissa’nın kendine duyduğu gerçek hisler hakkında yanıldığını düşünmüyordu. O bile bu denli muazzam bir yalancılığın üstesinden gelemezdi.

Kulüpten dışarı çıkıp, bir süre kaldırımında öylece durdu. Ardından tüm gün boyunca savaşıp durduğu dürtüye boyun eğip, Half Moon Sokağı’na gitmek üzere Piccadilly’ye doğru yola koyuldu. Clarissa’ya ne diyeceğini, onu kendisine güvenmesi için zorlayıp zorlamayacağını bilmiyordu. Tek bildiği, bu arada kalmışlığa devam edemeyeceğiydi. Kardeşleri sokağın başından kendine doğru çıkageldiklerinde, Jasper da Piccadilly’den Half Moon Sokağı’na çıkan köşeyi dönmüştü.

“Eğer Clarissa’yı arıyorsan, Jasper şanslı gününde değilsin demektir,” diye seslendi Sebastian. “Biz de kapısından eli boş döndük.”

“Neden? Ziyaretçi kabul etmiyor mu?” Jasper, Clarissa’nın ziyaretçi kabul edebilecek durumda olmadığına rahatlıkla inanabilirdi.

“Orada değildi,” dedi Perry. “Sally, onun ve şu küçük

oğlanın bu sabah, Green Park'a gittiklerini söyledi. Neden o yumurcağı parka oynaması için götürdüğü de muamma. Henüz dönmemişler.”

Jasper, kalbini buz gibi bir şeyin sıkıştırdığını hissetti. “Bu sabah mı?”

“Kızın dediği buydu.” Sebastian, endişe içinde ağabeyine baktı. Jasper’ın rengi solmuş, yüzü birdenbire düşmüştü. “Sorun ne Jasper?”

Jasper kısa kesip, “Hiç,” dedi. “Neden bir sorun olsun ki?” Nezaketsiz bir tavırla elini havaya kaldırıp kardeşleriyle vedalaştı ve uzun adımlarla, sokağın aşağısına doğru yürüdü.

“Pek mutlu görünmüyordu,” dedi Peregrine. “Kızın bu şekilde, tek kelime etmeden çekip gitmiş olması biraz tuhaf gerçekten. Sence de öyle değil mi Seb?”

“Hmm.” Sebastian, ağabeyinin arkasından bakakalmıştı. “Yolunda olmayan bir şeyler var Perry. Tam olarak bilemiyorum ama yolunda gitmeyen bir şeyler var.”

“Pekâlâ, Jasper kimsenin işine burnunu sokmasını nezaketle karşılamaz,” diye hatırlattı Sebastian’ın ikizi. “Eğer ters giden bir şeyler varsa, Jasper iyi ve hazır hissettiğinde bize anlatacaktır.”

“Arkasından gitmemiz gerektiğini düşünmüyor musun yani?”

Peregrine, canhıraş bir tavırla başını iki yana salladı. “Onun sert eleştirileriyle uğraşamam. İstersen sen yapabilirsin ancak kafam benim için değerli.”

Sebastian, omuz silkip oldukça gönülsüz bir şekilde eve arkasını döndü ve Piccadilly’ye geri dönmek üzere kardeşine eşlik etti.

Jasper içeri girdi ve anında Clarissa’nın yokluğunu hissetti. İçeri adımını atar atmaz Sally holde belirmesine rağmen ev, tuhaf bir şekilde boşmuş gibiydi.

Sally reverans yaptı. “Ah, lordum, Bayan Ordway evde değil.”

“Evet, bunu kardeşlerimden öğrendim. Ne zaman dışarı çıktı?” Jasper, elini korkuluğa koyup merdivenleri çıkmaya hazırlandı.

Sally’nin şaşkın ve bozuma uğramış bir hali vardı. “Kuşluk kahvaltısından kısa bir süre önce lordum. Şu çocuğu, Frank’i parkta yürüyüşe çıkardı. Kurtlarını dökmesi gerektiğini söyledi. Kuşluk kahvaltısına bekledik onları... Bayan Newby, Frank’e meyveli börek yapmıştı. Çocuk öyle şeyleri oldukça seviyor fakat henüz dönmediler efendim.”

Buzdan el, Jasper’ın kalbini daha sert bir şekilde sıkıştırdı. “Ah, parkta bir arkadaşıyla karşılaşmıştır,” dedi Jasper önemsemiyormuş gibi ve üst kata, kabul salonuna çıktı. Salonda eksilen herhangi bir şey göremedi. Clarissa’nın yatak odasında da her şey yerli yerindeydi. Pırlantalar, şifoniyerin üstündeki kutusunun içindeydiler. Jasper pırlantaları kontrol ettiği esnada, ufacık bile olsa, bir kuşku duyduğu için kendinden nefret etti. Gördüğü kadarıyla tüm giysiler de gardıropta ve çamaşır dolabının içindeydiler. Clarissa’nın fırçası bile şifoniyerin üstündeydi. Clarissa gitmişti ama çocuk dışında yanında tek bir şey bile götürmemişti.

Yani Clarissa onu terk etmişti. Jasper’ın nezaketsizliği onu kaçırmıştı. Jasper, ondan vermeye hazır hissettiğinden daha fazlasını istemişti ve sonunda Clarissa, Jasper’dan vazgeçmişti. Jasper, yüzeydeki yalan dolanların ötesinde, Clarissa’nın kendine karşı samimi hisleri olduğunu düşünmüştü. Buna inanmış, çünkü öyle olmasını istemişti. Kendi hislerinin Clarissa’dan karşılık bulduğuna inanmak istemişti. Ne kadar da aptaldı. Gencecik kalbi, Nan’in fa-hişesi tarafından kırıldığından beri bir daha kalbini hiçbir

kadına kaptırmamak adına hep ihtiyatlı davranmıştı. Âşık olunca önemsemeden sevmişti ve her ilişkinin sonunu daha o ilişki başladığı andan itibaren kabullenmişti. Ve bir daha asla incinmemişti. Ta ki bu muamma hayatını altüst edene, sonra da öylece çekip gidene dek.

Jasper, aşağıya inip kendini evden dışarı attı. Gençlik çağından bu yana ilk kez kendini kaderine terk etme ihtiyacı duydu. Fakat bu kendini şımartma ihtiyacı değildi. Kendiyle baş başa kalmaya, yaralarını sarmak için evinin tenhaliğine ihtiyaç duymaktaydı.

“Ben açım Rissa.” Francis, kısık bir ses tonuyla konuşarak başını ablasının kucağından kaldırdı. Gözlerinden hâlâ uyku akıyordu.

“Elbette öylesindir tatlım. Ben de açım.” Clarissa kardeşine gülümsedi ve yüzüne dökülmüş saçlarını okşayarak geri çekti. “Bakalım bu konuda ne yapabiliriz?” Kardeşini yatakta bırakıp kapıya gitti. Kapıyı yumrukladı ve cevap veren olmayınca çizmesini çıkarıp, ökçesiyle kapıya vurdu. Kapının boyası kıymık kıymık döküldü. Clarissa daha sert ve daha hızlı vurmaya başladı. Evde olan biri varsa, böylesine bir gürültüye tahammül edemeyeceğini düşünürken, yatağın üstüne oturmuş onu çocuksu bir keyif ve biraz da korkuyla seyreden Francis’e baktı.

Nihayet, merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti ve kapının önünden bir adım geri çekildi. Hâlâ çizmesini elinde tutuyordu. Anahtar, deliğin içinde gıcırdayarak döndü ve kapı temkinli bir şekilde açıldı. Luke, elinde bir kadeh kanyakla kapıda belirdi. Gözleri kanlanmıştı ve yanakları kıpkırmızıydı.

“Ne halt ediyorsun sen?” Az da olsa dili dolanıyordu.

Clarissa'nın zihni hızla çalıştı. Onu yere sermeyi bece-rebilir miydi? Francis'i kapıp, merdivenlere koşabilir miydi? Fakat sonra Luke'un arkasında bir gölge gördü. Bir-iki metre ötesinde bir adam duruyordu ve merdivenin başını tutmuştu. Luke, sarhoş olsun ya da olmasın, aptal değildi. Clarissa'nın kazanacağından oldukça emin olduğu basit bir zafere karşı hazırlıklıydı.

"Aç bırakarak öldürmenin, tercih ettiğiniz ağır ölüm yöntemi olduğunun farkındayım efendim. Ancak bu durumda, bu pek gerçekçi olmayacaktır. Bu, Francis Wapping'deki o lağım çukurundayken işe yarayabilirdi belki ama Ludgate Hill'de birilerini aklıktan öldürmek farklı bir mevzu. İkimiz de açız, kapıya vurmaya devam etmemi ve pencereden dışarı avazım çıktığı kadar bağırmanı istemiyorsan bize biraz yemek temin edersin."

Luke'un gözleri kısıldı ve kesik bir kahkaha attı. "Hâlâ züppeyiz, değil mi? Fakat yarın başka telden çalışıyor olacaksın." Luke, bir adım geri çekilip kapıyı sertçe kapattı ve anahtar delikte bir kez daha döndü. Bu kızı, evinden ne kadar çabuk def ederse o kadar güvende hissedecekti. Ne var ki ayarlamaları sabahtan önce halledilemiyordu. O zamana kadar, Clarissa'nın sesini kesmenin kendisi için daha iyi olacağını düşündü.

Clarissa, kapanan kapıya baktı ve yeniden çizmeyle vurmaya başlayıp başlamamayı düşündü ama Francis ağlıyordu ve onu teskin etmek, daha öncelikli görünüyordu. "Ağlama tatlım." Clarissa oturup Francis'i kucağına aldı. "Bir şeyler düşüneceğim, söz veriyorum." Clarissa kardeşini salladı ve beş dakika sonra çocuğun gözyaşları dindi.

Beş dakika sonra, kapı gıcırdayarak açıldı. Görünmeyen eller tarafından, odaya bir tepsi itildi ve kapı yeniden örtülüp kilitlendi. "Ah, bak! Tüm şansımızı kaybetmemişiz," dedi Clarissa neşe içinde ve tepsiyi almaya gitti. Tepside

ekmek, peynir ve bir sürahi su vardı. Ziyafet sayılmazdı ama Francis'i az da olsa doyuracak kadar yiyecek vardı. Francis aç kurtlar gibi yemeğini yerken, gözle görünür şekilde morali de yerine gelmeye başladı.

"Ne olacak şimdi Rissa?"

"Bilmiyorum," dedi Clarissa dürüst bir şekilde, bir parça peynirden ufak bir ısırık alırken. "Luke'un sabah ne yapacağını görmemiz için beklememiz gerekiyor. Fakat şimdilik uyumayı denemeliyiz. Bir şekilde ikimizi de buradan çıkaracağım tatlım. Ve eğer biraz uyumuş olursam, şansım daha yüksek olacaktır."

Francis bunu ikna edici bulmuş olmalı ki ablasının ince, tozlu pikeyi üzerine sermesine müsaade etti. Clarissa da onun yanına sokuldu ve az da olsa çocuğu ısıtmak için ona sımsıkı sarıldı. Çatı katı soğuktu ve gecenin ilerleyen saatlerinde iğnerinin havası daha da soğuyacaktı.

Jasper gecenin büyük çoğunluğunu uykusuz geçirdi. *Nereye gitmiş olabilirdi?* Sanki bu soruya hiç cevap bulamayacaktı. Jasper'ın bildiği kadarıyla kızın biraz birikimi vardı. Acaba şehirden ayrılmış mıydı? Yolcu taşıyan arabalar, Cheapside'daki Bell Inn'den memleketin dört bir yanına seyahat düzenliyorlardı. Jasper'ın tek bildiği, Clarissa'nın İskoçya'ya gitmek üzere yola çıkmış olabileceğiydi. Jasper, şafak sökmeden önce sıkıntılı bir uykuya daldı ve mola verilen hanlara gitmeye karar vermiş olarak uyandı. Hoş bir genç hanım ve küçük bir oğlan çocuğu olarak, hafızalara kazınacak kadar ayrıksılardı. Birileri onları bilet alırken fark etmiş ve şans eseri, gittikleri istikameti hatırlıyor olabilirdi. Eğer Jasper bundan hiçbir şey elde edemezse,

o vakit kiralık posta arabalarının olduğu, Londra'nın dış kesimlerindeki ana yollarda bulunan hanlara bakacaktı. Zaten pek fazla han bulunmuyordu. Clarissa'nın ne kadar parası olduğuna dair hiçbir fikri yoktu Jasper'ın. En azından birkaç aktarmalık, bir posta arabası kiralamaya rahatlıkla yetecek kadar parası olmalıydı.

Jasper, kahvaltı yapmadan evden ayrıldı ve atını Cheapside'daki Bell'e doğru sürdü. Oradan eli boş döndü. Şehrin dış kesimlerindeki ana yolların üzerinde bulunan bilindik misafırhaneler de Jasper'a hiçbir bilgi sağlamadı ve Jasper gün ortasında, Clarissa'nın ardında bıraktığı her şeye yeniden bakmak niyetiyle, Half Moon Sokağı'na geri döndü. Bir yerlerde muhakkak bir ipucu olmalıydı.

Sally, endişeli bir halde Jasper'ı karşıladı. "Bayan Ordway'den haber var mı lordum? Bana, bu şekilde acilen ayrılmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Kaza geçirmiş olabilir mi?"

"Eğer bunun yanıtını biliyor olsaydım Sally, şu anda burada olmazdım." Jasper, üst kata çıktı ve çekmeceleri, gardırobu, çamaşırlığı, yazı masasını ve Clarissa'nın kendi rızasıyla mı orayı terk ettiğini sorgulayabileceği her şeyi nizami bir şekilde araştırmaya başladı. Jasper ön kapının çalındığını işittiğinde, bir kez daha yazı masasının üstündekileri inceliyordu. Kaşlarını çatıp, aşağıya bakmak üzere pencereye doğru gitti. Clarissa'nın, başka ziyaretçileri oluyor muydu? Yoksa yine Jasper'ın kardeşleri miydi? İki yabancı at, sokağa hizalanmış olan bağlama kazıklarına bağlanmışlardı.

Holden, Sally'nin sorgulayıcı ses tonuna cevaben sesler geliyordu. Jasper kapıya gitti ve ufak sahanlığa adımını attı.

"Bayan Astley'i görmeye geldik kızım. Lütfen, geldiğimizi haber verme nezaketini gösterir misin?" Ses tonu düzgün fakat otoriterdi.

“Fakat burada o isimde biri yok efendim.” Sally’nin kafası karışmıştı ve ses tonunda, özür diler gibi bir hal vardı.

“Saçma sapan konuşma kızım.” İkinci ses, birincinin zengin tonlamasından biraz mahrumdu ama aynı otoriterlik tamamıyla onda da mevcuttu. “Bayan Astley, bize tam da bu adresten mektup yazmış. Hanımın nerede?”

Jasper, bu umutla iki gündür ilk defa ruhunun biraz hafiflediğini hissetmişti. Hızla merdivenlerden aşağıya indi. “Beyler, sanırım birbirimize yardımımız dokunabilir.” Jasper, hole varır varmaz reverans yaptı. İki beyefendi de titizlikle reverans yapıp, selam verdiler. Ancak surat ifadeleri pek de dostane değildi.

“Bundan emin değilim beyefendi. Kiminle muhatap olma şerefine nail oluyoruz?” diye sordu Avukat Danforth.

Jasper, “Ben Blackwater, memnun oldum,” derken, omzunun üstünden, “sen çıkabilirsin, Sally,” dedi.

“Hangi Blackwater?” diye sordu diğer beyefendi.

“Kontu,” diye bilgilendirdi Jasper, çarpık bir şekilde gülümseyerek. “Ancak size faydam dokunacaktır beyefendi.”

Her ikisi de Jasper’a şaşakalmış bir ifadeyle baktılar. “Siz Blackwater Kontu musunuz?”

“Ta kendisi.”

“Öyleyse, Bayan Astley’in konakladığı evde neden talimatlar yağdırdığınızı açıklarsınız umarım?”

“Astley?” Jasper tek kaşını kaldırdı. “Demek adı buymuş. Aradığınız hanımı tanıyorum ama Bayan Clarissa Ordway olarak, hane halkımdandır. Eğer bunu netleştirirsek, belki o zaman, iyi bir amaç uğruna sohbet edebiliriz.”

“Hane *halkınızdan* mı lordum?” Doktor Alsop çileden çıkmıştı. “O zaman sizin alçak bir adam olduğunuzu, söylememe izin verin beyefendi.”

“Elbette söyleyebilirsiniz ama bunun gerçekliği konusunda sizinle tartışmam gerekir.” Jasper eliyle merdi-

venleri gösterdi. “Aslında, öncelikli olarak Clarissa benim müstakbel eşimdir. Yukarı gelir misiniz beyler? Sanırım, oldukça acil bir şekilde bilgi alış verişi yapmalıyız. Clarissa, oldukça düşkün olduğu küçük bir oğlan çocuğuyla birlikte, ortalarından kayboldu.”

“Francis,” dedi ziyaretçiler aynı anda.

“Ben onu Frank olarak tanıyorum ama mevzubahsi geçen çocuk o olmalı. *Lütfen*, beyler...” Jasper yeniden merdivenleri işaret etti ve bu defa iki adam da ondan önce, yukarı çıkıp, hiç duraksamadan kabul salonuna geçtiler.

Jasper, misafirlerine bordo şarabı doldurdu. “Bana her şeyi büsbütün anlatmanız gerek. Clarissa kimdir? Velisi kimdir? Kim onu Londra’da yüz üstü bıraktı ve neden?”

Doktor ve avukat birbirlerine baktılar. Ardından Avukat Danforth, “Size bu tarz bilgiler bahsetmeden önce lordum, Clarissa’nın babasının arkadaşları ve bu nedenle de onun gayri resmi velileri olarak, neden bunları sormaya hakkınız olduğunu bilmek isteriz.”

Jasper, kelimelerini özenle seçti. “Clarissa, dediğim gibi benim müstakbel eşimdir. Hiçbir vasisi, ailesi olmadığını söylemişti ve ben de -bu evde- himayem altında olduğu süre boyunca, bunun doğru olduğunu düşünmüştüm.”

“Ve siz de buna inandınız, öyle mi?” Doktor Alsop, şüpheli halini saklamak için hiçbir çaba sarf etmedi.

“Tam olarak değil,” diye yanıtladı Jasper, uysal bir tebessümle. “Ancak bana daha fazlasını anlatmadı. Dolayısıyla, ben de anlattıklarıyla yetinmenin akıllıca olacağına karar verdim.” Jasper birden kaşlarını çattı. “Clarissa ve çocuk -tahminen kardeşi- tehlikedeler. Bunun başka bir açıklaması olamaz.” Clarissa’nın kaçamak cevaplarının, yalan-dolanlarının başka açıklaması yoktu. Elinden geldikince, can havliyle bu tehlikeden kaçmaya çalışıyor olmalıydı.

Danforth öksürdü ve şarabını yudumladı. Göz ucuyla başını sallayarak onay veren, doktora baktı. Nihayet avukat, Jasper'a her şeyi anlattı.

"Yani o haşaratın, Ludgate Hill'de bir evi mi var?" Avukat nihai bölüme gelmeden önce, Jasper kapıya varmıştı bile. "Oradan başlayacağız."

"Amcaları onların vasisi, Lord Blackwater," diye araya girdi Danforth.

"Ve çok yakında, öyle olduğuna pişman olacak," diye belirtti Jasper kısaca. "Ben Clarissa ve kardeşiyle beraber geri dönene kadar, burada kalmanızı rica ediyorum beyler."

Kapı bir kez daha çalındı ve Sally holden koşturarak kapıya bakmaya giderken, Jasper merdivenin başına ulaşmıştı bile.

"Bayan Ordway evde mi Sally?" Sebastian bu soruyu sorarken, içeri girdi ve merdivenlerde abisini gördü. "Ah, Jasper... Ayak altında dolaşmıyoruzdur umarım. Clarissa'nın nasıl olduğunu görmeye geldik."

"Her ikiniz de ayak altında dolaşmıyorsunuz." Jasper, tam olarak ikizinin dibinde duran, Peregrine'e başını salladı. "Aslında tam da zamanında geldiniz. Benimle gelin."

23

Çatı katındaki odada ağırdan sabah oldu. Dünkü dışında, ne yiyecek ne de su verilmişti ve Clarissa, yatakta uzanıp -yıllardır yapmadığı bir şeyi yapan- başparmağını emen küçük kardeşini az da olsa teselli edecek herhangi bir şey bulmakta zorlanıyordu.

Yine çizmesiyle kapıya vurmaya denedi fakat bu kez gürültüye yanıt veren olmadı. Kapı açılıp, elinde ufak bıçağıyla Luke kapının önünde belirdiğinde öğle olmak üzereydi. “Evet canlarım, planlarımı tamamladığımı duy-maktan memnun olacağınızdan eminim.” Luke ikisine de gülümsedi. “Getir şu sümüklü veledi buraya Clarissa.”

Clarissa tereddüt etti ve Luke’un tokadı bir kez daha korkunç bir hızla Clarissa’nın suratında patladı. Dünya etrafında dönerken, en azından bıçak değildi, diye geçirdi aklından.

“Getir onu buraya.” Bu emir, tıpkı hızla inen tokadı gibi havada yankılandı.

Clarissa, yatağa gidip Francis’i ayağa kaldırdı. “Çılgılık atmaya başla tatlım,” diye fısıldadı. Hiçbir planı yoktu ve Luke çocuğu alıp götürürse, onu bir daha göremeyeceği dışında da başka bir şey bilmiyordu. Francis, Clarissa’nın kulak zarını acıtacak kadar sağır edici bir çılgılla, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Luke bir şeyler söylemek

üzere ağzını açtı fakat çocuğun vahşi çılgınlığının karşısında onun sesinin hiçbir hükmü yoktu.

“Ben de onunla birlikte gelirsem susar,” diye bağırdı Clarissa.

Francis, hızla rolünü ilerletip kendini yere attı ve tepinerek, avazı çıktığı kadar bağırmaya devam etti. Luke yanına yaklaşıp onu ayağa kaldırmak üzere eğilince, çocuk dişlerini onun eline gömdü. Luke, acı bir çığlık atıp hızla elini geri çekti.

“Ben de onunla birlikte gelirsem, sessizce gelecektir,” diye yineledi Clarissa. Her ikisinin de bu hapishaneden çıkmaları gerekiyordu. Eğer şimdi yapmazlarsa, bir daha herhangi bir fırsatları olmayacaktı.

Luke elini ovuştururken, yerde avaz avaz bağırp kendini paralayan çocuğa ters ters baktı. “Getir onu,” dedi vahşice. “Yanında olup olmaman benim için hiçbir şeyi değiştirmez.”

Clarissa, kardeşini ayağa kaldırmak üzere eğildi. Francis rehberlik etmesi için ablasına baktı ve Clarissa fısıldayarak, “Çok iyiydin,” dedi, çocuğu kapıya doğru götürürken.

Luke bıçağı tuttuğu elini havaya kaldırıp, “Tek bir yanlış yap ve çocuğun kulağını doğrarım,” dedi. Francis’in tüyleri korkudan diken diken oldu ve alt kata inerlerken, ablasına sıkı sıkıya yapıştı. Clarissa, gözleriyle geçen gece Luke’un arkasındaki adamı -ya da artık o her kimse onu aradı ama ev boş gibiydi.

“Şuradan.” Luke, ufak sahanlığın sağında bulunan bir kapıyı işaret etti. Kapı, pespaye bir salona açılıyordu. Luke, Francis’i içine göçmüş bir kanepenin üzerine itip kendine bir bardak konyak doldurmak üzere büfeye gitti. Bardağı avuçlarının içinde sıkıca tutarak, yeniden Clarissa ve Francis’e döndü. Konuşmaya başlamadan önce, buz gibi bakışlarla her ikisini de bir süre inceledi. “Evet, artık ikini-

zi de yeniden himayem altına aldığıma göre, izninizle her ikinize de bazı gerçekleri anlatmak isterim.”

Clarissa, kanepenin yanında ayakta duruyordu. Elleri kardeşinin omuzlarında, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Gözleriye Luke’un büfenin üstündeki konyak şişesinin yanına bıraktığı bıçaktaydı. Eğer bıçağı eline geçirebilirse, bir an bile tereddüt etmeden amcasını öldürebilirdi.

Luke konuşmaya devam etti. “Bana öyle geliyor ki Clarissa son birkaç haftadır süregelen davranışların, bariz bir aptallığı gösteriyor; aklını kaybetmenden söz etmiyorum bile. Zavallı sevgili ağabeyim, güzellikle yetiştirilmiş olan kızının böylesine ahlaksız bir hayata kucak açtığını... utanç verici bir şekilde bedenini sattığını görse, mezarında ters dönerdi. Neyse ki böyle bozuk ve zayıf iradelilerin bakıldığı yerler var. Ve ben de senin, böyle bir kuruluşa sağ salım hapsedildiğini görmekte kararlıyım.” Sinsi sırıttı, bir engerek yılanının dili gibi zehir saçarak dudaklarında seğirdi.

Clarissa amcasına bakakaldı. Bir süre sözlerine anlam veremedi. Sonra içindeki dehşetle kusacağını hissetti. “Bedlam?” diye fısıldadı. “Beni, Bedlam’la mı tehdit ediyorsun?”

Luke başını iki yana salladı. “Hayır sevgili yeğenim, sen konuyu bir hayli yanlış anladın. Seni hiçbir şeyle tehdit etmiyorum. Sadece sana olacakları anlatıyorum.” Luke, bakışlarını Francis’e indirdi. “Sen oğlum, burada, bu evde benimle kalacaksın. Seninle çok iyi anlaşacağımıza inanıyorum. Sana uygun bir ailenin içinde, eğitilmen konusundaki teşebbüsüm sadece nankörlükle karşılandı. O yüzden burada kalacaksın. Eğitimin hafife alınıp, ihmal edilecek belki fakat bu konuda suçlayabileceğin tek kişi sensin.”

Clarissa, bu sıra dışı yalanları dinlerken gerçekten aklını yitirip yitirmediğini düşündü. Kimse buna inanmazdı,

nasıl inanabilirlerdi? Lakin bakımevi hakkındaki gerçeği bilen, sadece kendi ve Francis'ti. Clarissa bir tımarhaneye kapatılacaktı ve söyleyeceği her şey, bir yarım akıllının ipe sapa gelmez, tutarsız lafları olarak düşünülecek ve Francis de amcasıyla yalnız kalacaktı.

Olamazdı. Clarissa buna izin veremezdi. Amcasının soğuk ve kendi kendini tatmin etmiş gülümsemesini, buz gibi bir bakışla karşıladı. Korktuğunu Luke'a belli etmemekte kararlıydı. "An itibariyle, misafiriniz olduğumuza göre efendim, bir kez daha atıştırmalık bir şeyler isteyerek misafirperverliğinizi suiistimal edebilir miyiz? Dün uygun gördüğünüz küflü ekmek parçası ve bozuk peyniri yiyeli uzun zaman oldu. Sanırım biraz kahve, ekmek ve yağ bulmak çok da zor olmayacaktır... ah, ve bir de Francis'e bir bardak süt. O gelişmekte olan bir çocuk."

Clarissa, ilk kez Luke'un katıksız özgüven halini bozan gözlerindeki tereddüt dolu bakışları gördüğünde ödülünü aldı. Fakat sonra Luke toparlandı ve, "Bu, bir nevi son yemek olacağından sevgili yeğenim, bir şeyler ayarlanabilir sanıyorum," dedi.

"Bedlam'da kalanlara yemek vermediklerini mi söylüyorsun?" diye sordu Clarissa, tek kaşını kaldırarak.

Luke, Clarissa'ya doğru bir adım attı; eli bir kez daha vurmak üzere havadaydı. Clarissa geri çekilmeden, Luke'un hiddet dolu bakışlarına kararlı bir ifadeyle karşılık verdi. Bu, içinde kalan son cesaret zerrelere bedel olmuştu ancak işe yaradı. Amcası, Clarissa'ya nefretle baktı ama eli aşağıya indi ve zilin ipini çekmek üzere arkasını döndü. Uşak geldiğinde, adamın meraklı bakışları kanepedeki çocuğa takıldı. Efendisi, adama asabi bir tavırla, kahve, ekmek, yağ ve bir fincan süt getirmesini söyledi.

Luke, kendine biraz daha konyak doldurdu ve bardağı kafasına dikti. Clarissa, salonu kolağan ediyor, işe yaraya-

cak bir şeyler arıyordu. Kullanabileceği bir şeyler, harekete geçmesini sağlayacak herhangi bir şey... Luke, dudaklarında aynı tebessüm kıpırtısıyla sessizce onları izledi. Francis, süngüsü düşmüş bir halde kanepenin kenarında oturuyor ve Clarissa da ellerinin altındaki kardeşinin korkudan neredeyse ruhunu teslim ettiğini hissediyordu.

Uşak elinde bir tepsiyle geri geldi. Tepsiyi, kanepenin önündeki masanın üzerine bıraktı. “Başka bir arzunuz?”

Luke, elini sallayarak adama çıkmasını işaret etti. “Ee, ne bekliyorsunuz? Misafirperverliğimden faydalansanıza.”

Clarissa, kanepenin önüne geldi. “Çok nazıksınız efendim.” Sütü alıp Francis’e verdi. “İç bunu tatlım ve ben de ekmeğe biraz yağ süreyim senin için.” Clarissa, tepsinin olduğu yöne arkasını dönüp, “Kahve amca?” diye sordu.

Luke başını iki yana sallayıp, üçüncü kez konyak bardağını doldurdu. “Tadını çıkarın. Yarım saat içinde çıkacağız ve acınası hayatının geri kalanında, bir daha kahve görebileceğini sanmıyorum.”

Clarissa, kahve dolu demliği kaptı ve arkasını dönüp içindekileri amcasına doğru savurdu. “Koş Francis!” Clarissa şömüne maşasını kaptı ve sıcak kahve parmaklarının arasından akarken, ellerini yüzüne kapatmış kıvranmakta olan amcasının kafasına indirdi. Maşa tam kemiğe isabet etti ve Luke, tıkanmış ve nefesi kesilmiş bir halde dizlerinin üzerine düştü.

Francis, çoktan kapıya varmış ve açmıştı. Clarissa, hemen Francis’in arkasından fırlayıp, çocuğun elini tuttu ve koşarak merdivenlerden aşağı indiler. İrkilmiş vaziyette olan uşak, onları gördüğünde holü yarılamıştı. Adamın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık haldeyken, Clarissa onu sertçe itip kapıya doğru koştu. Adam sendeledi ve Clarissa ağır sürgüyü çekistirirken, uşak kendine çeki düzen verdi.

“Çabuk Rissa... *çabuk!*” Clarissa kapıyla boğuşurken,

Francis olduğu yerde zıplıyordu. Uşak ileri doğru bir hamle yapınca, Francis başını eğip adamın karnına kafasını gömdü. Adam, sanki havası boşalmakta olan bir balon gibi ses çıkardı ve iki büklüm oldu.

Clarissa, ite kaka kapıyı açtı ve kendini sokağa attı. Francis de onun peşi sıra koşmaya başladı. Hayatında ikinci kez doğrudan Blackwater Kontu'na koşuyordu. Jasper'ın kolları, Clarissa'yı sardı ve bir süre, kızı sımsıkı tutmaya devam etti. Clarissa'nın başı, Jasper'ın göğsüne yaslıydı.

Francis kendini, daha önce Half Moon Sokağı'ndaki evde gördüğü bir adamın kollarında buldu. "Geçti artık küçük adam. Artık güvendesin." Çocuğu sıkıca tutan Peregrine'in sesi teskin ediciydi. Peregrine, çocuğun başının üstünden Sebastian'a baktı ve sonra ikisi birden, Clarissa'ya sıkıca kenetlenmiş olan ağabeylerine baktılar.

"Onu öldürüp öldürmediğimden emin değilim," dedi Clarissa, sesi boğuktu. Başını Jasper'ın göğsünden kaldırdı.

"Amcandan bahsediyoruz sanırım." Jasper, Clarissa'ya doğru dürüst bakabilmek için onu bir miktar kendinden uzaklaştırdı.

Jasper, usulca Clarissa'nın ağzındaki yaraya, yanağındaki eziğe ve başındaki şişliğe dokundu. "Bunların sorumlusu o mu?" Ses tonu yumuşaktı ama yine de tehdit doluydu.

"Evet ama ben onu öldürmüş olabilirim... maşayla."

"Pekâlâ, neden gidip bakmıyoruz?" Jasper, Clarissa'nın yüzündeki kesiklerin ve yaraların kendinde yarattığı öfkeye rağmen, öylesine mutlulukla doluydu ki sadece bu sevinci içinde barındırabiliyordu. Hayatından bile daha çok sevdiği kadınının başına bir şeyler geldiğine dair hissettiği korkunun derinliğinin yeni yeni farkına varıyordu. Clarissa yaralanmıştı ama artık Jasper onu sağ salim bulmuştu.

Jasper, onun çenesini tutup gözlerinin derinliklerine baktı. “Seni kaybettiğimi sandım.”

Clarissa da ona baktı, bakışlarında hâlâ bir nebze de olsa vahşet vardı. Ve sanki Jasper’ı duymamış gibiydi. “Eğer oraya tekrar dönersek ve o ölmemişse, bizi bir daha asla bırakmaz.”

Jasper başını iki yana salladı. “Bana inan Clarissa. Kimse seni benden alamaz. Hiç kimsenin buna gücü yetmez. Şimdi gidip, bir katille evlenmek üzere olup olmadığımı bir bakalım.”

“Bunu nasıl komik bulabildiğini anlayamıyorum,” diye itiraz etti Clarissa; son saatlerin vahşeti yavaş yavaş üzerinden kayıp gitmekteydi. “Francis, tekrar o eve girmemeli.” Clarissa, çocuğu hemen kollarıyla sardı.

“Rissa.” Francis, ellerini ablasına uzattı.

Clarissa, güven veren bir şekilde tebessüm edebilmeyi başarabildi. “Hemen döneceğim tatlım. Sen Peregrine’le git. Artık güvendesin.”

Çocuk omzunun üstünden, yanındaki adama baktı. Peregrine gülümsedi. “Ablan haklı. Benim yanımdayken, evindeki kadar güvendesin. Ve birazdan ablanı yine göreceksin.”

“Perry, onu eve götür ve yanında kal,” diye talimat verdi Jasper. “Sebastian, sen en iyisi bizimle gel. Eğer şu amca bozuntusu henüz ölmemişse, iki tane kılıca ihtiyacımız olacak demektir. Tabii bir de maşa var.”

“Hep madenlerde mahkûm olarak çalışmak istemişimdir,” dedi Sebastian neşeli bir tavırla kapıyı açarken. “Olur şey değil! Zavallının biri holde nefes almaya çalışıyor. Amcan bu mu Clarissa?”

“Hayır,” dedi Clarissa. “Uşak o. Francis, adamın karnına kafa attı.”

“Aferin ona,” dedi Sebastian. “İkiniz de başınızın çaresine bakmak konusunda oldukça iyi görünüyorsunuz.”

İki kardeş olanları hafife alıp dalga geçerken, tüm bu olup bitene gerçekdışı bir hava katıyorlardı ve Clarissa bu dehşetin yavaş yavaş azaldığını hissetti. Onlar, bu durumla eğleniyor olabilirlerdi fakat Clarissa, niyetlerinin ölümcül ciddiyetinden zerre kuşkusu yoktu. Ağızlarının aldığı şekilden, bakışlarındaki kararlılıktan bunun böyle olduğu gün gibi aşikârdı. Jasper ne kadar esmerse, Sebastian da o kadar açık tenliydi fakat şu anda birbirlerine çok benziyorlardı. Hem de hiç olmadığı kadar.

Jasper, Clarissa’nın üstündeki gerilimin yavaş yavaş dağıldığını hissetti ve bu onu oldukça memnun etti. Jasper, sarıldığında Clarissa’nın dehşetini hissetmişti ve yirmi dört saat önce ortallardan kaybolmuştu ve başına gelenleri yalnızca tahmin edebiliyordu. Olayları şakaya vuran tavrı, ona yeniden güven kazandırabilmek adına giriştiği içgüdüsel bir teşebbüstü. Clarissa’nın bakışlarındaki dehşetin dağılmaya başladığını görebiliyordu.

“Ee, amcan nerede?”

“Yukarıda.” Clarissa duraksadı, kollarını göğsünde kenetledi. “Umarım onu öldürmüşümdür. Yoksa beni Bedlam’a yatıracak.”

Jasper o anda herhangi bir şeyi hafife alabilme yetisini kaybetti. Yüzü bembeyaz kesildi. “Ne?”

Clarissa, kasvetli bir tavırla başını salladı. “Onun vesaletindeyim. Ne diliyorsa, onu yapabilir.”

“Hadi bulalım şunu.” Sebastian kılıcını çekti ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Jasper da aynıını yaptı. “İstersen sen dışarıda bekle Clarissa.”

Clarissa, başını iki yana salladı. “Hayır, ben de geliyorum.” Onların peşinden o da yukarı çıktı ve salona girdi.

ler. Luke bir sandalyenin üzerine yığılmış, gözleri kapalı ve kesik kesik nefesler alıyordu. Kafasının tepesinde kocaman bir şişlik oluşmuştu. Yüzü, sıcak kahve nedeniyle kıpkırmızı olmuş ve giysilerinde de kahve damlaları vardı. Kahve demliği yerde, yan yatmış halde duruyordu.

“Demliği de mi fırlattın ona Clarissa?” diye sordu Sebastian, biraz korkuyla karışık saygı duyarak.

Clarissa kollarını sımsıkı bedenine sarmış halde öylece dikiliyor, birkaç dakika önce kendisine dehşet salan adama bakıyordu. “Evet,” dedi, Clarissa. “Onu haşlamayı umuyordum. Pek ölmüşe benzemiyor.”

“Hayır,” diye onu onayladı Jasper ve kılıcı tuttuğu kolunu gerip, kılıcın ucunu bilinçsiz halde olan adamın boğazına bastırdı. Luke’un boğazına kan oturdu ve gözleri aniden açıldı.

Luke başını kaldırıp, boş bir ifadeyle soğuk ve kaskatı kara gözlere baktı. Bakışları, hareketlendi ve boğazına kılıcını dayamış olan adamın arkasında duran Clarissa’yı gördü. Luke elini boğazına götürdü. “Sen kimsin? Evimde ne işin var?” Sesi cırtlaktı.

“Hayatta olup olmadığını görmeye ve eğer hayattaysan da bu durumun icabına bakmaya geldim,” dedi Jasper; samimi bir tavırla. “Bu hanımın istikbali konusunda, pek de hoş olmayan bazı planların olduğunu öğrendim.” Jasper, Clarissa’yı işaret etmek için şöyle bir baktı.

“O rüştünü ispatlayana kadar benim himayemde.” Luke’un ses tonu daha güçlü çıkmaya başladı. Onlar için uygun gördüğüm her türlü düzeni uygulama hakkıma itiraz edebilecek tek hâkim bile yok.”

Kılıcın ucu biraz daha derine indi ve Luke, sanki olacakları engelleyebilecekmiş gibi sandalyeye iyice gömüldü. Jasper ise sohbet tonunda konuşmasına devam etti. “Pekâlâ, yalnız ufak bir husus var. Ya da belki de haberin

yoktur. Bu hanım, artık senin vesayetinde değil. Benim karım, yani Blackwater Kontesi ve bu nedenle de benim himayem altında yaşıyor, senin değil.”

Luke’un bakışları vahşi bir şekilde odada dört döndü. “Benim rızam olmadan evlenme yetkisi yok.”

“Evet, belki yoktu ama evlendi. Ve bu da emrivaki oldu. Eğer bunu sorgulamaya teşebbüs edersen, ben de son derece akıllı başında olan birini akıl hastanesine kapatan bir vasiinin haklarını sorgularım. Bahse girerim sen de bir yılın hoş olmayan durumla karşı karşıya kalırsın. Şu anda beni ilgilendiren tek soru; senin gibi iğrenç bir insan artı-ğıyla ne yapacağım.”

Clarissa’nın akıllı çalışmayı bırakmıştı. Jasper, az evvel, düpedüz gözünü bile kırpmadan, yalan söylemişti. Yüzünde şaşkınlık görmeyi bekleyerek Sebastian’a baktı. O, Clarissa’nın ağabeyinin metresi olduğunu çok iyi biliyordu. Fakat o da kusursuz bir şekilde, sanki hiç de şaşırtıcı bir şey işitmemiş gibi gayet kendinden emindi.

“Evet Clarissa, bu *akrabana* ne yapılmasını dilersin?” Jasper, kılıcını hiç kıpırdatmadan, Clarissa’ya şöyle bir baktı.

“Francis’in birkaç ay içinde hastalıktan veya açlıktan ölmesi beklentisiyle onu bir bakımevinde kaderine terk etti,” dedi Clarissa, alçak bir sesle. “Eğer Francis ölseydi miras Luke’a geçecekti.”

“Öyleyse, en iyisi hiçbir koşul altında mirasa kavuşamayacağını garanti altına almalıyız. Sen ne düşünüyorsun Sebastian?”

“Hiç şüphesiz.” Sebastian bir adım ilerledi. Onun kılıcının ucu da Luke’un karnını deşmek üzereydi ve adam boğuk bir çığlık attı.

Clarissa gözlerini kapadı. Her ne kadar, sahip olduğu tüm ilkel içgüdüler Francis’e yapılanlar nedeniyle intikam almak istese de bunu yapmalarına izin veremezdi.

“Hızlı bir ölümü hak ettiğini sanmıyorum,” dedi Clarissa. “O, ne Francis’e ne de bana bunu vermeye razı olmamıştı.”

“Çok doğru.” Jasper başıyla onayladı. “Şimdi canım, aşağıya inmeni ve Sebastian’la beni kendi yöntemlerimizle baş başa bırakmanı tavsiye ediyorum sana. Tüm detayların özenle uygulanacağı, müthiş bir intikam alacağımızdan emin olabilirsin.”

Luke inledi ve gözleri yeniden kapandı. Clarissa düşünceli bir halde Jasper’a baktı. Gerçekten, ima ettiği türden bir vahşilik yapabilme kapasitesine sahip olup olmadığını merak ediyordu. Fakat Jasper’ın usulca, “Git Clarissa,” demesi üzerine, arkasını dönüp odayı terk etti. Yürüyüp dışarıya -soğuk öğleden sonraya- çıktı ve derin bir nefes aldı.

Jasper, ön kapının örtüldüğünü duyana kadar bekledi. Sonra kurbanına doğru eğildi. “Beni dikkatlice dinle. Rotası, en az senin kadar medeniyetsiz, buradan çok uzaklarda bir yerler olan bir gemide sana yer bulmak üzere kardeşim seninle birlikte kıyıya kadar gelecek. Eğer bir daha seni bu ülkenin sınırları içinde görürsem, o zaman alacağım intikamın sınırı olmayacak. Yeterince açık mı?” Kılıcının ucu usulca, Luke’un boğazını boydan boya çizdi.

“Yeterince açık mı?”

Luke güçlükle de olsa başıyla onayladı.

“Güzel.” Jasper kılıcını kaldırıp kılıfına soktu. “Seb, ben Plankett’le arabayı gönderene kadar onu burada tut. O, tek eliyle bile bu pisliği parçalayabilir. Yani ikiniz aranızı alıp, Dover’a götürmekte bir sıkıntı yaşamazsınız.”

Sebastian sırtarak başını salladı. Jasper’ın arabacısı olan Plankett, Luke Astley gibi sıksa bir tipin hakkından faz-

lasıyla gelecek, vakti zamanında ödöl kazanmış bir bok-sördü. “Hiç korkma Jasper. Arkadaşı yarın şafak sökerken, açık denizlere postalamış oluruz.”

“Hint Adaları’na giden bir gemi bulun. Onu barındıracak kadar büyük ve misafirperverlikten yoksun olur onlar.” Jasper, kardeşlerine veda edip oradan ayrıldı.

Tom, her zamanki gibi sakin bir halde atların başında dikiliyordu ve Jasper, Clarissa’yı sokakta, atlarını okşarken buldu.

Jasper evden çıkarken, Clarissa da yanağını hayvanın ipeksi boynundan çekti. “Öldü mü?”

“Yakında ölmüş olmayı diliyor olacak.” Jasper, Clarissa’nın alnına dökülmüş olan saçlarını okşayarak yüzünden çekti ve kaşlarını çatmaktan dolayı alnının ortasında oluşan çizgiyi parmağıyla düzleştirdi. “Ama beni bağışla aşkım, onu hemen öldürmek hayatımı biraz zora sokabilirdi ve aynı zamanda, senin de olaylar durulduktan sonra, bu denli güçlü bir intikamdan dolayı pişmanlık yaşayabileceğini düşündüm. Ve tabii böyle bir intikamın, en son...” Jasper manidar bir şekilde omuz silkti.

Clarissa zoraki gülümsedi. “Ben rüştümü ispatlayıp kardeşim benim vesayetim altına girene kadar, Francis için hep bir tehdit olacak.”

“Endişe duymana gerek yok. Amcan önümüzdeki on ay boyunca çok uzaklarda olacak. Ve Francis de bizimle birlikte olacak.”

“Ah, evet,” diye hatırladı Clarissa ve bir an bile aklından çıkmış olması karşısında hayrete düştü. “Bu çok ilginç bir yalandı lordum. Hatta benim söylediklerimden bile büyüktü.”

“Ah, bundan oldukça şüpheliyim,” dedi Jasper, kupkuru bir tebessümle. “Lakin benim bu yalanım gerçekleşmek

üzere.” Jasper, teklifsizce Clarissa’yı kaldırıp, arabaya bindirdi ve kendi de sıçrayarak yanına oturdu.

“Anlamadım.” Atlar ileri atılıp sokaktan hızla aşağı inmeye başladığında, Clarissa arabanın yan direklerine tutundu. “Jasper, araba bir devrilirse ikimiz de boyunlarımızı kırarız.”

“Daha neler,” diye dalga geçti Jasper. “Half Moon Sokakı’nda şu anda bizi bekleyen iki şahidim var. Böylece bir yalanı gerçek yapacağız.”

“Amcanın vasiyetinin şartlarını yerine getirmek için düğünün bir Katolik töreni biçiminde yapılacağını sanıyordum.”

“Ah, ailenin çıkarları için onu ayrıca yapacağız. Şimdilik ben sadece bu birlikteliği yasallaştırmakla ilgileniyorum. Seni yanımda tutabilmeyi garantilemenin tek yolu bu gibi görünüyor.” Jasper, ona yan yan baktı ve yüz ifadesi eğlenir halinden tamamen arınmıştı. “Sarf ettiğim andan itibaren, her saniye pişmanlık duyduğum sözler ve kabalığım için senden sadece af dileyebilirim ama neden Clarissa? Neden bana güvenemedin?”

Clarissa, düşündü ve sonunda pat diye söyledi. “Bilmiyorum... Her şey bu kadar imkânsız bir hal almamıştı fakat kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimi gördüğüm o kadar çok şey vardı ki. Kendi işimi kendim halletmeye alışığımdır. Francis benim sorumluluğum altındaydı ve vikontun vasiyetine yerine getirmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ve senin ne kadar onurlu olduğunu da biliyorum. Eğer benim bir fahişe olmadığımı öğrenirsen, gerekli niteliklere sahip olmayan biriyle evlenmeye çalışarak bir kez daha aldatıyormuş gibi hissedeceğinden korktum.” Clarissa, hafifçe gülümsedi. “Annem bir kontun kızıydı. Babam ise varlıklı bir toprak sahibi, Hounds Beyi ve Sulh Hâkimiydi. Ben bir bakirey-

dim. Vikont'un kıstaslarını yerine getirebilmem mümkün değildi."

"Getiremezdin. Bunu ilk gecemizden beri biliyordum. Gerçekten, bakire olduğunu benden gizleyebileceğini mi sandın?" Jasper, kınar bir tavırla başını salladı.

"Biliyor muydun?" Clarissa ona bakakaldı. "Hep mi? Hep mi biliyordun?"

"O geceden beri biliyordum."

"Ah," Clarissa, parmaklarını kucagında kıvrıp duruyordu. "Ben bu konularda pek tecrübeli değilim."

"Onu biliyoruz zaten," diye karşılık verdi Jasper, yavan bir tavırla. "Ama yine de bana biraz daha itimat edebilirdin diye düşünüyorum."

Clarissa, "Evet," diyerek onu onayladı. "Ve ben de senden af diliyorum. Fakat sen de kuşkulandığını söylemiş olsaydın, bunun da biraz yardımı olurdu."

Jasper gülümsedi. "Sanırım ikimizin de affa ihtiyacı var ve ben kendi adıma rahatlıkla diliyorum."

"Ben de benimkini."

Jasper aniden dizginlere asıldı. Clarissa'yı kollarına almak üzere, oturduğu koltukta yan döndü ve dudakları Clarissa'nın dudaklarını buldu. Kesik ve şiş dudaklarını nazıkçe, "Seni seviyorum Clarissa. Daima seveceğim," diye fısıltıyla söz vererek öptü.

"Ve ben de seni Jasper. Daima."

Bu uzun süren kâbusun bittiğine inanmak zordu ama bitmişti. Francis artık güvendeydi. Jasper, babalarının yerini almış ve gıpta edilecek şekilde onun yerini doldurmuştu. Ve, Clarissa... ah, pekâlâ... Clarissa, kendi geleceğinde yalnız ama yalnız güller görebiliyordu.

Sonsöz

Üç ay sonra bir akşam Vikont Bradley, kahlkaha ve cümbüş sesleri antreden kendi yatak odasına ulaştığında -ki bu kasvetli ve heybetli evde son derece sıra dışı bir şeydi- şöminenin önünde uyukluyordu. Gözlerini açtı ve fesat bakışlarını, odasına giren bir grup şen şakrak sefa düşkününe çevirdi.

Üç yeğeni genç bir hanıma eşlik ediyorlardı. Üçü de saray kıyafetleri giymişti. Genç hanım ise incilerle süslenmiş fildişi damasko bir balo kıyafeti içindeydi. Saçları pudralanmış ve iki tane deve kuşu tüyüyle süslenerek şekillendirilmişti. Blackwater elmasları, mum ışığında mavi ışıklar saçıyorlardı.

“Ala, ala,” diye homurdandı, vikont. “Jasper, nihayet senden dürüst bir kadın ortaya çıkarmış leydim. Az evvel, Kraliçe Charlotte’a reverans yaptın. Tebrik edilmelisin.”

“Teşekkür ederim efendim.” Clarissa, ustalıkla uzun süren eğitimini sergileyerek, tıpkı birkaç saat önce kraliçeye yaptığı gibi vikonta da reverans yaptı. Başını eğdiğinde, devekuşu tüyleri de eğilip reverans yapıyormuş gibi görünüyordu.

Vikont kıkır kıkır güldü. İlk defa neşesi, kötücül olmaktan uzaktı. “Çok iyi olmuş canım, çok iyi olmuş. Kimse

senin bir zamanlar bir fahişeye olduğuna inanmaz.” Vikont, bunu söylerken, bakışları büyük yeğenine kaydı.

Jasper gülümsedi ve enfiye kutusunu çıkardı. “Aynen dediğiniz gibi efendim.” Jasper, zümrüt kaplama altın enfiye kutusunu tekrardan yeşil ceketinin derin cebine atmadan önce, kutudan telaşsız bir tavırla bir tutam aldı. Ağır zümrüt bir yüzük parmağında ışıltıyordu ve bu zümrüdü benzeri de boğazındaki şerit dantel katmanlarının içine yerleştirilmişti.

“Kızı kim takdim edecek?” diye sordu vikont.

“Kuzenimiz efendim. Leydi Hester Graham. Karımın, ancak ailenin himayesinde temsil edilmesi uygun ve yakışık alır. Siz de aynı fikir de değil misiniz?” Jasper’ın tebesümü mülayim ve ses tonu yumuşaktı. Yeğeninin bu kısa sohbetten keyif aldığı yaşlı adama gün gibi ayandı. Vikont, kendisini yüz karası olarak mimleyen ve öteleyen ailesinin eski bir fahişeyi kabul etmesi için baskı yapmıştı. Onu, sarayda temsil etmek de kabullendiklerinin nihai göstergesiydi.

Jasper, vasiyetin gereklerini sonuna kadar yerine getirmişti.

Ya da getirmiş miydi? Vikont, yeğeninin güzel karısına bir kez daha baktı. Asla bilemeyecekti ama hep kuşku duyacaktı.

İngiltere’de New Forest’ta büyüyen Jane Feather, tarihi aşk romanlarına karşı büyük bir ilgiye sahipti. Evlendikten sonra kocasıyla beraber Oxford’a taşındı ve burada Uygulamalı Sosyal Çalışmalar alanında yüksek lisans yaptı. Pek çok bağımsız kurumda sosyal hizmetli olarak görev alıp, yardıma ihtiyacı olan insanlara el uzattı. Üç çocuk sahibi olan Jane Feather, kocası ve beş kedisiyle beraber Chesapeake Bay’de yaşıyor ve yeni romanı üzerinde çalışıyor.

**New York Times çok satan yazarı Jane Feather,
BLACKWATER GELİNLERİ serisinin bu ilk kitabıyla
Georgian döneminde geçen tutku dolu bir hikâyeye imza atıyor.**

Blackwater Kontu olan Jasper Sullivan'ın bir fahişeye ihtiyacı vardır. Fakat malum sebeplerden dolayı değil. Zengin amcaları muazzam servetini üç yeğenine tek bir şartla bölüştüreceğini söylemiştir; her biri düşmüş olan bir kadını... evlenerek kurtaracaktır! Jasper'ın mülkü borçlarından dolayı zaten ipotektedir ve bu mirasa ihtiyacı vardır. Tam da böyle bir teklifte bulunacağı bir kız ararken, genç ve güzel bir fahişe onu soymaya çalışır.

Clarissa Astley, Jasper'ın sandığı şeylerin hiçbiri değildir. Zengin bir tüccarın yetim kızı olarak, Londra'nın sokaklarında küçük erkek kardeşini aramaktadır, çünkü artık vasileri haline gelen korkunç amcaları küçük çocuğun mirasını ele geçirmek için onu bir yerlere saklamıştır. Clarissa'nın güçlü bir desteğe ihtiyacı vardır ve bu kişi, yakışıklı Blackwater Kontu'ndan başkası olamaz. İşte bu yüzden, bütün masumiyetine rağmen kontun sandığı kişiymiş gibi davranır. Fakat Jasper ve Clarissa arasındaki tutku alevler saçmaya başladığında, bu aldatmayı sürdürmek gittikçe zorlaşacaktır...

"Jane Feather çok başarılı bir öykücü...
nadir bulunan türde ve muhteşem."

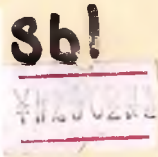
Daily News

"Yepyeni bir seriye eğlenceli ve harika bir başlangıç..."

Fresh Fiction

"Etkileyici ve unutulmaz karakterler."

Booklist

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yenisayfa.com

facebook.com/EpsilonYayinevi